ACTION

JACK HIGGINS

ZBORUL VULTURILOR

JACK HIGGINS

Zborul vulturilor

Editura MIRON

FLIGHT OF EAGLES

CANALUL MÎNECII
1997

Capitolul 1

Cînd am pierdut motorul din dreapta, am ştiut că aveam necazuri, dar toată călătoria a fost urmărită de ghinion de la bun început.

Soția mea stătea cu mine de cîteva zile în casa noastră din Jersey, din Canalul Mînecii, cînd un mesaj primit pe telefon ne-a făcut cunoscut puternicul interes al unui mare producător de la Hollywood, care dorea să realizeze un film după una din cărțile mele. Acest lucru însemna că trebuia să mergem imediat acasă, în Chichester, în Anglia, unde urma să facem o escală înainte să ne îndreptăm spre Londra. Am sunat la firma de avioane-taxi la care apelam în mod obişnuit, dar aceştia nu aveau nici un avion disponibil. Totuşi, aveau să vadă dacă puteau face ceva. Au găsit un Cessna 310 din Granville de pe coasta Bretagnei şi un pilot cam în vîrstă pe nume Dupont. Din moment ce nu eram în măsură să fac mofturi, am acceptat fără ezitare, pentru că prognoza meteorologică nu era bună şi noi voiam să plecăm cu orice preț. Eu stăteam în spate, dar cum acest tip de avion are panou de comandă dublu, soția mea, care este un pilot cu foarte multă experiență, s-a aşezat pe scaunul din dreapta, în față. Slavă Domnului că a făcut-o.

Canalul Mînecii şi insulele dimprejur sînt supuse ceții, care apare în foarte scurt timp şi învăluie absolut tot, exact ceea ce s-a întîmplat în dimineața aceea. Decolarea din Jersey a decurs foarte bine, dar, după zece minute, insula era complet învăluită în ceață şi nu numai coasta franceză, ci şi Guernsey.

Am pornit spre coasta sudică a Angliei, Southampton. După cum arăta, Dupont avea în jur de şaizeci de ani, părul cărunt şi era puțin cam supraponderal. Uitîndu-mă la el cum pilota avionul, am observat că avea fața acoperită cu o peliculă de sudoare.

Denise avea căşti la urechi şi mi-a dat şi mie o pereche, pe care mi le-am pus imediat. La un moment dat, ea pilota avionul, în timp ce Dupont vorbea cu controlorii de trafic, după care el a trecut la comenzi şi ea s-a întors spre mine.

— Sîntem la o mie cinci sute. E o ceață cumplită mai jos. Southampton e exclus, la fel ca orice punct spre est. Încercăm să ajungem la Bournemouth, dar perspectivele nu sînt prea bune.

Deoarece m-am aflat la un pas de moarte în copilărie din cauza unor bombe ale IRA în Shankill, în Belfast, şi am trecut prin diverse momente destul de spectaculoase în Armată după cîțiva ani, am învățat să iau viața aşa cum e. Am zîmbit pe deasupra vuietului motorului, încrezător în abilitatea soției mele, am luat sticla de şampanie *Moët and Chandon* care fusese inclusă în bar şi am turnat puțină într-un pahar de plastic. Întotdeauna am crezut că totul se rezolvă în bine. Nu şi în acest caz, însă.

Exact în clipa aceea, s-a defectat motorul. Timp de cîteva secunde, s-a văzut o dîră de fum negru, după care a dispărut.

Dupont a început să se agite, apăsînd înnebunit pe butoane, dar totul fu în zadar. Am început să ne prăbuşim. Cuprins de panică, a început să le strige în franceză controlorilor de trafic de la Bournemouth, dar soția mea i-a făcut semn să se liniştească şi a preluat controlul calmă şi perfect stăpînă pe sine.

— Avem combustibil cam pentru o oră, le spuse ea. Aveți vreo sugestie?

Din întîmplare, controlorul de trafic era o femeie şi vocea îi era la fel de calmă.

— Nu pot să vă garantez, dar cele mai multe şanse le aveți cu Cornwall. Nu e chiar atît de învăluit în ceață ca noi. Cold

Harbour, un mic port de pescuit de pe coastă în apropiere de Lizard Point. E o veche pistă de aterizare a RAF din timpul celui de-al doilea război mondial. Abandonată de ani de zile, dar se poate folosi. O să dau datele voastre tuturor echipajelor de salvare. Mult noroc.

În următoarele douăzeci de minute, ne-am aflat la o altitudine de o mie de metri şi legătura prin radio era adesea tulburată de paraziți. Ceața se învolbura în jurul nostru şi, deodată, a început să plouă foarte tare. Dupont părea mai agitat ca oricînd, sudoarea de pe chipul lui văzîndu-se foarte clar acum.

Din cînd în cînd vorbea, dar iarăşi în franceză, şi Denise a preluat controlul din nou. Se auzeau o mulțime de voci, mulți paraziți şi avionul a început să se legene cînd furtuna a izbucnit în jurul nostru.

Denise vorbea, foarte stăpînă pe sine, dînd informații în legătură cu noi.

— S-ar putea să avem nevoie de ajutor. Încercăm să aterizăm pe pista de la Cold Harbour.

Apoi, paraziții au dispărut şi s-a auzit o voce puternică.

— Aici, Institutul de Salvare Regal Național, Cold Harbour. Vorbeşte Zec Acland. În nici un caz nu poți să aterizezi aici, fetițo. Nu-mi văd mîna în fața ochilor.

Pentru Dupont, aceasta a fost picătura care a umplut paharul. A scos deodată un geamăt, a părut cuprins de convulsii şi capul i-a căzut într-o parte. Avionul a intrat în picaj, dar Denise a preluat controlul şi l-a redresat treptat. M-am aplecat să văd dacă bătrînul mai avea puls.

— Se simte, dar foarte slab. Pare a fi un atac de cord.

L-am împins de lîngă ea.

— Ia vesta de salvare de sub scaunul lui şi pune-i-o, după aceea fă şi tu la fel, a spus ea calmă.

A pus în funcțiune pilotul automat şi şi-a îmbrăcat şi ea vesta. Eu m-am ocupat de Dupont şi, apoi, de mine însumi.

— Sărim în apă?

— Nu cred că avem încotro, a spus ea preluînd din nou controlul manual al avionului.

Am încercat să fiu vorbăreț, o slăbiciune personală.

— Dar sîntem în martie, apa e prea rece.

— Taci din gură! E vorba de afaceri, a zis ea, după care a luat din nou legătura cu cei de jos, în timp ce pierdeam din altitudine vertiginos. ISRN, Cold Harbour. Va trebui să aterizez forțat. Se pare că pilotul a făcut atac de cord.

Vocea aceea puternică se auzi din nou.

— Ştii ce faci, fetițo?

— Ah, da. Mai am un pasager.

— Am anunțat deja echipajul de salvare, dar nu pot să facă cine ştie ce pe furtuna asta. Barca de salvare din Cold Harbour e deja în larg şi eu mă aflu la bord. Dă-mi o poziție cît mai precisă.

Din fericire, avionul era dotat cu un sistem de poziționare global conectat prin satelit şi ea l-a citit.

— Mă duc direct jos, a zis ea.

— Dumnezeule, dar ai curaj, fetițo. O să fim acolo, nu te teme.

Soția mea vorbeşte adesea cu mine despre zborurile ei, aşa că eram conştient de problemele legate de aterizarea forțată cu un avion cu două motoare în apă. Trebuia să te apropii cu trenul de aterizare retras, flapsurile deschise şi cu o putere rezonabilă, ceea ce era problematic, din moment ce un motor nu funcționa.

Vînt slab şi valuri mici, aterizezi contra vîntului; vînt puternic şi valuri mari, aterizezi paralel cu crestele acestora. Dar noi nu ştiam ce ne aştepta jos. Nu vedeam nimic.

Denise a încetinit şi continuam să pierdem din înălțime. Eu mă uitam la altimetru. Trei sute de metri, apoi o sută cincizeci. Nimic – absolut nimic – şi apoi, la vreo şaizeci de metri, ceața sfîşiată, marea dedesubt, valuri mici, şi ea a aterizat contra vîntului.

În acele cîteva momente, cred că a devenit cu adevărat un mare pilot. Am alunecat săltînd pe valuri şi apoi ne-am oprit. Şocul a fost considerabil, dar ea a deschis uşa cabinei într-o clipă.

— Ia-l cu tine, a strigat ea şi a ieşit repede pe aripă.

M-am aplecat, i-am desfăcut centura lui Dupont şi l-am împins afară cu capul înainte. Denise l-a luat şi şi-a dat drumul în apă, trăgîndu-l după ea. Atunci mi-am dat şi eu drumul de pe aripă. Mi-am amintit de nişte statistici pe care mi le arătase ea despre aterizările pe apă. Se părea că trebuiau să treacă vreo nouăzeci de secunde înainte ca avionul să înceapă să se scufunde.

Denise îl ținea pe Dupont şi se îndepărtau plutind amîndoi cu vestele lor galbene. Eu îi urmam şi, în timp ce avionul se scufunda, ea a strigat:

— Oh, Doamne, Tarquin e înăuntru.

Aici e nevoie de o explicație. Tarquin era un urs, dar unul unic. Cînd l-am găsit pe un raft al unui magazin de antichități din Brighton, purta casca de piele, cizmele şi salopeta albastră ale piloților din Royal Flying Corps din primul război mondial, plus însemnele, nu numai ale lui Corps, dar şi ale lui Royal Air Force din cel de-al doilea război mondial. Avusese o expresie enigmatică pe față, ceea ce nu era de mirare, ne-a spus vînzătorul, pentru că zburase de multe ori în Bătălia Marii Britanii cu fostul său proprietar, un pilot de pe un avion de vînătoare. Era o poveste romantică, dar eu am fost înclinat s-o cred şi ştiu că şi soția mea a crezut-o, pentru că avea înfățişarea unui urs care făcuse multe lucruri şi fusese în multe locuri. În orice caz, devenise mascota ei şi zburase împreună cu ea frecvent. Nici nu se punea problema să fie lăsat.

Îl pusesem în partea din spate a cabinei, într-o sacoşă de supermarket, dar n-am stat nici o clipă pe gînduri. M-am întors, am deschis uşa cabinei şi l-am scos pe Tarquin în sacoşa lui.

— Haide, bătrîne, să facem o baie, am zis eu.

Doamne, dar ce rece era apa, ca un acid care îți pătrundea în oase şi ştiam că asta era fatal. Nu rezistai mult în Canalul Mînecii, aşa cum au constatat mulți piloți RAF şi Luftwaffe cu prețul vieții lor.

Îi țineam pe Dupont şi pe Tarquin, iar Denise mă susținea pe mine.

— Grozavă aterizare, am zis eu. Foarte impresionant.

— O să murim? m-a întrebat ea printre înghițiturile de apă.

— Nu cred. Nu dacă te uiți peste umăr.

A făcut-o şi a văzut o barcă Tyne Class a ISRN apărînd din ceață asemeni unei fantome stranii. Membrii echipajului se aflau lîngă parapet în impermeabile galbene şi cu veste de salvare portocalii cînd barca s-a oprit lîngă noi şi trei bărbați au sărit în apă.

Un bătrîn s-a aplecat peste parapet. Avea vreo optzeci de ani, părul alb şi barbă, iar cînd a vorbit, am recunoscut aceeaşi voce puternică pe care o auzisem la radio. Zec Acland.

— Dumnezeule, ai reuşit, fetițo.

— Aşa se pare, a strigat Denise.

Ne-au tras în barcă şi, apoi, s-a întîmplat cel mai ciudat lucru. Acland s-a uitat uimit la ursul ud leoarcă din brațele mele.

— Dumnezeule mare, Tarquin. De unde-l aveți?

Denise şi cu mine ne-am aşezat pe o bancă în cabină, înveliți în pături şi beam ceai dintr-un termos, în timp ce doi membri ai echipajului se ocupau de Dupont, care era întins pe jos. Zec Acland stătea pe banca din fața noastră, privindu-ne. La un moment dat, a scos o sticlă veche, argintie, din care a turnat în două căni.

— Rom, a zis el. O să vă facă bine.

În clipa aceea a intrat un alt bărbat, brunet, plin de energie, o copie mai tînără a lui Acland.

— Băiatul meu, Simeon, cîrmaciul acestei bărci, *Lady Carter*.

— Mă bucur să vă văd teferi, a zis Simeon. Face ca toată munca să merite.

Din moment ce membrii echipajelor ISRN erau voluntari neplătiți, mi-am imaginat cum se simțea. Unul din cei doi membri care se ocupau de Dupont i-a pus francezului o mască de oxigen pe față, după care şi-a ridicat privirea.

— Încă mai e cu noi, dar starea lui nu e deloc bună.

— Chiar în clipa asta, un elicopter Navy Sea King aterizează la Cold Harbour, a spus Simeon Acland. O să vă ducă în civilizație cît ai clipi.

I-am aruncat o privire lui Denise, care s-a strîmbat, aşa că am zis:

— De fapt, a fost o zi cumplită. Prietenul nostru Dupont trebuie să ajungă la spital, asta e clar, dar credeți că există vreo şansă ca soția mea şi cu mine să rămînem aici peste noapte?

Simeon începu să rîdă.

— Ei bine, ați picat exact unde trebuie. Tata e hangiu la *Spînzuratul* în sat. De obicei, are o cameră, două disponibile.

În clipa aceea, s-a întors şi a văzut ursul ud de pe bancă, lîngă tatăl său.

— Ce-i asta?

— E Tarquin, a spus Zec Acland.

O expresie ciudată a apărut pe chipul lui Simeon.

— Vrei să spui…? Dumnezeule mare, deci n-ai mințit, ticălos bătrîn ce eşti. Chiar a existat. În toți anii ăştia am crezut că ai născocit povestea asta.

L-a luat pe Tarquin şi apa s-a scurs din el.

— E ud leoarcă.

— Nici o grijă, a spus Zec Acland. O să se usuce. A mai fost ud şi altădată.

Totul era foarte interesant şi, tocmai voiam să aflu mai multe, cînd soția mea a avut deodată un acces de rău de mare, din cauza apei înghițite. I-am urmat şi eu exemplul numai după cîteva minute, dar ne-am revenit amîndoi la

normal cînd am ocolit un promontoriu şi am văzut un estuar în golful din apropiere, deasupra căruia era o vale împădurită.

În pădure era o casă impunătoare din piatră cenuşie, vreo două, trei duzini de căsuțe şi un chei unde erau ancorate cîteva bărci de pescuit. *Lady Carter* a intrat alături de ele şi doi, trei pescari au venit să prindă frînghiile, motoarele s-au oprit şi atunci, n-au mai fost decît liniştea, ceața şi ploaia torențială.

În apropiere, am auzit deodată un uruit şi Simeon a spus:

— Trebuie să fie elicopterul. Mai bine duceți-l acolo, a adăugat el arătînd spre Dupont.

— Bine, băiete, a zis tatăl lui. Eu o să mă ocup de cei doi. Nişte băi fierbinți, o cină ca lumea, a mai spus el apoi şi l-a luat pe Tarquin.

— Şi o explicație, am spus eu. Ne-ar face mare plăcere.

— O s-o primiți, a zis el. Vă promit.

L-au aşezat pe Dupont pe o targă şi l-au dus la elicopter, noi urmîndu-i.

Mai tîrziu ni s-a spus că totul, casele, portul, cheiul, absolut tot fusese întemeiat de un anume Sir William Chevely pe la jumătatea secolului al optsprezecelea. Se spunea că Chevely ar fi fost un contrabandist şi că portul ar fi fost folosit în alte scopuri. Hanul *Spînzuratul*, avea şipci verticale la ferestre şi bucăți de cherestea intercalate.

Zec ne-a dus înăuntru, unde am văzut o femeie cu o înfățişare maternă stînd în spatele barului. Se numea Betsy şi a început să se agite imediat în jurul lui Denise, conducînd-o la etaj. Eu am rămas în barul vechi cu Zec şi m-am aşezat în apropierea focului, delectîndu-mă cu un pahar foarte mare de whisky *Bushmills*.

El l-a aşezat pe Tarquin în apropierea focului.

— Să se usuce natural.

Apoi a scos o cutie cu țigări metalică şi am ales una.

— Ursul e important pentru dumneata?

— Ah, da, a încuviințat el. Şi încă pentru cineva. Mai mult decît ai putea să-ți închipui.

— Povesteşte-mi.

El a clătinat din cap.

— Mai tîrziu, cînd o să coboare şi soția dumitale. O fată grozavă. Trebuie să fie cu cîțiva ani mai tînără decît dumneata.

— Cu douăzeci şi cinci, am zis eu. Dar, după cincisprezece petrecuți împreună, trebuie să fi reuşit ceva.

— Trăiți zi după zi, a spus el. Am învățat asta în război. Mulți oameni au murit atunci.

— Ai fost în Marină?

— Numai în primul an, după aceea m-au pus cîrmaci pe barca de salvare. Era o ocupație care te solicita tot timpul. Nave torpilate, piloți prăbuşiți în Canal. Nu, am pierdut adevăratul război naval.

Aşa cum aveam să descopăr mai tîrziu, aceea era o impresie complet falsă a unui om căruia i se acordase Medalia pentru Servicii Deosebite în timpul anului petrecut în Marină, apoi George Cross, MBE şi patru medalii de aur din partea ISRN în perioada în care a lucrat pentru acel institut minunat.

— Pe firma de-afară e un tînăr atîrnat cu capul în jos legat de gleznă, am zis eu. E o imagine din cărțile de tarot, nu-i aşa? Parcă înseamnă regenerare.

— Ei, Julie Legrande a pictat firma în timpul marelui război. A fost menajeră la reşedință şi conducea hanul. La un moment dat, a trebuit s-o vopsim din nou, dar e tot ceea ce a pictat Julie.

— Franțuzoaică?

— Se refugiase de frica naziştilor, a spus el ridicîndu-se. Ar fi timpul să faci şi dumneata o baie. Cu ce ziceai că te ocupi?

— Sînt romancier.

— Am auzit de dumneata?

I-am spus şi el a început să rîdă.

— Da, cred că da. M-ai ajutat să trec peste nopțile de insomnie. Mă bucur să te cunosc. Acum te rog să mă scuzi…

După aceea, s-a ridicat şi a ieşit din încăpere.

Eu am rămas pe loc gîndindu-mă. Erau o mulțime de mistere acolo. Dezlegarea lor trebuia să fie interesantă.

Am cinat într-un colț al barului – biban de mare, cartofi noi şi salată – şi am băut o sticlă de *Chablis* rece împreună cu Zec şi Simeon. Denise şi cu mine purtam blugi şi pulovere oferite de ei. La un bar erau vreo opt sau chiar mai mulți pescari, trei dintre ei fiind membri ai echipajului de pe barca de salvare. Focul ardea vesel, ploaia răpăia în ferestre şi din Tarquin ieşea abur.

— Cînd eram mic, tata mi-a povestit foarte multe în legătură cu Tarquin, ursul zburător, a spus Simeon. Întotdeauna am crezut că erau născociri.

— Deci, pînă la urmă, ai descoperit adevărul, a zis Zec. Să faci bine să mă asculți pe viitor, băiete, a adăugat el, după care s-a întors spre Denise. Spune-mi de unde l-ai luat.

— Anul trecut, dintr-un magazin de antichități din Brighton, a zis ea. Ne-au spus că a zburat în Bătălia Marii Britanii împreună cu proprietarul său, dar n-au avut nici o dovadă. M-a intrigat întotdeauna faptul că, pe lîngă aripile RAF, le are şi pe cele ale lui Royal Flying Corps, din primul război mondial.

— Păi, aşa şi trebuie, a spus Zec. Atunci a plecat prima oară pe front cu tatăl băieților.

Se făcu linişte şi Denise întrebă cu grijă:

— Tatăl băieților?

— A trecut foarte mult de-atunci, în 1917, în Franța, dar să lăsăm asta acum, a zis el şi i-a făcut un semn lui Simeon. Mai adu o sticlă.

Simeon se duse ascultător la bar şi Zec continuă:

— În ’44, l-am văzut pe Tarquin ultima oară. În drumul său spre Franța ocupată. Apoi, după atîția ani, apare pe raftul unui magazin de antichități din Brighton.

Deschise cutia de țigări, luă una şi soția mea îl întrebă:

— Se poate?

El îi oferi una, i-o aprinse şi, apoi, ea se rezemă de spătar.

— Cred că Tarquin e un vechi prieten de-al dumitale, nu-i aşa?

— Ai putea spune şi aşa. L-am mai scos din Canal o dată. Era în ’43. Se prăbuşise cu un Hurricane. Nişte avioane de vînătoare grozave. Au doborît mai multe avioane din Luftwaffe decît Spitfire-urile.

Păru să mediteze şi, cînd Simeon se întoarse cu o altă sticlă, spuse:

— Harry a fost sau Max? Niciodată n-am putut să fim siguri.

Simeon puse tava jos.

— Te simți bine, tată? întrebă el cu îngrijorare în glas.

— Cine, eu? spuse Zec Acland zîmbind. Nu era o carte despre un francez care mirosea sau gusta ceva şi tot trecutul îi revenea în minte?

— Marcel Proust, zise Denise.

— Ei bine, asta mi-a făcut mie afurisitul ăsta de urs. M-a făcut să-mi aduc aminte totul.

Avea lacrimi în ochi.

Simeon turnă nişte vin.

— Haide, tată, bea. Nu te mai chinui.

— În dormitorul meu. Cutia roşie din al treilea sertar. Adu-mi-o, băiete.

Simeon plecă ascultător.

Zec mai puse un buştean pe foc şi, cînd Simeon se întoarse cu cutia, Zec o puse pe masă şi o deschise, scoțînd la iveală hîrtii şi fotografii.

— Pe unele le-ai văzut, băiete, îi spuse el lui Simeon. Pe altele, nu.

Îi dădu una din fotografii lui Denise: cheiul din Cold Harbour, unde era ancorată o barcă de salvare, un model mai vechi, pe a cărei punte se afla Simeon, cu o şapcă de marinar pe cap. Simeon şi, totuşi, nu era Simeon.

— Arătam bine pe-atunci, spuse Zec.

Denise se aplecă şi îl sărută pe obraz.

— Şi-acum arăți bine.

— Nu începe ceva ce ştii să nu poți să termini, fetițo, spuse el rîzînd, după care ne dădu fotografiile, una după alta, toate alb-negru.

Hanul arăta la fel. Era o fotografie care înfățişa un ofițer de armată, urît, dar atrăgător, de vreo şaizeci şi cinci de ani, după înfățişare, cu ochelari cu rame de oțel şi părul alb.

— Generalul de brigadă Munro, spuse Zec. Dougal Munro, profesor la *Oxford* înainte de război, după care a intrat în Serviciul de Spionaj. Ceea ce se numea Departamentul de Operațiuni Speciale (DOS). Churchill a inventat asta. Dați foc Europei, a zis el şi ei au făcut-o. Au strecurat agenți secreți în Franța, chestii de genul ăsta. Au scos populația din Cold Harbour. Au transformat satul într-o bază secretă.

Mai turnă vin şi Simeon spuse:

— Nu mi-ai povestit niciodată asta, tată.

— Pentru că noi şi toți ceilalți de-aici am fost puşi să semnăm Actul Secretelor Oficiale, zise el şi mai scoase nişte fotografii.

O femeie împreună cu generalul de brigadă Munro.

— Aceasta era Julie Legrande. Aşa cum am mai spus, menajeră şi ținea cîrciuma.

Mai era o fotografie cu Munro şi un ofițer, un căpitan cu o panglică pentru MC şi un baston în mînă.

— Ăsta era Jack Carter, aghiotantul lui Munro. Şi-a pierdut piciorul la Dunkerque.

Mai urmară cîteva fotografii, după care ajunse la un plic mare, maron. Ezită, după care îl deschise.

— Actul Secretelor Oficiale. Ce naiba. Am optzeci şi opt de ani.

Dacă fotografiile de mai înainte fuseseră interesante, acestea erau uluitoare. Una din ele înfățişa o pistă pe care se afla un avion de vînătoare Junkers 88S, cu crucea germană foarte vizibilă pe fuselaj şi o zvastică pe coadă. Mecanicul

purta o salopetă Luftwaffe. Într-o parte se zărea un avion de recunoaştere Fieseler Storch. În spate erau două hangare.

— Ce naiba e asta? am întrebat eu.

— Pista din apropiere. Da, Cold Harbour. Zboruri nocturne spre Franța, chestii de genul ăsta. Păcăleai inamicul dîndu-te drept inamicul.

— Ceea ce nu cred că era prea sănătos dacă erați prinşi, spuse Denise.

— Plutonul de execuție. Bineînțeles, operau cu avioane RAF de genul ăsta, spuse el arătîndu-ne o altă fotografie. Lysander. Foarte urît, dar puteau să aterizeze şi să decoleze de pe un cîmp arat.

Într-o altă fotografie, se vedeau un Lysander, un ofițer şi o tînără. El purta uniforma americană, însemnele de locotenent-colonel şi o mulțime de panglici. Am distins DSO şi DFC, dar cu adevărat fascinant era faptul că, în partea dreaptă a pieptului, avea aripile RAF.

— Cine era? am întrebat eu.

Răspunsul lui fu ciudat cînd se uită la fotografie.

— Cred că Harry, sau poate Max. Niciodată n-am putut să fiu sigur.

Iarăşi, acelaşi comentariu. Simeon păru la fel de nedumerit ca şi mine, dar, tocmai cînd voiam să cer lămuriri, Denise întrebă:

— Şi tînăra?

— Ah, ea e Molly – Molly Sobel, nepoata lui Munro. Mama ei era englezoaică şi tatăl, general american. O fată deşteaptă. Doctoriță. A studiat în Anglia înainte de război şi, apoi, a lucrat la Londra. Obişnuia să vină cu Munro cînd era nevoie de un doctor. Totul era secret, înțelegeți.

Păru să se fi retras într-o lume numai a lui. Noi n-am spus nimic. Focul trosnea, ploaia răpăia în ferestre, oamenii de la bar vorbeau încet.

— Te simți bine, tată? îl întrebă Simeon.

— Mai bine ca oricînd, dar m-aş simți şi mai bine dacă aş bea un rom mare. Mă descarc de o povară în seara asta, un

secret pe care l-am păstrat atîția ani, zise el şi îi arătă pumnul lui Tarquin. Totul numai din cauza ta, urs afurisit.

Simeon se ridică şi se duse la bar. Tarquin, din care continua să iasă abur, stătea la locul lui, enigmatic pînă la sfîrşit.

— Uite ce e, tată, zise Simeon vizibil îngrijorat, nu ştiu despre ce e vorba, dar poate că e prea mult pentru tine.

Denise interveni iarăşi şi, aplecîndu-se, îi acoperi mîna lui Zec cu a ei.

— Nu, Simeon, lasă-l. Am impresia că simte nevoia să vorbească.

El îi strînse mîna şi zîmbi.

— Dumnezeule, am zis eu că eşti o femeie extraordinară, spuse el, după care păru să se îndrepte.

— Bine, zise ea. Pilotul, americanul, Harry sau Max, ai spus?

— Exact.

— Bine, dar n-are nici un sens.

— Dumnezeule, fata mea, are tot sensul din lume, zise el lăsîndu-se pe spate şi rîzînd, după care deschise un alt plic din cutie. Astea sînt deosebite. Foarte, foarte deosebite.

Erau nişte fotografii mari, tot alb-negru. Prima înfăţişa un locotenent RAF care stătea rezemat de un avion Hurricane. Era acelaşi bărbat pe care îl văzusem înainte în uniformă americană.

— Un american în RAF, spuse Zec. Au fost cîteva sute înainte ca America să intre în război la sfîrşitul lui ’41, după Pearl Harbor.

— Pare obosit, remarcă Denise dîndu-i fotografia înapoi.

— Este şi firesc. Fotografia asta a fost făcută în septembrie ’40, în timpul Bătăliei Marii Britanii, imediat după ce primise a doua DFC. Zburase pentru finlandezi în războiul lor cu ruşii, primise o medalie de la ei şi, apoi, a venit în Anglia, intrînd în RAF. Se purtau ciudat în privința americanilor pe-atunci, fiindcă America era neutră, dar un funcționar l-a trecut pe. Harry drept finlandez, aşa că l-au primit.

— Pe Harry? întrebă Denise cu blîndețe.

— Harry Kelso. Era din Boston, spuse bătrînul şi scoase altă fotografie, Kelso în uniformă americană din nou. Asta era în ’44.

Medaliile erau uluitoare. O DSO şi o tresă, o DFC şi două trese, Croix de Guerre, Legiunea de Onoare şi Crucea de Aur Finlandeză pentru Vitejie.

— E incredibil, am spus eu. Adică, cel de-al doilea război mondial mă interesează în mod deosebit şi n-am auzit absolut nimic despre el.

— Nici n-aveai cum. Grație funcționarului, a fost înregistrat un timp ca finlandez şi, aşa cum am mai spus, au existat motive. Actul Secretelor Oficiale.

— Bine, dar de ce? întrebă Denise.

Zec Acland scoase o altă fotografie din plic şi o puse pe masă, făcîndu-ne pe toți să amuțim.

— Din cauza asta, spuse el.

Fotografia era color şi îl înfățişa pe Kelso din nou în uniformă, numai că, de data aceasta, cea de Luftwaffe. Purta cizme de zbor şi o pereche de pantaloni largi şi confortabili, de un albastru cenuşiu, cu buzunare mari. Cămaşa de zbor cu petlițele galbene îi dădeau un aer teribil. În partea stîngă avea insigna de argint de pilot, deasupra ei Crucea de Fier Clasa întîi şi, la gît, Crucea Cavalerilor cu frunzele de stejar.

— Bine, dar nu pricep, zise Denise.

— E foarte simplu, spuse Zec Acland. Munro mi-a dat-o pe asta. În celelalte fotografii, americanul din RAF? Acela era Harry. Acesta e americanul din Luftwaffe, fratele său geamăn, Max. Tată american şi mamă germană, o baroană. Astfel că, Max, fiind mai mare cu zece minute, era baron Max von Halder. Baronul Negru, cum îi spuneau cei din Luftwaffe.

Puse fotografiile la loc.

— Dacă vreți, o să vă spun ce pot, zise el zîmbind. O să fie o poveste interesantă, zise el zîmbind din nou. Numai că n-o s-o creadă nimeni.

Cînd termină, barul era gol. Betsy încuia uşa după ultimii clienți şi ne aducea ceaiul pe o tavă fără să scoată un cuvînt. Cred că Simeon era la fel de uluit ca mine şi Denise.

— Asta e tot? întrebă Denise.

— Bineînțeles că nu, fata mea, spuse el zîmbind. Lipsesc o mulțime de piese. În primul rînd, varianta germană. Şi acolo era totul strict secret. În sensul ăsta nu pot să vă ajut, zise el şi se întoarse spre mine. Totuşi, un tip deştept ca dumneata ar trebui să ştie unde să tragă nişte sfori.

— E o posibilitate, am spus eu.

— Bine, atunci, zise el ridicîndu-se. Trebuie să mă culc şi nevasta lui Simeon trebuie să se întrebe ce-i cu el, adăugă apoi şi o sărută pe Denise pe obraz. Somn uşor, fata mea. Meriți.

După aceea ieşi. Simeon ne salută din cap şi îl urmă. Am rămas amîndoi lîngă foc, fără să vorbim şi, la un moment dat, Denise zise:

— M-am gîndit la ceva. Tu ai servit o vreme în Germania. Mi-ai povestit de nişte rude de-acolo. N-ai zis că cineva lucra în poliție sau ceva de genul ăsta?

— E un fel de a spune. Era în Gestapo.

Ea nu fu deosebit de şocată. În definitiv, războiul avusese loc cu o jumătate de secol în urmă, cînd ea nici nu exista.

— Foarte bine.

— O să văd, am zis eu şi am ridicat-o în picioare. Hai la culcare.

Încăperea era mică, avînd paturi alăturate, şi am stat întins acolo, neputînd să dorm, fiind conştient doar de respirația ei liniştită în timp ce priveam în întuneric şi îmi aduceam aminte. Cu mult timp în urmă – cu foarte mult timp în urmă.

Capitolul 2

Legătura mea cu Germania era destul de simplă. Serviciul militar la Regimentul Englez de Gardă Călare, o perioadă scurtă cu armata de ocupație în Berlin şi una ceva mai lungă patrulînd de-a lungul graniței cu Germania de Est în maşini Dingo de recunoaştere şi jeep-uri în vremea cînd începea aşa-numitul război rece.

Zona pe care o patrulam semăna atît de mult cu regiunile mlăştinoase din Yorkshire, încît întotdeauna mă aşteptam ca Heathcliff şi Kathy să apară alergînd prin ceață, ninsoare sau ploaie torențială, deoarece pot să afirm cu sinceritate că aspră e un cuvînt blînd pentru a descrie vremea din părțile acelea.

În perioada aceea, granița era complet deschisă şi, într-un fel de acțiune polițienească, trebuia să-i oprim pe cei care încercau să fugă în vest şi, de asemenea, bandele de indivizi care făceau afaceri pe piața neagră, de obicei foşti SS-işti, care operau în afara Germaniei de Est, folosind-o ca loc de refugiu.

Adversarii noştri erau regimente de infanterie siberiene, indivizi extrem de duri, şi, uneori, se mai trăgea cîte un foc. Îi spuneam al doilea război mondial şi jumătate, dar, cînd îți expira perioada, te duceai acasă. Trupele americane care făceau acelaşi lucru în sectorul lor au primit trei medalii. Noi n-am primit nimic!

Cînd mă aflam acasă, în Leeds, şi începusem o succesiune de munci plictisitoare, am primit un plic de la autorități prin care mi se aducea aminte că, în următorii zece ani, eram rezervist. Mi se sugera să mă înrolez în Armata Teritorială, să devin un soldat de weekend şi, cînd am descoperit că se puteau cîştiga bani din asta, am acceptat, mai ales că mă gîndeam să mă duc să lucrez la Londra. Acolo era un regiment al Armatei Teritoriale, numit Puşcaşi Artişti, pe care Ministerul de Război l-a transformat în 21 SAS.

Cînd a început criza din Malaysia, mulți membri s-au oferit voluntari pentru Cercetaşii Malaiezi, care, în 1952, a devenit Unitatea Militară Regulată, 22 SAS.

Aflîndu-mă la Londra, în căutare de serviciu, m-am prezentat la 21 SAS cu hîrtiile mele şi am fost primit cu entuziasm ca fost subofițer din cadrul Regimentului de Gardă Călare. Am completat diverse documente, mi-am făcut obişnuitul examen medical şi, în cele din urmă, m-am trezit în fața unui anume maior Wilson, deşi, ținînd cont de cele întîmplate ulterior, mă îndoiesc că acela era numele lui adevărat.

— Semnează aici, caporal, spuse el împingîndu-mi un formular peste birou.

— Ce semnez, domnule? Am întrebat eu.

— Actul Secretelor Oficiale, zise el zîmbind încîntat. Este o unitate de acest gen, înțelegi.

Am ezitat şi, apoi, am semnat.

— Bine, zise el luînd formularul şi tamponîndu-mi semnătura cu grijă.

— Să mă prezint sîmbătă, domnule?

— Nu, nu încă. Mai trebuie îndeplinite nişte formalități. O să ținem legătura.

Zîmbi din nou, aşa că eu am plecat fără să mai spun ceva.

Am primit un telefon de la el după două săptămîni la biroul de asigurări din Leeds, unde lucram în perioada aceea, propunîndu-mi să ne întîlnim la *Yates' Wine Bar* de lîngă City Square la ora prînzului.

Am stat la o masă într-un colț mîncînd şi bînd bere uşor alcoolizată în timp ce el mi-a dat vestea cea proastă. M-am mirat să-l văd în Yorkshire, dar el nu mi-a dat nici o explicație.

— Băiete, adevărul e că SAS nu te poate folosi. În urma examenului medical a reieşit că nu prea vezi bine cu ochiul stîng. Deşi nu faci mare caz de chestia asta, porți ochelari.

— Ei bine, cei de la Garda Călare n-au avut nici o obiecție. Am tras pentru echipa regimentului de la Bisley. Am primit o

medalie de bun țintaş.

— Da, ştim. Cel puțin doi ruşi de pe partea est-germană a graniței ar putea să-ți confirme priceperea, sau cadavrele lor ar putea. Pe de altă parte, ai ajuns la Gărzi numai pentru că un funcționar idiot a uitat să treacă în hîrtiile tale şi rezultatele examenului oftalmologie şi, bineînțeles, Gărzile nu-şi recunosc niciodată greşelile.

— Deci, răspunsul e negativ?

— Mă tem că da. Mare păcat, însă. Ai o origine atît de interesantă. Cu acel unchi al dumitale sergent la poliția din Hamburg. Un dosar remarcabil. Capturat înainte de Dunkerque, a evadat de patru ori din lagăre de prizonieri, a fost trimis la Auschwitz în partea destinată prizonierilor aliați considerați băieți răi. Două treimi din ei au murit.

— Da, ştiu.

— Bineînțeles că l-au păstrat la sediul din Hamburg datorită faptului că vorbeşte germana excelent. Am înțeles că s-a însurat cu o văduvă de război germană.

— Ei bine, dragostea nu cunoaşte frontiere, am spus eu.

— Presupun că aşa este. Interesantă familie, totuşi, exact ca a dumitale. Născut în Anglia, irlandezo-scoțian, crescut în Shankill, Belfast. Ceea ce se numeşte un produs din Orange.

— Şi?

— Dar crescut şi de verişoara catolică a mamei dumitale în Crossmaglen. Oamenii de-acolo sînt foarte republicani. Trebuie să ai nişte legături fascinante.

— Uitați ce e, domnule, am spus eu prudent. E ceva ce nu ştiți despre mine?

— Nu, spuse el aruncîndu-mi acel zîmbet încîntat. Sîntem foarte meticuloşi, zise apoi şi se ridică. Trebuie să plec. Îmi pare foarte rău c-a ieşit aşa, adăugă el luîndu-şi impermeabilul. Mai este ceva. Nu uita că ai semnat Actul Secretelor Oficiale. Puşcăria te mănîncă dacă uiți asta.

Eu eram de-a dreptul stupefiat.

— Dar ce mai contează acum? Doar n-aveți nevoie de mine.

El se îndepărtă, dar se întoarse din nou.

— Şi nu uita nici că eşti un soldat de rezervă. Ai putea fi chemat oricînd.

Ceea ce era interesant era o rudă germană despre care nu pomenise, dar despre existența căreia nici eu n-am ştiut pînă în 1952. Soția unchiului meu avea un nepot pe nume Konrad Strasser, sau cel puțin acesta era unul din cele cîteva nume pe care le-a folosit de-a lungul anilor. I-am fost prezentat la Hamburg, la o petrecere în St. Pauli dată în onoarea rudelor germane ale unchiului.

Konrad era scund, brunet şi plin de energie, zîmbind tot timpul. Avea treizeci şi doi de ani şi era inspector şef al Departamentului de Investigații Criminalistice din Hamburg. Stăteam într-un colț înconjurați de o mulțime gălăgioasă.

— A fost interesant la frontieră? mă întrebă el.

— Nu şi cînd ningea.

— În Rusia a fost şi mai rău.

— Ai fost pe front acolo?

— Nu, la Gestapo. Doar pentru puțină vreme, slavă Domnului, urmărind nişte nenorociți care furau din proviziile armatei.

Ar fi puțin spus dacă aş zice că am fost şocat.

— Gestapo?

El zîmbi.

— Dă-mi voie să-ți completez cunoştințele. Gestapo-ul avea nevoie de detectivi pricepuți şi cu experiență, aşa că mergeau la toate secțiile de poliție din Germania şi luau ce voiau. De aceea mai mult de cincizeci la sută dintre cei din Gestapo nici măcar nu erau membri ai partidului nazist şi, printre aceştia, şi eu. În ’40, cînd m-au luat, aveam douăzeci şi unu de ani. N-am avut nici un cuvînt de spus.

L-am crezut imediat şi, mai tîrziu, lucrurile care s-au întîmplat în viața mea au dovedit că spunea adevărul. În orice caz, îmi plăcea de el.

În 1954, Wilson a intrat din nou în viața mea. În perioada aceea, lucram la Leeds ca funcționar public, continuînd să scriu romane pe care nu le voia nimeni. Aveam un rest de concediu de patru săptămîni şi hotărîsem să-mi petrec două la Berlin, deoarece unchiul meu fusese mutat acolo temporar.

Telefonul lui Wilson a fost ca un şoc. Iarăşi *Yates' Wine Bar*, jos, un separeu. De data aceasta, el mînca sandvişuri, *Yorkshire*, bineînțeles.

— Este cam plictisitor pentru dumneata la *Electricity Generating Authority*.

— Aşa e, am spus eu. Dar asta fac numai o oră pe zi. În rest, stau la birou şi scriu.

— Da, dar nu prea te bucuri de succes, spuse el cu brutalitate, după care făcu o pauză. Plecarea la Berlin ar trebui să fie ceva plăcut.

— Uite ce e, despre ce naiba e vorba?

— Berlin, zise el. Marțea viitoare vei pleca la unchiul dumitale pentru o săptămînă. Am vrea să faci ceva pentru noi.

Stînd acolo, în atmosfera normală a localului, zgomotul traficului auzindu-se înfundat de afară, mi se părea a fi cea mai bizară propunere care mi se făcuse vreodată.

— Am încercat să mă înrolez în 21 SAS, dar mi-ați spus că, din cauza ochiului stîng am fost respins, nu-i aşa?

— Nu e chiar atît de simplu, băiete. Dă-mi voie să-ți aduc aminte: ai semnat Actul Secretelor Oficiale şi eşti încă rezervist.

— Vrei să spui că n-am încotro?

— Vreau să spun că eşti al nostru, băiete, zise el scoțînd un plic din servietă. Cînd o să te afli la Berlin, vei face un drum cu autocarul în zona estică. Ai toate detaliile aici. Mergi la adresa indicată, iei un plic şi îl aduci înapoi.

— Dar e o nebunie, am spus eu. În primul rînd, îmi amintesc de pe vremea cînd am servit în armată în Berlin că e imposibil să treci cu un paşaport britanic.

— Dragul meu, legăturile dumitale irlandeze îți oferă dreptul să ai şi un paşaport irlandez, nu numai unul britanic. Îl vei găsi în plic. Cei cu paşaport irlandez pot să se ducă oriunde, chiar şi în China, fără viză.

Se ridică şi zîmbi.

— Ai totul acolo. Cît se poate de explicit.

— Şi cînd o să mă-ntorc?

— Totul e aranjat.

Se pierdu în mulțimea de clienți şi, deodată, mi-am dat seama că nu mă gîndeam *cînd* o să mă-ntorc, ci *dacă* o să mă-ntorc.

Prima surpriză pe care am avut-o la Berlin a fost că unchiul meu fusese mutat înapoi la Hamburg, sau cel puțin aşa mi-a spus femeia care avea grijă de apartamentul în care locuise el.

Era o femeie în vîrstă, roasă de griji, care spuse:

— Dumneata eşti nepotul. Mi-a zis să-ți dau drumul înăuntru.

Ceea ce a şi făcut.

Era o locuință neutră şi întunecată. Mi-am trîntit geanta, am aruncat o privire în jur şi am răspuns la sonerie pentru a-l vedea pe Konrad Strasser în prag.

— Arăți bine, zise el.

Găsi o sticlă de schnapps şi turnă în două pahare.

— Deci, faci pe turistul în zona estică, nu, băiete?

— Pari foarte bine informat.

— Da, aşa s-ar zice.

Eu mi-am băut schnapps-ul.

— Ce caută un detectiv din Hamburg la Berlin?

— M-am mutat anul trecut. Lucrez pentru BND, Serviciul de Spionaj Vest-German. Un departament numit Biroul pentru Protejarea Constituției. Principala noastră sarcină este să împiedicăm infiltrările comuniste în partea noastră de țară.

— Şi?

Îşi mai puse un schnapps.

— O să pleci după-amiază cu „Germanic Tours“ cu autocarul lor. Lasă-ți paşaportul britanic aici, ia-l numai pe cel irlandez.

— Ce înseamnă toate astea? l-am întrebat. Şi cum de eşti implicat?

— Asta n-are importanță. Ceea ce are importanță e faptul că tu eşti curier pentru 21 SAS.

— Pentru Dumnezeu, dar m-au respins.

— Ei, nu chiar. E mai complicat decît atît. Ai auzit vreodată vechea zicală a celor din IRA? Odată intrat nu mai ieşi?

Eram uluit, dar am reuşit să-l întreb:

— Ce legătură ai tu cu toate astea?

A scos o bucată de hîrtie din portmoneu şi mi-a dat-o.

— E o hartă şi un bar numit *Heini's*. Dacă lucrurile merg prost, du-te acolo şi spune-i barmanului că nu-ți convine locuința şi că vrei să te muți imediat. În engleză.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Că o să vină cineva după tine. Bineînțeles, dacă totul merge cum trebuie, te întorci cu autocarul, dar, pentru asta, ar fi nevoie ca lumea să fie perfectă.

— Eşti implicat în treaba asta, am zis eu. Eu, Wilson, faptul că unchiul meu nu-i aici şi, în schimb, eşti tu. Ce naiba se-ntîmplă?

Deodată, m-am gîndit la biroul meu din Leeds, la restaurantul *Astoria* într-o seară de vineri, la fetele în rochii de bumbac. Ce *căutam eu acolo?*

— Eşti o muscă prinsă în plasa unui păianjen, exact ca mine în Gestapo. N-ai avut încotro. Totul e atît de simplu, dar nu există cale de întoarcere. Îşi bău schnapps-ul şi se duse spre uşă.

— Sînt de partea ta, băiete, nu uita asta, adăugă el, după care închise uşa şi dispăru.

Autocarul ne-a trecut prin punctul de control Charlie, totul frumos şi fără probleme. Era plin cu turişti din toată

lumea. În partea cealaltă, ne-a controlat poliția de frontieră. În cazul meu, vizele de turist şi paşaportul irlandez. N-am avut absolut nici o problemă.

Mai tîrziu, la prînz, într-un hotel foarte demodat, ghizii ne-au spus că, dacă se rătăcea cineva, trebuia să facă în aşa fel, încît să ajungă la hotel, de unde autocarul pleca la cinci.

În cazul meu, instrucțiunile din plicul maron îmi spuneau să fiu la destinație la ora patru. Mi-am pierdut timpul aiurea vreo două ore şi am plecat la trei şi jumătate, prinzînd un taxi exact la țanc.

Est-germanii aveau o regulă ciudată pe vremea aceea. Existența bisericilor era permisă, dar, dacă erai membru al partidului comunist, nu aveai voie să mergi la biserică, pentru că îți stricai perspectivele profesionale. Rezultatul era faptul că numărul celor care mergeau la biserică era foarte mic.

Biserica Sfîntului Nume văzuse, cu siguranță, şi vremuri mai bune. Era friguroasă, umedă şi dărăpănată. Era pînă şi criză de lumînări. Trei femei bătrîne aşteptau în fața confesionalului şi un bărbat într-un impermeabil maron se ruga într-o strană în apropiere. M-am conformat instrucțiunilor şi am aşteptat. În cele din urmă, mi-a venit rîndul şi am intrat în confesional.

De partea cealaltă a grilajului s-a simțit o mişcare.

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit, am spus în engleză.

— În ce fel, fiule?

I-am răspuns conform instrucțiunilor din plic.

— Mă aflu aici doar ca mesager al Domnului.

— Atunci, înfăptuieşte opera Domnului.

Un plic a fost împins pe sub grilaj, după care s-a făcut linişte şi, în partea cealaltă, lumina s-a stins. Am luat plicul şi am plecat.

Nu ştiu cît a durat pînă cînd mi-am dat seama că bărbatul cu impermeabil mă urmărea. Se întuneca repede, începuse să plouă, iar eu mă uitam disperat după un taxi, fără succes, însă. Am început să merg repede, trecînd de pe o stradă pe

alta, intenționînd să ajung la rîul Spree, încercînd să-mi amintesc oraşul din urmă cu ani de zile, dar, la fiecare colț, cînd mă uitam înapoi, îl vedeam.

Intrînd pe neaşteptate pe o alee, am rupt-o la fugă şi, deodată, am văzut rîul. Am luat-o la fugă pe lîngă un şir de depozite dărăpănate şi m-am furişat în dreptul unei intrări. Peste cîteva clipe, el a trecut în fugă pe lîngă mine. Am aşteptat – linişte, doar răpăitul ploii – după care am ieşit din ascunzătoare şi m-am dus la marginea pontonului.

— Halt! Rămîi exact unde eşti.

A apărut după colț, ținînd un Walther PPK în mîna stîngă şi apropiindu-se.

Atunci, am spus în engleză, părînd indignat:

— Ce naiba înseamnă asta?

El s-a apropiat şi mai mult.

— Nu mă lua cu chestii din astea. Amîndoi ştim care-i treaba. De multe săptămîni îl țin sub observație pe ticălosul ăla bătrîn de la biserică.

Atunci a făcut singura greşeală, venind destul de aproape pentru a-mi trage o palmă. L-am apucat de încheietura mîinii drepte, după care i-am imobilizat brațul stîng şi i-am prins şi încheietura stîngă. El a tras o dată şi am început să ne luptăm, ajungînd la marginea pontonului. Am întors pistolul spre el. Acesta s-a descărcat din nou şi el a scos un strigăt, continuînd să țină mîna încleştată pe armă cînd a căzut în rîu.

M-am întors imediat şi am rupt-o la fugă, de parcă m-ar fi urmărit cîinii iadului. Dar, cînd am ajuns la hotel, autocarul plecase.

Am găsit *Barul lui Heini* o oră mai tîrziu. Era deja întuneric. Aşa cum era şi de aşteptat la ora aceea, barul era gol. Barmanul era bătrîn şi cu o înfățişare de ticălos, cu părul cărunt şi cu o cicatrice care îi brăzda obrazul stîng pînă la orbita goală a ochiului. Am cerut un coniac.

— Uite ce e, am spus eu în engleză, nu-mi convine deloc locuința şi trebuie să mă mut imediat.

Părea o nebunie, dar, spre surprinderea mea, el a încuviințat şi mi-a răspuns în engleză:

— Bine, aşază-te lîngă fereastră. Avem friptură de miel în seara asta. O să-ți aduc puțină. Cînd o să vină timpul să pleci, o să te anunț.

Am mîncat friptura, am mai băut două pahare şi, deodată, el a venit să ia farfuriile. Erau vreo şase clienți la ora aceea.

— Treci strada spre ponton, unde sînt macaralele alea. O limuzină *Volkswagen* neagră. Nu trebuie să plăteşti nimic, doar du-te.

Am făcut cum mi s-a spus, am traversat strada prin ploaie şi am găsit *Volkswagen*-ul. Ciudat, dar nu m-am mirat cînd l-am văzut pe Konrad Strasser la volan.

— Hai să mergem, a zis el.

Am urcat.

— Ce-i asta, tratament special?

— M-am hotărît să vin special. Ce-ai avut la activ la graniță? Doi ruşi? Ei bine, acum eşti un as. Un agent Stasi s-a dus în Spree în seara asta.

Stasi era Securitatea est-germană.

— Nu mi-a dat de ales.

— Îmi închipui.

Am străbătut un labirint de străzi.

— Venirea ta aici a fost în plan? l-am întrebat eu.

— Nu chiar.

— Cred că-i cam riscant.

— Da, ei bine, mi-eşti rudă, într-un fel. Totul a fost legat de familie. Tu, frontiera, unchiul tău, eu, bătrînul de la Gestapo. Uneori avem de ales. Eu am avut în seara asta şi am venit după tine. Oricum, ne întoarcem printr-un punct de frontieră mai dosnic. Îl cunosc pe sergent. Întinde-te pe banchetă şi dormi, zise el dîndu-mi o sticlă de o jumătate. Coniac. Toarnă pe tine.

Ploua torențial cînd, peste cîteva minute, am trecut printr-o zonă unde toate casele fuseseră demolate, creînd un spațiu al nimănui separat de Vest printr-un gard de sîrmă ghimpată. Bineînțeles că Zidul Berlinului nu fusese construit încă. Erau o barieră roşu cu alb şi doi grăniceri în impermeabile ale Wehrmacht-ului, cu puştile agățate pe umăr. Am rămas întins pe banchetă şi am închis ochii.

Konrad opri şi unul din cei doi, un sergent, se apropie de maşină.

— Abia ai intrat şi ai şi ieşit, Konrad, zise el. Cine e prietenul tău?

— Vărul meu din Irlanda, spuse Konrad dîndu-i paşaportul meu irlandez. Şi-a băut mințile.

Mirosul de coniac dovedea acest lucru.

— Am țigările alea americane pe care le voiai. *Marlboro*. Dar am reuşit să fac rost doar de o mie.

— Dumnezeule! zise sergentul aruncîndu-i paşaportul înapoi şi luînd țigările. Mai vino.

Bariera s-a ridicat şi noi am trecut de ea, îndreptîndu-ne spre Berlinul Occidental puternic luminat.

În apartamentul unchiului meu, Konrad şi-a pus un whisky şi a întins mîna.

— Dă-mi plicul.

Am făcut ce mi-a spus.

— Ce este?

— Nu-i nevoie să ştii.

Am început să mă înfurii, dar apoi mi-am dat seama că avea dreptate.

— Uite ce e, am tot vrut să te întreb, am zis eu. Ai spus că am fost curier pentru SAS. Misiunea mi-a fost dată de un anume maior Wilson, dar, printr-o ciudată coincidență, eşti şi tu implicat. Cum se face?

— Nu e nici o coincidență – maturizează-te! Totul se potriveşte perfect. Dă-mi voie să-ți lămuresc unele lucruri. 21 SAS este un regiment alcătuit din soldați de weekend, orice de

la avocați la şoferi de taxi. O mulțime de naționalități. Regimentul 22, ofițerii de carieră, îşi petrec timpul împuşcînd chinezi în Peninsula Malaieză şi arabi în Oman şi alte chestii din astea. Cei din 21 sînt oameni folosiți pentru altfel de misiuni, exact ca tine. S-a aflat că vii la Berlin. Erai util, deci.

— Şi sacrificabil?

— Exact, şi coincidența făcea să apar şi eu în dosarul tău.

— Probabil că mi-ai salvat viața.

— Ah, te-ai descurcat, zise el rîzînd. În cîteva zile, o să te întorci la restaurantul tău preferat, agățînd fete, şi nici una din ele n-o să ştie ce tip disperat eşti.

— Deci, asta a fost tot, pot să mă-ntorc?

— Cam asta a fost. Wilson o să fie încîntat, spuse el bîndu-şi whisky-ul. Dar fă-mi o plăcere. Nu mai veni la Berlin. Data viitoare or să te aştepte.

Se duse la uşă şi o deschise.

— O să mai fie o dată viitoare? l-am întrebat eu.

— Aşa cum ți-am mai spus, 21 foloseşte oamenii potriviți pentru diverse situații. Cine ştie? zise el şi, o clipă, păru serios. Te-au respins, dar asta a fost o chestie de suprafață. Uniforma, bereta, insigna pe care scrie: *Cine cutează învinge*.

— Dar n-or să mă lase-n pace, nu?

— Mă tem că nu. Ai grijă, adăugă el şi ieşi.

Avusese dreptate. Am trecut printr-o perioadă complet sterilă, apoi numeroase slujbe, colegiul, universitatea, căsătoria, o carieră de profesor încununată de succes şi una la fel de plină de succese ca scriitor. Abia cînd problemele irlandeze din Ulster au căpătat amploare, pe la începutul anilor ’70, Wilson m-a contactat din nou, după ce scrisesem un roman de succes despre situația respectivă.

Pe atunci era colonel plin, venind la întîlnire într-o uniformă a lui Royal Army Service Corps, deşi mă îndoiam că ar fi servit acolo cu adevărat.

Ne-am aşezat la barul unui hotel de lux de la periferia oraşului Leeds şi el a băut şampanie pentru succesul meu.

— Te-ai descurcat foarte bine, bătrîne. O carte grozavă şi atît de autentică.

— Mă bucur că ți-a plăcut.

— Deloc ca lucrurile astea scrise de reporteri de televiziune şi alții ca ei. Foarte superficiale, în timp ce tu – ei bine, tu chiar îi înțelegi pe irlandezi, dar e şi firesc. Un produs din Orange, dar cu relații catolice. Asta este o chestiune foarte utilă.

Eram conştient de un sentiment de *déja vu*, Berlin din nou.

— Ce doreşti? am întrebat eu cu prudență.

— Nu prea mult. Săptămîna viitoare o să te duci la Dublin, pentru autografe, interviuri televizate, nu?

— Şi?

— Ar fi foarte bine dacă te-ai întîlni cu o persoană, două, pentru noi.

— Acum aproape douăzeci de ani, m-am întîlnit cu cineva pentru voi la Berlin şi era să iau un glonț în cap.

— Altă poveste. Şi, dacă-mi aduc aminte bine, celălalt a primit glonțul, spuse el zîmbind. Interesant. Nici n-ai stat pe gînduri, exact ca şi cu ruşii.

— Ei mi-ar fi făcut şi mai rău, am zis scoțînd o țigară şi aprinzînd-o. Ce ar trebui să fac, să repet faza, numai că, acum o să fie Liffey, nu Spree?

— Deloc. N-o să fie o treabă dură. O să fii intermediar. Nu va trebui decît să stai de vorbă cu cîțiva oameni, atît.

M-am gîndit, fiind conştient de un anumit sentiment de emoție.

— Ai uitat că au trecut cei zece ani în care a trebuit să fiu rezervist.

— Bineînțeles că au trecut, dar ai semnat Actul Secretelor Oficiale cînd te-ai înscris în 21.

— Care m-a respins.

— Da, ei bine, aşa cum ți-am mai spus şi atunci, demult, e mai complicat decît atît.

— Adică, odată intrat, nu mai ieşi? am întrebat eu stingînd ţigara. Konrad mi-a spus asta la Berlin. Ce mai face? Nu l-am mai văzut de multă vreme.

— Bine, zise el. Foarte activ. Deci, să înţeleg că eşti de acord să cooperezi?

— Se pare că nu prea am de ales, nu?

El îşi goli paharul de şampanie.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. De data asta, este o chestiune uşoară.

N-o să fie o treabă dură? De data asta, e o chestiune uşoară? Cinci drumuri pentru ticălos, bombe, împuşcături, cioburi pe străzi, prea multe seri de sîmbătă îngrozitoare în Belfast, pînă în ziua aceea memorabilă cînd nişte indivizi cu pistoale în buzunare m-au escortat pînă la aeroport, sugerîndu-mi să nu mă mai întorc. N-am făcut-o ani de zile şi, destul de ciudat, n-am mai auzit nimic de Wilson, deşi, într-un fel, am citit despre el, pe pagina de ferpare a ziarului *Daily Telegraph*, avînd fotografia lui în faţa ochilor, numai că era general de brigadă, nu colonel, şi numele lui nu era Wilson…

Zorii aduseră multă ceaţă asupra coastei Cornwall-ului, în timp ce eu stăteam pe micul balcon al camerei de la *Spînzuratul*. O noapte lungă plină de aduceri aminte. Soţia mea continua să doarmă cînd m-am îmbrăcat în linişte şi am coborît la bar. Avusese dreptate, bineînţeles. Aveam nevoie de relaţia germană, adică de Konrad Strasser. Nu mai vorbisem cu el de cîţiva ani. Moartea unchiului meu şi a mătuşii mele germane aproape că a dus la ruperea relaţiei, dar eu încă îi mai aveam numărul pe ceea ce numeam cartea de vizită esenţială din portmoneul meu. Umedă, dar se putea folosi. Am scos-o şi, chiar în clipa aceea, uşa bucătăriei se deschise şi Zec Acland aruncă o privire înăuntru.

— Te-ai trezit devreme.

— Şi dumneata la fel.

— Nu mai dorm mult la vîrsta mea. Tocmai am făcut nişte ceai.

— Vin imediat. Aş vrea să dau un telefon. La Hamburg. Nu-ți face griji, o să-l includ în nota de plată.

— Hamburg. Interesant. Şi acolo e devreme.

— Alt bătrîn. Probabil că nici el nu doarme mult.

Acland se întoarse la bucătărie, iar eu m-am aşezat pe un scaun la bar, am scos cartea de vizită şi am format numărul. În timp ce telefonul suna, m-am gîndit la Konrad, care se născuse în 1920, ceea ce însemna că avea şaptezeci şi şapte de ani. Ştiam că soția lui murise. Avea o fiică în Australia.

Receptorul fu ridicat şi o voce aspră întrebă în germană:

— Cine naiba e?

I-am răspuns în engleză.

— Vărul tău irlandez. Cum e la Hamburg în dimineața asta?

Locuia în Blanlamese, pe Elba.

— Ceață pe fluviu, nu sînt decît vreo două bărci, spuse el rîzînd, adresîndu-mi-se tot cu „băiete“, ca întotdeauna. Mă bucur să te aud, băiete. Sper că s-a terminat cu aiurelile alea irlandeze, nu?

— Absolut. Am mai crescut, ai uitat?

— N-am uitat şi n-am uitat nici că, atunci cînd ai cunoscut-o pe actuala ta soție şi mi-ai spus că este cu douăzeci şi cinci de ani mai tînără decît tine, nu v-am dat decît un an împreună.

— Şi asta a fost acum cincisprezece ani.

— Deci, nici măcar un bătrîn de la Gestapo nu poate să aibă dreptate întotdeauna.

Deodată, începu să tuşească puternic. Am aşteptat să se oprească, după care l-am întrebat:

— Te simți bine?

— Categoric. Sînge şi fier, ăştia sîntem noi, germanii. Nevastă-ta e tot Femeia Fantastică? Formula unu, scufundări, pilotări de avioane?

— Ieri a fost Femeia Fantastică, am zis eu. Ne-a salvat viețile.

— Povesteşte-mi.

Ceea ce am şi făcut.

— Dumnezeule, ce femeie, spuse el la sfîrşit.

— Un foarte mare adevăr, dar poate să te şi scoată din fire.

— Şi în restul timpului?

— Absolut minunată.

Tuşi din nou, după care mă întrebă:

— Deci, despre ce e vorba? Un telefon din senin, în zori.

— Am nevoie de o informație. Am auzit o poveste extraordinară. Doi frați gemeni, născuți în 1918, Harry şi Max Kelso. Tatăl american, mama, baroana Elsa von Halder.

El scoase un geamăt.

— Cei din familia von Halder erau aristocrați prusaci.

— Gemenii au fost despărțiți. Harry, cel mai mic, a rămas în Statele Unite cu bunicul său bogat, care i-a dat bani baroanei să se întoarcă în Germania în ’30 cu Max, după ce soțul ei a murit într-un accident de maşină. Max, cel mai mare, a devenit în mod automat baron von Halder.

— Am auzit de numele ăsta.

— E firesc. Baronul Negru, un as al Luftwaffe. Fratele lui, Harry, a fost tot pilot. A zburat pentru finlandezi împotriva Rusiei, după care a ajuns în RAF. Bătălia Marii Britanii, toate chestiile astea. O mulțime de medalii.

Urmă un moment de tăcere, după care el exclamă:

— Ce poveste. De ce nu e una din legendele celui de-al doilea război mondial?

— Pentru că, dintr-un anumit motiv, a fost ținută secret.

— După atîția ani?

— Am stat de vorbă cu un tip de vreo optzeci şi opt de ani, care mi-a povestit o mulțime de lucruri, dar partea germană lipseşte complet. M-am gîndit că un fost membru Gestapo ar putea să mai aibă acces la dosarele strict secrete. Bineînțeles că voi înțelege dacă n-o să poți.

— Cum adică să nu pot? spuse el şi începu să tuşească iar. Îmi place. Îmi place chiar foarte mult. Ar putea să-mi ofere un nou țel în viață, nu că ar mai avea vreo importanță. Timpul meu este limitat. Am cancer la plămîni.

Doamne, cît de mult m-a durut, pentru că era un om care îmi plăcea foarte mult.

— Dumnezeule, Konrad, las-o baltă.

— De ce? O să mă amuz teribil. Sînt bătrîn, pe moarte, aşa că nu-mi pasă de informațiile strict secrete. Ce plăcere – pentru prima oară într-o carieră de spionaj, să pot să fac valuri şi să nu-mi pese cîtuşi de puțin. Mi-ai făcut un serviciu. Acum, hai să lămurim unele lucruri, spune-mi tot ce ştii despre Baronul Negru şi eu o să continui de-aici.

Puțin mai tîrziu, aroma de costiță prăjită m-a făcut să mă duc la bucătărie, unde Zec pregătise sandvişurile. M-am aşezat într-un capăt al mesei, am băut un ceai în care lingurița ar fi putut să stea dreaptă, am mîncat sandvişuri şi m-am simțit excelent.

— Ai reuşit să vorbeşti? mă întrebă el.

— Ah, da, e o rudă de-a mea. Dacă există cineva care ar putea să afle varianta germană a poveştii legate de Max Kelso, el este persoana aceea.

— Pari destul de convins.

— Ah, sînt. Îți seamănă foarte mult, Zec. Are şaptezeci şi şapte de ani, a văzut totul şi are relațiile potrivite, am zis eu punîndu-mi încă o ceaşcă de ceai. A lucrat la Gestapo în timpul războiului.

El era să cadă de pe scaun de rîs.

— Dumnezeule mare!

— Mi-ai spus tot ce ştii? l-am întrebat eu.

— Bineînțeles că nu. Să vedem ce o să descoperi dumneata şi, după aceea, o să completăm ceea ce lipseşte, spuse el ridicîndu-se. Trebuie să mă duc să verific butoaiele cu bere. Ne vedem mai tîrziu.

După ce mi-am luat micul dejun, m-am dus în capătul pontonului, mi-am aprins o țigară şi am stat cu privirea ațintită în ceață, gîndindu-mă la toate. Denise apăru după vreo zece minute, cu un pulover uriaş şi o pereche de blugi care se vedea foarte limpede că erau bărbăteşti. Ținea în mîini două căni de ceai.

— M-am gîndit că ai vrea să bei ceva. Am luat legătura cu *Goodwood Aero Club*. Bernie Smith o să vină să ne ia.

— Foarte bine, am zis eu bînd puțin şi înconjurîndu-i mijlocul cu brațul. Îți mulțumesc!

— Ai avut o noapte proastă?

— Relația germană. Lucruri pe care tu nu le ştii. Frontiera, cu mult, mult timp în urmă. Irlanda. Problemele. Mi-am amintit totul, am spus eu şi am ezitat puțin. Ai pomenit de acel văr al meu din Hamburg, cel care a lucrat în Gestapo.

— Şi?

— L-am sunat mai devreme. E tot în Hamburg. Are genul de trecut care îi oferă acces la diverse lucruri.

— E dispus să te ajute?

Am oftat adînc.

— E de-a dreptul încîntat. Am aflat că are cancer la plămîni. A zis că treaba asta îi dă un nou țel în viață, dar presupun că nu pentru mult timp.

Ea mă îmbrățişă strîns.

— Ce păcat pentru tine.

„Ce păcat pentru mine?“

— Hai să ne întoarcem, am spus eu tare. Ți-ar prinde bine un mic dejun. Konrad o să descopere ceva. Tipii ăştia de la Gestapo ştiu să se descurce.

Şi s-a descurcat chiar excelent, dar a şi murit şase luni mai tîrziu. Adunat din dezvăluirile lui, din cele ce mi-a povestit Zec şi ceea ce am descoperit eu însumi în urma propriilor investigații, iată ce am aflat: adevărata şi remarcabila poveste a fraților Kelso.

ÎNCEPUTUL
1917

Capitolul 3

August 1917. La trei mii de metri deasupra liniilor frontului în Franța, Jack Kelso era cît se putea de fericit. Avea douăzeci şi doi de ani şi se trăgea dintr-una din cele mai respectabile şi mai bogate familii din Boston. Ar fi putut să fie în ultimul an la *Harvard*, dar era de doi ani în British Royal Flying Corps.

Aparatul pe care îl pilota era un avion de vînătoare Bristol, unul din cele mai grozave avioane de luptă din război, cu două locuri şi un mitralior în spate. Sergentul lui Kelso, care fusese rănit cu o zi în urmă, se afla în spital, iar Kelso, un pilot de mare clasă cu Crucea Militară şi cincisprezece avioane germane doborîte la activ, decolase ilegal de unul singur. Ei bine, nu chiar de unul singur, căci, în partea din spate a cabinei, era un urs pe nume Tarquin cu cască de piele şi uniformă de zbor.

Kelso îl bătu uşor pe cap.

— Bravo, băiete, spuse el. Să nu mă dezamăgeşti.

În perioada aceea, Ministerul britanic de război continua să interzică folosirea paraşutelor pe motiv că acestea îi făceau pe piloți să fie nişte laşi. Jack Kelso, un realist şi un tînăr bogat, se afla în cel mai recent model, proprietatea sa particulară.

Era un realist şi în alte privințe: întotdeauna păzeşte-te de atacurile din senin. Nu trece niciodată linia de sub trei mii de metri de unul singur.

Marele von Richtofen doborîse odată patru Bristol-uri într-o singură zi şi acest lucru avusese şi o explicație. Pilotul avea o mitralieră fixă în față, o Vickers. Iar observatorul avea două

tunuri Lewis în spate, ceea ce însemna că acela din spate trăgea tot timpul. După o serie de dezastre, piloții de genul lui Kelso fuseseră cei care descoperiseră că avionul era atît de manevrabil, încît putea fi folosit ca unul cu un singur loc.

În dimineața aceea, vremea era urîtă, ploua şi bătea vîntul, erau nori grei de furtună şi, în acel zgomot general, Kelso nici măcar nu fu conştient ce fel de avion îi aduse nenorocirea. Se auzi un vuiet, se văzu o umbră în stînga şi nişte rafale de mitralieră sfîşiară Bristol-ul, un glonț pătrunzîndu-i în piciorul stîng, după care se făcu nevăzut printre nori.

Se întoarse spre liniile britanice, coborînd la două mii cinci sute de metri, apoi la o mie cinci sute şi simți miros de ars. Ajunse la nouă sute de metri, în timp ce flăcările îi învăluiau motorul. Zări tranşeele de dedesubt, cîmpurile de luptă ale Flandrei. Venise momentul să sară. Îşi desfăcu centura, îl luă pe Tarquin, vîrîndu-l în geaca de piele, după care întoarse Bristol-ul invers şi îşi dădu drumul. Căzu vreo trei sute de metri, după care trase de coardă şi se lăsă să plutească în jos.

Căzu într-o groapă pe jumătate plină cu apă, neştiind dacă se afla de partea britanică sau de cea germană a tranşeelor, însă norocul fu de partea lui. Un individ în kaki, acoperit pe jumătate cu noroi, care patrula în zonă, ajunse la el în cîteva minute, ținînd puşca pregătită.

— Nu trage. Sînt Flying Corps, strigă Kelso.

În apropiere se auzi o rafală de mitralieră. În timp ce doi soldați îi desfăceau paraşuta lui Kelso, un sergent îşi aprinse o țigară şi o vîrî între buze.

— Ai un accent ciudat, căpitane, spuse el în dialectul cockney.

— American, spuse Kelso.

— Era şi timpul să ajungeți, zise sergentul. Aşteptăm din 1914.

Spitalul de campanie se afla într-un vechi castel franțuzesc situat într-un parc superb. Ieşirea din zona de conflict fusese riscantă, iar Jack Kelso îşi pierduse cunoştința datorită

morfinei administrate. Se trezi într-o lume de basm: o încăpere micuță, aşternuturi albe, o uşă-fereastră ce dădea pe o terasă. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar scoase un strigăt de durere şi dădu cearceaful la o parte văzînd piciorul bandajat. Uşa de deschise şi intră o tînără infirmieră într-o uniformă a Crucii Roşii. Avea părul blond, o față puternică şi ochii verzi, şi părea să aibă vreo douăzeci de ani. Era cel mai frumos lucru pe care Kelso îl văzuse în viața lui şi se îndrăgosti imediat.

— Nu, nu te mişca, zise ea rezemîndu-l din nou de perne şi aranjîndu-i aşternutul.

Un colonel de armată intră în încăpere purtînd însemnele Corpului Medical.

— Ceva probleme, domnişoară baroană?

— Nu chiar. E doar derutat.

— Nu se poate, zise colonelul. Am scos un glonț cam mare din piciorul tău, băiete, aşa că trebuie să fii cuminte. Cred că e nevoie de încă puțină morfină.

După aceea ieşi, iar ea umplu o seringă şi întinse mîna spre brațul lui drept.

— Accentul tău, spuse Kelso. Eşti germană şi el ți-a spus baroană.

— Este foarte util cînd am de-a face cu piloți din Luftwaffe.

Dădu să plece, dar el o apucă de mînă.

— Nu-mi pasă ce eşti, atîta timp cît îmi promiți că n-o să te măriți decît cu mine, spuse el somnoros. Unde e Tarquin?

— Acesta e ursul, cumva?

— Nu-i un urs obişnuit. Am doborît unsprezece avioane şi Tarquin a fost întotdeauna lîngă mine. Îmi poartă noroc.

— Ei bine, uite-l aici pe noptieră.

Aşa era. Jack Kelso îi aruncă o privire.

— Salut, amice, zise el, după care adormi.

Baroana Elsa von Halder fusese surprinsă la Paris cînd izbucnise războiul. Avea douăzeci şi doi de ani, tatăl ei, un general de infanterie, fusese ucis pe Somme, şi făcea parte

dintr-o veche familie prusacă, posedînd un conac şi un domeniu în decădere şi absolut nici un ban. Pe măsură ce treceau zilele, Kelso îi povestea despre viaţa lui privilegiată din Statele Unite şi descoperiră că aveau ceva în comun: amîndoi îşi pierduseră mamele în 1916, ambele murind de cancer.

La trei săptămîni după ce venise la spital, stătea pe un şezlong pe terasă, privind pajiştea alături de mulţi alţi ofiţeri răniţi, cînd o văzu apropiindu-se, schimbînd un cuvînt, două pe drum. În mînă avea un pachet pe care i-l întinse.

— Poşta de campanie.

— Deschide-l tu, zise el şi ea o făcu.

Înăuntru erau o cutie de piele şi o scrisoare.

— Jack, este de la Statul Major. Ţi s-a acordat Ordinul pentru Servicii Deosebite (DSO), spuse ea scoţîndu-l şi arătîndu-i-l. Nu te bucuri?

— Ba da. Dar am deja o medalie, zise el. Pe tine nu te am, adăugă el şi îi luă mîna. Mărită-te cu mine, Elsa. Ştii că o să te tot rog pînă cînd o să cedezi.

Ea acceptă şi, de data aceasta, o auzi întrebînd:

— Tatăl tău ce o să zică? N-ar trebui să-l întrebi pe el mai întîi?

— Ah, ar dura prea mult pentru ca scrisoarea să ajungă în Statele Unite şi apoi să aştept răspunsul. În plus, pe lîngă numeroasele lui calităţi, tatăl meu e un snob. O să te iubească, la fel şi societatea bostoniană, aşa că hai s-o facem odată. Există un preot aici. Poate să ne cunune oricînd.

— Ah, Jack, eşti un om bun, un om atît de bun.

— Germania o să piardă războiul, Elsa. Iar tu n-ai nimic la care să te întorci, în afară de un domeniu în paragină şi nici un ban. O să am grijă de tine, îţi promit, spuse el luîndu-i mîna. Haide, o să fie bine. Ai încredere în mine.

Ea avu şi, două zile mai tîrziu, se căsătoriră. În definitiv, el avea dreptate. Nu avea *nimic* la ce să se întoarcă.

Luna de miere petrecută la Paris fu plăcută, nu cea mai mare idilă din lume, dar el ştiuse întotdeauna că ea nu se

căsătorise cu el din dragoste. Rămăsese cu un şchiopătat pronunțat, care trebuia tratat, iar ea se transferase la un spital al Crucii Roşii din Paris. Rămase însărcinată foarte repede şi Kelso insistă să plece în Statele Unite.

— Orice copil al nostru trebuie să se nască acasă. Nu vreau să aud altceva.

— Ai putea să vii şi tu, Jack. Piciorul nu ți s-a vindecat foarte bine şi l-am întrebat pe colonelul Carstairs. A zis că te lasă la vatră, dacă vrei.

— *Ce-ai făcut?* Elsa, să nu mai faci niciodată aşa ceva.

O clipă, arătă complet altfel, luptătorul care doborîse cincisprezece avioane germane… dar, după aceea, zîmbi şi redeveni fermecătorul Jack Kelso.

— Încă mai e un război de cîştigat, scumpa mea, şi, acum, că s-a alăturat şi America, n-o să mai dureze mult. O să-ți fie bine. Şi tata o să fie foarte fericit.

Astfel că ea făcu ce i se spusese şi plecă spre America, unde, într-adevăr, Abe Kelso o primi cu un entuziasm considerabil. Se bucura de mult succes pe scena socială a Boston-ului şi nimic nu era prea bun pentru ea, mai ales cînd o apucară durerile şi aduse pe lume doi gemeni.

Pe cel mai mare îl botează Max, după tatăl ei, şi pe celălalt, Harry, după tatăl lui Abe.

Pe frontul de vest, Jack Kelso primi vestea prin telegraf. Tot la Royal Flying Corps, unde se hotărîse să rămînă, în loc să se alăture americanilor, acum era locotenent-colonel, unul dintre puținii veterani care mai erau, căci pierderile de ambele părți fuseseră copleşitoare în ceea ce se dovedi a fi ultimul an de război, apoi, deodată, totul se termină.

Tras la față, ros de griji şi îmbătrînit înainte de vreme, Jack Kelso, încă în uniformă, se afla în camera băieților la puțin timp după ce sosise în Boston şi îi privea cum dormeau.

Elsa stătea în prag, puțin temătoare, uitîndu-se la un străin.

— Frumoşi, zise el. Par frumoşi. Hai să mergem jos.

Abe Kelso stătea lîngă foc în superbul salon. Era mai înalt decît Jack, cu părul mai închis la culoare, dar avea aceleaşi trăsături.

— Dumnezeule, Jack, zise el luînd două pahare de şampanie şi dînd fiecăruia cîte unul. În viața mea n-am văzut atîtea medalii.

— O grămadă de tinichele, spuse fiul său golind paharul de şampanie dintr-o singură înghițitură.

— A fost rău acest ultim an? îl întrebă Abe umplîndu-i paharul din nou.

— Destul de rău, deşi n-am reuşit să mor. Toți, în afară de mine, precizează Jack Kelso zîmbind neplăcut.

— Spui un lucru îngrozitor, zise soția lui.

— Totuşi, e adevărat, spuse el aprinzîndu-şi o țigară. Am văzut că băieții au părul blond. Aproape alb, adăugă el şi elimină fumul.

— Sînt *pe jumătate* germani.

— Nu e vina lor, spuse el. Apropo, ştii care a fost scorul meu personal la sfîrşit? Patruzeci şi opt.

Ea văzu atunci exact cît de afectat era, dar Abe vorbi cu o veselie forțată.

— Şi acum, Jack, ce ai de gînd să faci? Te întorci la *Harvard* să-ți iei diploma în drept? După aceea, ai putea să lucrezi la firmă.

— Cred că glumeşti. Am douăzeci şi trei de ani şi, dacă pui la socoteală şi timpul petrecut mitraliind tranşee, am ucis sute de oameni. *Harvard* e exclus, firma e exclusă. Am banii pe care mi i-a lăsat mama. O să mă distrez, spuse el golind paharul. Acum vă rog să mă scuzați, dar am nevoie la baie.

Ieşi şchiopătînd. Abe Kelso mai turnă puțină şampanie în paharul ei.

— A trecut prin multe, draga mea. Trebuie să-l înțelegem.

— Nu-ți cere scuze pentru el, zise ea punînd paharul jos. Acesta nu e bărbatul cu care m-am căsătorit. El a rămas în tranşeele alea uitate de Dumnezeu. N-a reuşit să mai iasă.

Ceea ce nu era departe de adevăr, deoarece, în anii care urmară, Jack Kelso se purta ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă trăia sau murea. Isprăvile sale la cursele de maşini erau renumite. Continua să zboare şi ateriză forțat de trei ori. Ba chiar îşi folosi iahtul pentru a transporta băuturi în timpul prohibiției, iar capacitatea lui de a bea era extraordinară.

Un lucru care se putea spune, totuşi, în favoarea lui era faptul că îşi trata soția cu politețe. Cît despre ea, Elsa îşi juca rolul de soție bună, de gazdă elegantă şi de mamă iubitoare. Întotdeauna era Mutti pentru Max şi Harry, îi învăța franceza şi germana, iar ei o iubeau foarte mult. Însă afecțiunea lor pentru tatăl erou de război bețiv era şi mai mare.

Izbutise să cumpere un avion de vînătoare Bristol pe care îl ținea la un mic club aviatic din afara Boston-ului, proprietatea unui alt fost as al aviației de pe vremea lui RFC, pe nume Rocky Farson. În ziua în care băieții împliniră zece ani, Jack îi urcă în carlinga din spate şi îi luă la o plimbare cu avionul. Cadoul de ziua lor, spunea el. Băieților le plăcu la nebunie, dar Elsa amenința că îl va părăsi, dacă va mai repeta aşa ceva.

Ca de obicei, Abe fu între ei, încercînd să mențină pacea, fiind de partea ei, pentru că Jack fusese băut, dar, din moment ce acesta avea propria sa avere, nu putea fi stăpînit.

Anii 1928 şi 1929 trecură. Dezamăgită nu numai de căsnicia ei, dar şi de America, Elsa nu mai avea decît prietenia ei sinceră cu Abe şi dragostea băieților. Aceştia erau absolut identici, bineînțeles: părul blond ca paiul, ochii verzi, pometii înalți tipic germani, vocile, gesturile. Nici un semn particular nu-i deosebea unul de celălalt. De cele mai multe ori, nici ea, nici Abe nu puteau să-i deosebească. Ei se distrau adesea inversînd rolurile şi păcălindu-i pe toți. Strîns uniți, nu se certau decît în legătură cu cine era proprietarul lui Tarquin. Faptul că Max, fiind mai mare cu zece minute, era în mod legal baronul von Halder nu îi deranja niciodată.

Tragedia avu loc în vara lui 1930. Jack Kelso muri cînd *Bentley*-ul său se prăbuşi într-o prăpastie în Colorado şi luă foc. Ceea ce rămase din el fu adus în Boston, unde Abe, care acum era congresman, prezidă funeraliile. Erau prezente o mulțime de personalități, chiar şi preşedintele, gemenii în costume negre stînd de o parte şi de cealaltă a mamei lor. Păreau ciudat de nemişcați, aproape încremeniți, şi mai mari decît cei doisprezece ani pe care îi aveau.

După aceea, acasă, după ce plecă toată lumea, Elsa se duse lîngă uşa-fereastră deschisă din salon, elegantă, în negru, sorbind dintr-un pahar de coniac. Abe stătea lîngă foc.

— Şi acum? întrebă el. O perspectivă cam sumbră.

— Nu pentru mine, zise ea. Eu mi-am făcut datoria. Am fost o soție bună ani de zile, Abe, şi am suportat o mulțime de lucruri. Vreau să mă-ntorc în Germania.

— Şi să trăieşti din ce? Cea mai mare parte din averea lăsată de mama lui s-a dus. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar, în testamentul lui, nu prea e cine ştie ce pentru tine, Elsa, ştii asta.

— Da, ştiu, zise ea. Dar tu ai milioane. O grămadă de bani cu care nici nu ştii ce să faci. Ai putea să mă ajuți, Abe.

— Înțeleg.

— Abe, întotdeauna am fost prieteni buni. Lasă-mă să mă duc acasă. O să refac domeniul, o să restabilesc numele familiei mele.

— Şi să-mi iei nepoții cu tine? spuse el clătinînd din cap. N-aş suporta.

— Dar sînt şi fiii mei, locul lor e lîngă mamă. Iar Max – Max este baronul von Halder. Nu poți să-l faci să renunțe la asta, Abe, n-ar fi drept, n-ar fi cinstit. *Te rog*, Abe, te implor.

Abe Kelso rămase tăcut cîteva momente îndelungate, aerul fiind încărcat de regret şi pierdere. În cele din urmă, vorbi.

— Întotdeauna m-am gîndit la asta – la ce se va întîmpla cînd Max va fi suficient de mare pentru a-şi aprecia titlul. Va pleca, lăsîndu-ne pe toți aici? Întotdeauna am crezut că asta se va întîmpla destul de tîrziu, dar… Tăcu şi oftă. Dar, Jack

fiind mort şi, din moment ce tu vrei să pleci, *noi* nu sîntem prea mulți, nu? spuse el zîmbind cu tristețe. Ai dreptate, Elsa. Max merită să i se acorde această şansă. La fel şi tu, pentru faptul că l-ai suportat pe Jack toți anii ăştia. Aşa că te voi ajuta. Cu o singură condiție, însă.

Acum, vocea lui deveni fermă şi puternică.

— Harry va rămîne aici. N-o să renunț la ambii nepoți, n-aş putea să accept asta. O să-ți dau tot ce-ți trebuie ca să refaci domeniul von Halder, dar Harry rămîne cu mine. Eşti de acord?

Ea nu ridică nici o obiecție măcar.

— De acord, Abe.

— Bine. O să stabilim mai tîrziu amănuntele legate de vizite, studii şi altele. Nu mă îngrijorează decît felul cum vor reacționa băieții cînd vor auzi.

— O să vorbesc eu cu ei.

— Nu, lasă-mă pe mine mai întîi. Roagă-i să vină în biroul meu, da?

Mai tîrziu, în seara aceea, înainte de cină, cînd coborî în salon, Elsa îi văzu pe Max şi pe Harry surprinzător de calmi, dar întotdeauna fuseseră aşa: siguri, calmi, detaşați, ca nişte privitori din exterior. Deşi îşi iubeau mama, erau conştienți de egoismul ei lăuntric, aşa că acea ultimă întorsătură nu prea îi surprinsese. Ea îi sărută pe rînd.

— V-a spus bunicul?

— Desigur. Au înțeles, spuse Abe. Au primit vestea surprinzător de bine. Se pare că singura problemă a fost legată de cine să-l ia pe Tarquin, dar acesta rămîne aici. Ursul ăsta s-a aflat în fundul carlingăi ori de cîte ori a zburat Jack.

O clipă căzu pe gînduri, după care se îndreptă.

— Şampanie, spuse el. Cîte o jumătate de pahar pentru fiecare. Să bem unul pentru celălalt. Întotdeauna o să fim împreună într-un fel sau altul.

Băieții nu spuseră nimic, ci îşi băură şampania tăcuți, mai mari decît vîrsta lor, ca de obicei, la fel de enigmatici ca ursul

Tarquin.

Germania la care se întoarse Elsa von Halder era foarte diferită de cea pe care şi-o amintea ea – şomaj, revolte pe străzi, partidul nazist care începea să ridice capul –, dar ea avea banii de la Abe, aşa că îl înscrise pe Max la şcoală şi se apucă să refacă domeniul von Halder. Mai era şi societatea berlineză, bineînțeles. Unul din cei mai vechi prieteni ai tatălui ei, un as al piloților din război, Herman Göring, era pe cale de a deveni un om important în cadrul partidului, un prieten al lui Hitler. Fiind aristocrat, toate uşile îi erau deschise, iar Elsa, frumoasă şi bogată, ea însăşi o aristocrată incontestabilă, era o bijuterie pentru partid. Îi cunoscu pe toți – pe Hitler, pe Goebbels, pe von Ribbentrop – şi era admirată de întreaga societate.

Hitler ajunse la putere în 1933 şi, în 1934, Elsa îl lăsă pe Max să se ducă în America timp de şase luni, să stea cu bunicul şi cu fratele lui, care urma cursurile şcolii elementare. Abe se bucură enorm cînd îl văzu. Cît despre cei doi frați, aceştia parcă nu fuseseră despărțiți niciodată, iar de ziua lor, Abe le făcu un cadou deosebit. Îi duse pe aerodromul de pe care obişnuia să zboare tatăl lor, unde se afla Rocky Farson, mai bătrîn, puțin mai gras, dar tot vechiul as în pilotaj de pe frontul de vest.

— Rocky o să vă dea cîteva lecții, spuse Abe. Ştiu că nu aveți decît şaisprezece ani, dar ce naiba! Numai să nu-i spuneți mamei.

Rocky Farson le dădu lecțiile într-un vechi biplan Gresham. Cineva mărise cabina din spate pentru a transporta saci cu scrisori, ceea ce însemna că aveau loc amîndoi. Bineînțeles că zbura şi cu fiecare în parte, descoperind că erau piloți înnăscuți, exact ca tatăl lor. Şi, tot la fel ca tatăl lor, oricare zbura din ei îl lua pe Tarquin în carlingă.

Rocky îi învăță lucruri care depăşeau limitele normale. Le dădu şi lecții de luptă aeriene. „Fii întotdeauna cu ochii-n patru după neamț, era regula preferată. Nu zbura niciodată

de unul singur sub trei mii de metri. Nu zbura niciodată în linie dreaptă şi la aceeaşi înălțime mai mult de treizeci de secunde.“

Într-o zi, după ce îi urmări, Abe îi spuse lui Rocky cînd ateriză:

— La naiba, Rocky, parcă-i pregăteşti pentru război.

— Cine ştie, domnule senator? spuse Rocky, căci, într-adevăr, asta era Abe Kelso acum. Cine ştie?

Erau atît de talentați, încît Rocky folosi banii senatorului pentru a cumpăra două biplane Curtis de pregătire şi zbură cu fiecare, ducîndu-i pe noi culmi ale experienței.

În timpul primului război mondial, marele as german, Max Immelmann, inventase un truc extraordinar cu ajutorul căruia dobora doi inamici dintr-o dată. Era renumită întoarcerea Immelmann, foarte celebră odată pe frontul de vest, dar acum uitată, practic, şi de cei din U.S. Air Corps şi de cei din RAF.

Te apropiai de inamic, făceai un semiluping şi te ridicai deasupra lui la cincisprezece metri. La sfîrşit, băieții erau experți.

— Sînt uluitori, cu adevărat uluitori, îi spuse Abe lui Rocky în cantina de pe aerodrom.

— Pe vremuri ar fi fost nişte aşi. E jocul tinerilor, domnule senator. Am cunoscut băieți în Flying Corps care, la douăzeci şi unu de ani, erau decorați de patru ori şi aveau gradul de maior. E ca şi cum ar fi un mare sportiv. Ori ai acea fărîmă de geniu, ori n-o ai, iar gemenii o au, te rog să mă crezi.

Băieții stăteau tăcuți la bar, bînd suc de portocale. Privindu-i, Abe spuse:

— Cred că ai dreptate, dar în ce scop? Ştiu că circulă zvonuri, dar n-o să fie nici un război. O să avem grijă să fie aşa.

— Sper, domnule senator, spuse Rocky, dar, la urma-urmei, pentru el nu avea să mai aibă importanță.

Puse să se refacă vechiul Bristol, plecă într-o zi într-un zbor de încercare şi pierdu motorul la o sută cincizeci de

metri înălțime.

La înmormîntare, Abe, care stătea la o parte, se uită la băieți şi îşi dădu seama cu groază că arătau la fel ca la înmormîntarea tatălui lor: enigmatici, distanți, cu gîndurile stăpînite. Acest lucru îi dădu un sentiment ciudat, dar nu avea ce să facă şi, săptămîna următoare, el şi Harry îl conduseră pe Max la New York, urcîndu-l la bordul vaporului *Queen Mary*, cu destinația Southampton, Anglia, prima etapă a întoarcerii lui la al treilea Reich.

EUROPA
1934-1941

Capitolul 4

Max stătea pe terasa casei lor de la țară cu mama lui, povestindu-i totul – zborurile, totul – şi îi arăta fotografii cu el şi Harry, în haine de zbor, avionul văzîndu-se în spate.

— O să zbor, Mutti. E lucrul pe care-l fac cel mai bine.

Uitîndu-se la el, ea îşi văzu soțul şi, totuşi, cu inima îndurerată, zise singurul lucru posibil.

— Ai numai şaisprezece ani, Max. Eşti prea tînăr.

— Aş putea să fiu membru al lui Berlin Aero Club. Îl cunoşti pe Göring. El ar putea să facă, desigur, ceva.

Ceea ce era adevărat. Max apăru la întîlnirea cu Göring însoțit de baroană şi, în ciuda îndoielilor comandantului, un avion Heinkel fu pus la dispoziție. Se afla acolo şi un locotenent Luftwaffe în vîrstă de douăzeci şi trei de ani care, într-o bună zi, avea să devină general Luftwaffe. Numele lui era Adolf Galland.

— Te descurci, băiete? îl întrebă el.

— Tatăl meu a doborît patruzeci şi opt din astea zburînd pentru Flying Corps. Cred că o să mă descurc.

Galland rîse cu poftă şi vîrî un trabuc mic în gură.

— O să te urmez. Hai să vedem.

Spectacolul care urmă îl lăsă pînă şi pe Göring cu respirația tăiată. Galland nu putu să-l tulbure pe Max nici o clipă şi întoarcerea Immelmann îl dădu gata complet. Se întoarse la sol urmat de Max.

Lîngă *Mercedes*, Göring îi făcu semn unui valet, care aduse caviar şi şampanie.

— M-a făcut să-mi aduc aminte de tinerețe, doamnă baroană. Acest băiat e un geniu.

Nu era o falsă modestie, deoarece Göring era cu adevărat pilot foarte bun şi nu trebuia să se scuze față de nimeni.

Galland şi Max se apropiară, Galland fiind extrem de încîntat.

— Fantastic. Unde ai învățat toate astea, băiete?

Max îi spuse şi Galland nu putu decît să clatine din cap.

În seara aceea, i se alăturară lui Göring, von Ribbentrop, Elsa şi Max, la cină la hotelul *Adlon*. Şampania curse în valuri.

— Deci, ce facem cu băiatul ăsta? îl întrebă Göring pe Galland la un moment dat.

— Abia la anul o să aibă şaptesprezece ani. Aş putea să vă dau o sugestie?

— Bineînțeles.

— Îl înscriem la o şcoală de cadeți infanterişti aici, în Berlin, doar ca să oficializăm lucrurile. Aranjăm să zboare la Aero Club şi, la anul, cînd o să aibă şaptesprezece ani, îi dăm gradul de locotenent în Luftwaffe.

— Îmi place ideea, zise Göring şi se întoarse spre Max. Dumitale, domnule baron?

— Plăcerea e de partea mea, spuse Max Kelso în engleză, jumătatea sa americană ieşind la suprafață cu destulă uşurință.

— Faptul că fiul meu a avut un tată american nu prezintă o problemă? întrebă Elsa.

— Absolut deloc. N-ați văzut noua lege a Führer-ului? spuse Göring. Baronul nu poate fi altceva decît un cetățean al celui de-al treilea Reich.

— Există o singură problemă, zise Galland.

— Care anume? întrebă Göring.

— Insist să fie atît de amabil, încît să mă învețe şi pe mine cîteva trucuri, mai ales acea întoarcere Immelmann.

— Ei bine, şi eu aş putea să te învăț asta, dar sînt sigur că domnul baron n-o să se supere, zise Göring, după care se întoarse. Max? întrebă el, adresîndu-i-se pentru prima oară astfel.

— Păcat că fratele meu geamăn, Harry, nu-i aici, domnule locotenent Galland, zise Max Kelso. V-am fi arătat noi.

— Nu, spuse Galland. Informarea înseamnă experiență. Eşti un om deosebit, domnule baron, te rog să mă crezi. Şi te rog să-mi spui Dolfo.

Era începutul unei prietenii unice.

În America, Harry studie la *Groton* un timp şi avu probleme cu disciplina, deoarece zborul era pasiunea lui şi refuza să-şi sacrifice weekend-urile petrecute în aer. Influența lui Abe Kelso îl ajută, bineînțeles, astfel că Harry absolvi şcoala şi se duse la *Harvad* în aceeaşi perioadă în care fratele său devenea locotenent în Luftwaffe.

Al treilea Reich îşi continuă ascensiunea necruțătoare şi întreaga balanță a puterii în Europa se schimbă. Nimeni în Marea Britanie nu voia un conflict, fiindcă incredibilele pagube provocate de războiul precedent erau prea proaspete încă. Max înaintă prin facultate, Europa înainta din ce în ce mai mult în fascism, iar lumea stătea şi privea.

Apoi a izbucnit războiul civil din Spania, unde s-au dus toți, inclusiv Galland şi Max, cu biplane HE 51, Max zburînd în două sute optzeci de misiuni de luptă. S-a întors acasă în

1938 cu Crucea de Fier Clasa a doua şi a fost promovat la gradul de Oberstleutnant.

Un timp a lucrat la Statul Major în Berlin şi era foarte căutat în societatea berlineză, unde era văzut adesea ca însoțitor al mamei sale, şi era un favorit al lui Göring, care, acum, devenise extrem de puternic. *Apoi a venit Polonia*.

În timpul bombardamentelor aeriene masive care au durat douăzeci şi şapte de zile şi au distrus acea țară, Max Kelso şi-a consolidat renumele, a doborît douăzeci de avioane, a primit Crucea de Fier Clasa întîi şi a fost promovat la gradul de căpitan. În timpul falsului război cu Marea Britanie şi Franța, care a urmat, a lucrat din nou în Berlin.

În acea perioadă de euforie, cînd avea toată Europa în mînă, totul i se părea posibil Germaniei. Mama lui Max se afla pe culmile cele mai înalte ale societății, iar Max îşi avea propria imagine. Nu costume elegante şi de lux. Apărea întotdeauna în uniformă: pantaloni bufanți, bluză de zbor, un chipiu numit *Schiff* şi toate acele medalii. Lui Goebbels, micul şi invalidul ministru nazist al propagandei, îi plăcea foarte mult. Max apărea la cele mai înalte reuniuni mondene cu Göring, chiar şi cu Hitler, şi cu superba lui mamă. Îl botezară Baronul Negru. În viața lui exista din cînd în cînd cîte o femeie, dar nu mai mult de atît. Părea să iasă în evidență cu acel chip întunecat şi cu părul lui de un blond deschis, şi nu era părtinitor, nu era un nazist. Era doar un pilot de vînătoare, atîta tot.

Cît despre Harry, care tocmai absolvea facultatea, acesta găsea că viața era foarte plictisitoare. Abe încercase să-l îndrume spre relații interesante cu fete din familii bune, dar, la fel ca şi fratele lui, părea să păstreze o anumită distanță. Războiul în Europa izbucnise în septembrie. Era în noiembrie 1939, cînd Harry intră în salon şi îl găsi pe Abe stînd lîngă foc cu două reviste în mînă.

— Pune-ți ceva de băut, zise Abe. O să simți nevoia.

Harry, care pe vremea aceea avea douăzeci şi unu de ani, îşi puse un whisky cu apă şi se duse lîngă bunicul lui.

— Ce s-a-ntîmplat?

Abe îi dădu prima revistă, pe a cărei copertă era un chip întunecat şi taciturn sub un *Schiff* al Luftwaffe şi, apoi, pe cealaltă, un număr al revistei *Signal*, revista armatei germane.

— Baronul Negru, spuse el.

Max stătea lîngă un ME 109 în costum de zbor şi cu o ţigară în mînă, vorbind cu un mecanic Luftwaffe în salopetă neagră.

— Are deja medalii, spuse Harry. Nu-i aşa că este grozav? Exact ca tata.

— În Spania şi Polonia, preciză Abe. Dumnezeule, Harry, bine că i-au spus baronul von Halder şi nu Max Kelso. Îţi închipui cum ar fi arătat asta pe coperta revistei *Life*? Nepotul meu nazist?

— Nu e nazist, spuse Harry. E pilot. El e acolo şi noi sîntem aici, adăugă el şi puse revista jos.

Abe se întrebă la ce se gîndea, oare, dar, ca de obicei, Harry îşi ţinea gîndurile pentru sine, deşi se întrezărea ceva în ochii lui, de acest lucru Abe era sigur.

— În ultima vreme n-am mai primit nici o veste de la Mutti, zise Harry.

— Şi nici n-o să primim. Tot timpul stau de vorbă cu oameni de la Departamentul de Stat. Al treilea Reich e complet izolat.

— Era şi de aşteptat. Mai vrei ceva de băut?

— Sigur, de ce nu? zise Abe luînd un trabuc. Ce aiureală, Harry. Or să cotropească Franţa şi Marea Britanie. Care e soluţia?

— Ah, întotdeauna există una, spuse Harry Kelso turnînd whisky în pahare.

— Harry, a venit momentul să vorbim foarte serios. Ai absolvit cu *magna cum laude* primăvara trecută şi, de atunci, nu faci altceva decît să zbori şi să alergi la curse, exact ca tatăl tău. Ce ai de gînd să faci? Ce zici de facultatea de drept?

Harry zîmbi şi clătină din cap.

— Facultatea de drept? N-ai auzit că ruşii au invadat Finlanda azi-dimineaţă? spuse el luînd o înghiţitură zdravănă. Finlandezii au mare nevoie de piloţi şi cer voluntari străini. Mi-am rezervat deja un loc la avion spre Suedia.

Abe fu îngrozit.

— Dar nu se poate. La naiba, Harry, nu e războiul tău.

— Acum este, îi spuse Harry Kelso şi îşi termină whisky-ul.

Războiul între finlandezi şi ruşi fu lipsit de speranţă încă de la bun început. Vremea era îngrozitoare şi toată ţara era acoperită de zăpadă. Armata, îndeosebi trupele de schiori, luptau cu vitejie împotriva inamicului numeros, dar erau împinse înapoi neîncetat.

De ambele părţi, avioanele de vînătoare erau depăşite. Cele mai moderne aparate cu care veniră ruşii erau cîteva FW 190 pe care Hitler i le oferise lui Stalin ca un gest de prietenie între Germania şi Rusia.

Harry Kelso îşi făcu un renume în curînd zburînd pe un Gloucester Gladiator britanic, un biplan cu carlinga descoperită, exact ca în primul război mondial. Deloc pe măsura celor cu care se confrunta, dar talentul său îl făcea întotdeauna să iasă învingător şi, tot de fiecare dată, exact ca şi tatăl său în primul război mondial, Tarquin se afla în partea din spate a carlingăi într-un sac impermeabil cu fermoar pe care Harry îl cumpărase din Stockholm.

Norocul i se schimbă dramatic cînd Forţele Aeriene Finlandeze reuşiră să obţină o jumătate de duzină de avioane de vînătoare Hurricane de la englezi, ceea ce era un lucru considerabil, din moment ce RAF avea nevoie de avioane. Fiind deja un as, Harry primi unul din cele două aparate Hurricane repartizate escadrilei sale. O săptămînă mai tîrziu, primiră două ME 109 de la suedezi.

El alternă între cele două tipuri de avioane, zburînd în condiţii atmosferice îngrozitoare, pe viscole şi prin vînturi

puternice, fiind promovat la gradul de căpitan şi decorat, numărul avioanelor doborîte de el crescînd vertiginos.

Un fotoreporter de la revista *Life* veni să acopere războiul aerian şi fu uluit cînd îl descoperi pe nepotul senatorului Abe Kelso şi auzi despre isprăvile acestuia. Era ceva senzațional, într-adevăr, deoarece Abe devenea acum din ce în ce mai important, un membru al cabinetului lui Franklin D. Roosevelt.

Astfel că Abe îşi văzu iarăşi un nepot pe coperta unei reviste, pe Harry într-un costum de zbor vătuit stînd lîngă un ME 109 pe zăpadă, părînd cu zece ani mai în vîrstă decît cînd îl văzuse Abe ultima oară, şi ținîndu-l în brațe pe Tarquin.

Abe citi despre isprăvile lui Harry cu mîndrie, dar şi cu tristețe.

— Ți-am spus eu, Harry, nu e războiul tău, zise el încet. Cum o să se sfîrşească totul?

Şi, totuşi, în adîncul sufletului, ştia. America avea să intre în război. Nu în ziua aceea, nu a doua zi, dar, într-o bună zi, tot avea să o facă.

Elsa von Halder îşi bea cafeaua în micul salon al reşedinței de la țară cînd sosi Max. Acesta intră cu paşi hotărîți, îmbrăcat în uniformă, ca de obicei, şi cu un sac de voiaj în mînă, pe care îl trînti pe podea.

— Mutti, arăți superb.

Ea se ridică şi îl îmbățişă.

— Ce surpriză minunată. Pentru cît timp?

— Trei zile.

— Şi după aceea?

— Mai vedem.

Ea se duse la o măsuță cu băuturi şi turnă sherry sec într-un pahar.

— Crezi că englezii şi francezii chiar or să se lupte dacă noi o să invadăm?

— Vrei să spui cînd o să invadăm, zise el ridicînd paharul. Bineînțeles. Am o încredere absolută în conducerea inspirată

a gloriosului nostru Führer.

— Pentru Dumnezeu, Max, ai grijă cum vorbeşti. Nici măcar nu eşti membru al Partidului Nazist.

— Bine, Mutti, dar întotdeauna am avut impresia că eşti o adevărată adeptă.

— Bineînțeles că nu sînt. Toți sînt nişte ticăloşi. Führer-ul, acel nemernic oribil şi pitic de Himmler. Ah, Göring şi majoritatea generalilor sînt în regulă, dar… Oricum, tu ce mai faci?

— Politica mă plictiseşte, Mutti. Sînt un pilot, exact ca tipul ăsta, zise el deschizînd sacul de voiaj şi scoțînd revista *Life*, pe care i-o dădu. L-am văzut pe Göring la Berlin ieri. El mi-a dat asta.

Elsa se aşează şi se uită pe copertă.

— Pare îmbătrînit. Ce i-au făcut?

— Citeşte articolul, Mutti. A fost un război cumplit, chiar dacă a durat puțin. E o adevărată minune că a supraviețuit. Trebuie să recunoşti că Tarquin arată foarte bine în poză. Göring a auzit de la cei din serviciul nostru de spionaj că Harry a trecut în Suedia cu un Hurricane. Se aude că s-a dus la Londra şi s-a înrolat în RAF.

Ea îşi ridică privirea de la articol şi cuvintele ei fură identice cu cele ale lui Abe Kelso.

— Cum o să se sfîrşească totul?

— Presupun că rău. Acum, te rog să mă scuzi, dar mă duc să fac o baie înainte de cină, spuse el luîndu-şi bagajul şi pornind spre uşă, dar, înainte să iasă, se întoarse. A doborît douăzeci şi opt de avioane ruseşti deasupra Finlandei, Mutti. Şi eu n-am doborît decît douăzeci în Polonia. Lucrurile nu pot să rămînă aşa, nu?

Cel puțin treisprezece voluntari americani au zburat în Bătălia Marii Britanii în primăvara şi vara lui 1940, poate chiar mai mulți. Unii erau acceptați ca fiind canadieni – Red Tobin, Andy Mamedoff, Vernon Keogh, de exemplu, care se înrolaseră în RAF în iulie 1940. Marele Billy Fiske a fost unul,

fiul unui milionar şi, probabil, primul american ucis în luptă în al doilea război mondial, mai tîrziu, fiind comemorat printr-o placă în Catedrala Sf. Paul din Londra. Şi alții destinați gloriei, precum Pete Peterson, care a primit o DSO şi o DFC zburînd pentru RAF şi care a fost locotenent-colonel la douăzeci şi doi de ani, cînd s-a transferat la compatrioții săi.

Finlanda a capitulat în ziua de 12 martie 1940. Harry a zburat ilegal cu un Hurricane, aşa cum îi spusese Max mamei sale, a aterizat la un club aviatic din apropiere de Stockholm, s-a dus în oraş şi şi-a luat un bilet de avion spre Londra, înainte ca autoritățile să ştie că se afla acolo.

Cînd s-a prezentat la Ministerul Aerului din Londra, un conducător de escadrilă în vîrstă îi examină documentele.

— Foarte impresionant, tinere. Este doar o singură problemă. Eşti american, ceea ce înseamnă că va trebui să te duci în Canada şi să te înrolezi în RCAF.

— Am doborît douăzeci şi opt de avioane ruseşti, douăsprezece din ele pilotînd un Hurricane. Îmi cunosc meseria. Aveți nevoie de oameni ca mine.

— Un Hurricane? spuse conducătorul de escadrilă uitîndu-se la documente mai atent. Văd că ți-au acordat Crucea de Aur Finlandeză pentru Vitejie.

Harry scoase o cutiuță din piele din buzunar şi o deschise.

— Frumoasă bucată de tinichea, zise conducătorul de escadrilă, care avea Crucea Militară din primul război mondial.

— Nu aşa sînt toate? zise Harry.

Celălalt îi împinse un formular.

— Bine. Completează asta. Țara de origine, America. Presupun că a trebuit să te întorci în Finlanda ca să-ți aperi teritoriul străbun împotriva ruşilor, nu?

— Exact.

— Ei bine, asta te face să fii finlandez, şi aşa o să scrie în dosarul tău, spuse conducătorul de escadrilă zîmbind. Ai naibii funcționari. Întotdeauna greşesc.

Unitatea de Pregătire Operațională se afla într-un loc umed şi îngrozitor la marginea unei mlaştini din Essex. Comandantul era un locotenent-colonel de aviație pe nume West, care avea un picior de lemn din 1918. Se uită la documentele pilotului ofițer Kelso şi îşi ridică privirea, observînd panglica de sub aripi.

— De unde e asta?

Harry îi spuse.

— Cîte ai doborît acolo?

— Douăzeci şi opt.

— Aici scrie că ai o experiență considerabilă cu avioanele Hurricane.

— Da, finlandezii au primit cîteva în ultimele două luni de război.

— Perfect, hai să vedem de ce eşti în stare, spuse West şi apăsă pe o sonerie, după care apăru un ofițer subaltern. Domnule Quigley, o să fac un zbor de probă cu acest pilot ofițer. Pregăteşte-mi avionul şi un Hurricane. Douăzeci de minute.

— Am înțeles, domnule, zise subalternul fără nici o licărire de emoție.

West se ridică şi îşi luă bastonul.

— Să nu te laşi păcălit de piciorul meu. Cunosc un tip pe nume Douglas Bader, care şi-a pierdut ambele picioare şi tot mai zboară, zise el deschizînd uşa. Eu am doborît douăzeci şi două cînd eram în Flying Corps înainte de ultima prăbuşire, aşa că nu mă păcăleşti. Să vedem dacă poți să mă întreci.

Curioşii care se adunaseră şi priveau prin ploaie nu aveau să uite niciodată acel spectacol. La o mie cinci sute de metri înălțime, West îl urmărea pe Harry Kelso. Urcară, se înclinară, atît de aproape, încît unii dintre spectatori îşi ținură respirația de groază, dar Harry reuşi să scape de West, făcu un luping şi ajunse în spatele lui.

— Foarte frumos, strigă West prin radio, după care se aplecă spre stînga şi efectuă un tonou, o dublă răsturnare a

avionului, însă Harry, trezindu-se iarăşi în spatele lui, coborî flapsurile şi încetini cu o forță extraordinară.

— Dumnezeule mare, strigă West şi trase de manetă, scăpînd de el în ultima clipă.

Harry, din nou pe urmele lui, strigă:

— Bang, sînteți mort.

Apoi, cînd West încercă să scape, Harry efectuă un semiluping şi întoarcerea Immelmann şi ajunse la cincisprezece metri deasupra lui.

— Şi bang, sînteți mort din nou, domnule.

Cei de jos chiar aplaudară cînd îi văzură întorcîndu-se. Quigley îi luă paraşuta lui West şi îi dădu bastonul, după care arătă spre Kelso.

— Cine naiba e, domnule?

— O mulțime din cei pe care i-am cunoscut în Flying Corps adunați într-unul singur, spuse West.

Ajungînd în birou, se aşeză, luă un formular şi îl completă repede.

— Te trimit imediat la Escadrila 607 din Franța. Au trecut de la Gladiator la Hurricane. Ar trebui să poată să te folosească.

— Am zburat pe avioane Gladiator în Finlanda, domnule. Îngrozitor de frig în carlinga aceea descoperită prin viscol.

West scoase dintr-un sertar o sticlă de coniac şi două pahare. În timp ce turna, spuse:

— Kelso – un nume nu prea des întîlnit şi nu eşti finlandez. Am cunoscut un american în Flying Corps pe nume Kelso.

— Tatăl meu, domnule.

— Dumnezeule mare. Ce mai face?

— A murit acum cîțiva ani într-o cursă de maşini.

— Se potriveşte. Nu obişnuia să zboare însoțit de un urs?

— Ba da, domnule. Tarquin, zise Harry, punîndu-l pe birou.

Chipul lui West se îmblînzi.

— Hei, salut, bătrîne. Mă bucur să te revăd, spuse el ridicînd paharul. Pentru tatăl tău, pentru dumneata şi pentru toți piloții buni de pretutindeni.

— Şi pentru fratele meu, domnule.

West se încruntă.

— Şi el e pilot?

— Oberstleutnant în Luftwaffe, domnule.

— Zău? Atunci nu pot să spun decît că o să fie un război foarte interesant pentru dumneata, domnule pilot ofițer, zise West şi îşi bău coniacul.

Escadrila 607 se afla abia la jumătatea programului de schimbare cînd începu bombardamentul aerian asupra frontului de vest în 10 mai. În războiul aerian sălbatic şi confuz care a urmat, acesta a fost cumplit de devastat şi a făcut numeroase victime, vechile biplane Gladiator fiind deosebit de vulnerabile.

Zburînd cu un Hurricane, Harry doborî două ME 109 deasupra lui Abbeville la patru mii cinci sute de metri înălțime şi, deşi nici unul din ei nu ştia, fratele său doborî un Hurricane şi un Spitfire în aceeaşi zi.

Escadrila, sau ce mai rămăsese din ea, fu adusă înapoi în Anglia şi, după aceea, urmă Dunkerque. Harry, care primise o DFC şi fusese promovat la gradul de locotenent major de aviație, fu repartizat la o escadrilă specială de urmărire, al cărei nume de cod era Şoimul, în apropiere de Chichester, în West Sussex, numai că nu era nimic de urmărit. Soarele strălucea, cerul era incredibil de albastru şi toți erau îngrozitor de plictisiți.

De partea cealaltă a Canalului Mînecii, Max şi camarazii săi stăteau pe aerodromuri similare şi pe şezlonguri identice, la fel de plictisiți.

Apoi, în iulie, începură atacurile asupra convoaielor britanice de pe Canal: bombardamente în picaj de la avioane Stuka, Dornier şi Junkers acoperite de cele mai bune avioane de vînătoare pe care le avea Luftwaffe. Scopul exercițiului era

acela de a închide Canalul Mînecii, iar RAF intră în luptă. Aşadar, Harry Kelso şi fratele său, Baronul Negru, porniră la război.

Luptele aeriene de deasupra Canalului durară toată luna iulie, după care, din 12 august, Ziua Vulturului, începu adevărata Bătălie a Marii Britanii.

Escadrila Şoimul îşi avea baza într-un club aviatic antebelic numit Farley Field din West Sussex – piste acoperite de iarbă, barăci Nissen, numai pentru hangare – şi era cald, foarte cald, cînd Harry şi ceilalți piloți stăteau pe şezlonguri şi fumau, sporovăiau sau citeau cărți şi reviste. Două săptămîni de plictiseală, lipsite de orice acțiune, aduseră un fel de apatie şi pînă şi membrii echipelor de la sol care se ocupau de avioane păreau vlăguiți. Conducătorul escadrilei, un anume Hornby, se trînti lîngă Harry.

— Eu unul cred că nenorociții n-or să vină.

— Ba or să vină, zise Harry oferindu-i o țigară.

Unii piloți purtau salopete de zbor, alții uniforme obişnuite; era prea cald pentru orice altceva. Pe umărul drept, Harry avea o emblemă brodată pe care scria *Finlanda* sub care era un vultur american cu drapelele britanic şi american în gheare.

— Foarte frumos, zise Hornby.

— Am un croitor de la *Savile Row* care mi le trimite.

— Ce înseamnă să fii bogat, prietene american, spuse Hornby bătînd cu mîna în sacul de la picioarele lui Harry. Tarquin e într-o formă bună?

— Ca întotdeauna. A văzut de toate, spuse Harry.

— Aş vrea să mi-l împrumuți şi mie, zise Hornby exact în clipa în care se auzi un huruit puternic în apropiere. Al naibii tractor.

— Nu e tractor, zise Harry Kelso ridicîndu-se repede, după care înşfăcă sacul şi o rupse la fugă spre avion, în clipa în care avioanele Stuka, sus pe cer, se înclinară coborînd în picaj.

Sergentul lui îi aruncă paraşuta. Kelso urcă în carlingă, aruncă sacul la picioare, porni motorul şi se înălță exact cînd primele bombe loviră pista. Un Hurricane explodă într-o parte, scoțînd fum, şi Harry trecu prin el, înclinîndu-se spre stînga, în timp ce, dedesubt, patru avioane Hurricane erau cuprinse de flăcări.

Harry se înclină din nou, zări un avion Stuka în vizor şi îl spulberă imediat. Mai erau patru, dar acestea se îndepărtau, considerînd, evident, că îşi făcuseră treaba, aşa că se luă după ele, doborîndu-le unul cîte unul deasupra mării – fără furie, fără supărare, folosindu-şi toată priceperea, fiecare mişcare fiind calculată.

Apoi se întoarse la Farley Field, unde era un adevărat dezastru, şi reuşi să aterizeze pe singura pistă intactă. Îl găsi pe Hornby pe o targă, avînd brațul stîng şi fața bandajate.

— Ai doborît ceva?

Harry îi dădu o țigară cînd se apropie ambulanța.

— Cinci.

— Cinci? întrebă Hornby uluit.

— Stuka, zise Harry ridicînd din umeri. Încete şi neîndemînatice. Ca şi cum ai pescui într-un acvariu. N-or să reziste prea mult pe-aici. De ME 109-uri trebuie să ne păzim.

Cîteva trupuri erau întinse pe tărgi, acoperite cu pături.

— Şase piloți morți, zise Hornby. Nici n-au apucat să se ridice de la pămînt. Tu ai fost singurul care te-ai ridicat. La fel a fost şi în Finlanda?

— Exact la fel, numai că acolo ningea.

Brancardierii ridicară targa pe care se afla Hornby.

— O să anunț şi o să le propun să te promoveze la gradul de căpitan de aviație. Or să trimită înlocuitori foarte repede. Ia să vedem în ce stare e Tarquin.

Harry deschise sacul şi îl scoase pe Tarquin. Hornby izbuti să desfacă o insignă micuță şi aurie de pe bluza însîngerată şi i-o dădu.

— Escadrila Nouăsprezece. Acolo am început. S-o poarte Tarquin.

— Să fii sigur.

Hornby zîmbi stins.

— Avioanele alea? Le-ai doborît deasupra solului sau deasupra Canalului?

— Unul a fost deasupra solului.

— Ce păcat. Nenorociții n-or să ți le treacă la socoteală.

— Cui îi pasă? O să fie un război lung, spuse Harry Kelso şi închise uşile ambulanței.

În aceeaşi zi, Max şi escadrila sa, zburînd pe ME 109-uri, acoperiră avioanele Stuka ce atacau stațiile radar din apropiere de Bognor Regis.

Atacat de Spitfire-uri, se trezi el însuşi în toiul unei lupte aeriene impresionante, în timpul căreia doborî unul şi lovi un altul, dar aproape toate avioanele Stuka fură doborîte împreună cu trei 109-uri. Timpul lor deasupra teritoriului englez era limitat, aşa că trebuiră să traverseze Canalul înapoi pînă cînd nu rămîneau fără combustibil. Ajunse întreg şi, după o oră şi jumătate, fu din nou deasupra regiunii Kent, participînd la atacurile susținute asupra aerodromurilor RAF din zonele de coastă.

Acesta era programul în fiecare zi, un război de epuizare, strategia Luftwaffe de distrugere a RAF prin aducerea aerodromurilor într-un stadiu imposibil de folosit. Max şi camarazii săi zburau acoperind bombardierele Dornier, iar Harry şi prietenii săi se ridicau în întîmpinarea lor.

De ambele părți muriră tineri, dar era o singură problemă: Luftwaffe avea mai mulți piloți. Aşa cum remarcase odată Sir Hugh Dowling, comandantul Aviației de Vînătoare, ar fi trebuit ca tinerii din RAF să doboare piloții Luftwaffe într-un raport de patru la unu pentru a menține un echilibru, şi acest lucru nu era posibil.

Lucrurile continuară astfel pînă în ziua de 30 august, cînd Biggin Hill, mîndria Aviației de Vînătoare, fu atacat de un număr mare de bombardiere Dornier cu mult succes, iar Max

fu unul din însoțitori. La întoarcere, multe Spitfire-uri le ieşiră în întîmpinare şi, din moment ce 109-urile trebuiau să acopere bombardierele, se pierdu prea mult combustibil deasupra Angliei.

Cînd Max se întoarse, în sfîrşit, spre Canal, beculeţul care îl anunța că rămăsese cu foarte puțin combustibil se aprinsese deja.

În aceeaşi clipă, în apropiere de Folkestone, Harry Kelso doborî două bombardiere Dornier, dar o rafală trasă de unul din mitraliori îi lovi motorul. Transmise un apel de ajutor şi coborî flapsurile, simțind un miros de ars, după care, calm, se luptă cu centroplanul. Îşi pierduse motorul deasupra Insulei Wight cu o săptămînă în urmă, se paraşutase de la şase sute de metri şi aterizase în grădina unei case parohiale, unde cele două surori ale vicarului îi dăduseră ceai, biscuiți şi sherry sec.

Acum era altceva. Dedesubt era Canalul Mînecii, deja mormîntul a sute de aviatori, coasta engleză aflîndu-se la zece mile distanță. Întinse mîna spre Tarquin în sacul său. Îi prinse o curea cu o clamă specială care se prindea de cureaua lui, tocmai pentru o asemenea eventualitate, se ridică şi sări cu capul înainte.

Abia cînd ajunse la trei sute de metri deschise paraşuta, după care marea, destul de liniştită, îi umflă vesta şi el se descotorosi de paraşută. Tarquin plutea lîngă el în sacul impermeabil, iar Harry privi spre cerul senin. Nu avea nici o barcă pneumatică – aceasta se scufundase odată cu avionul. Nici măcar nu era sigur că apelul lui fusese auzit.

Plutea pe apă, gîndindu-se la toate, amintindu-şi de camarazii care dispăruseră numai în cursul săptămînii precedente. Asta era? se întrebă el calm şi, în clipa aceea, auzind o sirenă, se întoarse şi văzu o barcă de salvare a RAF apropiindu-se cu viteză. Membrii echipajului erau îmbrăcați în marinari, cu pulovere groase, blugi şi cizme. Încetiniră şi aruncară o scară.

Un subofițer se uită în jos.

— Locotenent major Kelso, domnule?

— Eu sînt.

— Aveți noroc, domnule. Ne aflam la o milă de aici cînd am primit mesajul.

Doi membri ai echipajului îl traseră în barcă. Harry se ghemui şi apa i se scurgea din haine.

— Niciodată nu mi-am închipuit că o punte poate să fie atît de minunată.

— Sînteți american, domnule? întrebă subofițerul.

— Bineînțeles.

— Grozav. Primul nostru american.

— Nu, de fapt, sîntem doi.

— Doi, domnule? întrebă subofițerul nedumerit.

Harry arătă spre sac.

— Duceți-mă jos, dați-mi ceva de băut şi o să vă arăt.

Max, care ajunsese la o sută cincizeci de metri, se îndreptă spre coasta franceză. Pe genunchiul stîng avea un sac de pînză cu vopsea. Dacă te prăbuşeai în mare, vopseaua se întindea, formînd o pată galbenă uriaşă. Văzuse cîteva astfel de pete pe parcurs şi, apoi, deodată, zări coasta de la est de Boulogne. Nu era nevoie să amerizeze forțat. În fața lui se vedea o întindere imensă de nisip. Cînd motorul i se opri, se întoarse în bătaia vîntului şi coborî lin.

Îşi anunță poziția prin radio, cu o scurtă explicație, după care dădu centroplanul la o parte şi ieşi; apoi îşi aprinse o țigară şi începu să meargă spre dunele de nisip. Cînd ajunse acolo, se aşeză cu fața spre mare şi îşi aprinse o altă țigară.

O oră mai tîrziu, apăru o echipă de salvare a Luftwaffe cu două camioane urmate de o maşină *Peugeot* sport galbenă condusă de Adolf Galland. Acesta coborî şi se îndreptă repede spre el.

— Credeam că te-am pierdut.

— De unde atîta noroc?

Galland îl bătu pe umăr şi Max adăugă:

— Avionul arată foarte bine. N-are nevoie decît de combustibil.

— Bine. Am adus un sergent. Poate să-l ducă el înapoi. Noi doi o să mergem cu maşina. Şi o să oprim să luăm cina.

— Sună grozav.

Galland îi strigă apoi sergentului care îl însoțea:

— La treabă. Ştii ce ai de făcut.

Mai tîrziu, conducînd spre Le Touquet, zise:

— Biggin Hill a reuşit. I-am făcut praf.

— Da, sigur, dar cîte avioane de vînătoare am pierdut, Dolfo – nu bombardiere, avioane de vînătoare? spuse Max.

— Da, asta nu e bine, dar ce vrei să spui?

— Prea multe greşeli. În primul rînd, avioanele Stuka sînt inutile împotriva Spitfire-urilor şi Hurricane-urilor. În al doilea rînd, politica asta de bombardare. Bine, deci le distrugem aerodromurile, dacă se poate, dar avioanele de vînătoare sînt făcute pentru a lupta, Dolfo, nu pentru a-şi pierde timpul apărînd bombardierele Dornier. E ca şi cum ai pune un cal de curse să tragă un cărucior cu lapte. Strategia nu e bună.

— Atunci, Domnul să te aibă în pază cînd o să atacăm Londra.

— Londra? întrebă Max uluit. Bine, ştiu că am bombardat Liverpool şi alte oraşe, dar Londra? Dolfo, trebuie să distrugem bazele RAF de pe coasta sudică, avion de vînătoare contra avion de vînătoare. Acolo putem spune că învingem sau pierdem, zise el ridicînd din umeri. Doar dacă nu cumva Göring şi Führer-ul îşi doresc moartea.

— Faptul că mi-o spui mie e una, Max, dar să nu mai spui asta nimănui altcuiva. Înțelegi?

— Că ne îndreptăm cu toții pe acelaşi drum spre iad? sublinie Max încuviințînd. Înțeleg asta foarte bine, zise el rezemîndu-se de spătarul scaunului şi aprinzîndu-şi altă țigară.

Harry fu dus înapoi la Farley Field de către un şofer al marinei din Folkestone. Cîțiva piloți şi membri ai echipelor de la sol se strînseră în jurul lui.

— Am auzit că ați făcut o baie, domnule. Mă bucur să vă revăd, îi spuse un pilot pe nume Hartley. Vă aşteaptă un colonel.

Harry deschise uşa micului său birou şi îl văzu pe West, cel cu piciorul de lemn stînd la birou.

— Ce surpriză, domnule. Felicitări pentru promovare.

— Te-ai descurcat bine, Kelso. Am petrecut două ore de nelinişte cînd am auzit unde erai, dar totul e bine cînd se termină cu bine. Şi eu te felicit. Promovarea ta la gradul de locotenent major a fost confirmată. De asemenea, ai mai primit o DFC.

Harry se duse la dulap, de unde scoase o sticlă de whisky şi două pahare.

— Ce ziceți, toastăm unul pentru celălalt, domnule?

— Excelentă idee.

Harry turnă în pahare.

— Cîştigăm?

— Nu în momentul ăsta, spuse West luînd o înghițitură de whisky. Pînă la urmă, da. America va trebui să intre şi ea, dar noi trebuie să ne menținem pe poziție. Am nevoie de tine o zi, două. Am văzut că aveți doar cinci Hurricane-uri operaționale. Ofițer Kenny va putea să țină lucrurile sub supraveghere aici. Mîine seară te întorci.

— Pot să întreb despre ce e vorba, domnule?

— Mi-am amintit din dosarul tău că ai zburat pe un ME 109 în Finlanda. Ei bine, avem unul la Downfield, la nord de Londra. Pilotul a avut o scurgere serioasă de combustibil şi s-a hotărît să aterizeze, în loc să sară. A încercat să dea foc avionului, dar o unitate a Armatei Teritoriale se afla în apropiere.

— Asta da pradă, domnule.

— Da, ei bine, fă repede un duş, schimbă-te şi hai să mergem.

Downfield era o altă bază care fusese un club aviatic înainte de război. Nu erau decît o pistă de aterizare, un turn de control şi două hangare. Locul era împrejmuit cu sîrmă ghimpată, poarta fiind păzită de oameni ai RAF. Avionul se afla pe platforma din faţa unuia din hangare. Două maşini ale Statului Major erau parcate în apropiere, iar trei oameni ai RAF şi doi ofiţeri de armată examinau avionul. Un locotenent Luftwaffe, care nu avea mai mult de douăzeci de ani, se afla în preajmă, cu uniforma şifonată. Doi oameni RAF înarmaţi cu puşti îl păzeau.

Harry se duse direct la locotenent, întinzîndu-i mîna.

— Al naibii noroc, îi spuse el în germană. Mă bucur că eşti întreg.

— Dumnezeule mare, sînteţi german?

— Mama este, zise Harry dîndu-i o ţigară şi un foc, după care luă el însuşi una.

Unul dintre ofiţerii de armată, mai în vîrstă, era general de brigadă cu însemnele roşii ale Statului Major. Avea o faţă atrăgător de urîtă, părul alb şi ochelari cu rame de oţel. Părea să aibă vreo şaizeci şi cinci de ani.

— Dougal Munro. Ce germană excelentă, domnule locotenent major.

— E firesc, spuse Harry.

— Aghiotantul meu, Jack Carter.

Carter era căpitan şi avea o panglică pentru Crucea Militară. Se sprijinea într-un baston, deoarece, aşa cum Harry avea să descopere mult mai tîrziu, îşi lăsase un picior la Dunkerque.

Cel mai în vîrstă dintre cei trei ofiţeri de aviaţie era, ca şi West, colonel de aviaţie.

— Uite ce e, Teddy, îi spuse el lui West, nu ştiu ce se-ntîmplă. Cine naiba este acest ofiţer? Adică, ce e cu întîrzierea asta? Dowling vrea o evaluare a acestui avion cît mai curînd posibil.

— O s-o primească. Locotenentul major Kelso a pilotat unul în luptă.

— Dumnezeule, unde?

— A zburat pentru finlandezi. Cu avioane Gladiator, Hurricane şi 109-uri, zise West întorcîndu-se spre Harry. Spune-i domnului colonel Green care e părerea ta.

— Este un avion excelent, domnule. Mai bun decît un Hurricane şi, cu siguranță, la fel de bun ca un Spitfire.

— Arată-le, spuse West. Cinci minute doar. Nu vrem să fii doborît.

Kelso se ridică la nouă sute de metri, se înclină, făcu un luping, trecu pe deasupra aerodromului la nouăzeci de metri, întoarse în bătaia vîntului şi aterizã, rulînd pînă la ei, după care coborî.

— Aşa cum am spus, domnule, un avion excelent, îi zise el lui Green. E adevărat că Hurricane are cea mai bună platformă pentru tun şi, la urma-urmei, totul depinde de pilot, de obicei.

Green se întoarse şi îi spuse cu un glas stins lui West:

— Foarte interesant, Teddy. Cred că vreau o evaluare scrisă din partea acestui ofițer.

— Consideră că o ai deja.

Green şi cei doi ofițeri ai săi urcară în maşină şi plecară. Munro întinse mîna.

— Eşti un tînăr foarte interesant, spuse el dînd din cap spre West apoi. Mii de mulțumiri, domnule colonel.

După aceea se îndreptă spre maşină, Carter urmîndu-l şchiopătînd. Cînd urcară pe bancheta din spate, Munro spuse:

— Tot ce poți să afli despre el, absolut tot, Jack.

— Lăsați pe mine, domnule.

Harry îi dădu pilotului german un pachet de țigări.

— Mult noroc.

Oamenii RAF îl luară şi West spuse:

— Ştiu o cîrciumă prin apropiere unde putem să ne bucurăm de o masă excelentă de pe piața neagră şi unde o să-mi scrii raportul ăla.

— Îmi place ideea.

Urcară în maşină şi, cînd şoferul porni, Harry îşi aprinse o țigară din pachetul de rezervă.

— Cînd v-am întrebat dacă învingem, mi-ați spus că nu în acest moment. De ce avem nevoie?

— De un miracol.

— Sînt cam greu de găsit zilele astea.

Dar, atunci se întîmplă. Londra fu bombardată din întîmplare de un singur Dornier, RAF trecu la represalii împotriva Berlinului şi, din 7 septembrie, Hitler le ordonă celor din Luftwaffe să atace Londra. Fu începutul bombardamentului aerian masiv şi oferi timp Forțelor Aeriene britanice să repare bazele afectate din sudul Angliei.

Într-o cafenea din Le Touquet, Dolfo Galland cînta muzica de jazz la pian şi fuma un trabuc cînd Max intră şi se aşează în capătul barului.

— Asta e, Dolfo. Restul e doar o chestiune de timp. Îi învinsesem pe englezi şi gloriosul nostru Führer a dat cu piciorul la tot. Acum ce-o să se mai întîmple?

— Ne îmbătăm, spuse Dolfo Galland. Şi, pe urmă, ne întoarcem la treabă, jucăm jocul pînă la capăt.

Capitolul 5

Bombardamentul asupra Londrei, masacrul pe care îl provoca, fu atît de îngrozitor, încît, seara, strălucirea roşie a cerului putea fi văzută de către avioanele Luftwaffe care decolau în Franța, iar ziua, cerul părea plin de bombardiere, dîrele de aburi condensați brăzdînd orizontul cînd sute de avioane RAF şi Luftwaffe se luptau între ele.

Crucea Cavalerilor se acorda celor care doborau mai mult de douăzeci de avioane. Galland o avea deja şi, în plus,

frunzele de stejar. Max primi Crucea în ziua de 10 septembrie, deşi, pînă atunci, doborîse cel puțin treizeci de avioane.

Harry şi Escadrila Şoimul se angajară în toate bătăliile, cîte şase, şapte misiuni pe zi, zburînd pînă la epuizare şi suferind pierderi serioase.

În cele din urmă, ajunse să fie singurul supraviețuitor al escadrilei inițiale. Apoi veniră ultimele lupte îngrozitoare din 15 septembrie: patru sute de avioane de vînătoare Luftwaffe deasupra sudului Angliei şi Londrei şi altor oraşe continuă, deşi, în mare parte, noaptea. Trebui să se renunțe la planul grandios al lui Hitler de invadare a Angliei, Operațiunea Leul de Mare. Führer-ul îşi îndreptă atenția asupra Rusiei.

La începutul lui noiembrie, la Berlin, ploua torențial cînd Heinrich Himmler coborî din maşină şi intră în sediul Gestapo-ului din Prinz Albrechtstrasse. Paznicii şi angajații se agitară uşor în urma lui cînd se îndreptă spre biroul său îmbrăcat în uniforma neagră de Reichsführer SS. Avea ochelarii săi obişnuiți cu rame de argint şi chipul îi era la fel de enigmatic ca totdeauna. Urcă treptele de marmură spre birourile sale, unde secretara, o femeie între două vîrste, îmbrăcată în uniforma angajaților SS, se ridică imediat.

— Bună dimineața, Reichsführer.

— Caută-l pe Sturmbannführer Hartmann.

— Desigur, Reichsführer.

După aceea, Himmler intră în imensul său birou, puse servieta pe masă, o deschise, scoase nişte hîrtii, se aşeză şi îşi aruncă privirea peste ele. Se auzi o bătaie în uşă şi aceasta se deschise.

— Ah, Hartmann.

— Reichsführer.

Hartmann purta o uniformă neobişnuită alcătuită dintr-o bluză de zbor şi pantaloni bufanți stil Luftwaffe, dar de culoare gri. Petlițele erau cele ale unui maior SS, deşi purta insigna de pilot Luftwaffe şi Crucea de Fier clasele întîi şi a

doua. De asemenea, avea şi Crucea Cavalerilor de aur. Pe bufonii de argint scria RFSS: Reichsführer SS. Acesta era însemnul angajaților personali ai lui Himmler. Deasupra era insigna SD, indicînd că, de asemenea, era şi membru al Sicherheitsdienst, Serviciul de Spionaj al SS, o combinație formidabilă.

— Cu ce vă pot fi de ajutor, Reichsführer?

Hartmann avea treizeci de ani pe atunci, aproape un metru optzeci înălțime şi un chip atrăgător, ridat, cu nasul rupt – urmare a unei prăbuşiri cu avionul –, ceea ce îi dădea un aer interesant. Îşi purta părul, mai mult roşcat decît şaten, tuns foarte scurt în stil prusac. Un pilot de vînătoare al Luftwaffe care fusese grav rănit în urma unei prăbuşiri în Franța înainte de Bătălia Marii Britanii, fusese mutat la Serviciul de Mesagerie Aeriană, pentru a transporta ofițerii superiori în avioane de recunoaştere Fieseler Storch. Acolo lucra cînd avu loc un incident ciudat.

Vizita lui Himmler în Abbeville fusese scurtată şi, datorită vremii nefavorabile, Junkers-ul care trebuia să-l ia nu putuse să ajungă. Din întîmplare, Hartmann se aflase pe aerodrom cu avionul său, după ce adusese un general, astfel că Himmler îl recrutase.

Ceea ce se întîmplase apoi fusese ca un coşmar. Ridicîndu-se deasupra unui nor jos şi a ploii, Hartmann fusese lovit de un Spitfire. Gloanțele îi sfîşiaseră aripile, dar el avusese curajul să se întoarcă în dezastrul de dedesubt cu Spitfire-ul pe urme. O altă rafală îi făcu praf parbrizul şi zgudui avionul.

— Sîntem doborîți? întrebase Himmler incredibil de calm.

— Nu şi dacă sînteți dispus să riscăm, Reichsführer.

— Neapărat, spusese Himmler.

Hartmann intrase din nou în ceață şi ploaie, la şase sute de metri, trei sute, planase deasupra unui cîmp deschis la o sută cincizeci de metri şi trăsese de manetă. În spatele lui, pilotul Spitfire-ului îşi pierduse curajul şi se retrăsese.

Himmler, despre care se ştia că era superstițios, susținuse întotdeauna că el credea în Dumnezeu, astfel că fu convins

imediat că Hartmann era un instrument al intervenției divine. Cînd făcu cercetări amănunțite în privința lui, descoperi încîntat că tînărul avea un doctorat în drept de la Universitatea din Viena.

În consecință, Hartmann fu inclus între angajații personali ai lui Himmler pentru a fi pilotul său şi omul care îi purta noroc, dar, datorită cunoştințelor sale în drept, avea să lucreze şi în cadrul Serviciului de Spionaj al SS, ca asistent personal al Reichsführer-ului.

— Bombardamentul asupra Londrei continuă, spuse Himmler. Am vorbit cu Führer-ul. Vom învinge în cele din urmă, bineînțeles. Regimentul Panzer va ataca Palatul Buckingham.

Avînd rezervele lui, Hartmann spuse:

— Fără îndoială, Reichsführer.

— Da, bine, îi lăsăm pe englezi deocamdată să fiarbă şi ne îndreptăm atenția asupra Rusiei. Führer-ul are o inspirație aproape divină aici. În cel mult şase săptămîni, ar trebui să învingem Amenințarea Roşie odată pentru totdeauna.

În ciuda serioaselor sale îndoieli, Hartmann îl aprobă.

— Desigur.

— Totuşi, am vorbit cu amiralul Canaris despre situația Serviciului de Spionaj din Anglia şi, sincer să fiu, aceasta nu e deloc bună.

Canaris conducea Abwehr, Spionajul Militar German.

— Din cîte îmi dau seama, toți agenții Abwehr din Marea Britanie au fost capturați.

— Aşa s-ar părea.

— Şi noi nu putem să facem nimic, spuse Himmler furios. Ce ruşine!

— Nu chiar, Reichsführer, zise Hartmann. După cum ştiți foarte bine, am preluat Departament 13, după ce maiorul Klein a murit anul trecut de cancer. Şi am descoperit că, înainte de război, a recrutat cîțiva agenți.

— Adevărat? Şi cine sînt aceşti oameni?

— Irlandezi, în cea mai mare parte, nemulțumiți de stăpînirea britanică. Pînă şi Abwehr-ul a avut de-a face cu Armata Republicană Irlandeză.

— Ah, pe oamenii aceştia nu se poate conta niciodată, zise Himmler.

— Cu respect, Reichsführer, dar nu este aşa. Şi Klein a mai recrutat şi persoane neutre – diplomați spanioli şi portughezi.

Himmler se ridică şi se duse la geam. Stătu cîtva timp cu mîinile la spate, după care se întoarse.

— Vrei să spui că avem în dosare agenți secreți despre care Abwehr nu ştie?

— Exact.

Himmler încuviință.

— Da. Da, asta e bine. Vreau să te ocupi de treaba asta, Hartmann, pe lîngă problemele tale obişnuite, bineînțeles. Asigură-te că mai sînt la locurile lor şi că sînt pregătiți atunci cînd e nevoie de ei. Mă înțelegi?

— La ordinele dumneavoastră, Reischsfürer.

— Poți să pleci.

Hartmann se întoarse în biroul său, unde secretara lui, Trudi Braun, în vîrstă de patruzeci de ani şi deja văduvă de război, îşi ridică privirea. Îi era devotată lui Hartmann – un asemenea erou şi, pe deasupra, o figură tragică, deoarece soția îi fusese ucisă în timpul primului raid al RAF asupra Berlinului. Dar nu ştia că Hartmann aproape că răsuflase uşurat cînd se întîmplase acest lucru; soția lui se ținuse după orice persoană cu pantaloni încă de la începutul căsniciei lor.

— Probleme, domnule maior? întrebă ea.

— Ai putea să spui şi aşa, Trudi. Vino înăuntru şi adu cafele.

Se aşează la birou şi îşi aprinse o țigară, iar ea intră după vreo două minute, aducînd o ceaşcă pentru ea şi una pentru el. Se aşează pe scaun.

— Deci?

Hartmann scoase o sticlă de coniac dintr-un sertar şi îşi turnă puțin în cafea, mai mult pentru că îl durea piciorul stîng, altă urmare a acelei prăbuşiri.

— Trudi, ştiu că stimatul nostru Reichsführer crede că Dumnezeu este de partea noastră, dar, acum, crede şi că Operațiunea Leul de Mare va avea loc, totuşi.

— Adevărat, domnule?

Ea nu avea nici o părere cu privire la astfel de lucruri.

— Deci, lista aceea a lui Klein despre care mi-ai vorbit. Ai lucrat pentru el – dă-mi informații amănunțite despre ea, mai ales despre spaniolii şi portughezii care s-au aflat în serviciul lui.

— Încă se mai află, domnule maior.

— Ei bine, a venit timpul să fie puşi la treabă. Haide, Trudi.

— Păi, unul din ei, un portughez din Londra, pe nume Fernando Rodrigues, îi dădea diverse informații din cînd în cînd. Lucrează la ambasada lor de la Londra.

— I-auzi, spuse Hartmann. Şi altcineva?

— O femeie pe nume Dixon – Sarah Dixon. E funcționară la Ministerul de Război din Londra.

Hartmann se îndreptă brusc.

— Vorbeşti serios? Avem o funcționară la Ministerul de Război şi încă mai lucrează acolo?

— Bine, ea n-a fost niciodată agentă Abwehr. Vedeți dumneavoastră, dacă e să vorbim despre cum erau lucrurile înainte să sosiți aici, numai Abwehr trebuia să trimită agenți în străinătate. Ceea ce făcea domnul maior Klein pentru SD era, de fapt, ilegal. Astfel că, atunci cînd englezii s-au infiltrat în Abwehr şi ne-au ridicat toți agenții din Anglia, ai noştri au rămas. N-au fost niciodată compromişi.

— Înțeleg, spuse Hartmann emoționat. Adu-mi dosarele. Imediat.

Fernando Rodrigues era ataşat comercial al Ambasadei Portugaliei de la Londra, iar fratele său, Joel, era ataşat comercial la ambasada din Berlin. Foarte convenabil.

Hartmann citi dosarele şi recunoscu în cei doi exact oamenii care erau: nişte indivizi lacomi cu mîinile întinse. Cel puțin, ştiai cum stăteai în privința acelor oameni şi puteai oricînd să le tai mîinile.

Cu Sarah Dixon era altceva. Avea patruzeci şi cinci de ani, era văduva lui George Dixon, un funcționar de bancă ce murise din cauza unor răni dobîndite în 1917. Sarah Brown se născuse la Londra din tată englez şi mamă irlandeză. Bunicul ei, un activist IRA în timpul revoltei de Paşti din Dublin împotriva britanicilor, fusese împuşcat.

Trăia singură în Bayswater, Londra, şi lucra ca funcționară la Ministerul de Război din 1938. Inițial, fusese recrutată ca simpatizantă a IRA de către un activist IRA pe nume Patrick Murphy în 1938, în timpul bombardamentelor asupra Londrei şi Birmingham-ului, iar Murphy lucrase pentru Klein şi SD. Astfel că ea fusese de acord să coopereze. Apoi, Murphy fusese împuşcat într-un schimb de focuri cu polițiştii de la Departamentul Special.

Hartmann îşi ridică privirea.

— Şi, încă mai aşteaptă?

— Aşa se pare, domnule maior.

— Bine. Adu-l încoace pe acest Joel Rodrigues de la Ambasada Portugaliei. Discuți tu cu el. Îi spui să ia legătura cu fratele lui de la Londra prin valiza diplomatică. Acesta trebuie să o contacteze pe doamna Dixon, să se asigure că e încă disponibilă în caz că avem nevoie de ea. Dacă este vreo problemă cu aceşti frați Rodrigues, spune-mi şi o să bag eu frica în ei.

— Am înțeles, domnule maior.

Trudi ieşi şi Hartmann îşi aprinse altă țigară.

— Ce mod de a purta un război, spuse el încet.

— Vezi, e foarte simplu, îi spuse Trudi lui Joel Rodrigues, care stătea în fața ei, de partea cealaltă a biroului. Fratele dumitale o contactează pe femeia aceasta şi începe să se vadă cu ea. Faptul că lucrează la Ministerul de Război din Londra

ne poate fi de folos, sînt o mulțime de informații importante de obținut de acolo. Nimic prea grav, te asigur. Poate să procedeze foarte discret. Nu vrem ca ea să se compromită. S-ar putea să vină o vreme cînd o să fie chiar foarte utilă.

Rodrigues nu era încîntat şi acest lucru se vedea.

— Nu ştiu ce să zic, Frau Braun. Poate că fratele meu, Fernando, n-o să fie prea încîntat de asta.

Hartmann, care asculta din încăperea alăturată prin uşa întredeschisă, intră imediat. Joel Rodrigues aruncă o singură privire acelei uniforme magnifice şi începu să asude.

— Fratele tău n-are de ales şi, cînd o să-i scrii, folosindu-te de geanta diplomatică, să-i aminteşti că, de trei ani, primeşte bani lunar, fără să facă prea mult pentru a-i cîştiga, zise Hartmann.

Rodrigues se ridică imediat.

— Vă rog, domnule maior. N-am vrut să spun că vor fi dificultăți.

— Mă bucur să aud asta. Şi, de asemenea, țin să-ți amintesc că şi tu ai fost bine plătit pentru nişte mici servicii aduse Reich-ului, aşa că dă-i drumul.

— Bineînțeles. Puteți conta pe mine.

Rodrigues ajunse la uşă foarte repede. Cînd o deschise, Hartmann spuse:

— Ştiu totul despre tine, Rodrigues. Găsesc că orientarea ta sexuală te priveşte personal, dar aş vrea să-ți aduc aminte că, în al treilea Reich, homosexualitatea se pedepseşte cu o perioadă într-un lagăr de muncă.

Rodrigues tremura.

— Am înțeles, domnule maior.

— Bineînțeles, dacă te comporți cum trebuie… zise Hartmann ridicînd din umeri.

— Vă sînt foarte recunoscător, domnule maior.

— Perfect. E foarte frumoasă vila pe care le-ai cumpărat-o părinților tăi în Estoril. Trebuie să fie foarte fericiți la pensie. Ar fi păcat să-i tulburăm, zise el zîmbind cu răceală. Am un braț lung, prietene. Acum, du-te.

Rodrigues ieşi şi Trudi spuse:

— Uneori nu vă recunosc.

— Uneori nu mă recunosc nici eu însumi, draga mea, dar, dacă n-aş fi fost atît de dur, nu i-aş fi băgat frica în oase. În această minunată producție pe care o numim al treilea Reich, totul e să ştii să joci teatru.

După aceea se întoarse în biroul său.

Mai tîrziu, în seara aceea, îl însoți pe Himmler la o recepție la *Adlon*, ținută în sala de bal. Führer-ul era în centrul atenției, înconjurat de apropiații săi: Josef Goebbels, ministrul pentru propagandă şi ministrul de stat pentru întregul război, amiralul Wilhelm Canaris, şeful Serviciului de Spionaj Militar, von Ribbentrop, ministrul de Externe.

— Singurul care lipseşte pare să fie prostul ăla de Göring, zise Himmler cu răceală, făcîndu-i semn să plece unui chelner cu pahare de şampanie pe o tavă, spre regretul lui Hartmann. Deşi ar trebui să-i fie ruşine să se arate în lume după eşecul suferit de bombardamentele lui deasupra Marii Britanii.

Furios, Hartmann se abținu aprinzîndu-şi o țigară, pentru că ştia că Himmler nu suporta fumul. Însă, înainte ca acesta să apuce să comenteze, Göring îşi făcu apariția.

— Femeia de la brațul lui, zise Himmler, nu e baroana von Halder?

— Ba cred că da, zise Hartmann.

— E amanta lui?

— Din informațiile mele reiese că nu, Reichsführer.

— A avut un soț american, nu-i aşa?

— A murit cu ani în urmă.

— Interesant. La fel sînt şi diamantele ei. Cum reuşeşte?

— Tatăl răposatului ei soț este un senator american, un multimilionar. El i-a făcut un fond în Suedia şi, de acolo, îi vin sume substanțiale.

— Eşti foarte bine informat.

— Avem un dosar despre ea.

— Şi cine sînt cei doi ofițeri Luftwaffe cu Göring?

— Cel cu haină albă este maiorul Adolf Galland, cel care a doborît cele mai multe avioane în Bătălia Marii Britanii.

— Şi căpitanul?

— Baronul von Halder, fiul ei. I se spune Baronul Negru.

— Ce teatral.

— E un pilot excelent. Spania, Polonia. Acolo a doborît douăzeci şi, deasupra Canalului, douăzeci şi nouă. A primit Crucea Cavalerilor în septembrie. E unul din cei care au bombardat Londra. Săptămîna trecută, avea la activ şaizeci de avioane.

— Impresionant. Îți place?

— Am zburat împreună un timp, înainte de prăbuşire.

— Sînteți prieteni, deci?

Hartmann ridică din umeri.

— Într-un fel, dar Max Kelso e un om ciudat. E dificil să te apropii de el.

— Kelso?

— Numele tatălui său. Şi mai e ceva. Are un frate geamăn care zboară pentru RAF.

— Dumnezeule, zise Himmler încruntîndu-se. Într-adevăr? Apoi, un moment, privi în partea cealaltă a încăperii. Ai grijă ca dosarul von Halder-ilor să rămînă deschis. Miros ceva ce nu-mi place aici.

În clipa aceea, Göring ceru să se facă linişte şi se întoarse spre Hitler.

— Mein Führer, l-ați decorat pe maiorul Galland de două ori, pe doamna baroană von Halder o cunoaşteți bine. Dar fiul ei, baronul von Halder, aici de față, a primit Crucea Cavalerilor de la mine în Franța, în timpul atacurilor asupra Angliei. Cu doar două zile în urmă, a zburat deasupra Londrei, ajutînd la acoperirea minunatelor noastre bombardiere. L-am adus aici pentru un motiv special. Numărul avioanelor inamice doborîte de el se ridică acum la şaizeci şi, pentru asta, i s-au acordat frunzele de stejar la Crucea Cavalerilor, zise Göring făcîndu-i un semn lui

Galland, care îi dădu o cutiuță din piele roşie. Vă implor să-l onorați personal pe acest brav ofițer, mein Führer.

Se făcu linişte şi Hitler îi aruncă lui Max acea privire pătrunzătoare caracteristică lui, după care încuviință grav şi întinse mîna.

— Te înşeli, Reichsmarschall. Pentru mine este o onoare.

Göring îi dădu medalia şi Hitler i-o oferi lui Max. Apoi îi strînse mîna.

— Reich-ul este mîndru de dumneata, domnule baron, zise el şi se întoarse spre Elsa. Şi dumneata, doamnă baroană, ca toate mamele, onorezi Reich-ul.

Toată lumea izbucni în aplauze. Führer-ul încuviință, după care, văzîndu-l pe Himmler, îi făcu semn să vină după el, iar Reichsführer-ul se conformă. Hartmann profită de ocazie şi luă un pahar de şampanie.

— Ei, a mers bine, zise Elsa von Halder.

— Da, trebuie să fii mîndră de fiul dumitale, îi spuse Göring. Aş vrea numai să se îmbrace elegant. Uită-te la el. Parcă a ieşit acum din carlingă, zise el bătîndu-l pe spate pe Max. Dar oamenilor le place.

Luă un pahar de şampanie de la un chelner şi, în clipa aceea, Hitler îl chemă la el.

— Mă cheamă datoria, se scuză el, după care puse paharul pe tava cea mai apropiată şi plecă.

Hartmann apăru, uşor neîncrezător.

— Dolfo, Max, zise el.

— Dumnezeule, e Bubi, spuse Galland rîzînd.

Max îi strînse mîna lui Hartmann.

— Ticălos bătrîn ce eşti. Am crezut că ai fost terminat după prăbuşire.

— M-au făcut pilot de transport, pe un Storch. Într-o zi, a trebuit să-l iau pe Reichsführer din Franța, un Spitfire a încercat să ne doboare, dar l-am doborît eu pe el – aşa că, iată-mă.

— Cu un Storch? întrebă Galland. O faptă extraordinară.

— Oricum, Himmler a considerat că sînt norocos şi m-a făcut pilotul său personal, numai că a insistat să fiu transferat la SS.

— Ei, nu poți să le ai pe toate, spuse Max întorcîndu-se spre mama lui. Mutti, îți prezint un vechi camarad, Bubi Hartmann.

— Sturmbannführer, zise ea. Ce uniformă frumoasă.

— Doamnă baroană, nu sînt decît un jucător mărunt, spuse el sărutîndu-i mîna. Îmi dați voie să mai adaug ceva la mîndria pe care o simțiți grație acestui fiu al dumneavoastră? Mi s-a spus că fiul celălalt a primit cea de-a doua Cruce pentru Zbor Remarcabil (DFC) săptămîna trecută.

— Oh, Doamne, spuse ea.

— Eşti sigur? îl întrebă Galland.

— Ah, da. Reichsführer-ul mă pune să-mi petrec timpul liber dînd o mînă de ajutor în SD. Sursele spionajului nostru sînt foarte bune, spuse el şi se întoarse spre Max. Atacul asupra lui Biggin Hill, în 30 august? A fost scos din Canal în apropiere de Folkestone.

Max se întoarse spre Galland.

— Ziua cînd am aterizat pe plajă.

— A fost luat de o barcă de salvare a RAF. Cu o săptămînă înainte de asta, a aterizat forțat deasupra Insulei Wight. Prima DFC a primit-o zburînd deasupra Franței, înainte de Bătălie.

— Şi a doua?

— Aşa cum am mai spus, săptămîna trecută. A scris în *London Gazette*. O primim în mod regulat, grație Ambasadei Portugaliei. „O acțiune susținută şi plină de curaj“ şi doborînd un ME 109 şi patru bombardiere Dornier în aceeaşi zi, toate fiind confirmate.

Elsa se întoarse spre Max.

— E la fel de rău ca tine, la fel de rău ca tatăl vostru. Toți aveți aceeaşi dorință de moarte.

— Lasă asta, Mutti, spuse Max făcîndu-i semn unui chelner. Şampanie pentru toți şi să bem pentru Harry.

— Şi pentru piloții curajoşi de pretutindeni, adăugă Adolf Galland. Oriunde ar fi ei.

A doua zi, Harry Kelso avea o întîlnire la Londra. Ploua. Parcul St. James era învăluit în ceață cînd taxiul străbătea Pall Mall spre Palatul Buckingham. Harry fuma, iar chipul supt îi era palid.

— Ia zi, bătrîne, ai venit pentru vreo medalie, ceva? îl întrebă şoferul. Adică, aia e o DFC pe care o ai deja, nu?

— Da, ei bine, în momentul ăsta le dau de pomană, spuse Harry. E acel gen de zi.

— Dumnezeule, eşti american, bătrîne. Ce cauți în RAF?

— Ah, sîntem cîțiva.

Un polițist le făcu semn să treacă pe poartă, intrînd în curtea Palatului. Harry scoase portmoneul, dar şoferul făcu un gest ca pentru a-i spune să-l pună la loc.

— Trebuie să fii complet nebun, bătrîne. Nici măcar n-ar trebui să fii aici.

— Ah, ba da, spuse Harry Kelso.

Intră şi urcă scările spre galeria de artă, urmînd mulțimea. Oficiali ai Curții aşezau oamenii pe locurile lor, iar o orchestră militară cînta încet. După un timp începură să cînte *God Save the King*, iar regele George şi regina Elizabeth intrară şi se aşezară pe tronuri pe o platformă.

Decorațiile erau strigate în ordine ascendentă. În toiul Bătăliei Marii Britanii, Kelso nu avusese timp să treacă prin toate acestea pentru prima decorație. Nu era emoționat, ci doar încordat, şi, deodată, îşi auzi numele.

— Locotenent major Harry Kelso, Finlanda.

Într-un fel ajunsese acolo, în fața regelui, care îi prinse decorația în piept.

— Finlanda prin Boston, aşa e, domnule locotenent major? Îți sîntem recunoscători.

— E un privilegiu pentru mine, maiestate.

Mai tîrziu, mergea puțin amețit prin mulțime, ciudat de singur. Nu avea pe nimeni, pentru că nu exista nimeni. Ieşi

pe poartă şi fu strigat imediat.

— Harry. Aici, strigă West aplecîndu-se pe geamul unei maşini a Statului Major al RAF.

— Comandant de escadrilă, din cîte văd, spuse Harry.

— Promovări rapide, Harry. E un război rapid. Ştiam că o să te afli aici astăzi, aşa că m-am gîndit să te invit la vechiul meu club, *Garrick*. Încă mai pregătesc nişte mese foarte bune. Nu foarte bogate, dar hrănitoare.

— Sună bine.

— Atunci, hai să mergem.

La *Garrick*, se aşezară într-un colţ al barului şi se delectară cu cîte un whisky cu sifon, moment în care Dougal Munro şi Jack Carter îşi făcură apariţia, purtînd uniforme.

— Dougal, strigă West. Veniţi încoace.

Ei li se alăturară şi West zise:

— Îl mai ţii minte pe generalul de brigadă Munro şi pe căpitanul Carter, nu-i aşa, Harry? Erau la Downfield cînd ai testat acel 109 pentru noi, spuse el zîmbind. Harry tocmai a fost la Palat pentru a primi o DFC.

— Excelent, zise Munro. Haideţi să desfacem o sticlă de şampanie pentru asta, spuse el şi îi strigă barmanului: *Veuve Cliquot*, douăzeci şi unu, şi nu spune că n-ai, pentru că ştiu că trebuie să ai cîteva sticle.

Apoi îi oferi lui Harry o ţigară.

— De fapt, cred că ai putea să-mi faci un serviciu, băiete.

— Ce anume, domnule?

— Ah, nu-mi mai spune „domnule“. Înainte de război, am fost un simplu profesor de arheologie. M-au făcut general de brigadă ca să pot să… aşa cum cred că aţi spune voi, americanii, trag şuturi în fund.

Harry rîse.

— Foarte succint, domnule general de brigadă. Cu ce vă pot ajuta?

— La fel ca data trecută, numai că, acum, e vorba de un avion de recunoaştere Fieseler Storch. Eşti familiarizat cu el?

— Desigur. Le-am folosit în Finlanda. Cum ați pus mîna pe el?

— S-a defectat busola. Zburînd noaptea din Olanda, pilotul a aterizat în Kent, crezînd că se află în Franța. Mîine dimineață e bine? La Downfield iarăşi?

— Cu multă plăcere.

— Perfect. Am o surpriză pentru tine. O să vină şi nepoata mea. Molly – Molly Sobel. De fapt, e americancă. Tatăl ei era colonel în cadrul Departamentului de Război. Părinții s-au despărțit şi ea a venit încoace în ’35, cînd avea şaptesprezece ani, cu mama ei, ca să urmeze medicina.

— A terminat facultatea?

— Oh, da, în ’39. O fată foarte deşteaptă, acum e chirurg la Spitalul Cromwell. Trist, totuşi – mama ei a murit în bombardamentul de acum două luni.

— Îmi pare rău, zise Harry Kelso.

— Tuturor ne-a părut rău, spuse Dougal Munro şi, în clipa aceea, Molly Sobel intră în bar, şovăitoare, deoarece, prin tradiție, era un local numai pentru bărbați.

Munro ignoră acest lucru şi se ridică.

— Molly, scumpa mea, hai să mergem în salon.

Pe atunci, ea avea douăzeci şi trei de ani, cu trei luni mai mare decît Harry; era o fată scundă, de vreun metru şaizeci, cu părul blond şi ochi albaştri şi un chip hotărît şi chiar încăpățînat. Se făcură prezentările şi toți mîncară budincă cu cartofi şi carne şi băură o sticlă de vin alb de Rin.

— Vin german. Ce ironie, spuse ea.

— Nu-i nimic în neregulă cu un vin german bun, zise Harry.

— Credeam că eşti un american în RAF, preciză ea.

— Aşa este, din Boston. Dar mai am şi o mamă germană, care se află în Berlin în clipa asta, şi un frate geamăn, care e căpitan în Luftwaffe.

Zîmbi cînd văzu că o lăsase fără grai. Era o reacție des întîlnită.

— Baronul se descurcă foarte bine, îi spuse Munro. Tocmai a primit frunzele de stejar la Crucea Cavalerilor. L-au cam făcut să aştepte. Am înțeles că are şaizeci de avioane la activ.

— De unde ştiți toate astea?

— Ah, conduc un astfel de departament, zise el ridicîndu-se. Acum trebuie să plec. Ai unde să stai în noaptea asta?

Harry clătină din cap.

— Am un apartament în Haston Place, la numai două minute de mers pe jos de locul unde lucrez. Molly stă acolo cînd nu e la spital. E destul loc. Poți să stai în noaptea asta, dacă vrei, spuse Munro, după care o bătu pe Molly uşor pe umăr. Ai grijă de el, draga mea, mai zise el şi se întoarse spre West. Te conduc, Teddy?

— Nu, sînt cu maşina mea.

După ce plecară cei doi, West îşi aprinse o țigară.

— Ascultă. Cu americanii care mai vin şi cu cei care sînt deja în RAF, o să se formeze Escadrila Vulturul. Toți americanii la un loc. Presupun că o să vrei să te transferi.

— Nu neapărat, zise Harry ridicîndu-se, după care i se adresă lui Molly: Sînt sigur că eşti ocupată. Dacă-mi dai adresa, o să vin diseară.

— De patruzeci şi opt de ore n-am făcut nici o pauză, aşa că sînt liberă tot restul zilei. Ce-ai vrea să faci? Să dansezi la *Lyceum*? Au program şi după-amiaza.

— Să mă plimb, spuse Harry Kelso. Aş vrea să mă plimb doar, adăugă apoi şi se întoarse spre West. Ne vedem mîine dimineață, domnule.

Porni spre uşă cu Molly şi se întoarse.

— Şi vă rog să-mi faceți un serviciu. Nu mă amestecați în treaba asta cu Escadrila Vulturul. Am început RAF, o să termin RAF.

— De fapt, ai început finlandez, Harry.

— Aceeaşi diferență, spuse Kelso, după care ieşi cu Molly.

Se plimbară prin oraş, aerul fiind îmbîcsit de fumul provocat de bombardamente. După un timp, începu să plouă

şi ea deschise umbrela.

— Trebuie să-ți fi fost foarte greu, zise el. Mii de oameni ucişi, moarte, distrugere. Spitalul tău trebuie să fie luat cu asalt.

— Majoritatea nopților sînt groaznice, dar ne descurcăm. Oamenii sînt minunați. Mîndria Londrei, cum spunea Noel Coward în acel cîntec al lui.

— Munro mi-a spus că tatăl tău e colonel în cadrul Departamentului de Război.

— Exact. Un pilot, ca şi tine, pe bombardiere.

— Şi mama ta a murit în timpul bombardamentelor de acum două luni? A fost groaznic.

— Nici n-am avut timp s-o plîng. Am fost prea ocupată cu răniții.

Ajungînd la Dig, priviră fluviul, vaporaşele plutind în sus şi în jos, apoi ploaia se înteți şi ei se adăpostiră. Harry îşi scoase țigările.

— Foloseşti aşa ceva?

— Singurele lucruri care mă ajută să rezist, spuse ea luînd una, pe care el i-o aprinse şi se aşezară apoi pe o bancă. Ce e cu povestea asta despre fratele tău din Luftwaffe?

— Fratele meu Max. Tata a fost american. A murit cu mulți ani în urmă, dar, fiindcă Munro e cine e, presupun că ți-a dat toate detaliile în legătură cu mama mea, baroana.

— Şi cu fratele tău, baronul.

— Baronul Negru. Max e un adevărat as.

— Şi tu la fel. Treaba asta nu te deranjează?

— Faptul că el e acolo şi eu aici? Acelaşi lucru. Dacă eu m-aş fi născut cu zece minute mai înainte, aş fi fost acolo, iar el ar fi fost aici.

— Ba nu-i acelaşi lucru. Fratele tău era în Germania. El n-a avut de ales cu privire la locul unde trebuia să lupte, dar tu ai avut. Eşti american, dar ai ales să fii aici. Există o diferență.

— Nu te gîndi la motive nobile. Sînt pilot, pur şi simplu. Am zburat pentru finlandezi, acum zbor pentru englezi. Uite

ce e, majoritatea piloților din Luftwaffe sînt ca băieții din escadrila mea de la Farley Field. Piloții sînt piloți, spuse el ridicîndu-se. Hai să mergem. Îmi place să mă plimb prin ploaie.

Ea îl luă de braț.

— Pari obosit.

— Obosit? spuse el rîzînd. Sînt epuizat. Toți sîntem la fel. Cei care am mai rămas, vreau să spun.

— Care e raportul victimelor?

— În cadrul Aviației de Vînătoare, în general, cincizeci la sută. În escadrila mea? Sînt singurul care a mai rămas dintre cei care au fost la începutul Bătăliei. Te plimbi cu o fantomă, domnişoară doctor. Uite, vizavi este un bar. Am auzit că au un program variat din cauza bombardamentelor. Hai să bem ceva.

— Whisky-ul nu prea se găseşte.

— Orice se găseşte pentru eroii viteji, spuse el zîmbind şi, luînd-o de braț, traversară strada în fugă.

Mai tîrziu, se duseră să arunce o privire la dezastrul pe care îl făcuseră bombele în West End şi hoinăriră aiurea. Era seara devreme cînd ajunseră în Haston Place, o piață veche şi plăcută cu o grădină în mijloc.

— Frumos, zise Harry. Munro mi-a spus că se află la cîteva minute de mers pe jos de locul unde lucrează.

— Ce înseamnă asta?

— Ah, e un fel de unitate de spionaj.

Casa era în stil georgian, iar apartamentul, spațios şi plăcut. Un foc ardea în căminul din camera de zi şi, peste tot, se vedeau antichități, în majoritate egiptene.

— Unchiul tău a fost arheolog?

— Mai precis, egiptolog. Hai să-ți pun ceva de băut, zise ea turnînd whisky dintr-o carafă în două pahare. Pentru mine, unul mic. Ar trebui să fiu liberă, dar, dacă e nevoie, trebuie să plec imediat.

Ridică paharul.

— Aş vrea să spun ceva, zise ea. Mi-ai spus că fratele tău e un as. Ei bine, şi tu eşti la fel, o spune o semi-americancă unui semi- american, sînt teribil de mîndră de tine.

Dădu tot paharul pe gît, cu lacrimi în ochi, iar Harry îl puse jos pe al său şi îşi lăsă mîinile pe umerii ei.

— Molly, scumpa mea, nu lăsa să se crape carapacea asta care te ține întreagă. Să vezi morți noapte de noapte, şi apoi scumpa ta mamă. Ai fost în iad şi înapoi.

— Încă mai sînt acolo.

— Nu-i adevărat. Eşti o fiică de soldat şi o fată grozavă. O să supraviețuieşti, dar nu-ți irosi timpul cu mine. Eu nici n-ar trebui să fiu aici.

— Spui un lucru îngrozitor.

— Dar adevărat. Aş putea să-mi văd camera? Mi-ar plăcea să fac un duş.

Ea stătea lîngă foc şi citea *Times* cînd apăru Munro, urmat de Jack Carter, şchiopătînd.

— Ah, iată-te, draga mea. Ai petrecut o după-amiază interesantă?

— Ai putea spune şi aşa, zise ea împăturind ziarul. Ce mai faci, Jack? întrebă ea sărutîndu-l pe obraz cu căldură.

— Bine, fetițo.

— Ai probleme cu piciorul?

— Eh, mă doare îngrozitor uneori, dar ce dacă?

— Eşti un om minunat, Jack Carter.

— Bine, terminați cu jocul ăsta uşor erotic şi pune-mi un whisky, Jack, zise Munro aşezîndu-se. Ai aflat ceva ce noi nu ştiam, Molly?

— Nu prea mult şi n-aş vrea să mă atragi în schemele tale viclene, Dougal. Am vorbit despre trecutul lui, despre fratele lui. Dacă vrei opinia unui doctor, îşi iubeşte fratele, îl admiră. Un adevărat as, a spus despre el. La el însuşi, nu se referă la fel.

— Ce prostie, zise Carter. Să nu crezi ce citeşti în ziare. Există aşa-numiți aşi, care primesc nu numai DFC-ul, dar şi

DSO-ul şi, te rog să mă crezi, cei mai buni sînt oamenii despre care publicul nici n-a auzit măcar. L-am verificat pe Kelso. De multe ori nici nu revendică avioanele doborîte, ba chiar lasă pe vreun puşti din escadrila lui să-l revendice.

— Puşti? spuse ea. Dar el însuşi are numai douăzeci şi doi de ani.

— Nu te supăra. Am vrut să spun că, probabil, e unul din piloții cu cele mai multe avioane doborîte la activ. La naiba, draga mea, are două DFC-uri.

— Un om care consideră că nici n-ar trebui să fie aici.

— Cam melodramatic, dar, poate, potrivit.

Harry, care auzise aproape totul de pe scară, intră zîmbind.

— Ei, iată-vă. Ce bucurii îmi mai oferi în seara asta, domnule general de brigadă?

— River Room de la *Savoy*. O masă bună, deşi scumpă.

— Ai multă influență.

— Nu eu, Jack. Ia spune-mi, dacă fratele tău ar muri în misiune, ai deveni baronul von Halder?

— Exact.

— Ei bine, în cazul ăsta, s-ar părea că tu şi Jack aveți ceva în comun. Tatăl lui Jack nu e numai general de divizie la artilerie, dar e şi Sir William Carter, baronet, şi putred de bogat. Aşa că, în anumite împrejurări nefericite, Jack devine Sir Jack.

— Perfect, deci el plăteşte în seara asta, spuse Harry.

Cina în River Room fu excelentă: somon afumat, calcan Dover, dalată, şampanie.

— Nici n-ai zice că e război, spuse Jack.

Cînta orchestra „Carol Gibbons and the Orpheans“.

— Ei bine, nu mă invită nimeni la dans? întrebă Molly.

— Eu sînt prea bătrîn, iar Jack nu mai e în stare. E rîndul tău, domnule locotenent major, spuse Munro.

Astfel că Harry o conduse pe ring şi dansară pe *O zi cețoasă în Londra*.

— Foarte adecvat, zise el. Numai că ar trebui să spună fumurie, în loc de ceţoasă.

— Doamne, ce bine este, spuse ea. Simt că trăiesc pentru prima oară după mult timp. Tu simţi că trăieşti, Kelso?

Înainte ca el să poată răspunde, şeful sălii veni spre ei printre perechile de dansatori.

— Îmi pare rău, domnişoară doctor Sobel. Au sunat de la spital. Vă roagă să vă duceţi acolo cît mai curînd posibil.

Se întoarseră la masă.

— De la spital? întrebă Munro.

— Mă tem că da.

El îi făcu semn lui Carter.

— Trimite-o cu maşina mea şi spune-i şoferului să vină repede înapoi.

Ea îşi luă poşeta şi Carter o ajută să-şi pună pardesiul.

— Ai grijă, Kelso, spuse ea zîmbind.

El nu răspunse, iar ea se întoarse şi ieşi, urmată de Carter. Harry şi Munro băură cîte un coniac şi generalul spuse:

— Şaptezeci şi unu va fi prima Escadrilă Vulturul şi am impresia că vor să mai aibă încă două. Or să te vrea, Harry.

— Nu şi dacă eu nu vreau.

— Aş putea să întreb de ce?

— I-am spus lui West. Am început RAF şi o să termin RAF. Asta a făcut tatăl meu în primul război mondial, dar dumneata ştii asta foarte bine.

— Da… Harry? Cred că nu ştii, dar am un serviciu care infiltrează agenţi în Franţa pe calea aerului, de obicei, cu un Lysander. Bănuiesc că nu te interesează, nu?

— Sînt un pilot de vînătoare.

— E adevărat, dar în cazul unei escadrile de misiuni speciale, beneficiezi de multă protecţie. Mai ales… împotriva unor Vulturi înfometaţi, să zicem?

Harry zîmbi, dar clătină din cap din nou.

— Nu? Bine. Totuşi, ştii unde mă găseşti.

— Da, aşa e. Oricum, o să testez acel Storch pentru dumneata mîine, dar pot să-ți spun de pe acum. Lysander e bun, însă Storch e şi mai bun.

Munro zîmbi.

— Aveam o presimțire că o să spui asta.

Capitolul 6

Două săptămîni mai tîrziu, Sarah Dixon plecă de la Ministerul de Război, mergînd grăbită prin lapoviță. Nu mai era prea mult pînă la Crăciun, nu că asta ar fi însemnat prea mult în zilele acelea. Luă metroul din stația cea mai apropiată. Era îngrozitor de aglomerat, toată lumea fiind obosită şi udă, şi nu îşi dădu seama că era urmărită.

Fernando Rodrigues era un brunet atrăgător, de vreo treizeci şi cinci de ani, de o înălțime medie şi purta un trenci şi o pălărie moale. Detaliile pe care fratele său i le trimisese prin valiza diplomatică fuseseră clare şi incluseseră şi o fotografie. El îi verificase adresa, un apartament într-un bloc din apropiere de Westbourne Grove. Numele ei era trecut clar alături de multe altele.

În dimineața aceea, el aşteptase în capătul străzii la şapte şi jumătate. Era opt cînd ea apăruse pe stradă şi el o recunoscuse imediat datorită fotografiei, o urmărise pe Queensway pînă la stația de metrou Bayswater, de fapt, tot drumul, pînă la Ministerul de Război.

Se întoarse acolo la cinci şi ea ieşi împreună cu alți funcționari la cinci şi jumătate. Ar fi putut, foarte simplu, să se ducă la uşa ei şi să sune la sonerie, să vorbească direct cu ea, dar era un tip prudent din fire. Destul de ciudat, dar nu o făcea pentru că i-ar fi fost teamă. Lucrase pentru SD în Berlin destul de mult timp ca să fie convins că imunitatea sa

diplomatică avea să-i şteargă întotdeauna urmele. În orice caz, nu fusese niciodată implicat în ceva mare. Rapoarte despre situația războiului, despre pagubele provocate de bombardamente, despre mişcările de trupe, nimic mai mult.

Coborî din metrou odată cu ea în stația Bayswater şi o urmări pe Queensway, ajungînd în cele din urmă la blocul ei. Ea tot nu era conştientă de prezența lui şi, cînd scoase cheia să descuie, el apăru din umbră.

Ea se întoarse şi, spre surprinderea lui, nu fu deloc alarmată.

— Doamna Sarah Dixon?

— Da, ce doreşti?

Nerăbdare. Oare aştepta pe cineva?

— Am un mesaj pentru dumneata. *A sosit ziua socotelilor.*

Era parola pe care irlandezul, Patrick Murphy, i-o spusese în 1938, iar reacția ei fu uluitoare.

— Dumnezeule mare, dar ți-a trebuit ceva timp. Intră.

Apartamentul era foarte mic, constînd doar într-o baie, bucătărie, camera de zi şi dormitor. Ea îşi scoase paltonul.

— Ia loc, mă duc să fac nişte ceai. Cine eşti?

Se duse la bucătărie şi el o urmă pînă în prag.

— Înainte să-ți răspund, aş vrea să-mi spui un lucru.

Cînd Patrick Murphy te-a recrutat, în ’38, a zis că erai foarte pornită împotriva englezilor. Tot aşa eşti şi acum?

— Bineînțeles.

— Dar tatăl dumitale a fost englez.

— N-a însemnat nimic pentru mine. A murit cînd eu aveam doi ani, spuse ea degajată în timp ce pregătea ceaiul. Mi-au omorît bunicul în anul 1916, l-au împuşcat ca pe un cîine. O să mă răzbun pentru asta. Hai să ne aşezăm.

Pe Rodrigues îl uimea controlul ei şi, de asemenea, era ciudat de fascinat. Atît de îngrijită în costumul ei de tweed, cu un singur şirag de perle la gît. Părul îi era de un blond foarte deschis, aproape alb, iar faţa îi era simplă şi, totuşi, nu chiar simplă. Era derutant.

— Deci, despre ce e vorba?

— Cînd te-a recrutat Murphy n-a fost pentru Abwehr, ci pentru SD, Serviciul Secret de Spionaj al SS.

— Ştiu ce e. Lucrezi pentru ei?

— Într-un fel. Uite ce e, trebuie să fie nişte restaurante micuţe prin preajmă. Permite-mi să te invit la masă.

— O idee excelentă. Aşa poate îmi spui şi cum te numeşti.

— Fernando Rodrigues, spuse el ajutînd-o să-şi pună paltonul.

— Portughez? Şi mai interesant.

Găsiră un restaurant italienesc micuţ pe Westbourne Grove, gol la ora aceea. În ciuda faptului că era război, pe mese erau aşezate lumînări. Se instalară la o masă într-un colţ şi comandară o sticlă de vin roşu şi *lasagna* pentru amîndoi. Era incredibil cît de bine se simţea în compania ei, sfîrşind prin a-i spune totul.

— Majoritatea agenţilor Abwehr din Marea Britanie au fost ridicaţi.

— Serviciul de Spionaj britanic susţine că toţi au fost. Eu sînt un element foarte lipsit de importanţă în mecanismul Ministerului de Război, dar ştiu asta.

— Poate că e adevărat, dar legătura SD n-a fost ruptă niciodată. A fost înfiinţată de un geniu pe nume Klein, care a murit. Succesorul său e un anume maior Hartmann care lucrează direct pentru Himmler.

— Excelentă companie. Şi locul dumitale unde e?

— Eu sînt ataşat comercial la Ambasada Portugaliei. Comunic prin valiza diplomatică, bineînțeles, inviolabilă, cu fratele meu, Joel, care are un post similar la ambasada noastră din Berlin. Totul este foarte convenabil şi inatacabil.

— Şi foarte profitabil.

— Un om trebuie să mănînce.

— Ai un costum foarte frumos, iar ceasul mi se pare de aur.

— Viața ar trebui să fie menită plăcerilor, spuse el zîmbind.

— Cred că eşti un pungaş, domnule Rodrigues, dar îmi placi.

— Fernando, te rog. Spune-mi, vrei să cooperezi sau nu?

— Bineînțeles că vreau. Sînt secretară şi funcționară la Contabilitate. Foarte plictisitor şi nu am acces la nimic interesant.

— Cine ştie? Lucrurile se mai schimbă, spuse el scoțînd o carte de vizită din portmoneu. Numărul ambasadei e în cartea de telefoane, dar aici ai adresa şi numărul meu de telefon. În partea cealaltă a lui Kensington Gardens. Ennismore Mews.

— *Chiar* te descurci foarte bine.

Sirenele începură să se audă în depărtare.

— Iarăşi, spuse ea tresărind. Hai să plecăm cît mai putem.

El plăti şi îşi luară hainele.

— Încotro? întrebă el. Bănuiesc că adăpostul cel mai apropiat e la stația de metrou Bayswater.

— Dumnezeule, nu mă mai duc niciodată acolo în timpul unui raid, nu mai cobor în nici un adăpost. Peste o sută de persoane au murit săptămîna trecută la Holborn cînd o bombă a căzut chiar deasupra stației. Vino.

Îl luă de mînă şi o luară la fugă pe Westbourne Grove în timp ce bombele se auzeau căzînd în depărtare. Ajunseră la bloc, ea deschise uşa de la intrare şi păşiră amîndoi în întuneric.

— Iar s-a oprit curentul, ceea ce înseamnă că liftul nu funcționează. Ține-mă de mînă şi urmează-mă pe scări.

Cunosc drumul cu ochii închişi.

Rodrigues se împiedică o dată, iar ea rîse şi îl trase în continuare, pînă cînd ajunseră în faţa uşii apartamentului, pe care ea o deschise şi intrară.

Ea îşi scoase paltonul şi trase draperiile de camuflaj. Puţină lumină pătrunse înăuntru de la flăcările din depărtare.

— Nu cred c-o să mai ajungi în seara asta la Ennismore Mews.

— Ia spune-mi, există vreun bărbat în viaţa ta?

— Ar avea vreo importanţă?

— Absolut nici una.

— Am spus eu că eşti un pungaş. Din întîmplare, nu există.

El trecu în spatele ei, îi înconjură mijlocul cu braţele şi o sărută pe gît.

— Minunat, spuse ea. Dar ar fi mult mai plăcut în pat, nu crezi?

Era începutul unei prietenii extraordinare. Ea avea o fire ciudată, parţial pasională, parţial perfect stăpînă pe sine. El o vedea regulat. Mai erau şi alte femei, bineînţeles; acest lucru era în firea lui. Ea ştia şi era mulţumită.

În ianuarie, în Sussex, ningea, amintindu-i lui Harry de Finlanda, cînd îşi efectua zborurile de rutină. Ningea şi în Franţa, de unde Galland şi Max şi Luftwaffe, în general, menţineau presiunea constantă a raidurilor nocturne asupra Londrei.

În timpul unui astfel de raid, la sfîrşitul lui ianuarie, metroul se închise din cauza unor defecţiuni, astfel că Sarah Dixon merse pe jos spre casă, la fel ca mulţi alţii. Era deja întuneric şi cădea o ninsoare uşoară. Ea mergea cu grijă pe străzile pline de moloz, cînd, deodată, începură să şuiere sirenele.

Oamenii intrară în panică şi o luară la fugă ţipînd, unii dintre ei suspinînd de frică. Bombele cădeau în apropiere, se auzi zgomot de sticlă spartă şi, în clipa următoare, o bombă

căzu în capătul străzii. Sarah Dixon nu simți decît suflul puternic al exploziei care o aruncă mai departe.

Cînd se trezi, fu conştientă de o durere cumplită. Îi trebui puțin timp ca să-şi dea seama unde se afla. Încercă să se ridice în capul oaselor şi observă că se afla într-un pat de spital. O soră veni repede spre ea.

— Nu, nici nu poate fi vorba, întinde-te la loc, spuse ea ajutînd-o şi, apoi, strigă: Domnişoară doctor Sobel!

O doctoriță tînără îmbrăcată cu un halat alb, şifonat, intră în salon. Îi luă pulsul lui Sarah şi îi controlă bătăile inimii.

— Unde mă aflu?

— La spitalul Cromwell. Eşti aici de două zile. O bombă germană. Ai avut noroc.

Sarah fu conştientă de suportul de sub cearceaf în partea dreaptă.

— Oh, Doamne, mi-am pierdut piciorul.

— Nu, a fost rănit doar, o să te faci bine, spuse Molly Sobel, după care se întoarse spre soră. Sună la numărul acela din nou. E în dosar.

— Ce număr? întrebă Sarah cu un glas stins.

— Un anume domn Rodrigues. Am găsit cartea lui de vizită în portmoneul dumitale ieri. A venit imediat.

Fu acolo în mai puțin de o oră, plin de îngrijorare, reuşind să-i aducă şi cîțiva ciorchini de struguri.

— Cei mai buni pe care i-a avut de oferit piața neagră, spuse el şi o sărută. Arăți de parcă ți-ar fi tras cineva cîțiva pumni, dar ar fi putut să fie şi mai rău.

— Piciorul mă îngrijorează.

— O să fie bine. Mă duc să-ți aduc ceva de băut.

Se duse în camera de gardă. Molly Sobel scria ceva la birou, dar era şi o soră acolo.

— Ar putea să bea un ceai? întrebă el.

— Desigur. Îi duc unul imediat.

Sora ieşi şi Rodrigues îi spuse lui Molly:

— E îngrijorată în privința piciorului. Ce părere aveți?

— Nu una bună, zise ea aprinzîndu-şi o ţigară. Chirurgul şef i-a introdus o proteză de oţel şi cîteva copci. Osul a fost zdrobit. Adevărul e că s-a aflat la un pas de amputare.

— Dumnezeule mare! exclamă el şocat. Dar o să fie bine, pînă la urmă?

— Cu timpul, dar, ca să fiu sinceră, cred că totdeauna o să aibă nevoie de baston. Îmi pare rău că n-am putut să vă ajut mai mult.

— Nu e vina dumitale, domnişoară doctor.

O găsi pe Sarah în capul oaselor, bîndu-şi ceaiul.

— Deci, te-ai ridicat deja, spuse el vesel, aşezîndu-se pe marginea patului.

— Ce-a spus doctoriţa?

— Doctoriţa?

— Haide, Fernando, citesc în tine ca într-o carte. Nu e bine, nu- i aşa, cu piciorul?

— Era să-l pierzi.

— Şi ce mi-a mai rămas?

El ezită şi ea dădu din cap aproape cu satisfacţie.

— Sînt invalidă, ăsta-i adevărul. Bine ai făcut că n-ai renunţat la toate tinerele tale prietene.

El aprinse o ţigară şi i-o vîrî între buze.

— Trage un fum şi taci.

În depărtare, sirenele se auziră din nou.

— Dumnezeule mare, n-or să înceteze niciodată?

Ea tuşi şi, cînd el îi luă ţigara din gură, zîmbi şi spuse în şoaptă:

— Nu fi prost, Fernando. În definitiv, sînt de partea noastră.

În martie, West apăru pe neaşteptate la Farley Field şi se afla din nou în biroul lui Harry Kelso, vorbind cu acesta.

— Pari obosit, Harry. Ai muncit prea mult. Aş putea să lucrez cu tine prin rotaţie ca instructor.

— Nu, mulţumesc. E un mod sigur de a muri.

— Uite ce e, chestia cu Escadrila Vulturul se pune cu adevărat pe picioare şi, acum, e sigur că, pînă la urmă, vor forma şi o a doua şi o a treia escadrilă. Toți americanii la un loc: Te vor, Harry. Eşti cel mai bun.

— Nu vorbi prostii. Trebuie să fie Peterson sau altcineva.

— Ştii doar că nu revendici multe din lovituri. Eşti renumit pentru asta, Harry.

— Uite ce e, le-am spus tuturor. Nu mă duc şi cu asta basta. Mai sînt americani în alte escadrile care nu s-au alăturat, unii de la bombardiere.

— Dar, treptat, sînt atraşi şi ei, zise West, dar, văzînd că nu reuşea nimic, oftă şi clătină din cap. Ce mă fac cu tine?

— Fă-mă pierdut, spuse Harry. Undeva unde să nu mă găsească.

— Bine. Italienii au făcut un fiasco din atacul lor din Libia asupra Egiptului. Hitler a trimis un anume general Rommel să preia conducerea unei unități numite Afrika Korps. Avem două Escadrile Hurricane în Egipt. Te trimit acolo.

— Mii de mulțumiri.

— Din păcate, n-o să mai poți fi promovat. Te propusesem pentru conducător de escadrilă.

— La naiba cu promovarea, zise Harry Kelso.

În biroul lui Adolf Galland, Max stătea pe pervazul ferestrei şi fuma.

— În Libia? Pentru ce naiba?

— Italienii au eşuat în campania împotriva Egiptului. Englezii i-au făcut praf. Führer-ul a creat Afrika Korps sub conducerea lui Rommel.

— Rommel e o stea în ascensiune.

— Da, ei bine, dacă rămîi cu mine, există o şansă să ajungi maior. Dacă pleci în Libia, rămîi căpitan deocamdată. Tu alegi.

— Ce să aleg, Dolfo? Aici ninge. Cum aş putea să refuz tot acel soare şi nisip?

— Prostule ce eşti! zise Galland. Totuşi, cum vrei.

Bubi Hartmann se uita pe nişte hîrtii în biroul său din Prinz Albrechtstrasse, cînd Trudi vîrî capul pe uşă.

— E aici.

— Pofteşte-l înăuntru.

Joel Rodrigues îşi scutură zăpada de pe căciulă.

— Herr maior, spuse el punînd un plic pe birou. Ultimul raport al fratelui meu.

— Spune-mi.

— Femeia s-a întors la serviciu. Piciorul nu e bine deloc. Merge în baston.

— Altceva?

— Cîteva detalii în legătură cu nişte mişcări de trupe în Egipt, de asemenea şi escadrile RAF.

— Bine. Fiecare informație e bună. Poți să pleci.

Rodrigues ieşi şi Trudi întrebă:

— Să transcriu raportul?

— Da, te rog.

— O copie pentru Reichsführer?

— Sînt lucruri mărunte, Trudi, prea mărunte pentru Reichsführer, spuse el şi, întorcîndu-se, îi zîmbi. Nu-ți face griji. O să vină şi ziua noastră.

MIJLOCUL
1941-1943

Capitolul 7

Harry descoperi un cu totul alt război: deşert, căldură sufocantă, furtuni de nisip şi un Afrika Korps condus de

Rommel, care cucerea tot ce îi stătea în față. Farmecul lui Rommel era atît de mare, încît atunci cînd un foarte cunoscut ziarist englez a efectuat un sondaj printre cititorii săi, cerîndu-le să spună care era cel mai remarcabil general, aceştia l-au ales pe Rommel.

Ministerului de Război nu i-a păsat de acest lucru şi l-a trimis pe generalul Montgomery să preia comanda forțelor din deşert, care nu includeau numai englezi, ci şi francezi, australieni şi sud-africani. Montgomery nu numai că a răsturnat situația, dar, în curînd, a ajuns la fel de celebru ca Rommel.

Luptele din Africa de Nord se dădeau în permanență. Harry, zburînd pe avioane Hurricane, ca de obicei, doborî încă şaisprezece avioane germane şi italiene şi, în septembrie 1942, i se acordă a treia DFC şi Croix de Guerre pentru ajutorul acordat avanpostului Bir Hacheim. El Alamein urmă după numai cîteva zile, reprezentînd punctul crucial al războiului din Africa de Nord.

Max, zburînd pe 109-uri, participă aproape la aceleaşi lupte. Numărul de avioane doborîte crescu cu încă o duzină. Nu era la fel de uşor ca altădată, totuşi, deoarece majoritatea piloților de pe Spitfire-uri şi Hurricane-uri erau veterani şi îşi cunoşteau meseria.

În iunie 1941, armata germană invadă Rusia în cadrul Operațiunii Barbarossa şi Luftwaffe distruse jumătate din Forțele Aeriene Ruse de la sol din prima zi. Orice părea posibil acum, cu Africa pe plan secundar, iar Max şi camarazii săi erau cam iritați, pentru că simțeau că pierd lucruri mai importante. Sentimentul deveni şi mai puternic după ce atacul japonezilor asupra lui Pearl Harbor făcu America să intre în conflict. Războiul din deşert continua într-un ritm lent. Apoi, în septembrie 1942, cu o săptămînă înainte de El Alamein, Max se afla cel mai aproape de moarte.

Atacînd nişte rezervoare de benzină de la o oază numită Gila, la sud de Sahara, Max avea un cer senin, nici o grijă şi

un moment de pierdere a concentrării îi încetini reacția în fața a trei avioane Hurricane care apărură deodată.

Max făcu o manevră, dar nu suficient de repede, şi o rafală a celor patru tunuri ale unuia din Hurricane-uri îl lovi. Se întoarse, intrînd în picaj, şi ei îl urmară, luați prin surprindere cînd el se ridică deodată, apoi efectuă un luping şi trase într-unul în treacăt.

Totuşi, nu era bine. Pierdea din putere şi din altitudine, motorul scotea fum şi întregul avion se cutremura sub atacul susținut al tunurilor. Neputînd să facă altceva, deschise centroplanul la trei mii de metri înălțime, se răsturnă şi îşi dădu drumul, luînd sacul de supraviețuire cu el.

Deschise paraşuta abia cînd mai avea o mie cinci sute de metri pînă jos. Dedesubt, se întindea numai deşertul. Nici măcar nu avusese timp să transmită un mesaj prin radio. Cînd mai avea vreo nouă sute de metri, două avioane Hurricane trecură pe deasupra lui, după care întoarseră şi, aşa cum numai în război se putea întîmpla, unul din ei era fratele său.

În sacul de supraviețuire erau pastile de fier, un bidon cu apă, o trusă de prim-ajutor, o busolă şi diverse alte mărunțişuri. Mai erau, de asemenea, un pistol Mauser şi un pistol mitralieră MP 40, renumitul Schmeisser. Ajungînd jos, Max bău puțină apă, îşi stabili traseul după busolă şi porni.

Lucrurile nu stăteau deloc bine, desigur. Era mult prea cald, dar era după-amiază tîrziu şi se lăsa seara. În curînd, soarele apuse şi, apoi, se făcu întuneric, însă luna plină îi dădea destulă lumină. Dar era frig. Doamne, ce frig era!

Salvarea, cînd apăru, fu miraculoasă. Max auzi un clinchet de clopoței şi, apoi, văzu un şir lung de cămile coborînd de pe o dună de nisip, trei încărcate cu mărfuri, trei cu călăreți. Oamenii păreau beduini tipici. Conducătorul ridică mîna şi caravana se opri. Înaintă, iar Max scoase Schmeisser-ul, armîndu-l. Încărcătorul pe care îl conținea avea încă unul lipit de el. Cunoştințele lui de limbă arabă erau foarte reduse.

Beduinul strigă în limba lui:

— Hei, efendi, de care parte?

— *Ich bin Deutsch*, le spuse Max.

— Nu bun, zise beduinul încercînd în engleză. Înțelegi englezeşte, efendi?

— Bineînțeles!

— Cine eşti?

— Pilot. Lovit. Dacă mă duceți la liniile germane, o să fiți foarte bine răsplătiți.

Unul dintre ei strigă în arabă şi conducătorul se răsti la el.

— Ce zice? întrebă Max.

— Că ar trebui să te ucidem, efendi.

— Nu vă plac germanii?

Omul ridică din umeri.

— Nu ținem cu nimeni. Ați venit aici, voi, englezii, francezii şi ați adus războiul pe pămîntul nostru. Am vrea să plecați.

— O să plecăm cînd o să vină momentul, dar dă-mi voie să-i răspund prietenului tău, zise Max trăgînd o rafală cu Schmeisser-ul şi împroşcînd nisipul.

— Foarte impresionant, efendi.

— Cum te numeşti?

— Rashid.

— Pot să fiu şi mai impresionant, zise Max scoțînd un săculeț de piele, pe care i-l aruncă. Douăzeci şi cinci de lire din aur. N-ați cîştiga atîta nici într-un an.

Rashid ținu săculețul în mînă.

— Ai dreptate.

Max scoase încă un săculeț.

— Încă douăzeci şi cinci cînd o să ajungem la liniile germane sau la vreo patrulă germană.

Rashid zîmbi.

— Cred că asta se poate aranja. Sîntem mai aproape decît îți închipui. Întîi, trebuie să schimbăm încărcăturile cămilelor ca să-ți facem loc. Mai mergem două ore, după care facem popas.

— Hai la treabă, atunci.

Mai tîrziu, pe la vreo două noaptea, stînd lîngă un foc din bălegar de cămilă uscat, Max simți o mişcare în întuneric şi puse mîna pe Schmeisser cînd o umbră sări asupra lui, unul din călăreți, cum se dovedi apoi. O altă umbră era, însă, în spatele lui, şi Rashid îi astupă gura cînd omul gemu, după care îl lăsă să cadă la pămînt.

— Scuzele mele, efendi. Era din tribul Hakim. Aşa-mi trebuie dacă i-am dat de lucru. Cîinii ăştia n-au nici un pic de onoare.

— Aşa se pare, spuse Max sec.

Rashid răscoli focul, apoi se aşează şi scoase curmale şi lapte de cămilă. Ceilalți beduini li se alăturară, ignorînd cadavrul.

— Onoarea, spuse Rashid mîncînd. Dacă un om nu are onoare, nu are nimic. Este ceea ce e el. Este felul cum se judecă el însuşi.

— Ai dreptate, încuviință Max. Ai perfectă dreptate. Nu e ceea ce cred alții, ci ceea ce crezi tu însuți. Poftim, ia o țigară. De fapt, păstrează tot pachetul.

Rashid şi prietenii săi aprinseră cîte o țigară, iar Max scoase o sticlă de coniac de o jumătate din sac şi bău.

— V-aş oferi şi vouă puțin, dar ştiu că musulmanii nu beau alcool.

Rashid întinse mîna spre sticlă.

— Noaptea e rece, efendi, şi Alah e milostiv.

Era şase dimineața cînd întîlniră o patrulă germană Panzer din maşini blindate. Tînărul locotenent de serviciu era extaziat.

— Ce noroc ați avut, Herr Hauptmann. Ce facem cu arabii, îi împuşcăm?

— Fă-o şi te împuşc eu pe tine, spuse Max binedispus. Şi nu e Herr Hauptmann, ci baronul von Halder.

— Baronul Negru? Dumnezeule! exclamă locotenentul uluit.

Max scoase cea de-a doua pungă de bani şi Schmeisser-ul, plus încărcătorul de rezervă.

— Darul meu pentru voi, îi spuse el lui Rashid.

— Să ai o duzină de fii, efendi.

— Puțin probabil. N-ar trebui să fiu aici acum. Timpul meu a trecut demult.

— Atunci, să ai parte de o moarte bună, prietene, spuse Rashid, după care încălecă pe cămilă, le făcu semn din cap celorlalți beduini şi se depărtară în clinchet de clopoței.

La spitalul bazei Galeila, Max se afla în biroul colonelului pentru un control, cînd uşa se deschise şi Erwin Rommel îşi făcu apariția.

— Scuză-mă, Hardt, îi spuse el colonelului chirurg. M-am oprit pentru masa de prînz şi am auzit felul uluitor în care a scăpat baronul von Halder, zise el întinzîndu-i mîna lui Max. Nu ne-am cunoscut niciodată, dar mama dumitale îmi este o prietenă foarte dragă. Am trimis deja un mesaj la Berlin confirmînd faptul că ai supraviețuit.

Max era în picioare acum.

— Este o onoare, domnule feldmareşal.

— Nu, dumneata ne faci nouă cinste, spuse Rommel zîmbind. Bine, acum trebuie să plec. Ultima bătălie. El Alamein, apoi Cairo. Domnilor, adăugă el, după care salută şi ieşi.

— Ce om este, spuse colonelul Hardt. Cum putem să pierdem?

Dar bătălia de la El Alamein distruse trupele Panzer şi, în noiembrie, trupele britanice şi americane aterizară în Maroc şi Algeria. Acest lucru nu îl mai deranjă pe Max. Promovat la gradul de maior, fusese trimis deja pe frontul rusesc.

Cît despre Harry, o criză serioasă de piloți făcuse să fie transferat pe bombardiere Halifax, angajîndu-se în lupte deasupra Mediteranei. În ianuarie 1943, ar fi trebuit să atace bazele din Taranto, dar vremea extrem de nefavorabilă risipise escadrila. Coborînd prin ceață, dăduse peste crucişătorul italian *Orsini*, schimbase planul din proprie inițiativă şi

atacase de la trei sute de metri, trimițînd două bombe care despicară şi scufundară vasul.

Grav avariat, cu un motor defect şi doi membri ai echipajului morți, reuşise să ajungă înapoi la o bază de pe coasta egipteană, unde aterizase forțat. Primise imediat o DSO şi fusese promovat la rangul de conducător de escadrilă.

După aceea, se odihni, lucrînd la statul major din Cairo, întorcîndu-se, în cele din urmă, la Hurricane-uri, pentru retragerea lui Afrika Korps, culminînd cu capitularea a o sută cincizeci de mii de germani şi italieni în mai 1943 în Tunisia. Numai Rommel şi un număr mic de oameni scăpară.

În Rusia, lucrurile nu stăteau deloc mai bine. La început, se înregistrară victorii răsunătoare, dar, apoi, veni iarna şi începură înfrîngerile. Deşi trupele germane se înzăpeziră, în general, piloții ruşi nu se puteau pune cu adversarii lor din Luftwaffe, oameni cu o experiență dobîndită în Spania, Polonia şi Bătălia Marii Britanii.

Numărul avioanelor doborîte de Max crescu rapid, pînă cînd ajunse să aibă şaizeci la activ pe frontul de răsărit şi i se acordară Săbiile, îndeosebi pentru distrugerea aerodromului din Stalingrad, pe care îl părăsi, în sfîrşit, cu o săptămînă înainte ca von Paulus să capituleze în fața ruşilor. Fu cel mai mare dezastru din istoria armatei germane, trei sute de mii de morți.

În sistemele britanice şi americane, piloții zburau într-un număr fix de misiuni, după care se odihneau. Luftwaffe nu avea un asemenea sistem. Pur şi simplu, funcționai continuu. Din fericire pentru Max, Göring, care se întorsese la Berlin, hotărî că fusese de ajuns pentru el, mai ales după adăugarea Săbiilor la Crucea Cavalerilor, şi îl aduse înapoi în mai.

În Berlin, mama lui îl aştepta într-un apartament de la *Adlon*. Ea arăta bine, nici măcar cu o zi mai bătrînă, dar fu şocată cînd îl văzu.

— Max, arăți groaznic.

— Aşa ai arăta şi tu, Mutti. Rusia a fost un loc oribil. N-o să înțeleg niciodată de ce o vrea Führer-ul.

Se auzi o bătaie în uşă şi camerista ei personală, Rosa Stein, intră în încăpere.

— Un mesaj, doamnă baroană. Domnul general Galland vă aşteaptă la cină la ora şapte.

Galland fusese promovat la gradul de general de divizie în noiembrie 1942, la vîrsta de treizeci şi unu de ani, cel mai tînăr din armata germană, şi, acum, se afla la comanda Aviației de Vînătoare.

— Deci, ne întîlnim cu Dolfo? spuse Max. Foarte bine.

— Ai nevoie de o masă ca lumea, zise ea. Aşa că hai să ne simțim bine şi să uităm de iubitul nostru Führer şi de partidul lui nazist afurisit.

— Te-ai schimbat, totuşi, remarcă Max. Era o vreme cînd erai de părere că reîntinereau Germania.

— Vremurile acelea au trecut demult, Max. Ştii bancul ăla despre cine conduce spitalul de nebuni? Eu cred că ştiu cine.

— N-o spune cu glas tare, Mutti. Hai să-l căutăm pe Dolfo.

Cînd coborîră, el spuse:

— Rosa pare îngrijorată.

— Are şi de ce. Soțul ei, Heini, este evreu. Nu l-au trimis într-unul din afurisitele alea de lagăre pentru că e un electronist foarte bun şi lucrează la o fabrică aici, în Berlin, la fel ca mulți alți evrei, dar, în ultima vreme… zise ea şi ridică din umeri. Cei din SS au început să facă zgomot.

— Oare n-o să se termine niciodată? spuse Max obosit.

— Numai cu o victorie.

— Mutti, dacă tu crezi asta, crezi orice.

— N-am specificat a cui victorie, Max.

Intrară în bar, acesta fiind la fel de superb ca înainte de război, iar şeful sălii veni repede din restaurant.

— Doamnă baroană.

— Mulțumesc, Paul. Îl mai ții minte pe fiul meu.

— Bineînțeles. O mare onoare, domnule baron. A telefonat domnul general Galland. Va întîrzia treizeci de minute şi vă

transmite regretele sale.

— Mulțumesc. Cocktail-uri cu şampanie, te rog, îi spuse ea.

— Imediat.

Se aşezară pe o canapea într-un colț şi Max o servi cu o țigară.

— Ai vreo veste de la Harry? întrebă el apoi.

— Nu chiar. A scufundat acel crucişător italian în ianuarie, cînd a primit o DSO. Göring mi-a spus asta, dar ți-am scris doar.

— Mă întreb ce mai face. Mi-ar plăcea tare mult să-l văd.

Un chelner veni repede la ei.

— Sturmbannführer Hartmann vă transmite complimentele sale. Îi permiteți să vină să vă salute?

Elsa întoarse capul şi îl văzu pe Hartmann la bar.

— Colonel plin. S-a descurcat, zise ea înclinînd din cap şi Hartmann veni spre ei.

— Doamnă baroană, ca întotdeauna, arătați superb, spuse el, după care se întoarse spre Max, sincer entuziasmat. Pari să ai o sută de ani, prietene, dar e şi firesc. Nici nu ştiu pentru ce să te felicit mai întîi – pentru faptul că ai ieşit din Stalingrad sau pentru Săbii…

Max îi întinse mîna şi îi făcu semn chelnerului.

— Un pahar de şampanie pentru domnul colonel. Îl aşteptăm pe Dolfo. Ce mai faci?

— Reichsführer-ul e cu ambasadorul suedez sus şi eu îmi omor timpul, spuse el aprinzîndu-şi o țigară. Dă-mi voie să te felicit şi pentru felul minunat în care fratele tău a scufundat *Orsini*.

— Minunat? Dar a fost o lovitură pentru noi.

— Bineînțeles. Dar un aviator poate să admire talentul unui alt aviator, nu? Am înțeles că fratele tău a pilotat Hurricane-uri în deşert. Poate că v-ați luptat unul cu celălalt, Max.

— Poate, zise acesta aprinzîndu-şi altă țigară şi simțindu-se incomod.

— Eh, de cînd Afrika Korps a capitulat săptămîna trecută, informațiile mele legate de conducătorul tău de escadrilă sînt limitate.

— Mie mi s-au părut destul de detaliate, zise Max.

— Avem surse bune, atîta tot, Max.

Himmler apăru în dreptul arcadei şi Hartmann se ridică imediat, îi sărută mîna Elsei şi îl salută din cap pe Max.

— Mă cheamă stăpînul şi, ca un cîine ascultător, mă supun.

Se duse lîngă Reichsführer şi ieşiră amîndoi. O clipă mai tîrziu, Galland îşi făcu apariția. Max se ridică repede şi îl îmbrățişă.

— Te-ai descurcat foarte bine, Dolfo, zise el atingînd Crucea Cavalerilor. Şi Diamantele.

— M-am descurcat foarte bine? spuse Galland ținîndu-l la o distanță de un braț. Arăți îngrozitor. Îți trebuie o perioadă la Statul Major, mîncare bună şi femei tinere. Da, colonele, asta-ți trebuie.

— Colonel? întrebă Elsa.

— Pentru început, locotenent-colonel e de-ajuns, îi spuse Galland. I s-a oferit numirea în Rusia şi el a rupt ordinul.

— Îmi cîştig existența zburînd, Dolfo, explică Max. Şi nu pot să pilotez un birou.

— Bine, o să stai la birou un timp şi, pe urmă, o să te las din nou să zbori. Franța, dacă vrei, Canalul, ca pe vremuri, dar tot Oberstleutnant rămîi, prietene, indiferent dacă-ți place sau nu. Eu comand Aviația de Vînătoare din țara asta şi se face ceea ce spun.

— Perfect, zise Elsa, ne-am înțeles. Acum putem să mîncăm?

Cînd intrară în restaurant, Max întrebă:

— Ce ştii despre Harry? Din cîte spune Bubi, e tot conducător de escadrilă. Gradul echivalent cu asta e maior.

— Ce urmează după asta? întrebă Elsa cînd şeful sălii îi conduse la masă.

— Locotenent-colonel, zise Galland. Deci Bubi a fost aici?

— E în spatele tău într-un colț cu Himmler, spuse Elsa. Africa de Nord s-a dus şi nici Rusia nu arată prea bine. Tot mai cîştigăm, Dolfo?

— Mai avem cîteva lucruri în mînecă, zise Galland. Există un program care implică rachete ce le-ar da dureri de cap englezilor, adăugă el şi se întoarse spre Max. Şi avem un avion excelent – MW 262. Rachete grele, tunuri. Ar putea să decimeze bombardiere, numai că Führer-ul vrea să fie transformat într-un bombardier pentru un nou atac asupra Angliei.

— Führer-ul din nou, interveni Elsa.

— Ajunge, Mutti, spuse Max. Haideți să mîncăm.

În colț, Himmler se uita spre ei.

— Ce tînăr arogant e Galland. N-ar fi trebuit promovat niciodată.

— E un pilot foarte bun, zise Bubi.

— Piloți sînt cu duiumul, precizează Himmler. Ar trebui să-şi aleagă prietenii cu mai multă grijă.

— Reichsführer?

— Baroana, dragul meu colonel. Cultivă exact pe cine nu trebuie, pe cei care nu sînt prietenii partidului nazist, spuse el aplecîndu-se şi vorbind încet. E ceea ce aş descrie ca o considerație a generalilor. Nici măcar tu nu cunoşti detaliile, Hartmann. Generali ca Steiff, Wagner, von Hase. Chiar şi Rommel, eroul poporului, în ciuda eşecului din Africa. Cînd va veni momentul, voi lovi. Nu cu un pluton de execuție – e prea bun pentru trădători. Aceştia merită ştreangul, nu eşti de acord?

— Ba da, Reichsführer, spuse Hartmann cu glas stins.

— E ciudat faptul că baroana este prietenă cu toți. Mă rog, zise Himmler aranjîndu-şi ochelarii. Acum hai să mîncăm.

În seara aceea, la Londra, Sarah Dixon străbătu şchiopătînd Westbourne Grove, sprijinindu-se în bastonul ei şi intră în micul restaurant italienesc, unde ea şi Rodrigues

luaseră masa prima oară. El stătea la o masă într-un colț, citind un ziar, şi se ridică în clipa în care o văzu, sărutînd-o afectuos pe buze.

— Ce mai faci?

— Ar putea fi şi mai rău, spuse ea aşezîndu-se.

El pusese deja să se deschidă o sticlă de vin roşu şi îi turnă şi ei în pahar.

— Piciorul?

— Încerc un calmant nou, dar durerea nu vrea să mă lase. Oricum, am o veste cam uluitoare. Am fost transferată.

— Unde?

— La Departamentul de Operațiuni Speciale (SOE) de pe Baker Street.

— Dumnezeule, zise el. E tare. SOE se ocupă de tot felul de chestii secrete în Europa, paraşutează agenți şi tot felul de alte lucruri de acest gen, nu?

— Aşa se pare. Nu te grăbi să tragi concluzii, nu sînt repartizată la ceva special. Şeful meu m-a chemat şi mi-a spus că un funcționar de la administrație în Baker Street a făcut infarct şi a murit. E aceeaşi muncă de birou plictisitoare, dar sînt mai mulți bani şi încep de luni.

— Posibilitățile ar putea fi nelimitate.

— Ar fi bine să aflu ceva important, după toate aiurelile mărunte din ultimii doi ani, zise ea strîngîndu-i brațul. Sînt atît de emoționată, Fernando.

— E şi firesc.

— Vii acasă cu mine?

— Bineînțeles, spuse el şi se aplecă, sărutînd-o cu o căldură sinceră.

Afecțiunea care luase naştere între ei era foarte reală.

— Bine, zise ea. Atunci hai să comandăm, pentru că nu mai pot de foame.

Cînd Trudi intră în biroul lui Hartmann, îi aducea ultimele noutăți de la Londra, livrate de Joel Rodrigues. Hartmann citi şi, apoi, îi spuse:

— Uită-te şi tu.

Ceea ce ea şi făcu.

— Interesant.

— Mai mult decît atît. Ar putea să fie ceva senzațional. SOE ne-a creat o mulțime de probleme în Franța, paraşutînd agenți sau transportîndu-i cu Lysander-ul, ajutînd Rezistența Franceză. Adu-mi dosarul.

— Îl ştiu pe de rost, domnule colonel, aşa cum ştiu şi cine se află în inima problemelor noastre acolo. Generalul de brigadă Dougal Munro, şeful Secțiunii D, poreclite Departamentul Trucurilor Murdare.

— Exact. Joel a plecat?

— Nu, e în anticameră. Vreți să-l vedeți?

— Nu, poți să te descurci şi tu. Spune-i că, de-acum încolo, lui şi fratelui său li se vor dubla salariile.

— Am înțeles.

— Dixon n-o să primească bani, bineînțeles. Păcat, într-un fel. Totuşi, trebuie să i se sublinieze faptul că orice informație de la SOE este importantă, mai ales cele privitoare la Munro.

După ce ieşi ea, Hartmann se ridică şi se duse la fereastră, aprinzîndu-şi o țigară. Posibilități nelimitate. Ce interesant.

În august Sicilia fu ocupată, iar în septembrie, trupele aliate debarcară pe continentul italian. În Cairo, după ce fusese retras de la escadrila sa, Harry Kelso fu chemat de către un ofițer de la transporturi care se afla la hotelul *Shepherd*.

— Vă veți duce în Anglia, domnule, spuse acesta. Cu un Dakota pînă în Malta pentru alimentare şi apoi spre Gibraltar. Problema este că, de obicei, iau doi piloți, dar am auzit că unul din ei e bolnav sau cam aşa ceva. Nu e disponibil. Vă deranjează să fiți înlocuitor?

— Îmi face plăcere, zise Harry.

La aeroport, îl întîlni pe pilot în sala echipajului, un ofițer pe nume Johnson, care exclamă imediat:

— Dumnezeule, ați scufundat *Orsini*, domnule, ce lucru extraordinar.

Harry ignoră acest lucru.

— Întrevezi vreo problemă?

— Luftwaffe se află în partea lor de Italie acum. O cursă fără probleme şi, în plus, zburăm noaptea. Doi sergenți şi şase pasageri.

— Cineva special?

— Ah, un general de brigadă. Sînt cu toții în sala de aşteptare. Li s-au servit sandvişuri şi ceai. V-aş sugera să vă duceți şi dumneavoastră. Plecăm peste două ore.

Harry intră în sala de aşteptare cu cîte un bagaj în fiecare mînă. Înăuntru erau un locotenent-colonel, doi maiori, doi inşi în haine civile şi toți beau şi rîdeau. Cînd intră el, întoarseră capetele, remarcîndu-i chipiul, părul foarte blond, fața bronzată şi plăcut obosită şi toate medaliile de pe cămaşă. Se făcu linişte deodată.

— Kelso, spuse Harry.

— Dumnezeule, dragul meu prieten, dumneata ai scufundat *Orsini*, spuse colonelul ridicîndu-se şi venind să-i strîngă mîna, astfel că Harry trebui să pună o geantă jos.

O voce spuse:

— Deci, aici erai. Oare în sacul ăla este celebrul Tarquin?

Harry se întoarse şi îl văzu pe Dougal Munro.

Se aşezară într-un colț şi băură whisky cu sifon.

— Să fie ceva ascuns în spatele acestei întîlniri, domnule general?

— Arăt eu ca un astfel de om? întrebă Munro.

— Adevărul e că da.

— Ei bine, te înşeli. Te-ai acoperit de glorie de cînd ne-am văzut ultima oară, la fel ca fratele tău.

— Max? Ce-i cu el?

— A scăpat din Stalingrad ca prin urechile acului. A doborît Dumnezeu ştie cîte avioane ruseşti. Ia să vedem, Crucea Cavalerilor, Frunzele de Stejar şi Săbiile. Göring l-a

scos de-acolo şi acum lucrează la Statul Major în Berlin. A mai avansat cu un grad, e locotenent-colonel.

— Bravo lui.

— Ce au de gînd cu tine atunci cînd o să ajungi în Anglia?

— Habar n-am.

— Ştiai că Teddy West e acum vicemareşal de aviație?

— Nu ştiam, zise Harry sincer încîntat. E un om nemaipomenit. O meritã. Ce mai face Jack Carter?

— Are grijă de lucruri la Londra.

— Şi nepoata dumitale, doctorița cea bună?

— Molly? Munceşte pînă la epuizare. A devenit un chirurg excelent. Îi plăcea de tine, Harry.

— Nu sînt bun pentru ea, domnule general. Nu sînt bun pentru nimeni. E un miracol că mă aflu şi aici şi asta n-o să dureze o veşnicie, spuse el ridicîndu-se. Mă duc să fac un duş înainte de plecare.

Era lună plină cînd decolă Johnson, Harry aflîndu-se pe scaunul din dreapta. Se ridicară la trei mii de metri şi îndreptară avionul.

— Vreți să veniți în locul meu, domnule? îl întrebă Johnson.

— Nu e nevoie, zise Harry. Sînt în cabină, dacă ai nevoie de mine.

Se duse lîngă Munro în spate. Cei doi sergenți ofereau băuturi şi sandvişuri, iar Harry ceru un ceai şi un whisky scoțian.

— Nu cafea? îl întrebă Munro.

— Nu, a fost un război lung, domnule general, aşa că, acum, sînt un tip care bea ceai. În orice caz, voi, englezii, faceți cea mai proastă cafea din lume.

— O porcărie, zise generalul vesel şi acceptă un whisky de la unul din sergenți. Bine, Harry, îmi amintesc că ți-am spus să nu-mi mai zici „domnule“.

— Aşa este, spuse Harry ezitînd. Domnule.

— N-are importanță. Tocmai m-am văzut cu Eisenhower. Numele tău a apărut în discuție.

— Adevărat?

— Îl mai ții minte pe bunicul tău, senatorul Abe Kelso? Preşedintele Roosevelt l-a făcut un fel de ambasador special.

— Mă bucur pentru Abe.

— Bineînțeles că preşedintele ştie de existența ta. Pe Eisenhower l-a mirat faptul că n-ai trecut la ai tăi.

— Şi cine ar fi aceştia?

— Dă-mi voie să-ți explic, în caz că nu eşti bine informat. Trei Escadrile Vulturul în RAF, voluntari americani. În septembrie ’42, au fost transferați şi au devenit Escadrile ale Unității de Urmărire Numărul Patru, divizia a 8-a a Aviației Statelor Unite.

— Ştiu asta.

— Ei bine, erau mulți americani ca tine, chiar şi la bombardiere, care nu s-au alăturat Escadrilei Vulturul. Nu i-a grăbit nimeni să se transfere. Era sigur că aveau să o facă la un moment dat, dar oameni ca tine, care serviseră cel puțin doi ani în RAF, au preferat să rămînă unde erau.

— Mai ales că toți cei care se transferau erau trimişi adesea în America pe post de instructori, zise Harry. Cine ar putea să vrea asta?

— Dar e lesne de înțeles. Aviația americană e plină de oameni fără experiență, Harry. Nu ştiu absolut nimic. Tu ai doborît douăzeci şi opt de avioane în Finlanda, cel puțin douăzeci şi cinci în Bătălie, Dumnezeu ştie cîte altele în Africa de Nord şi ai scufundat crucişătorul *Orsini*.

— Să le ia naiba, zise Harry. Unde erau toți cînd noi luptam în Bătălia Marii Britanii? Roosevelt, Departamentul de Război, bunicul meu – toți jucau tot felul de jocuri, în timp ce Marea Britanie se ținea tare pe poziție, spuse el clătinînd din cap. Nu e nimic melodramatic, domnule general. E purul adevăr.

— Bine, spuse Munro făcîndu-i semn unuia din sergenți. Încă două whisky-uri. Ascultă-mă, Harry. Toți ştim de

obiceiul tău celebru de a nu revendica avioanele doborîte, uneori de a le lăsa altora. Probabil că ai cele mai multe lovituri la activ dintre piloții aliați, deşi publicul larg nu ştie asta.

— Slavă Domnului.

— Te vor, Harry. Pe Eisenhower l-a deranjat faptul că nu te-ai transferat, iar el şi Monty se întorc în curînd în Marea Britanie ca să se pregătească pentru invadarea Europei. Par să aibă impresia că dezamăgeşti.

— Păcat, spuse Harry exact în clipa în care avionul se zgudui puternic din cauza unor lovituri de tun.

Se auziră strigăte alarmate şi Harry simți avionul cum se prăbuşea în timp ce el se îndrepta repede spre carlingă. Parbrizul era zdrobit, iar Johnson avea sînge pe față şi gura deschisă. Era prăbuşit în față. Harry se trînti repede pe scaunul din dreapta şi apucă maneta.

Munro apăru în uşă, în spatele lui.

— Ce este?

O umbră întunecată se înclină depărtîndu-se. Harry îl recunoscu imediat ca fiind un avion de vînătoare de noapte Junkers 88S cu două motoare şi cu tot felul de antene ciudate, un aparat care făcuse mult prăpăd printre bombardierele aliate în timpul raidurilor nocturne.

— Un Junkers, zise Harry.

— Dumnezeule mare şi n-avem cum să ne luptăm cu el! exclamă Munro.

— Poate… poate nu. Să vedem.

Harry coborî cu avionul, conştient că Junkers-ul se întorcea, venind repede, prea repede, aşa încît trebui să frîneze pentru a evita o ciocnire. Exact pe acest lucru conta şi Harry. Coborî pînă la o sută optzeci de metri. Junkers-ul veni din nou şi îşi folosi tunul. Dakota păru să se cutremure în aer, în timp de Junkers-ul se înclină, iar unul din sergenți apăru lîngă umărul lui Munro.

— Patru morți în spate, domnule.

Harry îl ignoră.

— Aşa, ticălosule, vino-ncoace.

Continuă să zboare drept, la o sută cincizeci de metri. Junkers-ul veni să-l termine, Dakota se cutremură iarăşi sub altă rafală de proiectile, după care Harry alese unul din trucurile lui preferate, unul din primele lucruri pe care le învățaseră de la Rocky, el şi Max. Coborî flapsurile şi Dakota aproape că se opri, forțînd Junkers-ul să se încline foarte mult spre stînga pentru a-l evita… şi continuă astfel pînă în mare.

Harry se ridică pînă la nouă sute de metri, îndreptă avionul şi luă legătura cu controlorul de trafic din Malta. O clipă mai tîrziu, Munro apăru din nou lîngă umărul lui.

— În spate e o baie de sînge, cinci în total.

Harry îi arătă spre Johnson, care era prăbuşit într-o parte pe scaunul său.

— Şi el e mort. Asta înseamnă că sînt şase.

— N-aş fi crezut, dacă n-aş fi văzut cu ochii mei. N-ai avut nici o armă şi, totuşi, l-ai desființat.

— Asta se numeşte a-ți cunoaşte meseria, domnule general.

— Nu, zise Munro. E mai mult decît atît. Trebuie să fie.

— Malta în treizeci de minute, spuse Harry Kelso trăgînd de manetă.

A doua zi zburară cu un Liberator spre Gibraltar, realimentați, continuîndu-şi drumul spre Anglia. Pe undeva pe deasupra Golfului Biscaia, Munro spuse:

— Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

— Despre treaba cu aviația americană. Aşa cum ți-am mai spus, la început, americanii din RAF n-au fost forțați să se transfere, dar, cînd s-a observat că mulți nu voiau s-o facă, Departamentul de Război a ajuns la o înțelegere cu RAF. Toți americanii trebuiau să se transfere pînă în septembrie anul trecut. Grad echivalent, uniforme americane. Şi un privilegiu – dreptul de a purta aripile RAF în partea dreaptă a pieptului.

— Ce amabili, zise Harry.

— Era o singură dispensă, deşi era destinată în principal piloților de pe bombardiere. Orice pilot care începea un tur de treizeci de operațiuni, să zicem pe un bombardier Lancaster şi cu un echipaj RAF, avea voie să încheie turul, dar trebuia să se transfere, să adopte gradul echivalent şi să poarte uniforma americană.

Harry se gîndi.

— Vrei să spui că nu mai există nici un pilot care fuge de treaba asta?

— Mai sînt doar cîțiva, dar americanii îi pescuiesc mereu.

— Lasă-i să pescuiască.

— Ai putea să le îngreunezi situația.

— Zburînd cu avioane Lysander pentru dumneata?

— Zburînd cu multe lucruri pentru mine, Harry. Conduc o escadrilă pentru misiuni speciale, ai uitat? Regulile sînt diferite. Nu faci un tur de treizeci de drumuri, ci de şaizeci. Potrivit regulamentului, ar trebui să te lase să termini turul.

— În uniformă americană?

— Dacă or să te ajungă din urmă.

— Să vedem dacă or să reuşească şi să vedem ce are de spus şi Teddy West.

— Ah, cred c-o să fii surprins, zise Munro, după care se rezemă de spătar şi ațipi.

În Anglia, Harry avea două săptămîni libere şi se duse la căsuța pe care o cumpărase în apropiere de Farley Field. Se ținu departe de escadrila sa. Trebuiau să fie băieți noi, oricum, şi ştia că prezența lui l-ar fi făcut pe comandant să fie nervos.

Se plimba pe plajă, arunca pietricele în apă şi îşi amintea de luptele de deasupra Canalului şi de săritura lui cu paraşuta în apă, în apropiere de Folkestone. Cînd îi era foame, mînca la *Hanul Contrabandiştilor*, care se afla nu departe de casă, niciodată în uniformă, întotdeauna în pantaloni şi pulover.

Uneori, veneau şi piloții din Escadrila Şoimul, tinerețea lor făcîndu-i să fie gălăgioşi şi aroganți. Jessy Arnold, hangița, era o veche prietenă a lui Harry din vremea Bătăliei; trecuse prin aceasta, cu luptele aeriene în permanență deasupra capului, cu atîția morți.

Într-o zi, Harry stătea la capătul barului, mîncînd o budincă de cartofi şi carne, cînd vreo şase piloți tineri dădură buzna înăuntru. Ea le dădu bere, după care se întoarse la Harry.

— Am ceva special pentru tine. Whisky american, şopti ea.

— Dumnezeule, i-am şi uitat gustul.

Ea îi turnă în pahar şi un tînăr ofițer pe nume Green spuse indignat:

— Ce-ai acolo, Jessy, ceva special? N-ar trebui să-l strici pe civili.

Ea se înfurie şi deschise gura să-i răspundă, dar Harry îi puse mîna pe braț.

— Lasă-l, Jess, spuse el golind paharul dintr-o înghițitură şi ieşind.

Green rîse.

— Afurisitul, ar trebui să lupte la fel ca toată lumea.

— Domnule Green, zise Jess, ți-a spus cineva vreodată că eşti un dobitoc? Pentru că asta eşti. Tocmai ai făcut cea mai mare greşeală din viața dumitale şi, într-o bună zi, o să-ți dai seama, dar n-are importanță. Dacă mai faci aşa ceva vreodată, îți interzic să mai pui piciorul aici.

Green o privi uluit, iar ea se întoarse şi se duse la bucătărie.

Într-o zi de sfîrşit de septembrie, cu o ploaie rece, Harry arunca pietricele în apa mării, cînd auzi zgomotul unei maşini care opri deasupra plajei. Se întoarse şi văzu o maşină a Statului Major al RAF. Un sergent coborî repede, deschise o umbrelă şi deschise uşa din spate. Teddy West îşi făcu apariția, arătînd superb în uniforma lui de vicemareşal de aviație.

— Harry! strigă el făcîndu-i cu mîna. Mă bucur să té văd.

Harry se duse repede spre el şi îi întinse mîna.

— Şi eu mă bucur să vă văd, domnule.

— Dougal Munro mi-a spus că arătai cam rău. Mie mi se pare că arăți bine.

— Briza mării, mîncarea de la han, multă odihnă.

— Bine. Hai să mergem la căsuța aia a ta. Avem multe de discutat.

— Despre muncă, domnule? întrebă Harry urcînd lîngă el pe bancheta din spate.

— Da, cred că i-ai putea spune şi aşa.

Şoferul parcă maşina lîngă MG-ul sport cu două locuri, iar West luă o geantă de pe scaunul din față şi îl urmă pe Harry în casă. Acesta mai puse lemne pe foc.

— Să vă aduc ceva de băut, domnule?

— Mă gîndeam să mîncăm la han, dar afacerile, mai întîi.

— Am înțeles, domnule.

— Americanii ar vrea în continuare să pună mîna pe tine, Harry. Am încercat să te pierd printre dosare. Oficial, eşti încă finlandez, bineînțeles, dar asta nu poate dura o veşnicie. Aş avea o sugestie.

— Care anume, domnule?

— La Tempsford avem Escadrila 138 de Misiuni Speciale. Mai cunoscută sub denumirea de Escadrila Luna. Paraşutează agenți în Franța, iau oameni dintr-un loc sau altul, lucruri de genul ăsta.

— Ați vrea să mă alătur şi eu?

— Nu chiar. Multe lucruri sînt legate de Tempsford, în ceea ce priveşte misiunile speciale. Tangmere, de exemplu, de care-ți aminteşti din timpul Bătăliei.

— Şi Munro are un interes.

— Da, o bază secretă într-un loc numit Cold Harbour în Cornwall. Operează cu tot felul de avioane de acolo. Nu numai Lysander, dar şi Fieseler Storch şi chiar şi Junkers 88S cu însemnele Luftwaffe. Ai putea fi util, dar n-o să te trimit acolo.

Să aşteptăm pînă cînd compatrioții tăi îți vor da de urmă şi, apoi, vom vedea.

— Deci, care vor fi sarcinile mele?

— Un drum pînă în Franța pe timp de noapte, dacă vreau. Testări ale unor avioane inamice capturate. O mulțime de treburi. Îți convine?

— Sună interesant.

— Într-un fel, un aghiotant al meu, dar asta presupune un grad adecvat pentru momentul în care vei avea nevoie de puțină forță, zise el deschizînd geanta şi scoțînd o uniformă nou-nouță. Te rog să mă ierți, Harry, m-am dus la acel croitor al tău de la *Savile Row*. A trecut-o în contul tău. Observi că acum eşti locotenent-colonel. Exact ca fratele tău, din cîte am auzit.

— Dumnezeule mare! zise Harry Kelso.

— Croitorul ți-a pus toate panglicile medaliilor şi acel interesant vultur american cu două drapele pe umăr.

— Nu ştiu ce să spun.

— Îmbracă-te şi, apoi, mergem la han să mîncăm ceva.

Era devreme cînd intrară în han. Jessy Arnold punea lemne pe foc şi, cînd se întoarse, rămase cu gura căscată.

— Doamne Dumnezeule, Harry Kelso. Locotenent-colonel acum, zise ea sărutîndu-l pe obraz impulsivă.

— Vicemareşalul de aviație West, Jessy. Am venit pentru una din budincile tale cu carne şi cartofi. N-are nici un sens să cerem whisky scoțian în asemenea vremuri grele.

— Ah, ba are, spuse Jessy zîmbind. Numai pentru dumneavoastră, domnilor.

Se aşezară la capătul barului şi, cînd ea veni cu sticla, Green şi încă trei piloți dădură buzna înăuntru. Green văzu sticla şi se întinse peste bar ca să i-o ia din mînă.

— Haide, Jessy, iar păstrezi pentru civili?

— Tinere! strigă West. Încearcă să te comporți civilizat. În definitiv, se presupune că eşti un ofițer şi un gentleman.

Green se întoarse şi furia lăsă locul imediat uimirii cînd văzu un ofițer cu un grad atît de mare, iar West se ridică. În

clipa aceea, intră un locotenent-major.

— Ah, dacă eşti de la Escadrila Şoimul, trebuie să fii Varley, zise West.

Varley izbuti să îngaime:

— Da, domnule.

— Vicemareşal de aviaţie West. Domnul locotenent-colonel Kelso, aici de faţă, a comandat Şoimul în timpul Bătăliei Marii Britanii.

Tăcerea care se lăsă brusc fu mormîntală cînd se întoarseră cu toţii spre Harry.

— Dumnezeule mare, domnule! exclamă Varley. Sînteţi o legendă în această escadrilă – o adevărată legendă.

— Atunci, haideţi să bem pentru asta, zise Harry întorcîndu-se spre Jessy. Orice găseşti, draga mea, dar să nu-i dai whisky american domnului Green.

SFÎRŞITUL JOCULUI
1943-1944

Capitolul 8

În cursul lunii octombrie, Harry lucra pentru West, vizitînd diverse escadrile din ţară şi verificînd gradul de pregătire pentru ceea ce toată lumea ştia că trebuia să se întîmple în 1944, invadarea Europei. Era o muncă plictisitoare, dar necesară. Destul de ciudat, Max făcea lucruri similare pentru Galland, în principal în Franţa, deşi îşi petrecea mult timp la Berlin. Ca şi Harry, era plictisit, însă Galland îl îndemnă să aibă răbdare.

O persoană care nu avea răbdare era Elsa. Cu cîteva luni în urmă, Gestapo-ul îi arestase pe evreii cu soții germane, oameni angajați în locuri importante. Nu fuseseră luați chiar toți, dar, la sfîrşitul lui octombrie, soldați SS şi agenți Gestapo intraseră în laboratoare, birouri şi fabrici şi îi arestaseră pe evrei pe loc. Cei cu soții germane erau ținuți în clădirea administrației Comunității Evreieşti din Rosenstrasse.

Ceea ce se întîmplă după aceea fu extraordinar. Peste trei sute de femei germane se adunară în semn de protest în fața sediului Gestapo-ului din Prinz Albrechtstrasse şi, în fruntea lor, se afla baroana Elsa von Halder, alături de camerista ei, Rosa Stein, al cărei soț, Heini, fusese arestat.

Himmler, care privea de la fereastră împreună cu Bubi Hartmann, nu era deloc amuzat.

— Nişte femei germane decente se dau astfel în spectacol şi sînt susținute de o baroană ce aparține uneia din cele mai vechi familii ale noastre. Ruşinos. Cu atît mai mult cu cît s-au căsătorit cu evrei de la bun început.

Bubi Hartmann nu avea absolut nimic împotriva evreilor. Adevărul era că secretul lui întunecat era faptul că străbunica lui din partea mamei fusese evreică şi se măritase în afară, cum se spunea. Din fericire, acest lucru se întîmplase cu prea mult timp în urmă ca să mai iasă la iveală.

— Bineînțeles că industriaşii au protestat contra arestării unor asemenea oameni, spuse Bubi. Toți foarte pricepuți şi de mare folos Reich-ului. Cred că i-ați menționat acest lucru Führer-ului acum cîteva luni, Reichsführer.

Himmler încuviință grav.

— Ai dreptate. Animale, dar dacă ne sînt de folos… zise el ridicînd din umeri.

— Mare păcat că ministrul pentru propagandă n-a ascultat, zise Bubi cu viclenie. Acesta este rezultatul direct al ordinului său.

— Prostul ăla de Goebbels. Întotdeauna face cîte o idioțenie.

— Führer-ul n-o să fie încîntat. Dacă îmi permiteți să vă sugerez, Reichsführer, un cuvînt din partea dumneavoastră. Înțelept ca întotdeauna. L-ar face pe Goebbels să arate foarte rău.

— Ai dreptate, Hartmann, şi ar fi o scuză ca să-l văd pe Führer. Aş vrea să discut cu el şi alte probleme.

— Bineînțeles, Reichsführer.

Hartmann dădu să plece, dar Himmler zise:

— Mai e ceva. Prezența baroanei von Halder acolo e încă un cui bătut în sicriul ei. Ți-am spus eu că are prieteni nepotriviți. Faptul că fiul ei e unul din cei mai mari eroi ai noştri n-o s-o salveze.

Bubi îşi simți gura uscată.

— Înțeleg.

— După cum ştii, am o unitate specială care se ocupă de aceşti trădători, de aceşti generali. Nu este treaba dumitale, colonele, dar vreau să-ți subliniez un lucru. Oricît de neprețuite mi-ar fi serviciile dumitale, să ştii că nimeni nu e de neînlocuit. Ştiu că îl consideri prieten pe baronul von Halder, dar te sfătuiesc să fii prudent.

— Vă sînt foarte recunoscător, Reichsführer.

După aceea, Bubi ieşi repede, se întoarse în biroul său, trecu pe lîngă Trudi ca vîntul, se aşează la birou, scoțînd o sticlă de coniac dintr-un sertar şi îşi turnă într-un pahar mare.

Trudi intră.

— Probleme?

El îi povesti.

— Ce crezi că se va întîmpla? întrebă ea.

— Idiotul ăla de Goebbels va trebui să revoce ordinul.

— Crezi?

— Categoric. Lui Himmler îi convine să-l facă să arate ca un prost ce este, mai ales în ochii Führer-ului.

— Şi baroana?

El ridică din umeri.

— Întotdeauna a făcut ce-a vrut şi von Halder-ii sînt obişnuiți de secole să obțină ceea ce vor.

— Vremurile s-au schimbat.

— Încearcă să-i spui ei asta.

— Dar Max von Halder e prietenul tău.

— Şi ce vrei să fac, să-mi pun capul pe buturugă? o întrebă el puțin cam violent. Du-te la treaba ta.

Ea clătină din cap.

— Eşti un om bun într-un loc cu totul nepotrivit, Bubi.

În aceeaşi seară, la Casa Albă din Washington, limuzina îl lăsă pe Abe Kelso la intrarea dinspre vest. Agenții Serviciului Secret îl cunoşteau, bineînțeles, dar, din respect față de protocol, el scoase legitimația.

— Domnul preşedinte vă aşteaptă, domnule senator, zise unul dintre ei. O să vă conduc.

Biroul Oval era în semiîntuneric, o singură lampă de birou fiind aprinsă şi păreau să fie hîrtii peste tot. Aerul era îmbîcsit de fum de țigară şi Roosevelt stătea la birou în scaunul său cu rotile cu o țigară în obişnuitul său portțigaret lung.

— Ai venit, Abe.

— Domnule preşedinte.

— Cum crezi că merge războiul?

— Cînd bine, cînd rău. Prost în Italia.

— A fost o mişcare vicleană, felul în care Scorzeny şi paraşutiştii aceia l-au răpit pe Mussolini din vîrful muntelui, unde era ținut prizonier. Arată lumii că Hitler încă mai are putere.

— Churchill a declarat în Camera Comunelor că a fost cea mai remarcabilă acțiune de comando din acest război.

— Winston a fost generos întotdeauna, dar a avut dreptate.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule preşedinte?

— Ei bine, Abe, e strict secret, dar Aliații vor debarca în ianuarie la Anzio, la sud de Roma.

— Armata germană din Italia e una din cele mai bune şi Kesselring este generalul care se bucură de cel mai mult succes. Ar putea fi foarte dificil, zise Abe.

— Bănuiesc că da. Eisenhower şi Montgomery or să se ducă la Londra în ianuarie ca să se pregătească pentru invadarea Franței. Aş vrea să te duci şi tu, Abe, ca informator al meu personal. Îți spun de acum ca să ai timp să-ți aranjezi treburile.

— La dispoziția dumneavoastră, ca întotdeauna, domnule preşedinte.

— Bine, şi nu uita, ți-am oferit statutul de ambasador neoficial ca să ai putere. Ştiu că nu ai o funcție precisă, dar asta te face să fii oricînd capabil să călătoreşti sau orice altceva, zise Roosevelt împingînd un plic spre el. Înăuntru vei găsi o împuternicire prezidențială semnată de mine personal. Ar trebui să-l impresioneze pînă şi pe Eisenhower.

Abe puse plicul în buzunar.

— Altceva, domnule preşedinte?

— Nu cred. Ce-ți mai fac nepoții?

— Păi, cel despre care nu pomenim este acum locotenent-colonel în Luftwaffe. Cu o grămadă de medalii.

— Şi celălalt? Harry, nu-i aşa?

— Locotenent-colonel de aviație, de asemenea, cu o grămadă de medalii.

Roosevelt se încruntă.

— Vrei să spui că e tot în RAF? Abe, dar am intrat în război de ceva timp. Nu crezi că ar trebui să fie în Air Force?

— O mulțime de oameni i-au sugerat asta, dar el nu pare să gîndească aşa.

— În acest caz, cred că ar trebui să-l faci să se răzgîndească, Abe. Stai de vorbă cu el cînd te duci acolo. Spune-i că aceasta e dorința preşedintelui.

— Cum doriți, domnule preşedinte.

— Excelent. Acum împinge-mă în salon şi o să-ți prepar unul din renumitele mele *Martini*-uri înainte să pleci.

În Berlin, Goebbels cedă şi ordonă eliberarea evreilor cu soții germane, astfel că Rosa era din nou cu Heini. Elsa era entuziastă în ziua cînd Max, care se afla la Berlin pentru o şedință, se întîlni cu ea.

— Nu-i aşa că e minunat? L-am învins pe ticălosul ăla nazist.

— Pentru moment, Mutti, numai pentru moment. Trebuie să ai grijă.

— Nu mi-e frică de porcii ăştia.

Cînd sună telefonul, ea răspunse, dar îi întinse receptorul.

— Pentru tine.

— Max, sînt eu, Bubi. Ştiam că ai venit să iei masa cu Galland. Poți să-mi acorzi cinci minute?

— Bineînțeles.

Max închise telefonul şi apoi îi spuse mamei sale:

— Era Bubi. E la bar şi vrea să vorbească neapărat ceva cu mine.

— O să vin şi eu după ce mă schimb, spuse Elsa, după care se duse în camera de toaletă, unde o aştepta Rosa.

Max se aşeză într-un separeu din colț şi gustă din cocktail-ul cu şampanie oferit de Bubi.

— Cu ce te pot ajuta?

— Max, eşti prietenul meu. Am zburat împreună în Franța înainte de Dunkerque. Mi-ai salvat viața de mai multe ori.

— Şi?

— Aşa că-mi pun cariera în mîinile tale şi, poate, chiar şi viața.

Max se încruntă.

— Despre ce e vorba?

— Despre mama ta. Implicarea ei în mişcarea de protest evreiască a făcut o impresie foarte proastă în unele cercuri.

— Te referi la Reichsführer?

— E ceva mai mult. Nu cunosc toate amănuntele, dar este în curs cercetarea unor ofițeri de armată nemulțumiți, oameni care n-ar plînge dacă Führer-ul ar avea un accident. Mi s-a

spus că au avut loc deja două atentate cu bombe care, însă, au eşuat.

— Şi ce legătură au toate astea cu mama?

— Se înconjoară de oameni nepotriviți. Uite ce e, Max, sînt sigur că nu este implicată personal, dar unii prieteni de-ai ei sînt. Ar putea să se scufunde şi ea odată cu nava.

Era agitat şi Max spuse:

— Bine, Bubi. Am înțeles şi îți sînt recunoscător.

— Fă-mi o favoare. Dacă încerci s-o avertizezi, nu-i spune că eu am fost cel care ți-a spus. Cînd vorbeşte, baroana vorbeşte tare şi, dacă vrei să-mi tragi un pumn pentru că am spus asta, fă-o repede, pentru că trebuie să plec.

Max zîmbi.

— Ai perfectă dreptate, Bubi, şi tot îți sînt recunoscător.

— Pe curînd, zise Bubi şi plecă.

Max comandă încă un pahar de şampanie şi se gîndi. Nu avea nici un sens să se certe cu ea. Trebuia să fie mai subtil.

O clipă mai tîrziu, Galland intră şi se aşează lîngă el.

— Vine şi mama ta?

— Da, zise Max făcîndu-i semn barmanului. Dar aş vrea să vorbesc ceva cu tine înainte să vină ea. Mă plictisesc făcînd munca asta de inspectare, Dolfo.

— Ascultă, şmechere, ştiu că ai zburat pe coasta Franței. Cu ME 109-uri, cu un Junkers 88S săptămîna trecută. Fără echipaj, doar tu singur.

— Trebuie să mă mențin în formă.

— Şi eu la fel, spuse Galland zîmbind. Ai răbdare, Max. După Crăciun, să zicem, în ianuarie, o să te pun din nou pe avioane de vînătoare, ziua sau noaptea, tu alegi.

— Aşa mai vii de-acasă, spuse Max ridicîndu-se cînd mama lui intră în încăpere.

Mai tîrziu, pe balconul apartamentului ei, cu uşa-fereastră deschisă pentru a lăsa să intre aerul rece al serii, el fuma şi privea afară.

— Nici urmă de RAF în seara asta, zise Elsa ducîndu-se lîngă el.

— Am văzut buletinul meteorologic pentru Anglia. Lancaster-urile n-or să mai poată să aterizeze cînd or să se întoarcă. E o ceață îngrozitoare.

— Slavă Domnului. Ce bine e să ai o seară de liniște. În ultima vreme a fost groaznic. Te întorci în Franța în curînd?

— Mîine dimineață, spuse el şi apoi ezită. Mutti, se vorbeşte mult zilele astea despre nişte comploturi puse la cale de anumiți ofițeri împotriva Führer-ului.

— Ce bine ar fi dacă unul din ele ar reuşi.

— Nu vorbi prostii, Mutti. Ai grijă cine îți sînt prietenii şi, te rog, renunță la chestiile de genul protestului evreiesc. Ar însemna că ți-o cauți cu lumînarea.

— Sînt Elsa von Halder şi fac ce-mi place.

— Cîtă aroganță, zise el furios acum. Nu-ți dai seama cum sînt ticăloşii ăştia? Sînt în stare să te omoare fără să stea pe gînduri.

— Nu fi absurd, zise ea şi, totuşi, în ochii ei, se văzu ceva nou.

— Cînd îl arestează pe unul, îi arestează pe toți, spuse Max. Asta înseamnă angajații de pe domeniu, pe minunata Rosa şi pe Baronul Negru, eroul Luftwaffe. Mergem cu toții pe acelaşi drum spre iad din cauza prostiei tale.

— Max, exagerezi.

El îşi luă *Schiff*-ul şi şi-l puse pe cap.

— O să dorm la bază în noaptea asta. Mîine plec devreme, spuse el pornind spre uşă.

— Max! strigă ea.

El deschise uşa şi ieşi.

Sarah Dixon descoperi că viața era mai interesantă la SOE decît la Ministerul de Război. În primul rînd şi, în ciuda faptului că sarcinile ei erau administrative, tot apucă să-şi dea seama cine ce făcea. Munro, de exemplu, Jack Carter şi alții. Într-o zi, West veni însoțit de Harry Kelso.

— Acel locotenent-colonel, îi spuse ea unei femei pe nume Madge Smith la bufet. L-am auzit vorbind şi mi s-a părut

american, în schimb pe tresă scrie Finlanda.

— Ah, e Kelso, Harry Kelso. Un adevărat as. A scufundat acel crucişător italian, *Orsini*, şi ai dreptate, e american.

— Atunci de ce nu e în Air Force?

— Asta nu ştiu, zău. E aghiotantul vicemareşalului West şi face pe curierul pentru Munro.

— Curier?

— Zboruri cu caracter special din Tangmere şi Croydon sau spre Cold Harbour în Cornwall.

— Ce interesant, spuse Sarah.

Şi mai interesante fură evenimentele din după-amiaza de marți.

— Fii drăguță şi du-i dosarul ăsta lui Nelly. Să facă repede cinci copii. Scrie pe bilet, îi zise Madge Smith.

Străbătînd coridorul, Sarah îşi aruncă privirea pe dosar. Acesta conținea o scrisoare către un departament al Ministerului de Război, o hartă a lui Cold Harbour, detalii legate de avioanele care se aflau în mod normal acolo şi de zborurile la două nivele. Cu Lysander în Franța şi cu Lysander de la baza londoneză Croydon spre Cold Harbour, avînd şi lista piloților alăturată. Era trecut şi numele lui Harry Kelso.

Nu îi venea să creadă. Intră în camera copiatoarelor şi o găsi pe Nelly, o femeie între două vîrste, cu părul cărunt, strîngînd grămezi de hîrtii.

— Vor astea repede, Nelly. Cinci copii.

— Doamne, ce dimineață am avut. Nu mai pot de picioare. N-am apucat nici să mă duc ştii-tu-unde.

— Ei bine, du-te acum. O să mă apuc eu de ele.

— Eşti o drăguță.

Ieşi repede şi Sarah introduse foile în aparat, una cîte una, apoi le prinse cu o clemă, le împături şi le vîrî în buzunarul interior al taiorului, după care se apucă de cele cinci copii şi era aproape gata cînd se întoarse Nelly.

— Aproape că am terminat.

— Îți mulțumesc, am fumat şi o țigară, dacă tot am avut ocazia.

Ultima foaie ieşi din aparat şi ea le capsă pe toate.

— Poftim, draga mea, şi transmite-i multe salutări lui Madge.

Patru zile mai tîrziu, Joel Rodrigues îi dădu raportul lui Trudi, care i-l duse imediat lui Hartmann. Bubi îl citi cu uimire şi îi zise:

— Am descoperit aur. Citeşte.

Ea îl parcurse repede.

— Dumnezeule, ce lovitură, şi ai observat numele unuia dintre piloți?

— Harry Kelso.

— Îi vei spune baronului?

— Bineînțeles că nu, dar lui Himmler, da, chiar şi numai pentru a-i arăta ce treabă bună am făcut. Spune-i lui Rodrigues să ia legătura din nou cu fratele său pentru a o anunța pe doamna Dixon că trebuie să primim toate informațiile posibile.

— Bineînțeles, spuse Trudi şi ieşi.

Max zbura cu un Junkers 88S de la Berlin spre o bază de pe coasta numită Fermanville. De obicei, Junkers-ul avea un echipaj format din trei persoane – un pilot, un navigator şi un mitralior – dar, cînd se făceau curse de livrare, nu era decît pilotul. N-ar fi trebuit să o facă, dar, ca şi Galland, nu se putea abține să nu zboare.

În apropiere de Le Touquet, pe la două dimineața, trecu pe deasupra coastei printre norii risipiți, avînd doar lumina semilunii. Vizibilitatea era destul de bună cînd luă legătura cu baza de la Fermanville şi le transmise poziția.

— Cine eşti? întrebă controlorul de la sol.

— Colonelul von Halder cu încă o mierlă pentru voi.

— Aveți echipaj?

— Nu.

— Ce păcat, domnule baron, am o țintă.

— Dă-mi poziția şi o să arunc o privire.

— Virați zero-şase-şapte grade. Ținta la cinci kilometri.

Junkers-ul ieşi din nor şi Max văzu prada în față, un bombardier Lancaster. Unul din motoarele căruia scotea fum.

— Am o imagine vizuală, strigă el şi apoi întrerupse legătura.

Era foarte grav avariat, atît de grav, încît turela din spate dispăruse. Coborî vreo sută cincizeci, o sută optzeci de metri, intrînd într-un nor şi ieşi dedesubtul bombardierului lovit. Se apropie şi mai mult. Acesta avea două tunuri de douăzeci de milimetri montate în aşa fel, încît să tragă în sus dintr-un anume unghi. Cînd trăgea, făcea praf burta țintei.

Max privi în sus, conştient de gradul extraordinar de avarie şi se gîndi la masacrul pe care l-ar fi provocat acolo, în vîntul rece care şuiera prin găurile mari din fuselaj, la morți şi la muribunzi. Şi, dintr-un anumit motiv, uimindu-se chiar şi pe sine, îşi spuse: „Nu.“ Era de-ajuns. Se înclină, văzîndu-l pe pilot foarte bine în lumina lunii. Ridică mîna în semn de salut şi se îndepărtă.

Ateriză la Fermanville şi coborî în timp ce echipajul de la sol veni spre el. Ofițerul de la spionaj, un anume maior Shultz, stătea acolo fumînd o țigară.

— Ce s-a-ntîmplat, domnule baron, ce era?

— Un Lancaster care scotea fum. L-am zărit, dar era într-un nor gros. Fără un navigator şi fără cineva care să manevreze Lichtenstein-ul, nu puteam să-l urmăresc.

— Data viitoare o să ai mai mult noroc.

Max se îndreptă spre popota ofițerilor, cizmele sale răsunînd pe pistă, deprimat, obosit şi tulburat. O pradă uşoară şi el o lăsase să scape. De ce? Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, întotdeauna dorise să lovească.

— Ce se petrece cu tine, bătrîne? se întrebă el încet, în engleză.

La popotă nu era nimeni, în afară de comandantul de grupă, un colonel pe nume Haupt. Se cunoşteau de multă

vreme. Acesta bea o cafea la bar.

— Ne întîlnim din nou, Max. Ce s-a-ntîmplat acolo sus?

Max îi dădu aceeaşi explicație şi ceru o cafea şi un schnapps.

— Nu poți să faci prea multe fără un navigator şi fără mitralior, zise Haupt.

— Da, englezul a avut noroc. Sper să ajungă înapoi.

— De la bombardarea Reich-ului?

— Bine, înțeleg.

— Galland n-o să fie încîntat cînd o să audă că ai zburat iarăşi aşa.

— O să-i spui, bineînțeles.

— Sînt nevoit.

Max ridică din umeri.

— Are umeri lați. L-am văzut în Berlin. Mi-a promis că mă pune din nou pe avioane de vînătoare în ianuarie.

Haupt se încruntă.

— Max, ai făcut de-ajuns, chiar mai mult decît de-ajuns. La naiba, omule, e o minune…

Ezită şi Max zîmbi.

— Că mai trăiesc încă, nu? Destul de adevărat. N-au mai rămas mulți din cei vechi. Cineva mi-a spus că numai douăzeci la sută din cei care au zburat în Bătălia Marii Britanii mai trăiesc, zise el şi zîmbi din nou. Tu şi cu mine sîntem doi, cu Dolfo, trei. Mai e şi fratele meu, de asemenea, dar nu pomenim de el.

Ceru încă un schnapps şi Haupt îl întrebă:

— De ce mai vrei să continui, Max? Cu recordul tău, cu titlul tău, ai putea să ai o slujbă permanentă la Statul Major.

— Asta ştiu să fac. Să pilotez. Tatăl meu a pilotat Bristol-uri pentru Royal Flying Corps. Acasă, în Boston, după război, a cumpărat unul şi l-a ținut pe un aerodrom din apropiere. Cînd Harry şi cu mine am împlinit zece ani, ne-a urcat în carlinga din spate şi a zburat cu noi. Nimic n-a mai fost la fel după aceea. La şaisprezece ani, cînd m-am dus în Statele Unite să petrec cîtva timp cu fratele meu, am învățat să

pilotăm cu un alt fost pilot din RFC şi am fost buni, colonele, am fost al naibii de buni încă de la început, zise el şi ridică din umeri. După aceea, pentru mine nimic n-a fost mai important decît zborul.

Haupt încuviință.

— Înțeleg, dar ştii ce e cu adevărat interesant în povestea ta, Max? Faptul că tatăl tău, un as al frontului de vest în 1917, continua să zboare cu acelaşi tip de avion şi la cîțiva ani după război. Oare de ce?

— Intră, doctore Freud, spuse Max încuviințînd. Înțeleg ce vrei să spui. A fost pasiunea vieții lui şi n-a putut să renunțe la ea.

— Aşa s-ar părea. Dacă aş fi în locul tău, Max, aş renunța cît aş mai avea timp.

Max se gîndi la acel lucru.

— Poate că ai dreptate. Oricum, mîine trebuie să fiu la Abbeville. Mă duc să mă culc.

Cînd ajunse la uşă, ezită.

— Ia spune-mi, tu te simți vreodată obosit? Vreau să spun, cu adevărat şi profund obosit? Ca şi cum te-ai afla la capătul unui lucru?

— Da, toți simțim asta. A fost un război lung, zise Haupt grav. Haide, du-te la culcare, Max.

Uşa se închise. Haupt rămase acolo, cu o expresie sumbră pe chip, şi îi spuse barmanului:

— Dă-mi un coniac, simt nevoia.

Prima oară cînd Munro îl rugă pe Harry să-i ducă pe el şi pe Carter la Cold Harbour cu un Lysander, fu un zbor dificil. Anul nou începea, cerul era plumburiu şi o ploaie rece cădea asupra peisajului din Cornwall. Coborîră pînă la trei sute de metri şi, dedesubt, se vedeau coasta Cornwall-ului, estuarul Cold Harbour şi cheiul, unde era ancorată o ambarcațiune a marinei.

— Aceea nu e o vedetă Kriegsmarine? întrebă Harry dîndu-i roată.

— Ba da, îi spuse Munro bine dispus. Un proiect secret care n-are nici o legătură cu tine. E genul de loc în care e bine să-ți vezi de treaba ta, Harry. O să vezi.

— Şi locuitorii? întrebă Harry începînd să coboare.

— Au fost mutați cu toții, băiete, îi spuse Carter. Hanul încă mai e deschis, *Spînzuratul* se numeşte, pentru personalul bazei. O femeie pe nume Julie Legrande se ocupă de el. E şi menajeră la reşedință. Ah, uite acum se vede bine. Grancester Abbey.

Din piatră cenuşie, cu vreo două turnuri, foarte impunător, cu o grădină împrejmuită de zid întinzîndu-se spre rîu. Un lac.

— Frumos, zise Harry.

— Acolo îi ținem pe băieți peste noapte. Aşa le spunem agenților pe care îi paraşutăm în Franța. Julie are grijă de ei. Şi ea a făcut treaba asta odată.

Harry se concentră asupra manevrelor de aterizare, trecînd pe deasupra mînăstirii şi lacului şi coborînd pe o pistă acoperită de iarbă.

Se vedeau două hangare şi cîteva barăci. Două avioane se aflau pe platforma din fața hangarelor, un JU 88S şi un Fieseler Storch, ambele purtînd insemnele Luftwaffe. Mecanicii care lucrau la ele erau îmbrăcați cu salopete Luftwaffe. Harry se opri, descuie uşa şi coborîră toți trei. Ploua uşor.

— Recunoşti Storch-ul? îl întrebă Munro. E cel pe care l-ai verificat pentru noi. Ca să-ți satisfac curiozitatea, dragă băiete, uneori, în munca noastră e bine să foloseşti avioane inamice.

— Şi vedeta?

— E cea mai potrivită pentru misiunile în largul coastei franceze, dar nu te priveşte pe tine.

Un jeep îşi făcu apariția, la volan aflîndu-se o femeie de pînă în treizeci şi cinci de ani. Purta un cojoc şi părul blond îi era legat la spate. Avea un chip calm şi drăguț.

— Ai sosit, domnule general, spuse ea zîmbind. Ce mai faci, Jack?

— Julie Legrande, Harry Kelso. Este aghiotantul vicemareşalului West, aşa că arată-i puțin respect. Totuşi, talentul său deosebit îl face să ne fie util din cînd în cînd.

— Ah, am auzit de domnul locotenent-colonel.

— Bine. Noi o să luăm jeep-ul, zise Munro, după care se întoarse spre Harry. Te duci direct la Croydon. Am vrut doar să vezi locul ăsta. Jack şi cu mine s-ar putea să stăm aici vreo două zile. Dă-i un sandviş, ceva, Julie, şi pe urmă ai grijă să plece.

Popota era destul de simplă: cîteva mese şi scaune, un bar, o bucătărie.

— Cafea? întrebă ea.

— Nu, ceai.

În momentul acela, nu era nimeni înăuntru. Se aşează şi aşteptă pînă cînd ea apăru cu o tavă pe care se aflau un ceainic, o ceaşcă şi o farfurioară plus o farfurie cu sandvişuri cu brînză. În timp ce el mînca, ea îşi aprinse o țigară şi îl privi.

— Marele Harry Kelso. Treaba cu acel crucişător italian a fost extraordinară.

— O chestie de noroc, zise el. Una din puținele dăți cînd am pilotat un bombardier. Eu sînt pilot de vînătoare.

— Ce înseamnă asta? Dacă cineva susține că e artist, autor sau actor… spuse ea încruntîndu-se şi scărpinîndu-se în cap. Ce vreau să spun? Nici nu mai ştiu.

— Înțeleg, zise Harry. Nu crezi că a pilota un avion de vînătoare este o artă.

— Sînt de acord că se poate face superb. Tu şi fratele tău sînteți nişte exemple excelente, spuse ea încuviințînd. Da, Munro mi-a povestit despre amîndoi. În munca noastră, e de părere că ar trebui să fiu bine informată.

— Deci, se poate face superb. Ce vrei să spui?

— Ce se întîmplă după aceea? Este ceva temporar. Războaiele vin, dar se sfîrşesc întotdeauna, nu-i aşa?

— Filozofie franceză într-o dimineață ploioasă în Cornwall? Nu cred că am poftă de aşa ceva, zise el terminîndu-şi sandvişul şi ridicîndu-se. Trebuie să plec.

— Te conduc.

Îndreptîndu-se spre Lysander, el întrebă:

— O cunoşti pe Molly, nepoata lui Munro? E doctoriță.

— Da, vine încoace de la Londra cu Lysander-ul dacă e vreo urgență.

— Ce fel de urgență?

— Ah, uneori, vin oameni din partea cealaltă în stare gravă.

— Înțeleg, spuse el şi îi luă mîna. Mi-a făcut plăcere.

— Şi mai des pe viitor, zise ea.

El urcă în Lysander, închise uşa şi începu să ruleze. Cînd se înălță spre cerul acoperit de nori, se gîndi la cuvintele ei şi îşi dădu seama că avea dreptate. Ce avea să facă după ce se termina totul? Realiză deodată, şocat, că niciodată nu se gîndise că avea să se termine, nici măcar în adîncul sufletului.

Eisenhower şi Montgomery ajunseră la Londra în ianuarie. Ike stătea în Grosvenor Square, uneori mergînd pe jos pînă la *Connaught Hotel*, unde genralul de Gaulle locuise în lux timp de vreo doi ani sau chiar mai bine.

În cursul acestei luni, Luftwaffe începu să bombardeze Londra din nou. Micul Bombardament, cum i se spuse. Nu fu la fel de cumplit ca primul, dar fu destul de rău şi cu mult mai multă pricepere, de data aceasta. Avioanele JU 88S descoperitoare de drumuri care operau în apropiere de Chartres şi Rennes deschideau drumul şi indicau țintele şi Max, care, în sfîrşit, îl convinsese pe Galland să-l lase să se întoarcă la datorie, pilota unul din ele.

Era sfîrşitul lui februarie cînd Munro se prezentă la Hayes Lodge, cartierul general temporar al lui Eisenhower pe perioada cît se afla la Londra. Îl găsi pe general în bibliotecă bînd cafea şi mîncînd gogoşi.

— Serveşte, domnule general.

— Numai ceai, dacă nu vă supărați, domnule.

— Serveşte-te, te rog. Raportul acela cu privire la intențiile lui Rommel în legătură cu invadarea a fost excelent. Ştiu că informațiile au fost greu de obținut şi că unii din oamenii dumitale de la proiectul Cold Harbour au avut de suferit. Îmi pare rău.

— Aşa e jocul, domnule general.

— Oricum, o să folosesc Southwick imediat cum o să ne implicăm şi mai mult în pregătirea zilei D.

Southwich House, care se afla la nord de Portsmouth, fusese preluată de către Royal Navy Navigation School şi aleasă pentru a fi cartierul general pentru Operațiunea Dominația, invadarea Franței.

Ike şi Montgomery urmau să aibă pază, deşi Montgomery locuia şi la Broomfield House, în apropiere.

— M-am tot gîndit, zise Ike. O să-mi ia ceva timp dacă o să tot merg de la Londra la Southwick şi înapoi. Nu există nici o pistă la Southwick?

— Una acoperită de iarbă. Mică, dar potrivită pentru un Lysander. Ați putea să luați un avion de la Croydon şi parcurgeți distanța într-o jumătate de oră.

— Perfect. Oamenii dumitale de la misiuni speciale se pot ocupa de asta.

— Categoric, domnule general. Altceva?

— Deocamdată, nu. Cel mai mare secret al nostru vor fi plajele unde va avea loc debarcarea. Dacă Rommel obține această informație, sîntem terminați, pentru că îşi vor concentra toate forțele exact în punctele respective.

— Este foarte puțin probabil să afle, domnule general. Am capturat toți agenții Abwehr din Anglia din ’40. Pe majoritatea i-am convertit şi transmit informații false Reich-ului.

— Să rămînă aşa, deci, spuse Ike strîngîndu-i mîna. Acum te rog să mă scuzi, dar am foarte multă treabă.

Harry se trezi din nou transportîndu-l pe Munro, singur, de data aceasta, pînă la Cold Harbour. Vremea era şi mai urîtă, cu nori foarte joşi şi, cînd coborî la o sută cincizeci de metri, îşi dădu seama că vedeta dispăruse. În locul ei, o barcă a lui Royal National Lifeboat Institution era ancorată lîngă ponton. Cînd aterizară, nu văzu nici urmă de avioanele Junkers, deşi Storch-ul era încă acolo.

— Se pare că s-au petrecut nişte schimbări pe-aici, zise el deschizînd uşa.

— Aşa cum ți-am mai spus, nu te priveşte pe tine, Harry, spuse Munro cînd Julie Legrande apăru cu jeep-ul.

— N-am nimic împotrivă.

— S-ar putea să ți se ceară să faci pe curierul în curînd. S-ar putea chiar să fie nevoie să-l transportați pe Ike de la Londra la Southwick House.

— Într-adevăr?

— Da. Nu uita, gradul n-are nici o importanță în escadrile pentru misiuni speciale. Un pilot e doar un pilot.

— Am înțeles, domnule general de brigadă.

— Înapoi la Croydon. O să te chem cînd o să am nevoie de tine. ’neața, Julie. O să iau jeep-ul. Ai grijă de domnul locotenent-colonel, zise el şi, urcînd la volan, plecă imediat.

La popotă, în timp ce bea ceai şi fuma o țigară, Harry o întrebă pe Julie:

— Ce s-a-ntîmplat aici? Munro n-a vrut să-mi spună.

— Avioanele Junkers şi vedeta au fost pierdute în misiune, zise ea. Asta e tot ce pot să-ți spun.

— Nu-i aşa că războiul e un infern? spuse Harry ridicîndu-se. Trebuie să plec.

— E foarte ceață. N-ar fi bine să mai aştepți?

— Eu merg pe apă, Julie. Nu ştiai? spuse el, după care urcă în Lysander şi porni repede, înălțîndu-se în văzduh şi dispărînd.

Ea rămase în loc cîtva timp înainte să se întoarcă.

Capitolul 9

La o zi, două, după aceste evenimente, Abe Kelso se afla din nou în Biroul Oval cu preşedintele. De data aceasta, era o dimineață frumoasă şi însorită, atmosfera fiind cu totul alta.

— A venit timpul să pleci, Abe, îi spuse Roosevelt. O săptămînă, nu mai mult. Winston a acceptat să te vadă. Ascultă cu atenție ce are de spus, ascultă-i pe toți – pe Ike, Montgomery, Patton, pe toți. Vreau părerea ta sinceră în legătură cu modul în care privesc ei invadarea Europei.

— O să-mi dau toată silința, domnule preşedinte.

Roosevelt potrivi altă țigară în portțigaret.

— Acest bombardament al Londrei, Micul Bombardament. Se pare că s-a încheiat.

— Aşa s-ar părea. N-au fost niciodată mai mult de şaizeci, şaptezeci de avioane odată, potrivit Departamentului de Război, spuse Abe. Multe pagube şi oameni ucişi, dar nu ca în cazul celuilalt.

— Se poate, dar într-un raport pe care l-am primit de la agenții noştri de spionaj se sugerează că locuitorii Londrei au început să-şi piardă răbdarea. Vor să vadă acțiune. Nu uita că englezii se află în acest război din 1939. Şi mai e ceva – acest program de rachete ale naziştilor, rachete despre care ştim că le construiesc. Vreau un raport despre acest lucru. Vreau să ştiu ce spun oamenii, dar vreau părerea ta.

Abe zîmbi.

— Cu alte cuvinte, ce gîndesc cu adevărat politicienii şi ofițerii de Stat Major.

— Exact, spuse preşedintele zîmbind. La drum, Abe. Ştiu că pot conta pe tine.

Traversînd coasta New England mai tîrziu în seara aceea într-o fortăreață zburătoare, care se ducea să se alăture Diviziei a 8-a a Air Force în Anglia, Abe se făcu comod cu

păturile şi pernele pe care i le dăduseră membrii echipajului, şi acceptă o cafea de la tînărul sergent mitralior.

Se gîndi din nou la discuția avută cu Roosevelt. De fapt, se gîndi de mai multe ori. Trebuia să facă totul bine. În orice caz, perspectiva de a întîlni personal pe unii din cei mai importanți oameni care participau la efortul de război al Aliaților îl umplea de bucurie, dar şi de un fel de teamă.

După vreo două ore, unul din piloți, un tînăr locotenent pe nume Miller, veni cu un termos de cafea şi se aşează lîngă el. Umplu două ceşti şi îi dădu una.

— Îmi pare foarte rău, dar nu e confortabil, domnule senator. Nu trebuie să fiți prea familiarizat cu avioanele militare.

Abe spuse, aproape fără să se gîndească:

— Eu poate că nu, dar avioanele militare fac parte din familie. Fiul meu a fost pilot de vînătoare pentru englezi în primul război mondial.

Ezită şi îl excluse pe Max din ecuație.

— Şi nepotul meu este, acum, pilot de vînătoare în RAF.

— În RAF? N-ar trebui să zboare cu noi acum?

— Da, ar trebui, acesta e răspunsul, zise Abe. Dar se pare că e un tip foarte încăpățînat.

Miller rîse.

— Aşa sînt piloții de vînătoare – cam ciudați. Ştiți cum le spun piloților de bombardiere? Camionagii!

— De fapt, a zburat un timp şi pe bombardiere, în Orientul Mijlociu. A scufundat un crucişător italian.

Miller nu receptă şi încuviință simplu, ridicîndu-se.

— Bravo lui. Ei, acum mă duc la treabă, domnule senator. Ne vedem mai tîrziu.

El rămase acolo gîndindu-se, în timp ce avionul îşi continua drumul în noapte, după care îşi trase o pătură în jurul umerilor şi se culcă.

În Berlin, Max îl căută pe Galland la sediul Luftwaffe şi îl găsi la popotă mîncînd sandvişuri şi bînd bere. Acesta îşi

ridică privirea, sincer încîntat.

— Mă bucur să te văd, Max.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă, spuse acesta aşezîndu-se. Acum, că ultima noastră escapadă deasupra Londrei s-a sfîrşit, aş vrea să mă întorc pe 109-uri. Junkers-urile sînt foarte bune, dar nu mă simt în largul meu cu ele.

— Bine, dar ai zburat cu unul de cincisprezece ori pînă la Londra şi l-ai adus înapoi întreg.

— Nu e vorba de asta. Haide, Dolfo.

Galland se uită la el, încruntîndu-se uşor, după care încuviință.

— O să te fac ajutorul meu în zona coastei franceze. Vei avea propriul tău ME 109. Te priveşte ce faci cu el cînd eu sînt cu spatele. Îți convine?

— De minune.

— Bine, acum trebuie să plec. Apropo, am auzit că oamenii de la Gestapo i-au ridicat pe generalii Prien şi Krebs ieri şi, de asemenea, pe aghiotantul lui Prien, pe colonelul Lindemann, ca şi pe cîțiva mai mărunți.

— De ce?

— Se aude că ar fi fost un atentat cu bombă împotrivă Führer-ului, dar care a eşuat. Erau cu toții membri ai aceluiaşi club de bridge de la vechiul *Adler Hotel*.

— Şi? întrebă Max.

— Mama ta nu joacă şi ea acolo?

Max fu şocat.

— Nu sînt sigur.

— Cred că ar fi bine să fie sfătuită să se ducă la alt club, zise Galland. Trăim vremuri tulburi.

După aceea se întoarse şi ieşi.

Max îl sună imediat pe Bubi la birou, dar acesta nu era acolo, potrivit lui Trudi Braun. Îi spuse că voia să-l vadă şi că avea să fie la *Adlon Bar* la ora şase. Ea puse receptorul în furcă şi Bubi făcu acelaşi lucru cu cel al telefonului derivat.

— E rău? întrebă ea.

— S-ar putea.

— Ar trebui să te implici?

— E prietenul meu, spuse el îndreptîndu-şi uniforma. Mă duc să văd în ce ape se scaldă Reichsführer-ul. Dă-mi raportul ăla referitor la activitatea Rezistenței Franceze. O să am o scuză să vorbesc.

Ea era îngrijorată acum.

— Ai grijă.

Himmler examină raportul şi încuviință.

— Foarte bun. Toți teroriştii ăştia or să fie împuşcați pe loc cînd or să fie prinşi. Fără excepție.

— Desigur, Reichsführer.

— Şi acum, trebuie să mă întîlnesc cu Führer-ul în Buncăr. Tocmai am fost chemat.

— Ceva deosebit? întrebă Bubi Hartmann cu grijă.

— Nu sînt sigur, deşi nu e deloc încîntat de acel atentat eşuat asupra vieții lui. Bineînțeles că unitatea mea specială i-a arestat pe toți cei implicați. Un club de bridge, îți poți imagina aşa ceva? Au fost executați cu toții imediat – Prien, Krebs, Lindemann, nişte ofițeri mai mărunți şi două femei.

Bubi păli brusc.

— Plutonul de execuție, Reichsführer?

— Ar fi fost prea onorabil pentru asemenea gunoaie. Nu, ordinele Führer-ului au fost clare: executare cu coarda de pian şi totul a fost filmat. O asemenea înregistrare îşi are utilitatea ei, adăugă Himmler. Şi, nu, colonele, mama prietenului dumitale, buna baroană, nu s-a aflat printre ei. Deocamdată, nu există suficiente dovezi.

— Înțeleg, Reichsführer.

Bubi se îndreptă spre uşă şi Himmler îi strigă:

— Te sfătuiesc să renunți la prietenia ta cu baronul, Hartmann. Eşti valoros pentru mine, dar nimeni nu este indispensabil.

La barul de la *Adlon*, Max stătea la masa lui obişnuită, bînd coniac pentru a-şi potoli nervii. Îi era teamă, dar nu

pentru sine, ci doar pentru mama lui. Cît de proastă fusese, cît de incredibil de proastă. Hartmann intră şi se aşează la masa lui, făcîndu-i semn chelnerului să plece.

— Bine c-ai venit, spuse Max.

— Pentru ultima oară, Max. Nu mai pot să risc. Lucrurile stau foarte rău.

— Povesteşte-mi.

Ceea ce Bubi făcu cu lux de amănunte.

— Acum ştii.

— Dumnezeule mare, sînt în stare de asemenea lucruri.

— Sînt, te rog să mă crezi. Aşa că mama ta trebuie să se mişte cu multă prudență, spuse el ridicîndu-se. N-o să ne mai întîlnim niciodată aşa, Max. Himmler însuşi m-a avertizat.

Elsa se afla în apartamentul ei, stînd pe canapea lîngă şemineu şi bînd ceva cînd Rosa îi deschise uşa lui Max.

— Scumpul meu băiat, minunat. Ai venit la timp pentru un cocktail.

— Lasă asta. Am veşti pentru tine. Îi ştii pe prietenii tăi generalii Prien şi Krebs? Colonelul Lindemann, alți cîțiva plus vreo două femei, toți membri ai clubului tău de bridge de la *Adler*? Numele astea înseamnă ceva pentru tine?

Ea fu aproape arțăgoasă.

— Am auzit un zvon că ar exista unele probleme.

— E un mod de a spune. Problema a fost o tentativă de a-l arunca în aer pe Führer, care, bineînțeles, a eşuat. Prietenii tăi, cei pe care tocmai i-am menționat, sînt toți morți, Mutti, spînzurați cu corzi de pian, iar nefericitul lor sfîrşit a fost înregistrat pe film pentru dosarele lui Himmler.

Ea era vizibil şocată.

— Nu poate fi adevărat.

— Bunul meu prieten Bubi Hartmann şi-a riscat viața prevenindu-mă. Singurul motiv pentru care Himmler n-a pus să fii arestată este că n-are dovezi concrete.

— Naiba să-l ia! spuse Elsa cu lacrimi de furie în ochi. Nu pot să-mi facă mie aşa ceva.

Uşa camerei se deschise şi Rosa apăru în prag.

— Totul e-n regulă, doamnă baroană?

Ochii îi erau umflați de plîns şi Max o întrebă:

— Ce s-a-ntîmplat?

— L-au arestat din nou pe Heini şi l-au trimis la Auschwitz, spuse Elsa.

— I-auzi. Cum se poate, Mutti? Tocmai mi-ai spus că ție nu pot să-ți facă aşa ceva, nu?

— Să te ia naiba, Max! exclamă ea lovindu-l cu pumnii în piept şi el o apucă de încheieturi.

Proastă, arogantă, înfumurată.

— Crezi că e important să fii baroana von Halder? Nu în al treilea Reich. Crezi că o să te ajute Göring cînd eşti într-o asemenea încurcătură? Nu în al treilea Reich. Totdeauna ai fost un simplu decor, Mutti, exact ca şi mine. Baronul Negru în uniforma lui de zbor, cu toate medaliile lui.

— Max, te rog…

— M-am săturat. Dacă mai continui aşa, cum ți-am spus şi mai înainte, o să ne iei pe toți cu tine, zise el şi se întoarse spre Rosa. Deci, ți l-au luat pe Heini? Nu contează. După felul cum se comportă mama, în curînd, or să te ia şi pe tine. Poate chiar şi pe mine.

Se duse spre uşă.

— Max, ascultă-mă, strigă Elsa.

El se întoarse.

— Pentru asta am plecat din Boston? Ca să susțin aroganța unei von Halder mi-am pierdut eu fratele?

Deschise uşa şi ieşi, iar ea se prăbuşi pe canapea plîngînd.

Mercedes-ul lui Himmler ieşi de pe Wilhelmplatz şi intră pe Vosstrasse, îndreptîndu-se spre Cancelaria Reich-ului.

Dedesubtul acelei clădiri incredibile, Führer-ul pusese să se construiască buncărul. Era adăpostul lui protejat de treizeci de metri de beton, rezistent împotriva oricăror bombe pe care le-ar fi lansat Aliații asupra Berlinului.

Mercedes-ul urcă pe o rampă şi o santinelă SS se apropie. Aceasta ştia foarte bine că era Reichsführer-ul, dar Himmler avea nişte standarde rigide, astfel că santinela îi ceru un act de identitate. Îl examină, după care salută, iar Himmler coborî şi îşi continuă drumul pe jos.

După ce străbătu coridoare nesfîrşite, slab luminate, auzind numai zumzetul vag al ventilatoarelor electrice, ajunse, în sfîrşit, la o uşă păzită de o altă santinelă SS. Dădu afirmativ din cap, santinela deschise uşa şi Himmler trecu pragul, găsindu-i pe Goebbels, von Ribbentrop, Martin Bormann şi amiralul Canaris lîngă ceea ce se numea „masa hărții generale“. Auzi vocea furioasă a Führer-ului din biroul său.

— Ce se-ntîmplă? îl întrebă Himmler pe Bormann.

— E nemulțumit.

Uşa se deschise şi feldmareşalul von Rundstedt, Rommel şi feldmareşalul von Kluge ieşiră urmați de Führer.

— Haideți, plecați. Veniți din nou la mine cînd o să aveți cap sau nu veniți deloc.

Ei ieşiră derutați, Rommel întunecat la față, şi Hitler se întoarse spre ceilalți.

— Harta asta, zise el, Canalul, Franța. Nu pot să vorbească decît despre unde o să debarce inamicul. Pas de Calais, Normandia, cui îi pasă? O să-i zdrobim pe plajă, nu-i aşa?

— Desigur, mein Führer, spuse Bormann.

— Aşadar, cum am mai spus, este irelevant unde va debarca inamicul. De ce clovnii ăştia nu pot să vină cu ceva util? țipă el bătîndu-se peste pulpă şi izbucnind în rîs. Ştiți ce ar fi util, domnilor, cu adevărat util?

Toți se uitară la el cuprinşi de nervozitate. Himmler fu cel care întrebă:

— Ce ar fi, mein Führer?

— Ca o bombă să cadă asupra lui Eisenhower! El e liderul şi creierul, material bun, german, un adversar pe măsură.

Dacă el ar fi înlăturat, ei ar fi total dezorientați. Montgomery e un clovn.

— Aveți perfectă dreptate, ca întotdeauna, zise Himmler. Desigur, există mai multe feluri în care se poate jupui o pisică. Ce păcat că au fost anihilați toți agenții secreți ai Abwehr-ului, spuse el aruncîndu-i o privire lui Canaris. Ar fi putut exista o soluție, un simplu asasinat, dar, bineînțeles, n-are cine să o facă.

Canaris părea tras la față şi Hitler spuse pe un ton aproape blînd:

— Nu este vina dumitale. Ăsta e războiul, domnule amiral, adăugă el, după care se întoarse spre Himmler. Dar ce perspectivă plăcută, Reichsführer. Simt cum îmi creşte inima numai cînd mă gîndesc.

Mai tîrziu, în biroul său, Himmler îi spuse lui Bubi Hartmann:

— Deci, ți-am spus ce-a zis Führer-ul. Nu e nimeni printre agenții tăi englezi care ar putea să facă acest lucru?

— Regret că trebuie să vă spun că nu, Reichsführer. Vă închipuiți ce pază trebuie să fie în jurul lui Eisenhower? Mai există şi IRA, bineînțeles. Am putea să aranjăm cu un ucigaş plătit.

— Prostii, zise Himmler. Ăştia strică totul. Totuşi, mai gîndeşte-te, colonele.

Întorcîndu-se în birou, Bubi luă din nou sticla de coniac şi îi povesti totul lui Trudi.

— Să-l omoare pe Eisenhower?

— Cea mai trăsnită idee, spuse el ridicînd paharul. Pentru tine şi pentru mine, Trudi, singurii oameni întregi la minte într-o lume nebună.

În Londra, Abe se instală într-un apartament la *Savoy*. Unul din primele lucruri pe care le făcu fu să dea de urma lui Harry, motiv pentru care vorbi la telefon cu West.

— Am înțeles că nepotul meu este aghiotantul dumitale? spuse Abe.

— Într-un fel, domnule senator, dar lucrurile sînt mai complicate. Operează în cadrul unei escadrile de misiuni speciale îndeosebi datorită vastei experiențe pe care o are în pilotarea avioanelor inamice. Uneori ne cad în mîini şi, cînd se întîmplă acest lucru, el le testează.

— Vrei să-mi spui că nu pot să-l văd? întrebă Abe.

— Nu e vorba de asta. Adevărul e că nu-i aici. E în Scoția. Un Junkers 88S care opera în zona Norvegiei a aterizat acolo din greşeală. Harry s-a dus să supravegheze inspectarea lui. O să-l ducă la o bază specială, dar s-ar putea să mai treacă vreo cîteva zile. Aş vrea să fi ştiut că veniți.

— E strict secret. Am venit cu o fortăreață. Problema e că trebuie să mă întorc în şase zile. Şi am o mulțime de lucruri de făcut. Trebuie să mă întîlnesc cu Winston, cu Ike şi cu alții, dar Harry era o prioritate. Nu l-am mai văzut din ’39, cînd a plecat în Finlanda.

— Ştiu şi îmi pare nespus de rău. O să vorbesc cu el, să vedem dacă nu putem să grăbim lucrurile.

— Mai e ceva. Tot nu s-a transferat la U.S. Air Force, nu?

— Nu vrea, domnule senator.

— Ei bine, preşedintele Statelor Unite vrea ca el s-o facă. Sînt unii care o iau ca pe o palmă.

West era furios şi trase adînc aer în piept.

— Acest lucru mă supără foarte tare, domnule senator. Nepotul dumneavoastră e renumit pentru faptul că nu îşi revendică toate loviturile. După părerea mea, este cel mai bun pilot RAF pe care l-am cunoscut vreodată şi cu cele mai multe avioane doborîte la activ. Vă rog să-mi scuzați enervarea, dar presiunea vine de la persoane din Air Force, de obicei de nivel înalt, care n-au făcut nimic. Cîți ani are nepotul dumneavoastră, douăzeci şi şase? Cinci ani de pilotaj pe timp de război. N-ar trebui să fie aici, dar este.

— Slavă Domnului, spuse Abe. Şi enervează-te cît vrei. Eu, însă, trebuie să plec acum. Mă întîlnesc cu Ike la Hayes

Lodge.

— Sper să avem ocazia să ne întîlnim, încheie West.

— Ah, o să ne întîlnim, fii sigur.

Avionul JU 88S din Scoția avusese ghinion. Lovit de un Mosquito deasupra Mării Nordului, cu instrumentele de bord avariate şi navigatorul şi mitraliorul morți, pilotul rănit intrase într-un nor şi scăpase. Din moment ce nu putea să vadă steaua polară, nu putea naviga într-acolo şi, în orice caz, brațul stîng îi era atît de grav rănit, încît trebui să-şi adune toate puterile pentru a trage de manetă. Cînd văzu coasta şi luminile unui aerodrom, coborî repede şi ateriză la o bază de bombardiere RAF numită Kinross. Cînd îl scoaseră din avion, era leşinat.

Era imposibil ca avionul să fie dus în sudul Angliei înainte să suporte cel puțin minimum de reparații la carlingă şi instrumente. Veniră un ofițer inginer şi o echipă alcătuită din oameni foarte buni, iar, după o cercetare amănunțită, Harry le spuse de ce era nevoie.

Era la popotă în seara aceea cînd sună West.

— Cît de curînd poți să-l aduci?

— În trei zile, poate patru.

— Nu se poate mai repede? Bunicul tău e aici.

Fu un adevărat şoc.

— Ştiți pentru cît timp?

— Şase zile, inclusiv astăzi. Uite ce e, Harry, lasă totul. Vino înapoi, o să găsesc pe altcineva.

— Nu e nimeni cu experiența mea, ştiți asta.

— A ridicat problema transferării tale la prietenii tăi americani, a zis că Roosevelt e de părere că ar trebui s-o faci.

— Ei bine, să-l ia naiba şi pe el, zise Harry. O să mă-ntorc cînd o să pot. Ținem legătura.

Stătea la barul din popota ofițerilor, cu un pahar de whisky cu apă, şi se gîndea. Ceilalți ofițeri aveau tendința de a păstra distanța, căci medaliile şi legenda din jurul lui îi țineau la respect. Harry nu era conştient de acest lucru. Ar fi

putut să se întoarcă imediat la Londra, atunci de ce nu o făcea? Răspunsul era simplu. Îşi evita bunicul intenționat. Era ca şi cum bătrînul ar fi făcut parte dintr-o altă viață, una care îi inclusese pe Max şi pe Mutti, dar viața aceea ținea de trecut, era un vis depărtat. Totuşi, trebuia să-l vadă, nu putea să evite acest lucru.

Îl strigă pe Jervis, locotenentul major însărcinat cu repararea motorului.

— Vino să bem ceva. Trebuie să-ți vorbesc.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse Jervis încîntat şi onorat.

— Ai spus că reparațiile la JU durează vreo trei, patru zile. Problema e că a apărut ceva neprevăzut. M-a sunat vicemareşalul West şi mi-a spus că-l vrea cît se poate de repede. Se poate în două zile?

— Aş avea nevoie de două echipe şi să se lucreze nopțile, domnule.

— Sînt sigur că domnul vicemareşal va aprecia acest lucru. Apropo, cînd vor vedea ce ai reuşit cînd vom duce avionul la bază, probabil că n-or să mai vrea să-ți dea drumul. Eşti un inginer de aeronave excelent şi sînt sigur că West va aprecia asta cînd îmi va citi raportul.

Era de ajuns. Jarvis nu putea fi mai încîntat.

— Domnule, să aud acest lucru de la dumneavoastră! zise el dînd paharul la o parte. Vă rog să mă scuzați, dar cred că ar trebui să mă apuc de treabă. Două zile ați spus, domnule. Considerați treaba ca şi făcută.

— Şi ție o să-ți placă la Baza Avioanelor Inamice, zise Harry. Consideră treaba ca şi făcută.

Abe se întîlni cu Churchill, cu Anthony Eden, cu Eisenhower, ascultînd răbdător. Chiar şi cînd generali ca Patton şi Omar Bradley se contraziceau, merita să asculte. Luă masa cu Montgomery într-o atmosferă încordată la Broomfield House, cînd feldmareşalul nu făcu nici un secret

din convingerea sa potrivit căreia el, nu Ike, ar fi trebuit să dețină comanda.

Ba fu chiar condus în Norfolk să viziteze o bază americană de unde avioanele B 17 porneau ziua în raidurile împotriva Germaniei. Dezastrul fusese îngrozitor deja, aproape insuportabil. Văzu cu ochii lui cîteva avioane care se întorseseră la jumătatea după-amiezei, unul din ele atît de grav avariat, încît trebui să aterizeze abrupt, derapînd pînă în capătul pistei şi apoi explodînd. Fu una din cele mai şocante experiențe din viața lui şi nu se simți deloc mai bine cînd i se spuse că cinci avioane nu se mai întorseseră.

Bău ceva la popota ofițerilor înainte să plece şi îi spuse gazdei sale, un general de brigadă pe nume Read:

— Băieții ăştia sînt atît de tineri. Îi voi spune preşedintelui ce-am văzut, poți fi sigur, dar, într-un fel, mi-e ruşine.

Un tînăr maior se apropie de bar, cu chipul încordat şi obosit. În partea stîngă a pieptului avea obişnuitele aripi şi panglici, dar, în dreapta, avea aripile RAF.

— Maiorul Wood, spuse Read. A luat parte la raid.

— Aripile RAF, zise Abe.

— Ah, sigur. Woodsy a pilotat Wellington-uri şi apoi Lancaster-uri în cadrul Detaşamentului de Bombardiere al RAF. Domnul senator Abe Kelso, domnule maior.

Wood îi strînse mîna şi apoi se încruntă.

— Kelso? Îl cunoaşteți din întîmplare pe Harry Kelso?

— Este nepotul meu.

Tînărul îi strînse mîna cu putere.

— E cel mai bun. A trecut prin Bătălia Marii Britanii, apoi Africa şi scufundarea acelui crucişător italian. Mai trăieşte, sper, nu?

— E locotenent-colonel acum. La un fel de misiuni speciale.

— E minunat. Cînd un om ca el e încă aici, ne dă tuturor speranțe, spuse Wood, după care se îndepărtă.

— Nu mi-am dat seama, domnule senator, zise Read. Mă mir că nu s-a transferat.

— E o poveste lungă, domnule general, spuse Abe zîmbind. Acum cred că ar trebui să mă întorc la Londra.

A doua zi dimineață, Harry porni spre Surrey, escortat de două Spitfire-uri, pentru eventualitatea în care cineva ar fi încercat să-l doboare. Jervis se aşează pe locul navigatorului, iar Tarquin se afla pe podea, în sacul său, Harry desfăcînd fermoarul doar atît cît să i se vadă capul.

— Pare gînditor, spuse Jervis.

— Aşa ai părea şi tu dacă ai fi văzut cîte a văzut el. Zboară din 1916.

— Dumnezeule!

Zborul fu lipsit de incidente. În ultima clipă, Spitfire-urile se întoarseră şi Harry aterizã, ascultîndu-l pe controlor, după care rulă pînă la un şir de hangare şi opri. El şi Jervis coborîră. În hangare mai erau cîteva avioane Luftwaffe: un Arado, două ME 109-uri, două Storch-uri.

— Ai destule în care să-ți înfigi dinții, îi spuse el lui Jervis.

O maşină a Statului Major al RAF veni lîngă ei şi din ea coborî West.

— M-am gîndit să vin să te iau.

— Sînteți foarte amabil, domnule. Permiteți-mi să vi-l prezint pe locotenentul major Jervis. Am pomenit de el în raportul meu de ieri.

— Excelentă treabă, Jervis, spuse West strîngîndu-i mîna. O să pun să fii transferat la misiuni speciale. Te promovez la rangul de conducător de escadrilă temporar. Dacă faci o treabă bună, poate o să rămîi definitiv.

— Vă mulțumesc, domnule, bîigui Jervis.

Harry îi făcu cu mîna şi îl urmă pe West în maşină.

— Bunicul tău e la *Savoy*. M-am gîndit să te las acolo.

— Sînteți foarte amabil, domnule. V-ați cunoscut?

— Ah, da. Un om de treabă, zise West oferindu-i o țigară. E din ce în ce mai greu să te păstrez, Harry, şi Ministerul Aerului nu vrea necazuri.

— Puțin îmi pasă, replică Harry.

— E o situație delicată. Oricum, te las acolo. Ah, şi, apropo, am o cursă pentru tine mîine. Prinzi doi iepuri dintr-o dată.

— Ce vrea să însemne asta?

West îi spuse, după care îl lăsă la *Savoy* şi Harry intră în hol cu cîte o geantă în fiecare mînă. Însuşi recepționerul i le luă şi i le dădu unui băiat de serviciu.

— Cred că nu mai avem camere, domnule locotenent-colonel.

— Bunicul meu e aici, senatorul Kelso.

Recepționerul radie.

— Bineînțeles, domnule. Un apartament cu două camere la primul etaj. Nici o problemă.

Abe stătea la fereastra camerei de zi, delectîndu-se cu un trabuc şi privind spre Tamisa. Deodată, auzi o bătaie în uşă.

— Băiatul de serviciu, domnule.

— Intră, e descuiat, strigă Abe.

Uşa se deschise şi băiatul intră cu bagajele.

— Ce înseamnă asta? întrebă Abe şi, în clipa următoare, apăru Harry.

— Salut, Abe, zise el, exact ca pe vremuri, şi anii părură să dispară brusc.

Abe, copleşit de emoție, îl îmbrățişă plîngînd.

După cîteva minute, stînd lîngă fereastră, bea coniac pentru a se mai linişti.

— La naiba, Harry, e de necrezut. Doamne, toate medaliile astea!

— Mai ții minte cum zicea tata? Nişte tinichele frumoase. Mai ştii ceva de Max şi de Mutti?

— Nu, sursa mea suedeză a secat.

— S-ar putea să aflu eu cîte ceva.

— Cum ai putea?

— Lucrez pentru un anume general de brigadă Munro. E la SOE şi foarte implicat în spionaj.

— Am auzit de el. E foarte implicat şi cu Ike.

— E firesc. Invadarea, spuse Harry. Munro paraşutează agenți în Franța tot timpul. Fac curse pentru el. O să văd ce pot face.

Abe încuviință.

— Avem o problemă. Preşedintele te vrea în U.S. Air Force şi la fel şi Ike.

— Ah, pentru Dumnezeu! explodă Harry. M-am săturat pînă peste cap de treaba asta! Ce-or să-mi facă, să mă judece la Curtea Marțială?

— Harry, te porți prosteşte.

— Cum adică? Se gîndesc să-l transfere şi pe Max din Luftwaffe? întrebă el, după care se ridică şi trase aer în piept. Ajunge, mă duc să fac o baie. Ce faci în seara asta?

— Am rezervat o masă în River Room.

— Excelent, zise Harry deschizînd sacul de voiaj şi punîndu-l pe Tarquin pe masă. Ia uite, Abe. Nu te face să-ți aminteşti de trecut? A fost cu mine de fiecare dată cînd am zburat, zise el şi luă cealaltă geantă. O să folosesc camera alăturată. Am auzit că mergi la Southwick House cu Ike mîine, zise el deschizînd uşa.

— De unde ştii?

— Eu sînt pilotul.

River Room era aglomerat devreme, dar peste tot în Londra era aşa în zilele acelea, iar cînd intrară Abe şi Harry, şeful sălii le ieşi repede în întîmpinare.

— Am o masă bună pentru dumneavoastră lîngă geam, domnule senator. Pentru patru persoane ați spus, nu?

— E perfect, zise Abe.

Se aşezară, el comandă şampanie şi Harry întrebă:

— Cine sînt ceilalți?

— Ah, cînd tu erai în baie, mi-am zis să-l sun pe generalul tău de brigadă Munro. I-am spus că cinezi cu mine şi l-am întrebat dacă vrea să vină şi el. A sugerat să-şi aducă şi nepoata, o anume doctoriță Sobel. Înțeleg că o cunoşti?

— Da, ne-am cunoscut, dar asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă. Mama ei a fost sora lui Munro, englezoaică. Tatăl ei era colonel în Air Force ultima oară cînd am auzit de el.

— Nu mai e. Acum e general de divizie şi se află aici de o lună. E foarte mult în preajma lui Ike.

— Bravo lui, zise Harry încruntîndu-se. Mă întreb ce-o mai pune la cale Munro.

— Trebuie neapărat să pună ceva la cale?

— Ah, da. Cu asta se hrăneşte.

În clipa aceea, Munro apăru însoţit de Molly. El era în uniformă, iar ea purta o toaletă de seară alcătuită dintr-o jachetă şi o fustă scurtă dintr-un fel de crep maro. Era puţin fardată şi părul îi era prins la spate cu o fundă din catifea maron.

Harry şi Abe se ridicară şi Munro spuse:

— Nepoata mea, Molly, domnule senator.

Abe o privi aprobator.

— Eu îţi cunosc tatăl şi, din cîte am înţeles, dumneata îmi cunoşti nepotul.

Ea îi zîmbi lui Harry şi îi strînse mîna.

— Ce mai faci?

— În formă.

— Totdeauna ai fost.

— Ultima oară cînd te-am văzut păreai obosită, spuse el.

— Şi acum?

— Suficient de bună pentru… spuse el şi ezită. Dans. Hai să facem asta şi să-i lăsăm pe cei mai bătrîni să discute.

„Orpheans“ cîntau un foxtrot lent, *Noapte şi zi*, şi ei începură să danseze.

— Iată-ne iarăşi, spuse el.

— Şi iată-te acoperit de glorie, ca de obicei.

— Şi tu? Din cîte-mi amintesc, erai la Cromwell. Tot acolo eşti?

— Din cînd în cînd. Acum sînt chirurg principal. Lucrez la mai multe spitale.

— Mai lucrezi pentru Munro? Julie Legrande mi-a spus că te duceai şi la Cold Harbour.

— Cînd şi cînd, spuse ea încruntîndu-se. Dar insinuezi şi altceva.

— În ziua aceea cînd ne-am plimbat prin oraş după masa de prînz la *Garrick*, l-am auzit pe bătrînul Dougal vorbind cu tine după aceea acasă. Îți ceruse să scoți cît mai multe de la mine.

— Of, fir-ar să fie. Aş fi o spioană îngrozitoare.

— E-n regulă. Mi-a plăcut plimbarea. Trebuie să faci acelaşi lucru şi în seara asta?

— Dacă vrei să ştii, unchiul mi-a spus că cinează cu tine şi cu bunicul tău şi l-am întrebat dacă pot să vin şi eu.

— Zău? Oare de ce?

— Nu fi porc, Harry Kelso. Ştii foarte bine de ce.

O clipă, ea fu cît pe ce să plîngă şi el regretă imediat.

— Bine, îmi pare rău, şi sînt un porc.

Orchestra începu O *zi ceţoasă în Londra* şi Molly se lipi şi mai mult de el.

— Ce mai face Jack Carter? o întrebă el.

— Bine. E maiorul Carter acum.

— Există vreun bărbat în viața ta?

— Da, dar nu face cine ştie ce în privința asta.

El o strînse şi mai tare în braţe şi, la masă, Munro îi spuse lui Abe:

— Ascultă-mă pe mine, domnule senator. Sărmana fată s-a îndrăgostit de ticălos de prima oară cînd l-a văzut.

— Şi eu pot să-ți spun că îmi convine de minune, zise Abe.

Molly şi Harry se aşezară, se turnă şampanie în pahare şi chelnerul le sugeră specialitatea din seara aceea: budincă de egrefin, cartofi şi ceapă. Luară toți cîte o porție.

— Ăsta este războiul, mîncare bună, spuse Munro ridicînd paharul. Pentru noi şi la naiba cu Hitler.

— Fiindcă veni vorba de Führer, ai ceva veşti în legătură cu Max? întrebă Harry.

— Nimic ce-ai vrea să auzi. În timpul Micului Bombardament, a fost deschizător de drumuri zburînd pe un JU 88S din Chartres şi Rennes. Am impresia că a participat la cincisprezece sau şaisprezece raiduri.

— Trebuie să fi fost foarte greu, spuse Harry calm. Sudul Angliei nu e un loc bun pentru Luftwaffe în ziua de azi.

Urmă un moment de linişte.

— Greu? interveni Molly. Harry, a bombardat Londra. Ştii că peste o sută de persoane au murit într-o singură staţie de metrou care a fost lovită?

— Crucişătorul *Orsini* avea un echipaj de opt sute douăzeci de oameni, spuse Harry încet. După ce l-am scufundat eu, ştii cîţi au reuşit să scoată din apă?

— Nu, zise ea cu un glas stins şi, pe chipul ei, se văzu ceva asemănător cu teama.

— Şaptezeci şi doi. Deci am ucis şapte sute patruzeci şi opt de oameni, spuse el şi ridică din umeri. Aşa cum se spune, războiul e un infern. O staţie de metrou, un crucişător… Oamenii mor, Molly. Noi îi ucidem. Asta e datoria noastră.

Tăcerea domni timp de cîteva minute apăsătoare, după care Munro schimbă repede subiectul.

— Mîine te duci cu Ike la Southwich? îl întrebă el pe Abe.

— Exact, şi Harry o să piloteze avionul.

— L-ai cunoscut pe Ike, Harry? îl întrebă Munro.

— Ştii foarte bine că nu, vulpoi bătrîn.

— Ai grijă. O să-ncerce să te convingă să te transferi.

În clipa aceea, apăru chelnerul.

— Îmi pare nespus de rău, dar au sunat de la spitalul *Guy*, domnişoară doctor Sobel. Vă roagă să vă duceţi imediat.

— Doamne, iarăşi. Pot să iau maşina ta, unchiule?

— Bineînţeles.

— Te conduc, spuse Harry.

Ieşiră şi portarul spuse:

— Şoferul domnului general de brigadă Munro a dat o fugă pînă vizavi să mănînce un sandviş şi să bea un ceai, domnule

locotenent-colonel. Mă duc să-l chem.

Plecă grăbit, iar Harry şi Molly îl urmară, oprindu-se pe trotuar. Alături era un magazin foto şi fotograful stătea deoparte, acostînd trecătorii în lumina din ce în ce mai slabă.

— Nu e prea întuneric? întrebă Molly.

Fotograful o auzi şi clătină din cap.

— Folosesc blițul. Poza e gata în douăzeci şi patru de ore. O liră.

— Peste douăzeci şi patru de ore aş putea să fiu mort, zise Harry.

— Ce lucru îngrozitor ai putut să spui, interveni Molly.

Harry scoase o bancnotă de cinci lire din portmoneu şi o despături.

— Două fotografii. Una pentru domnişoara şi una pentru mine, trimise la recepția hotelului *Savoy* peste două ore. Pe numele Kelso. Dacă mă dezamăgeşti, îl pun pe fratele meu să-ți bombardeze magazinul.

— Eşti grozav, bătrîne, s-a făcut.

Se întoarseră lîngă *Savoy* şi se opriră în dreptul intrării, iar el făcu o fotografie şi, apoi, încă una, pentru noroc.

— N-o să te dezamăgesc, bătrîne.

Maşina opri în fața lor şi Harry deschise portiera.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd.

— Of, prostuțule, zise ea şi, înălțîndu-se pe vîrfuri, îl sărută pe buze. Presupun c-o să te duci la naiba în felul tău, adăugă şi urcă.

Harry îi găsi pe Munro şi pe Abe discutînd.

— Ce mai puneți la cale?

— Războiul e cîştigat, Harry, spuse Abe. E doar o chestiune de timp.

— Şi cum rămîne cu armele secrete ale Führer-ului? Cu rachetele şi aşa mai departe? Toți am auzit zvonurile astea. Ba au chiar şi un mare avion în construcție.

— După părerea noastră, nimic din toate astea nu va avea importanță, zise Munro. Vom învinge, nu există nici o îndoială

în privința asta. Or să se mai dea lupte grele în Rusia şi Europa, dar, la urmă, ne aşteaptă victoria.

— E un slogan german.

— Da, ştiu. Mai vreți şampanie?

— Mai bine nu, mîine dimineață trebuie să pilotez.

— Domnul general de brigadă Munro mi-a dat o veste de la Berlin care nu e deloc liniştitoare, spuse Abe. A avut loc o încercare nereuşită de a-l asasina pe Hitler. Cîțiva ofițeri şi două femei au fost arestați şi executați. Erau cu toții membri ai aceluiaşi club de bridge.

— Şi?

— Problema e că şi Elsa era membră a clubului.

Harry deveni foarte palid şi chipul i se împietri. Îi făcu semn chelnerului şi zise:

— O să mai beau, totuşi, un pahar de şampanie.

După aceea, îşi aprinse o țigară şi se întoarse spre Munro.

— Povesteşte-mi.

Cînd Munro termină, se făcu linişte.

— Oamenii dumitale din Berlin sînt buni? întrebă Harry în cele din urmă.

— Foarte buni. Avem oameni chiar şi în armată, care fac tot ce pot.

— Şi eşti sigur că mama n-a fost arestată?

— Cît se poate de sigur. Harry, este o persoană foarte bine cotată în societate. Se află adesea în compania lui Göring, spuse el clătinînd din cap. Totuşi, asocierea ei cu cine nu trebuie n-o să fie bine văzută la Gestapo. Din cîte mi s-a spus, nu e prietenă cu naziştii, dar, pînă acum, a ajutat-o poziția ei privilegiată.

— Însă asta n-o să dureze o veşnicie, nu?

— Aş zice că ar trebui să aibă grijă.

— Să sperăm că şocul celor întîmplate o s-o facă să se gîndească, zise Abe.

— Da, problema e că niciodată n-a stat să se gîndească, spuse Harry furios.

— Exact ca tine? spuse Munro.

Harry rîse fără tragere de inimă.

— Bine, domnule general, bine. Totuşi, sper că şi-a învățat lecția.

— Cu toții sperăm asta, spuse Abe.

În clipa aceea, chelnerul veni cu un plic mare.

— Fotograful de la magazinul din colț v-a trimis asta, domnule locotenent-colonel.

— Mulțumesc, zise Harry deschizînd plicul şi scoțînd patru fotografii. S-a întrecut pe sine. Eu am cerut doar două.

Era o fotografie reuşită, amîndoi în dreptul intrării restaurantului *Savoy*.

— Ia una pentru Molly şi una pentru dumneata. Abe, ia şi tu una, zise Harry scoțînd portmoneul, măsurînd fotografia şi, apoi, îl chemă iarăşi pe chelner. Sînt sigur că trebuie să ai o foarfecă pe undeva. Taie asta, te rog, în aşa fel încît să se potrivească în portmoneu.

— Cu mare plăcere, domnule.

Harry îşi termină şampania.

— Şi, acum, la culcare. Trebuie să ne trezim foarte devreme, Abe.

— De acord.

Chelnerul se întoarse cu portmoneul şi cu fotografia.

— Mulțumesc, zise Harry potrivind-o înăuntru. Poți să-i spui lui Molly că o port deasupra inimii, domnule general. Pe curînd, adăugă el, după care se ridică şi ieşi.

În micuța cafenea de pe Westbourne Grove, Sarah şi Fernando stăteau la masa lor obişnuită.

— Nu sînt prea multe de raportat, zise ea. Am o listă cu piloții de la misiuni speciale care îl transportă pe Eisenhower de la Croydon la Southwick House. Foloseşte pista de acolo destul de mult zilele astea. Drumuri pînă la Londra şi înapoi.

— Acest locotenent-colonel Kelso care va zbura mîine, spuse Fernando. Berlinul vrea să afle absolut totul în legătură cu el, nu?

— Exact. După cum vezi, lucrează permanent în cadrul acestui serviciu, dar e ceva mai mult cu el. Misiuni speciale. Aşa cum am mai spus, totul se leagă de Tempsford şi Tangmere şi, bineînțeles, de Cold Harbour.

— Bine, zise el împăturind hîrtiile şi vîrîndu-le în buzunar. Hai să mîncăm acum.

La Croydon era o ceață foarte deasă şi ploua torențial în timp ce Abe aştepta într-o baracă Nissen aproape goală, bînd o cafea proastă. Lysander-ul, un avion urît, se afla pe o platformă fiind verificat de doi mecanici. Harry, cu impermeabil şi cizme, arăta cam neobişnuit aşa cum ținea umbrela deasupra capului şi vorbea cu ei. Se întoarse şi porni spre baracă, exact în clipa în care o maşină a Statului Major se apropia. Şoferul coborî şi îi deschise portiera lui Eisenhower, şi un tînăr maior veni repede de pe partea cealaltă. Harry se duse spre ei cu umbrela.

— Îți mulțumesc, băiete, spuse Ike în timp ce se îndreptau spre baracă. 'neața, Abe, zise el. Aia e cafea?

— Cea mai proastă din lume, dar e fierbinte.

— Merge, spuse Ike luînd ceaşca pe care i-o oferi un sergent. Unul din aghiotanții mei, maiorul Hill.

Hill avea aripile piloților, o DFC şi o Inimă Purpurie.

— Încîntat, domnule senator.

— Mai plecăm? întrebă Ike uitîndu-se la ceață şi la ploaie. Ce părere ai, domnule maior?

— Nu ştiu sigur. Mai bine îl întrebăm pe pilot.

Harry ieşi din camera hărților chiar în clipa aceea şi Hill îl întrebă:

— Mai plecăm? Mie mi se pare că nu se vede absolut nimic.

Harry aruncă o privire afară.

— Nu-i nici o problemă. Ceața nu împiedică decolarea, domnule maior. Ar trebui să ştiți asta.

Hill era furios.

— Ascultă, este vorba de comandantul suprem. Nu vreau un amărît de pilot care încearcă să-şi facă un nume.

— Ei bine, va trebui să ne dăm toată silința, domnule maior, şi foloseşte un ton mai adecvat. Sînt mai mare în grad.

Harry îşi scoase impermeabilul atunci şi luă o haină de zbor din cuier. Ike se întoarse încruntat şi, văzîndu-i medaliile şi tresele de pe umeri, Hill îngăimă:

— Vă rog să mă scuzați, domnule locotenent-colonel. Nu mi-am dat seama.

— Ei bine, acum ştii.

Harry îşi puse haina şi Ike întrebă:

— Eşti american?

— Harry Kelso, domnule.

Ike îi întinse mîna.

— Aşadar, ne întîlnim, în sfîrşit, domnule locotenent-colonel, şi trebuie să-ți spun că e o onoare, zise el întorcîndu-se spre Hill. Nepotul domnului senator Kelso.

Pe chipul lui Hill se văzu din nou acea expresie care se vedea pe fețele celor din domeniu atunci cînd îl întîlneau pe Kelso.

— Ați luat parte la Bătălia Marii Britanii. Ați scufundat *Orsini*.

— Toate într-o zi de muncă, domnule maior, spuse Harry, după care se întoarse spre Ike. Plouă, dar în zona lui Southwick House nu e ceață. O să fie un zbor cu goluri de aer, dar vom ajunge la destinație în patruzeci de minute.

— E foarte bine, zise generalul Eisenhower.

Nu fu un zbor plăcut. Fu zgomotos, ploaia răpăind în acoperiş, iar ei coborau alarmant în golurile de aer, dar, deodată, Portsmouth se zări în stînga, înghițit de ploaie, şi Harry se ținu de cuvînt, aterizînd exact la timp. O maşină aştepta.

Îndreptîndu-se spre ea, Ike îi spuse lui Harry:

— Plecăm la patru. E bine, domnule locotenent-colonel?

— Foarte bine. Au pus deja nişte mecanici să verifice motorul şi o să facem plinul, deşi nu-i nevoie. Aşa e cînd eşti

persoană importantă, domnule general. Voi fi aici.

— Ba nu. Vei veni cu noi, spuse Ike urcînd în maşină.

Fort Southwick fusese construit în secolul al nouăsprezecelea, cu un labirint de tuneluri şi acum era cartierul general al Operațiunilor Secrete Combinate pentru Dominație. Tot ce privea invazia se discuta acolo, iar în inima sa se afla Camera Planurilor Navale. Era unul din cele mai bine păstrate secrete ale războiului.

Southwick House fusese aleasă pentru a fi cartierul general al Dominației datorită faptului că se afla aproape de Fort, în cele din urmă Marina fiind alungată şi SHAEF luînd-o în stăpînire. Peste tot se vedeau corturi şi rulote pentru personalul numeros. Montgomery avea o rulotă, deşi nu era acolo în ziua aceea. Eisenhower avea una imensă lîngă Pitymoor Lane. Era incredibil de spațioasă, conținînd o cameră pentru comunicații, o cameră de zi, dormitoare şi baie.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse el lui Abe, după care se întoarse spre Hill. Ia-l pe domnul locotenent-colonel la o plimbare. Arată-i totul. O să ne întîlnim cu toții ca să mîncăm ceva. Să zicem la ora unu.

Hill îi arătă, într-adevăr, totul lui Harry, o încăpere deosebit de interesantă fiind cea pe care Hill o numi Camera Hărților. Doi inşi se apucaseră să aşeze nişte părți din ceea ce, evident, avea să fie o imensă hartă de perete.

— Coasta franceză şi, în general, acea zonă unde va avea loc debarcarea, spuse Hill clătinînd din cap. Bieții oameni.

— De ce spui asta?

— Ei nu ştiu, dar după ce or să pună harta, nu vor mai avea voie să plece de-aici decît după ziua cea mare.

Harry izbucni în rîs.

— Or să se întrebe de care parte sînt.

Mai tîrziu, la popotă, stăteau într-un colț, fumînd, şi Harry bea un ceai.

— Vezi ce englez am devenit? Nu mai suport cafeaua.

— Eşti de multă vreme aici.

— În ’39 am plecat în Finlanda.

— Dumnezeule, cinci ani.

— Şi dumneata?

— Pilot pe B 17. Unsprezece misiuni şi, apoi, am fost lovit în carlingă. În mîna stîngă n-am forță decît pe jumătate. N-o să mai pot zbura niciodată. Am avut noroc că am primit slujba asta.

— Ce-o să faci cînd o să se termine totul?

— Înainte să înceapă, lucram în publicitate la Hollywood. O să mă duc înapoi la munca de imaginație. Poate or să facă filme cu avioane, ca după primul război mondial. Dar dumneata?

— Nu m-am gîndit. Războiul o să mai dureze încă.

— Înțeleg.

O clipă mai tîrziu, o ordonanță veni şi îi rugă să li se alăture generalului Eisenhower şi lui Abe în sala de mese.

În timp ce îşi mînca friptura, Eisenhower spuse:

— Domnule locotenent-colonel, trebuie să fiu sincer cu dumneata. A venit vremea să te transferi la Air Force, cu acelaşi grad, fireşte.

Harry îşi stăpîni nervii. La urma-urmei, era vorba de Eisenhower.

— Sînt foarte mulțumit unde mă aflu acum, domnule general. Aş vrea să termin ce am început.

— Cred că bunicul dumitale ți-a spus că aceasta este dorința domnului preşedinte şi, de asemenea, a mea, în calitate de comandant suprem al dumitale. Acum haideți să mîncăm liniştiți. Friptura e cu adevărat excelentă.

Mai tîrziu în seara aceea, cînd se aflau din nou la *Savoy*, îl sună Munro.

— Cum a fost cu Ike?

— Ca să folosesc o veche expresie englezească, m-a lovit sub centură. Mi-a dat o săptămînă ca să mă hotărăsc să mă

transfer de bunăvoie. După aceea, n-o să mai am de ales. Ştii cumva dacă Teddy West e liber?

— O să mă interesez, dar pot să-ți ofer ceva care să te facă să nu te mai gîndeşti la treaba asta în următoarele două zile.

— Orice. Despre ce e vorba?

— Am pe cineva foarte important care trebuie luat din Franța cu un Lysander de la Cold Harbour. Nu trebuie să-l pilotezi tu, dar am nevoie de tine ca să acoperi misiunea cu un Hurricane. Clientul este foarte important. Cineva mare din organizația lui de Gaulle. O faci?

— Doamne, da.

— Dacă West o să fie de acord, o asemenea misiune înseamnă că vei începe un tur oficial cu escadrila mea de misiuni speciale şi cred că ştii că un astfel de tur constă din şaizeci de operațiuni.

— Ştiu asta.

— S-ar putea ca tocmai să te fi salvat, zise Munro şi închise.

— Totul e-n regulă? întrebă Abe.

— Mîine trebuie să mă duc iarăşi la treabă. O misiune specială. Îmi pare rău, dar asta e.

— O să fie periculos?

— O să zbor într-o zonă periculoasă, dar, la naiba, fac asta de ani de zile. Oricum, tu o să pleci înapoi poimîine.

— E adevărat, zise Abe. Nici nu poți să-ți închipui ce mult a însemnat pentru mine faptul că te-am revăzut, zise el cu glasul încărcat de emoție. Cred că mă duc la culcare.

Harry stinse lămpile, îşi aprinse o țigară şi privi spre Tamisa în lumina slabă, după care se întoarse şi îl văzu pe Tarquin uitîndu-se la el din întuneric.

— Ei, o luăm de la capăt, bătrîne, zise el.

Capitolul 10

Harry ajunse la Croydon la ora zece a doua zi şi văzu că îl aştepta un Hurricane adus de la Duxford de un pilot ceh pe nume Hess, care vorbea englezeşte cu un accent foarte puternic.

— Domnule locotenent-colonel Kelso. Îmi face o mare plăcere să vă cunosc.

Avea cîteva decoraţii cehe şi o DFC.

— Vă cunosc eu, zise Harry. Eşti sigur că nu-mi dai marfă la mîna a doua?

Hess zîmbi.

— V-am face noi aşa ceva? Şi eu am luptat în Bătălie.

— Atunci e-n regulă.

— Nu ştiu despre ce e vorba, dar îţi urez mult noroc, prietene. Eu am plecat. Mă aşteaptă o maşină ca să mă ducă înapoi la Duxford.

Se îndepărtă prin ploaie şi sergentul care verifica avionul împreună cu o echipă se întoarse spre Harry.

— Mie mi se pare bun, domnule locotenent-colonel. Îi facem plinul, o ultimă verificare şi, după aceea, puteţi să plecaţi cînd vreţi.

Harry îşi puse haina şi cizmele de zbor, după care bău ceai şi mîncă un sandviş cu costiţă, uitîndu-se pe fereastră la Lysander-ul de lîngă Hurricane. Un pilot făcea ceva înăuntru. Cerul era înnorat şi se părea că venea furtună. Se duse şi citi buletinul meteorologic pentru Cornwall. Deocamdată, bun, dar mai tîrziu, situaţia avea să se schimbe.

Cînd se întoarse în camera alăturată, văzu o maşină a statului major oprind în faţă. Din ea coborîră Munro şi Jack Carter. Surpriza fu Molly Sobel.

Intrară, iar pilotul din Lysander veni spre ei. Munro spuse vesel:

— Ah, aici eşti.

— Vii cu noi? o întrebă Harry pe Molly.

— O măsură de prevedere, zise Munro. O misiune periculoasă s-ar putea solda cu victime. Mai bine s-o avem pe Molly prin preajmă.

Harry se întoarse spre Jack Carter.

— Maior acum? Felicitări.

— Asemeni.

Îşi strînseră mîinile şi, în clipa aceea, intră pilotul Lysander-ului.

— Locotenent major Grant, spuse Munro. A venit aseară de la Tangmere. A făcut nenumărate curse în Franța pentru mine. Ştie foarte bine ce are de făcut.

Grant avea vreo douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani şi o mustață roşcată.

— E o onoare să vă cunosc, domnule, zise el, după care se întoarse spre Munro. Mă duc să văd buletinul meteorologic.

— L-am citit eu, îi spuse Harry. O să ajungem cu bine acolo, dar se apropie furtuna. Prognoza pentru diseară nu e bună deloc.

Grant se strîmbă şi ieşi din încăpere. Ordonanața aduse ceai pentru toată lumea, iar Harry îşi desfăcu geanta, de unde scoase o cutie de țigări. Sacul suedez se afla pe masă lîngă geantă, iar Molly întrebă:

— Acolo e celebrul Tarquin?

— Ah, ştii de el?

— Bineînțeles. Pot să-l văd?

— Dacă vrei.

El îşi aprinse o țigară şi ea deschise fermoarul sacului, scoțîndu-l pe Tarquin. Munro şi Jack tăcură brusc.

— Dumnezeule, zise Jack.

— Vai, este superb, exclamă Molly strîngîndu-l pe Tarquin la piept.

— A zburat de fiecare dată cu tata deasupra Flandrei cînd el a luptat în cadrul lui *Royal Flying Corps*. De aceea poartă aripile RFC. Cele ale RAF vin de la mine. Le-a meritat.

— A fost cu tine de fiecare dată cînd ai zburat? întrebă Munro.

— De fiecare dată.

Molly îl puse pe Tarquin la loc şi închise sacul exact cînd se întoarse Grant.

— Domnul locotenent-colonel Kelso a avut dreptate, domnule general. Diseară o să fie cam dificil.

— Ei bine, atunci haideți să pornim, zise Munro, după care se întoarse spre Harry. Ne vedem la Cold Harbour.

Zborul decurse fără probleme, dar ploaia bătea deja dinspre mare cînd Harry efectuă o aterizare perfectă la Cold Harbour, rulînd spre hangare. Cîțiva mecanici îi ieşiră în întîmpinare, îmbrăcați tot în salopete Luftwaffe, dar, de data aceasta, cu chipiuri RAF. El deschise centroplanul şi îi aruncă bagajele unui caporal. Cînd coborî, observă că avionul Fieseler Storch continua să se afle într-unul din hangare.

Se întinse şi îşi aprinse o țigară, iar Julie Legrande veni cu jeep-ul.

— Salutare. Sări repede, zise ea în clipa în care începu să plouă. Nu pare o vreme bună pentru misiune, nu-i aşa?

— Un buletin meteorologic îngrozitor.

— Primul buletin a fost bun.

— Vremea ar putea să se schimbe mai tîrziu. Ce mai faci?

— Bine. Am auzit că te vor americanii.

— Aşa am auzit şi eu, zise el complet indiferent.

— Eşti încăpățînat, nu?

— Nu, doar căpos, cum zici tu.

Ea întoarse spre strada principală a satului.

— Unde mergem?

— Poți să te instalezi la mînăstire mai tîrziu. Lysander-ul o să ajungă peste vreo oră, adineauri am aflat. E nevoie de tine la han. Să le fac de mîncare oamenilor de pe barca de salvare. Şi sînt sigură că şi tu ai vrea să mănînci ceva.

— Sînt perfect de acord. Cum reuşeşti să te descurci cu oamenii de pe barca de salvare? Credeam că toți localnicii au fost izgoniți de aici.

— Au fost, dar lucrurile s-au schimbat. Totul e încă strict secret, dar membrii echipajului locuiesc în căsuțe şi familiile lor sînt împrăştiate în zonă. Pe la ferme, prin satele din preajmă. Oamenii pleacă pe rînd la sfîrşit de săptămînă.

— Nu e riscant pentru securitate?

— Se vede că nu-i cunoşti. Probabil că sînt cei mai disciplinați oameni din cîți ai văzut. De obicei, sînt voluntari neplătiți. În acest caz, însă, sînt plătiți, pentru că nu se mai pot ocupa de treburile lor.

Opri în fața hanului şi Harry coborî, uitîndu-se la firmă.

— Interesant. Un simbol de Tarot. De unde ai luat-o?

— Eu însămi am pictat-o.

— Tarot-ul nu este un hobby, domnule locotenent-colonel.

— Poate îmi ghiceşti şi mie, zise el aruncîndu-şi haina de zbor în jeep.

— Nu se poate. Ştiu prea multe despre tine, spuse ea intrînd în han.

Focul ardea vesel. Înăuntru erau opt inşi, patru jucau cărți, unul citea ziarul lîngă foc şi ceilalți beau bere la bar.

— Haide, Julie, ne e foame, strigă cineva.

— Nu mai faceți gălăgie. Am trecut pe-aici mai devreme. Budincile sînt în cuptor, la fel şi cartofii şi varza. Mulțumiți?

Cel care citea ziarul strigă:

— Lăsați-o în pace, că vă trag cîteva curele.

Rîseră toți.

— Aşa, Zec, fă tu ordine, zise cineva.

Toți se uitară curioşi la Harry şi Julie îl duse lîngă foc.

— Zec Acland, cîrmaciul.

Acland avea treizeci şi patru de ani şi era un bărbat extrem de atrăgător, plin de energie şi cu fața arsă de soare ca ale tuturor oamenilor mării. Arăta a ceea ce era, un pescar învățat cu marea încă din copilărie.

— Locotenent-colonel Harry Kelso, spuse Julie.

— Ah, pilotul de pe Hurricane, spuse Zec întinzîndu-i o mînă tare precum granitul. Doamne, băiete, îți lipseşte vreo medalie?

— Le-am cumpărat de la Camden Market din Londra, zise Harry.

— Aşa, da?

Ceilalți rîseră şi Harry puse sacul cu grijă pe masă, aşezîndu-se.

Zec se arătă curios imediat.

— E ceva special acolo?

— Un urs, spuse Harry aprinzîndu-şi o țigară.

Toată lumea tăcu şi cineva rîse.

— Un urs?

— Înțeleg. O mascotă? întrebă Zec.

— Nu, mai mult decît atît. A zburat cu tatăl meu în primul război mondial şi pe mine m-a însoțit în fiecare misiune în acest război.

Cineva rîse din nou şi Julie trecu în spatele barului, luînd două halbe.

— Eu însumi am fost la Marină, spuse Zec. Pe torpiloare n-aveam loc pentru mascote.

Julie puse cele două halbe pe masă.

— Domnul locotenent-colonel a scufundat crucişătorul *Orsini*.

În încăpere se făcu linişte şi se părea că toți se uitau la Harry.

— Dumneata ai făcut asta? întrebă Zec.

— Exact.

— O mulțime de marinari au murit atunci.

— Şapte sute patruzeci şi opt, zise Harry, luînd o înghiţitură de bere. E bună. Am făcut ceva greşit?

— Toţi cei de-aici sîntem marinari şi cei mai mulţi dintre noi au fost înrolaţi în Marină. Marinarii sînt marinari, domnule locotenent-colonel. Indiferent de ţară, aşa a fost totdeauna. Marea a fost întotdeauna duşmanul nostru comun.

— Războiul, războiul, afurisitul de război, zise Julie.

— Asta e. Nu e vina dumitale, domnule locotenent-colonel, e numai vina războiului. A fost şi ursul cu dumneata?

— Ah, da.

— Atunci, arată-ni-l şi nouă.

Harry îl scoase pe Tarquin şi îl puse pe bar. Nimeni nu rîse. Era o linişte apăsătoare. Apoi, unul din marinari, cu o constituţie solidă, un păr şi o barbă încîlcite, vorbi în numele tuturor.

— Bătrîn ticălos şi minunat. Recunosc că n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Se înghesuiră în jurul lui şi Julie se aplecă peste bar.

— Ce frumos e! Putem să-l ţinem aici un timp?

— Desigur, zise Harry. Atîta timp cît va fi la loc în sac, pentru zborul din seara asta.

— Nu pleci nicăieri în seara asta, băiete, spuse Zec. O să fie şi mai rău înainte să fie mai bine.

— Lui Munro n-o să-i placă, spuse Harry şi, în clipa aceea, uşa se deschise şi intrară Munro, Molly, Jack Carter şi Grant.

— Miroase excelent, Julie scumpa mea, zise Munro. Am ajuns la timp pentru budincă, nu?

Mai tîrziu în seara aceea, în timp ce ploaia răpăia în ferestrele mînăstirii, se aflau în bibliotecă, adunaţi în jurul mesei pe care era desfăcută harta ce înfăţişa coasta Cornwall-ului care se întindea pînă în Franţa.

— Asta e ţinta, la două mile în afara acestui sat, Grouville. După cum ştii, Grant, trebuie să iei o singură persoană, un anume colonel Jobert, extrem de important pentru generalul

de Gaulle. Gestapo-ul se ține după el de săptămîni întregi. Trebuie să-l scoatem de acolo.

— Bine, dar din cîte am înțeles, în planul inițial era vorba de lumina lunii, pentru ca domnul locotenent-colonel Kelso să mă poată acoperi fără probleme la miezul nopții, iar acum în prognoză nu se întrevede nici o redresare a vremii.

Zec Acland se întoarse de lîngă foc, aprinzîndu-şi pipa.

— Se înşeală, ca de obicei. După părerea mea, vîntul şi ploaia or să îndepărteze ceața pe la trei şi jumătate, patru. Patruzeci şi cinci de minute pînă acolo, intrați şi ieşiți. Înainte de ivirea zorilor, luna o să se vadă foarte clar. Atîta timp cît pasagerul dumneavoastră poate să aştepte, veți putea să-l luați.

— Glasul experienței, zise Munro. Avem posibilitatea de a lua legătura prin radio. Pot să schimb ora, nu-i o problemă. Eşti de acord, Harry?

— Absolut. Dar aş vrea să vă atrag atenția că o să fim foarte vizibili în zori.

— Pentru asta te vei afla tu acolo, spuse Munro. Acum, că ne-am înțeles, haideți să mîncăm.

Zec avea perfectă dreptate, deoarece ploaia şi vîntul risipiră ceața, după care ploaia se opri şi o semilună se văzu foarte limpede pe cerul senin. Grant decolă primul, Lysander-ul înălțîndu-se în văzduh şi întorcîndu-se spre mare.

Inițial, acel gen de avion avea două tunuri Hispano de 20 mm de fiecare parte a trenului de aterizare, iar capotajul de pe roți adăpostea o mitralieră Browning 303, însă acest lucru fusese pe vremea cînd Lysander-ul era un avion de recunoaştere. Modificat pentru misiuni speciale, acum era neînarmat şi, de obicei, zbura atît de jos, încît urma indiciile de la sol, situîndu-se adesea sub nivelul radarului.

Harry îi dădu lui Grant cincisprezece minute şi decolă şi el, îndreptă avionul la o altitudine de şase sute de metri şi se luă după Lysander cu trei sute de mile pe oră, ajungîndu-l din urmă cît ai clipi. Îl văzu mult mai jos, coborî şi el, apoi se ridică iarăşi la şase sute, după care îşi ocupă poziția.

Trecură pe deasupra coastei franceze, înaintînd spre interior şi imediat se văzu ținta, lămpi de bicicletă aşezate în formă de L, în felul obişnuit al Rezistenței. Harry dădu roată zonei şi Grant coborî, zorii începînd să se ivească deja.

Pe aerodromul de la Fermanville, la douăzeci de mile distanță, Max şi încă doi piloți jucau cărți cînd începu să sune alarma.

Controlorul de trafic spuse calm:

— Avem trafic, avem trafic. Două ținte. Pregătiți-vă repede şi eu vă voi da coordonatele.

Max şi prietenii săi, deja îmbrăcați pentru zbor, ieşiră imediat şi o rupseră la fugă spre platforma pe care se aflau cele trei ME 109-uri ale lor. Max îşi luă paraşuta de la sergent, şi-o puse, după care îşi puse casca. O clipă mai tîrziu, fiind lider, decolă primul şi ceilalți îl urmară repede.

Pe măsură ce se lumina, nori grei se adunau pe cer şi ploaia răpăia în acoperiş. La nouă sute de metri, Harry zbura printre nori luînd curbe largi, conştient de Grant, care zbura mult mai jos, cînd deodată, la vreo două mile distanță, un ME 109 apăru printre nori, năpustindu-se asupra Lysander-ului.

Harry coborî. Hurricane-ul putea să zboare cu patru sute de mile pe oră în picaj. Fu conştient de o mişcare în partea dreaptă, ştiu că însemna alt 109, dar nu îşi permitea să se joace. Lysander-ul era prioritatea lui. Ajunse în spatele primului ME, cele patru tunuri Hispano ale sale se descărcară şi spulberă aproape toată coada celuilalt avion. În acelaşi timp, un al doilea ME apăru din dreapta şi trase o rafală care zgudui întregul Hurricane. O parte din carlingă şi parbrizul se dezintegrară, o bucată de metal sfîşiindu-i obrazul lui Harry. Acesta înclină şi apoi răsturnă avionul în clipa în care al doilea ME trecu pe lîngă el, trăgînd instinctiv. Avionul Luftwaffe, pur şi simplu fu spulberat.

Coasta Cornwall-ului se afla la cincisprezece mile distanță şi Lysander-ul, la o înălțime de două sute cincizeci de metri,

se îndreptă spre casă. Uitîndu-se în sus, Grant văzuse tot. Şi mai văzu două lucruri. Că Hurricane-ul lăsa în urmă o dîră de fum şi că un al treilea ME îşi făcuse apariția dintre nori.

— Un miracol, exclamă colonelul Jobert. N-am mai văzut aşa ceva.

— O să aibă nevoie de ceva mai mult decît de un miracol acum, zise Grant şi chemă Cold Harbour prin radio. Sosire estimativă peste cincisprezece minute, dar Hurricane-ul este avariat. Sugerez lansarea imediată a bărcii de salvare.

Max văzuse totul de departe şi recunoştea măiestria cînd o întîlnea. Văzu întîi un avion distrus, apoi pe al doilea şi întoarse, îndreptîndu-se spre pradă, conştient de dîra de fum negru pe care o lăsă în urmă Hurricane-ul. Se apropie de el ca să-i dea lovitura de grație şi, deodată, fu ca şi în ziua aceea cu Lancaster-ul.

Cînd Hurricane-ul încetini, Max trase de manetă şi se înclină spre stînga. Avea un canal secundar prin care putea trage cu urechea pe frecvența RAF, aşa că îl folosi acum.

— Hei, englezule, ai luptat frumos, dar e timpul să renunți, altfel o să te prăjeşti.

Rezistînd cu greu, Harry recunoscu vocea imediat. Fiecare instinct al său îi spunea cine era.

— Salut, Max. A trecut ceva timp.

— Dumnezeule mare, tu eşti, Harry, zise Max şi Hurricane-ul începu să coboare vertiginos. Crezi că poți să ajungi la coastă?

— Puțin probabil, dar o să-ncerc, zise Harry pe care îl durea îngrozitor fața. Mi-e greu să stăpînesc afurisitul ăsta. Ce face Mutti?

— Pentru Dumnezeu, Harry.

— Spune-i să aibă grijă. Din cîte am auzit, Himmler abia aşteaptă o ocazie să pună mîna pe ea.

— Fii atent, Harry, fii atent! Pierzi bucăți din fuselaj.

Vocea lui Zec Acland se auzi prin radio.

— Aici barca de salvare *Lively Jane* în largul lui Cold Harbour. Venim spre tine, Kelso. Dă-mi poziția.

În clipa aceea, aparatul de radio începu să scoată fum şi nu mai funcționă.

Marea era agitată, vîntul rece şi înviorător, iar *Lively Jane* înainta cu toată viteza, legănîndu-se pe valuri. Era o barcă stil *Watson* de vreo doisprezece metri şi cincisprezece tone, care avea două motoare de cîte treizeci şi cinci de cai putere. Avea un echipaj din opt persoane şi, în condiții meteorologice nefavorabile, putea să ia cincizeci de oameni la bord. Era, de asemenea, genul de ambarcațiune care se îndrepta singură, ceea ce însemna că, dacă se răsturna, putea să revină la suprafață. Toți membrii echipajului erau la posturile lor şi Zec la cîrmă în cabina din spate.

Molly stătea lîngă el îmbrăcată cu o haină groasă, cu o vestă de salvare galbenă şi cu trusa medicală lîngă ea pe punte.

— E vreo şansă, Zec? strigă ea.

Lively Jane vră brusc spre stînga, dînd naştere unui munte de apă verzuie şi ea căzu în genunchi. El o trase în sus cu o mînă.

— Am destule de făcut fără să mai fiu nevoit să am grijă şi de tine, fetițo. Du-te jos cu cutia aia a ta şi roagă-te.

Ea făcu ce i se spusese, iar Zec varie viteza şi continuă să lupte cu marea.

— Flăcări, Harry. Văd flăcări.

Max se menținea pe poziție.

— Trebuie să sari, bătrîne, altfel te prăjeşti.

Acela era cel mai cumplit coşmar al pilotului de vînătoare. Harry se afla la cinci sute de metri acum.

— Presupun că ai dreptate. Mă bucur că am vorbit cu tine, Max. Hai să-ncercăm să nu mai treacă atîta timp pînă data viitoare.

Folkestone din nou. Prinse sacul de curea, dădu centroplanul la o parte şi îşi desfăcu cureaua. Mirosul de ars era groaznic de puternic şi flăcările îi atingeau cizmele. Răsturnă avionul şi îşi dădu drumul.

Vocea lui Zec Acland se auzi iarăşi pe frecvență.

— Mă auzi? Poți să-mi dai poziția, domnule locotenent-colonel?

Max interveni atunci.

— Ascultă. Aici pilotul Luftwaffe cel prietenos. Tocmai a sărit. Notează poziția.

I-o dădu şi apoi coborî brusc, urmînd paraşuta care plutea în partea stîngă.

Începuse să plouă din nou şi covorul de valuri şi spumă de dedesubt era înspăimîntător. Dumnezeule, îşi spuse el, n-or să-l vadă. Deodată, îi veni o idee, singura şansă, şi puse mîna pe săculeţul cu vopsea de pe genunchiul stîng. După aceea, dădu acoperişul la o parte şi începu să coboare.

Harry se prăbuşi în valuri, fiind acoperit de apă, vesta i se umflă şi el ieşi la suprafață, chinuindu-se să scape de paraşută. Intră într-o scobitură a unui val, acestea fiind atît de mari, încît nu putea să vadă dincolo de ele, apoi se înălță pe o creastă şi, în fața ochilor, i se oferi o privelişte sumbră sub norii negri de furtună.

ME 109-ul era în partea stîngă, la cîteva sute de iarzi distanță şi la numai cîteva sute de metri înălțime. Se întrebă ce mai avea de gînd să facă fratele lui cînd deodată Max încetini atît de mult, încît aproape că stătea pe loc, şi coborî incredibil la vreo treizeci de metri. Evident, calculîndu-şi mişcările, Max se aplecă în afară şi dădu drumul săculeţului cu vopsea. Acesta căzu la numai cincisprezece metri de Harry şi vopseaua galbenă începu să se împrăştie.

Harry porni într-acolo şi Max mări viteza, trase de manetă, ridicîndu-se la trei sute de metri. Acolo, la numai o milă spre nord, era *Lively Jane*.

Unii membri ai echipajului scoaseră exclamații de spaimă văzînd avionul acela negru cu crucile Luftwaffe şi cu svastica pe coadă zburînd pe deasupra.

Max strigă prin radio:

— Ascultă-mă *Lively Jane*. E la o milă spre sud de voi. Am aruncat săculeţul cu vopsea, aşa că uitaţi-vă după pata galbenă. O să dau roată pe deasupra punctului respectiv pînă ajungeţi acolo şi aveţi grijă să-l salvaţi, altfel vă arunc în aer.

— Bine, ticălosule. Nu ştiu care ţi-e jocul, dar o să fim acolo, zise Zec şi Max se întoarse.

Zec era atît de concentrat, încît îi trebuiră cîteva clipe pînă îşi dădu seama: pilotul acela Luftwaffe vorbea *englezeşte*?

Doamne, dar ce rece era apa! Cînd era acoperit de valuri, cînd era săltat pe creste, ca un dop de plută, sacul prins de centură urmîndu-l.

— Nu e bine, bătrînul meu prieten, nu e bine deloc, zise el trăgînd sacul mai aproape şi, auzind deodată un uruit de motor, ridică privirea.

Max coborî foarte mult, îi dădu roată, apoi se ridică iarăşi.

— Prostule ce eşti, şopti Harry. Du-te, pleacă naibii odată, cît mai ai combustibil.

Pata galbenă era imensă acum, împrăştiată de mişcarea valurilor, iar el plutea aproape în mijlocul ei cînd, deodată, fiind săltat iarăşi pe creasta unui val, o văzu pe *Lively Jane* la o sută de iarzi în stînga. Fu acoperit de apă, fu aruncat din nou în sus şi barca era deodată acolo.

Doamne, ce obosit era! Încercă să mişte din braţe, dar în clipa următoare, era chiar lîngă el. Doi oameni din echipaj legaţi cu frînghii, săriră în apă şi îl luară între ei; o scară fu aruncată peste parapet şi nişte mîini se întinseră şi îl traseră peste balustradă.

O clipă mai tîrziu, stătea în genunchi în cabina din spate şi voma apa sărată.

Molly era acolo, ghemuită lîngă el.

— Faţa ta e rău de tot. Haide jos.

O voce se auzi prin radio.

— Hei, l-ați scos?

— Da, grație ție, spuse Zec. Oricine ai fi.

Harry întinse o mînă tremurătoare.

— Dă-mi microfonul, zise el apucîndu-l. Max, eu sînt.

— Te iubesc, Harry.

— Şi eu te iubesc. Nu uita ce ți-am zis. Spune-i lui Mutti să aibă grijă.

ME 109-ul se întoarse, se ridică mult spre cerul întunecat şi se depărtă asemeni unui spirit care se înalță la cer.

Unul din membrii echipajului îl ridică pe Harry şi Molly îi înconjură umerii cu brațul.

— Cine naiba a fost ăsta? întrebă Zec. Ce joc a făcut? Vorbea ca un american, zise el încruntîndu-se. La naiba, vorbea ca dumneata.

— E firesc, zise Harry. Era fratele meu Max, fratele meu geamăn.

În camera medicală de la mînăstire, la ora micului dejun, Harry, într-un halat, simțea efectul calmant al morfinei pe care i-o injectase Molly, iar aceasta îi examină obrazul stîng.

— Cît de rău e?

— Ar fi putut fi şi mai rău.

— Spital?

— Dă şi tu dovadă de puțină încredere. Sînt cu adevărat un chirurg foarte bun. Oricum, asta e o treabă simplă. Acum stai liniştit ca să te cos. Zece copci or să fie de-ajuns. O să rămîi cu o cicatrice foarte interesantă, Harry. Fetele or să se dea în vînt după tine.

— Fugi de-aici.

— N-am de gînd să fug nicăieri. Acum taci şi nu te mai mişca.

După un timp, uşa se deschise şi Munro vîrî capul înăuntru.

— Se poate?

— Vino şi învață, spuse Harry. Evident, Grant şi colonelul au ajuns cu bine.

— Bineînțeles şi au şi plecat spre Londra, după ce s-au realimentat. S-a dus şi Jack cu ei. Colonelul era extaziat. A zis că eşti un erou extraordinar şi că intenționează să-l roage pe de Gaulle să te facă imediat Cavaler al Legiunii de Onoare.

— Oh, nu, gemu Harry.

— Ține-te bine. Adineauri am vorbit cu Teddy West şi i-am povestit totul cu lux de amănunte. Mi-a zis că o să te recomande pentru acordarea imediată a unei bucle la DSO-ul pe care-l ai deja.

— Asta e şi mai rău.

— Este mîndru de tine, Harry. Ai fost protejatul lui, într-un fel. Apoi ți-e şi prieten, spuse el ducîndu-se spre uşă şi deschizînd-o. Ca şi mine. Sîntem de partea ta. Ne vedem mai tîrziu.

— Vezi? spuse Molly punîndu-i ultima copcă. Întotdeauna te porți ca şi cum n-ai avea pe nimeni. Nu-i adevărat. Astăzi i-ai avut alături pe Max, pe Zec, pe Munro şi pe vicemareşalul West.

— Şi pe tine.

— Asta se-nțelege de la sine. Sărmana de mine, îndrăgostită de cine nu trebuie.

Înainte ca el să apuce să răspundă, uşa se deschise şi Julie întră în încăpere.

— Ce mai face băiatul minune?

— Puțină morfină şi zece copci şi o să fie ca şi nou. O să coboare să mănînce ceva.

— O singură problemă, spuse Harry ridicîndu-se în capul oaselor. Nu mi-am adus o uniformă de rezervă. Bănuiesc că aceea pe care o purtam s-a distrus.

— Să vedem ce avem în depozit, spuse Julie. Sînt o mulțime de lucruri acolo.

Harry şi Molly o urmară, străbătînd un coridor, iar ea deschise o uşă din capăt şi intrară. Era ca peştera lui Aladin. Arme de tot felul înşirate pe o masă imensă, haine de toate

soiurile, uniforme britanice şi germane, de asemenea, şi civile, atît bărbăteşti, cît şi pentru femei.

— Toate sînt franţuzeşti, zise Julie. Îi îmbrăcăm pe agenţi cînd înnoptează aici înainte să zboare spre Franţa. Ia să vedem ce avem pentru un pilot. Oberstleutnant, Luftwaffe. Nu-i chiar ceva potrivit, uite, RAF, şi pare mărimea ta. Însă, mă tem că e de locotenent major.

— Dă-i un pulover comod şi nişte pantaloni, zise Molly. Un mic dejun ca lumea şi două pahare cu vin roşu, după care îl bag în pat.

Julie ridică din umeri.

— Serveşte-te singur, Harry. Ai tot ce vrei aici. Lenjerie intimă, cămăşi, ciorapi şi pantofi.

— Ne vedem în bibliotecă, spuse Molly şi ieşi după Julie.

Se duseră la bucătărie, unde aceasta se ocupă de mîncare.

— Să te ajut cu ceva? o întrebă Molly.

— N-ai cu ce, spuse Julie verificînd stadiul în care se afla puiul din cuptor. Nu e pentru tine, chérie, zise ea fără să se întoarcă.

— Nu e pentru nimeni.

— Atunci, de ce-ţi pierzi timpul? El e întotdeauna pe fugă.

— E război, Julie. Iei ce poţi.

— Tu alegi, chérie.

— Nu chiar. De fapt, n-am de ales.

La masa improvizată de Julie, Munro era foarte bine dispus.

— Ce mai face tatăl tău? o întrebă el pe Molly, după care se întoarse spre Harry. Generalul de divizie Sobel face parte din staff-ul lui Ike, răspunzînd de coordonarea între Marină şi Aviaţie.

— Interesant, spuse Harry. De cînd face asta?

— De o lună, zise Molly.

— Nu lucra la Departamentul de Război?

— Ba da.

— Ei, atunci sigur trebuie să ştie foarte multe despre cooperarea între Marină şi Aviaţie.

Ea era furioasă.

— Tatăl meu are cincizeci de ani, nu mai poate să ia parte la luptă. Din întîmplare, a făcut exact ce-a făcut şi tatăl tău, numai că el a zburat pentru francezi în 1916. „Lafayette Escadrille“. Cred că avea vreo douăzeci şi unu de ani pe atunci.

— Ei bine, am înțeles greşit.

— Multe lucruri le înțelegi greşit, Harry, spuse ea ridicîndu-se de la masă şi ieşind.

— Ai dat-o în bară, zise Julie strîngînd farfuriile.

— Ah, la naiba. Mă simt groaznic, zise el. Mă duc la culcare.

Şi ieşi şi el.

Mai tîrziu, în pat, cu draperiile trase, stătea rezemat de pernă şi fuma. Uşa se deschise încet şi, o clipă mai tîrziu, Molly se strecură în pat lîngă el.

— Grant o să vină înapoi cu Lysander-ul după-amiază tîrziu.

— Bine, spuse el luînd-o pe după umeri.

— Ce-o să se-ntîmple cu noi, Harry?

— Numai Dumnezeu ştie, zise el trăgînd-o şi mai aproape în întunericul încăperii.

Capitolul 11

În Londra, două zile mai tîrziu, şi stînd din nou la Munro, Harry luă un taxi pînă la *Guy's Hospital* pentru o programare pe care o aranjase Molly. Îşi anunță sosirea la recepție şi se aşează pe o banchetă. Era multă lume, majoritatea locurilor fiind ocupate, dar, după cîteva minute, o soră veni după el.

— Pe aici, domnule locotenent-colonel.

O urmă pe un coridor şi, apoi, într-o sală de operații. Molly, îmbrăcată într-un halat alb, stătea pe o banchetă.

— Ai venit. Ia să vedem. Spune-i profesorului Joseph că sînt gata, îi zise ea surorii.

— O să doară? întrebă Harry.

— Întotdeauna doare, aşa că mai bine e s-o facem repede, zise ea dezlipind plasturele dintr-o singură mişcare rapidă. N-a fost chiar atît de rău, nu-i aşa?

— Pe naiba n-a fost.

Uşa se deschise şi un bărbat cu barbă căruntă şi o înfățişare plăcută, îmbrăcat în halat alb, îşi făcu apariția.

— Bine, Molly, ce avem aici?

— Domnul locotenent-colonel Kelso a fost uşor rănit într-o confruntare, zise ea. A căzut în mare, aşa că rana a fost curățată foarte bine.

— Ia să vedem, spuse el examinîndu-i fața lui Harry şi încuviințînd. Foarte bine, Molly. Ar trebui să te apuci de brodat. Bineînțeles că o să rămîi cu o cicatrice permanentă, domnule locotenent-colonel.

— O suport, dacă o suportă şi Molly.

— Aşa deci, nu? Excelent, spuse Joseph luînd-o pe după umeri. Dar n-o lua încă, domnule locotenent-colonel. Nu uita că e război.

După ce ieşi el, Molly spuse:

— N-o să te mai bandajez. Mai ales după toată apa aia sărată. Se vindecă deja, aşa că o să lăsăm aerul să-şi facă treaba, zise ea luînd o cutie. Puțin spray dezinfectant şi totul o să fie bine.

— Şi acum? întrebă el după ce termină. Ai timp pentru masa de prînz?

— De fapt, sînt liberă acum, dar am primit un telefon de la unchiul meu. Vrea să te întorci la Heston Place. Vicemareşalul West vrea să-ți vorbească.

— Bine. Poate o să luăm masa mai tîrziu.

— Mai vedem. Mă-ntorc imediat, zise ea şi ieşi.

Cînd ajunseră la Heston Place, urcară scările şi, cînd Molly sună, Jack Cater veni să deschidă. O sărută pe obraz şi îi strînse mîna lui Harry.

— E minunat să te văd întreg.

— Şi eu cred că e minunat, spuse Harry.

Din camera de zi se auziră nişte rîsete şi Carter îi conduse. Acolo erau Munro, West şi un general de divizie american cu aripile piloților. Marea surpriză era generalul Eisenhower, care stătea pe fotoliul de lîngă geam.

— Ce-i asta, o conspirație? o întrebă Harry pe Molly.

— Deloc, spuse Munro. Molly habar n-avea că domnul Comandant Suprem va fi aici.

— Iartă-mă, Harry, murmură ea şi, ducîndu-se la generalul de divizie, îl sărută. Bună, tată.

Eisenhower se ridică şi îi întinse mîna.

— Domnule locotenent-colonel, eşti un om extraordinar. Nu cred că l-ai cunoscut pe tatăl lui Molly, Tom Sobel.

Sobel era un bărbat de înălțime medie, cu părul şi mustața negre, fără nici un fir alb. Avea genul de chip pe care îl aveau majoritatea militarilor cu grad mare, genul care nu suportă amestecurile. Îi strînse mîna cu fermitate.

— E o onoare să te cunosc, fiule.

— Bine, acum că am terminat cu amabilitățile, să trecem la treabă, spuse Eisenhower. Ți-am dat o săptămînă.

— V-am spus care e părerea mea, domnule general.

— Ascultă-mă, spuse Sobel. Eu am făcut în Escadrila Lafayette în primul război mondial şi, cînd au intrat ai noştri, n-am vrut să mă transfer, dar am făcut-o, pentru că era nevoie de mine. La fel se întîmplă şi în cazul tău. Ai servit minunat în RAF, dar a venit timpul să porți uniforma țării tale.

Se făcu linişte.

— Pot să-ți dau şi ordin, zise Eisenhower.

— Potrivit înțelegerii între cele două forțe aeriene, americanii care se transferă primesc uniforma americană şi gradul echivalent, dar cei care au început un tur în RAF

trebuie să-l încheie, spuse West atunci. Am impresia că locotenent-colonelului Kelso i-a mai rămas o parte de tur de executat.

Eisenhower îi aruncă o privire tăioasă.

— Bine, spune-mi ce e mai rău.

— Locotenent-colonelul Kelso tocmai a început un tur cu cea mai importantă escadrilă de misiuni speciale a noastră.

— Cîte misiuni? întrebă Sobel.

— A efectuat una şi, din moment ce escadrilele de misiuni speciale fac şaizeci de misiuni într-un tur, mai are cincizeci şi nouă, spuse el întorcîndu-se spre Ike. Bineînțeles, unele din ele constau în transportarea dumneavoastră, domnule.

Eisenhower îl privi un moment îndelungat, după care izbucni în rîs şi pînă şi Sobel zîmbi.

— Vulpoiule ce eşti, zise Ike. Şi dumneata, domnule general de brigadă. Bine, ați cîştigat, dar vreau să îmbrace uniforma americană chiar astăzi, spuse el întorcîndu-se spre Harry. E un ordin, colonele.

Munro zîmbi.

— De fapt, totul este rezolvat, domnule general. Vicemareşalul West şi cu mine am vorbit cu croitorul locotenent-colonelului Kelso de la *Savile Row* ieri. Au fost de acord să execute totul de urgență.

Eisenhower zîmbi.

— Voi doi nu vă dați în lături de la nimic, nu?

— Vrem să arate bine. După cum ştiți, la ora trei trebuie să fie la *Connaught Hotel* pentru a primi Legiunea de Onoare de la generalul de Gaulle.

— Dumnezeule, gemu Harry.

— Şi mîine, la unsprezece, trebuie să fie la Palatul Buckingham pentru a doua DSO.

Eisenhower zîmbi iarăşi şi îi spuse lui Harry:

— Se pare că eşti aranjat.

— Dacă ai timp înainte să te întorci la spital, îi spuse Munro lui Molly, du-te cu el la *Savile Row* şi convinge-te că

au făcut treabă bună. Vrem să arate bine pentru de Gaulle. Ține foarte mult la asta.

— Să vă ia naiba pe toți, zise Harry şi ieşi, urmat repede de Molly.

— Ai grijă de el, domnişoară doctor, strigă Ike.

La *Savile Row*, bătrînul domn Crossley şi asistentul său, George, le prezentară tot ce făcuseră.

— Mă tem că le-am făcut din stoc, domnule locotenent-colonel, spuse Crossley rîzînd. Îmi cer scuze.

— E-n regulă, zise Harry.

— Oricum, două uniforme cu tunică, dar, ştiind că, întotdeauna v-a plăcut uniforma de campanie cît ați servit în RAF, v-am pregătit două costume similare, aşa cum preferă mulți piloți americani. Ah, şi v-am pus şi panglicile medaliilor, prinse cu ace de siguranță.

Harry aruncă o privire.

— Cam prematur. Văd că ați adăugat şi Legiunea de Onoare şi bucla la DSO.

— Acelaşi lucru, domnule, şi am economisit timp.

— Haide, spuse Molly. Să vedem cum arăți.

Astfel că el plecă împreună cu George.

Cînd se întoarse, purta pantaloni de culoare crem şi tunica maro stil campanie care, aşa cum spusese Crossley, era preferată de mulți piloți din U.S. Air Force. Aripile de argint ale piloților erau în partea stîngă a pieptului, deasupra medaliilor. Aripile RAF erau în partea dreaptă.

— Foarte frumos, zise Crossley. Chipiul drept sau pe o parte, domnule colonel?

— Bănuiesc că ar fi bine să le iau pe amîndouă.

Harry îşi aşează apoi chipiul pe o parte pe părul blond şi se uită în oglindă îmbufnat.

— Nu sînt eu.

— Prostii, arăți superb, zise Molly. Extrem de atrăgător.

— Mai e ceva, domnule colonel. Ar trebui să mai fie nişte panglici americane la care aveți dreptul acum că ați trecut la

compatrioții dumneavoastră. O să mă interesez şi o s-o rezolvăm noi.

Molly se uită la ceas.

— Trebuie să ne grăbim acum. Generalul de Gaulle aşteaptă. Trimiteți totul la Haston Place, domnule Crossley.

— Am înțeles, domnişoară doctor. George, uşa.

Ieşiră în lumina palidă a soarelui şi ea îl luă de braț.

— Aşa cum ar spune englezii, arăți de-a dreptul răpitor, aşa pus la patru ace, zise ea oprind un taxi.

Generalul de Gaulle părăsise Apartamentul 103 de la *Connaught Hotel* în 1943, dar membrii de rang înalt din staff-ul său puteau să locuiască oricînd acolo.

— Aştept aici, spuse ea cînd se apropiau de recepție.

— Pe naiba. Comandantul Suprem ți-a spus să ai grijă de mine, aşa că asta o să faci, spuse Harry, după care i se adresă recepționerului. Colonelul Kelso şi domnişoara doctor Sobel la domnul general de Gaulle. Sîntem aşteptați.

— Da, ştiu, domnule colonel, spuse recepționerul punînd mîna pe telefon.

Harry şi Molly aşteptară.

— Îmi place tare mult hotelul ăsta, spuse ea. Se numea *Coburg* – ceva legat de prințul Albert al reginei Victoria, dar, apoi, spre sfîrşitul primului război mondial, regele George a renunțat la toate numele germane din Familia Regală, aşa că denumirea hotelului s-a schimbat din *Coburg* în *Connaught*.

— În fiecare zi afli ceva nou.

Apăru un tînăr căpitan francez.

— Domnul colonel Kelso? întrebă el uitîndu-se nesigur la Molly. Domnişoară este cu dumneavoastră?

— Da, din ordinul domnului general Eisenhower. Este domnişoara doctor Sobel.

— Ah, înțeleg, spuse căpitanul, aruncîndu-i lui Molly un zîmbet încîntător. Vă rog să mă urmați.

În timp ce urcau, adăugă:

— Domnul colonel Jobert aşteaptă în fostul apartament al domnului general. Doreşte să vă mulţumească personal.

Ajunseră la uşa cu numărul 103, pe care el o deschise şi îi conduse înăuntru. Generalul de Gaulle stătea lîngă o măsuţă de cafea de lîngă fereastra pe care se afla o cutiuţă din piele marocană. Colonelul Jobert, acum în uniformă, era în apropiere şi veni repede spre ei, îmbrăţişîndu-l pe Harry.

— Văd că ai altă uniformă, domnule locotenet-colonel. Eşti un om remarcabil. O să ţin minte eroismul dumitale cît o să trăiesc, pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Îmi permiteţi să v-o prezint pe domnişoara doctor Sobel? Se află aici la dorinţa domnului Comandat Suprem.

— Dat fiindcă domnul colonel a fost rănit atît de recent, ne-am gîndit că ar fi mai prudent, adăugă Molly.

— Tatăl domnişoarei este domnul general de divizie Sobel din staff-ul lui Eisenhower, îi spuse Harry lui Jobert.

— Excelent, replică francezul întorcîndu-se spre de Gaulle, care îşi aprindea o ţigară, părînd indiferent faţă de toată problema. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule general?

Acesta încuviinţă şi Jobert deschise cutia, scoţînd medalia Cavaler al Legiunii de Onoare şi prinzîndu-i-o lui Harry în piept. Apoi îl sărută pe ambii obrajii, se dădu înapoi şi salută.

Generalul de Gaulle vorbi pentru prima oară.

— Republica îţi mulţumeşte, domnule colonel, dar acum te rog să ne scuzi. Avem multă treabă.

Harry salută repede, după care se întoarse spre Molly şi înclină din cap. Căpitanul deschise uşa, ei ieşiră şi, cînd ajunseră în capul scărilor, izbuniră amîndoi în rîs.

— Republica îţi mulţumeşte, spuse ea cu o voce groasă. Omului ăstuia nu-i place oricine. Nu e nici măcar recunoscător. Le face nişte probleme teribile lui Winston şi Eisenhower.

Harry încercă să-şi scoată medalia.

— A naibii s-a înţepenit.

— Stai, lasă-mă pe mine. E foarte frumoasă. Dă-mi cutia.

În timp ce coborau, ea puse medalia în cutie, închise capacul şi i-o dădu.

— Nu, păstreaz-o tu, zise el. Amintire.

— Nu vorbi prostii.

— Insist. De altfel, o să primesc alta. Mîine dimineață la unsprezece la Palat. Vii? Este permis accesul invitaților.

— Mi-ar face mare plăcere, Harry, zise ea sincer mişcată şi îl luă de braț, oprindu-se pe trotuar. Dar va trebui să te las acum.

Un taxi opri pentru a lăsa pe cineva şi ea îi făcu semn şoferului.

— O să lucrez în tura de noapte la *Guy's* şi, de obicei, stau pînă tîrziu.

— Nu-ți face griji, avem Palatul. Ora unsprezece. Nu uita.

— Cum aş putea? spuse ea sărutîndu-l pe obraz, după care urcă în taxi şi plecă.

Spera prea mult, desigur. Făcu trei operații, lucră pînă la miezul nopții şi căzu pe unul din paturile rezervate personalului medical, complet epuizată. La ora opt se trezi, făcu un duş, luă micul dejun la cantină şi tocmai voia să plece cînd fu chemată prin interfon.

— Doctor Sobel. De urgență la Răniți.

Un tînăr soldat fusese lovit de un obuz cînd se aflase în stare de ebrietate. Plămînul stîng îi fusese perforat de o coastă ruptă.

— Sala Trei. Pregătiți-l şi vin şi eu imediat.

Soldatul fu dus repede, iar ea puse mîna pe cel mai apropiat telefon, sunînd la apartament. Îi răspunse unchiul ei.

— Munro.

— Eu sînt şi nu pot să stau de vorbă prea mult. Urgențe din toate părțile. Spune-i lui Harry că-mi pare nespus de rău.

— O să-i spun, nu-ți face griji.

Chiar în clipa aceea, Harry intră în cameră, îmbrăcat pentru ocazia respectivă.

— Doamne, dar arăți chiar superb, spuse Munro. Am, însă, veşti proaste de pe frontul medical. Nu poate să ajungă.

— Zău? spuse Harry ridicînd din umeri. Aşa-mi trebuie dacă m-am îndrăgostit de o doctoriță. Ar trebui să plec. Oricum, am chef să fac o plimbare.

Luă trenciul militar Burberry pe care i-l dăduse Crossley odată cu uniforma, îl îmbrăcă şi ieşi. Nu ploua, deşi cerul arăta ca şi cum ar fi stat să plouă dintr-o clipă în alta. Fumă o țigară şi merse aiurea, conştient de faptul că era singur, lucru care îl făcu să se gîndească la Max şi la confruntarea Cornwall-ului. Vocea lui. Ce spusese Zec Acland: „Vorbea ca dumneata.“ Era şi firesc. Max trebuia să-i fi spus mamei lui pînă acum. Sigur o făcuse şi acest lucru îl determină să se gîndească la Elsa. Ei i-ar fi plăcut foarte mult să meargă la Palat în dimineața aceea, nimic nu era mai sigur.

Opri un taxi.

— La Palatul Buckingham, îi spuse el şoferului.

Îşi aprinse o țigară şi şoferul îl întrebă:

— Primeşti vreo medalie, ceva, amice?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— E şi firesc, nu, din moment ce eşti american.

— Ai perfectă dreptate, zise Harry rezemîndu-se de spătar.

Ploua torențial cînd ieşi din nou pe porțile Palatului. Polițistul salută. Harry îi răspunse la salut, ezită puțin, uitîndu-se la mulțimea de oameni din jur şi, exact ca înainte, apăru o maşină a statului major, iar Munro se aplecă pe fereastră.

— Hai, vino.

Harry urcă şi închise portiera.

— De ce, oare, am o senzație de *déja vu?*

— Am încercat să ajung mai devreme. Voiam să intru cu tine, dar am fost reținut la Camera de Război. Ia să văd.

Harry scoase cutia şi o deschise.

— La fel ca data trecută.

— Niciodată nu-i la fel, Harry. Ce-a spus regele?

— A zis că începe să devină un obicei şi, pe urmă, regina a spus: „Văd că ai schimbat uniforma.“

— Ei, frumos, spuse Munro bătîndu-l pe umăr pe şoferul sergent. Găseşte un local decent, Jack, şi domnul locotenent-colonel, la naiba, colonel şi cu mine o să sărbătorim. Îmi pare rău că nu poți veni şi tu, dar conduci.

Harry scoase o bancnotă de cinci lire din portmoneu şi i-o vîrî sergentului în buzunarul de la piept.

— Să-ți iei revanşa pentru seara asta, Jack.

— Dumnezeule, domnule colonel, cu banii ăştia mă îmbăt pentru o săptămînă.

— Eisenhower ştie cum m-a salvat Max? De fapt, cîți ştiu?

— Numai oamenii mei, băiete. Prefer ca lucrurile să rămînă aşa. N-am menționat asta nici în raportul meu oficial. Te-ai paraşutat şi *Lively Jane* te-a scos din apă. Cu asta basta.

Jack opri în fața unui restaurant numit *The Grenadier*, în apropiere de Palatul St. James. Era destul de plăcut şi nu foarte aglomerat, cu puțin înainte de ora prînzului. Munro, el însuşi în uniformă, se duse la bar. Proprietarul, cu mînecile suflecate, avea o mulțime de tatuaje.

— Cu ce vă servesc, domnule general de brigadă?

— Domnul colonel aici de față, care s-a transferat de curînd la compatrioții săi de la RAF, a primit cea de a doua DSO din mîna regelui acum patruzeci de minute, zise Munro. Am vrea să sărbătorim. Ştiu că de şampanie nu poate fi vorba, dar…

— Pentru dumneavoastră nu se pune problema. Din întîmplare am una în frigider chiar acum, promisă unui maior de infanterie de gardă de la Palatul Kensington. Va trebui să mai aştepte. Eu am fost la Marină, domnule, tunar principal în primul lot. Luați loc, domnilor.

Se instalară într-un separeu de lîngă fereastră şi Munro îl servi pe Harry cu o țigară.

— Ei, iată-ne şi aici. Pînă la urmă, tot ai ajuns să porți uniforma americană.

— Aşa se pare.

Proprietarul veni cu o frapieră cu gheață, cu sticla şi două pahare.

— Moët, domnilor, sper că vă place.

— Nu, zise Harry. Dacă nu-ți aduci şi dumneata un pahar ca să bei cu noi.

— Nu ştiu ce să zic, domnule colonel.

— Ți-am fi recunoscători dacă ai face-o, îi spuse Munro. Aşa că, fii drăguț şi lasă-mă pe mine s-o desfac pînă vii dumneata cu paharul.

Destupă sticla cu pricepere şi tocmai începuse să toarne în pahare cînd veni proprietarul. Munro îl umplu şi pe al lui şi îl ridică pe al său.

— Pentru colonelul Kelso, pentru dumneata, domnule subofițer, şi îmi permiteți să mă includ şi pe mine? Pentru cei bravi, care pun datoria înaintea tuturor celorlalte lucruri.

Proprietarul era încîntat.

— Vă mulțumesc, domnule general. Acum vă las, spuse el şi ezită. Dacă doriți să gustați ceva, soția mea face o budincă excelentă din cartofi şi carne. Toți vin aici pentru asta.

— Sună grozav, spuse Munro. Eşti de acord, Harry?

— Bineînțeles.

Proprietarul dispăru în bucătărie şi patru soldați intrară în restaurant, dar, cînd îi văzură pe Munro şi pe Harry, se retraseră repede.

Munro umplu din nou paharele cu şampanie.

— După ce-ai plecat ieri, Ike a spus că are impresia că ți-ai făcut datoria pe deplin, că n-ar mai trebui să participi la luptele aeriene. Misiunile de transport pe deasupra ținuturilor din sud sînt bune, plimbarea lui cu un Lysander e bună, dar escapadele ca aceea de zilele trecute n-ar trebui să mai existe.

— Vrei să spui că s-a terminat? Gata cu misiunile speciale?

— Hai să-i facem pe plac. Dumnezeule mare, omule, tu nu stai niciodată liniştit? Odihneşte-te un timp.

Proprietarul veni cu porțiile de budincă şi tacîmurile pe o tavă.

— Poftiți, domnilor.

Munro tăie o bucățică şi gustă.

— Excelentă. Mă face să-mi amintesc de *Eton* şi de tinerețe.

Harry îi urmă exemplul şi încuviință.

— Ştii, în cei patru ani şi jumătate de cînd mă aflu aici, cea mai bună mîncare am mîncat-o în localuri de genul ăsta. Deci, n-am voie să mai fac altceva în afară de transporturi?

— N-am spus asta, Harry. Eşti foarte, foarte bun. Poți să pilotezi orice, chiar şi cele mai complicate avioane Luftwaffe. Eşti foarte deosebit.

— Deci nu sînt complet exclus.

Munro umplu din nou paharele, golind sticla.

— Dragul meu, sîntem în război.

Distrugerea celor două ME 109-uri de către Harry în Hurricane fusese atît de instantanee încît controlorul de la Fermanville habar nu avu ce se întîmplase, iar canalul secundar nu era monitorizat, ceea ce însemna că discuția lui Max cu Harry şi apoi cu Zec Acland, nu fusese înregistrată.

La întoarcere, povestea lui fusese simplă. Porniseră în urmărire şi cei doi camarazi ai săi ajunseseră primii la țintă. Îi văzuse prăbuşindu-se şi apoi şi Hurricane-ul. Nu pomeni nimic de Lysander. Povestea fu acceptată în totalitate. În definitiv, cine s-ar fi gîndit să pună la îndoială cuvintele Baronului Negru?

Întorcîndu-se la Berlin, descoperi că Elsa era la casa de la țară, astfel că se duse acolo. Ca de obicei, ea fu extrem de bucuroasă cînd îl văzu şi se agită mult în jurul lui.

— Nu, Mutti, taci şi ascultă-mă. Am ceva să-ți spun.

Cînd termină, ea rămase stupefiată.

— Oh, Doamne, Harry. Ce miracol!

— Da, a scăpat întreg şi asta este tot ce contează, dar ceea ce a spus în legătură cu Himmler… ce părere ai?

— De unde ar putea să ştie el?

— Pot doar să ghicesc. Acoperea un avion numit Lysander care lasă şi ia agenți ai Aliaților în şi din Franța. Asta înseamnă o escadrilă de misiuni speciale şi, deci, spionaj. E singurul răspuns pe care-l am.

Pentru prima oară, ea fu cu adevărat cuprinsă de panică.

— Ce mă fac?

— Ai grijă, Mutti, mare grijă. Întîlneşte-te cu Göring, fii drăguță cu ceilalți şi, dacă Führer-ul o să-ți vorbească la vreo recepție, prefă-te fascinată de măreția lui. Altceva nu ştiu ce să-ți spun.

Ea avea lacrimi în ochi.

— Îmi pare rău, Max, îmi pare atît de rău.

— E-n regulă, Mutti, cu toții greşim. E foarte simplu. Am ajutat la crearea fiarei şi, acum, amenință să ne devoreze.

Era întuneric trei zile mai tîrziu, cînd Bubi Hartmann zbură la Wewelsburg cu un *Storch* pe care îl pilotă el însuşi. Aterizî la baza Luftwaffe, care se afla la zece mile distanță, unde îl aştepta un *Mercedes* şi un şofer.

Nici măcar nu ştia de ce voia Himmler să-l vadă. Reichsführerul se afla în adăpostul de la Wewelsburg de aproape o săptămînă. Pusese ca acel castel să fie transformat într-un centru pentru toate adevăratele valori ale SS-ului, o masă rotundă cu scaune pentru cei doisprezece oameni ai săi de încredere, totul avînd la bază legenda regelui Arthur şi a Cavalerilor Mesei Rotunde, de care Himmler era obsedat. Era, de asemenea, şi un centru pentru cercetări rasiale.

Cînd *Mercedes*-ul se apropie, turnurile şi crenelurile se văzură foarte clar; nu era nimic camuflat, lumina revărsîndu-se din belşug prin ferestre şi torțele de la podul mobil fiind aprinse. Parcă era un decor pentru un film istoric. Bubi nu putea să sufere acest lucru.

În holul de la intrare, sergentul de gardă îi luă paltonul şi pistolul Walther.

— Reichsführer-ul este în camera de zi din aripa sudică, domnule colonel. Aveți nevoie de escortă?

Bubi clătină din cap şi urcă scările. Castelul era împodobit cu drapeluri naziste, pe tavane fiind chiar şi svastici. Străbătu coridoarele învăluite în umbră şi ajunse la camera de zi. Ezită, bătu la uşă şi intră.

În fața lui erau un şemineu în care ardea focul, mai multe drapeluri şi Himmler, într-un costum de tweed, care stătea la birou. Îşi ridică privirea.

— Ai ajuns, în sfîrşit?

— La Berlin e ceață şi plouă, Reichsführer. Cu ce vă pot fi de folos?

— M-am uitat prin corespondența pe care mi-ai trimis-o ieri. Mi s-a părut foarte interesant ultimul raport de la Londra de la femeia aceea. Mă refer la chestiunea legată de generalul de brigadă Munro şi la baza lui de la Cold Harbour.

— Da, Reichsführer.

— Informația legată de faptul că fratele baronului von Halder ne-a doborît două avioane aflîndu-se într-o misiune de acoperire pentru Munro, după care s-a paraşutat în mare, de unde l-a scos o barcă de salvare, e o melodramă de cea mai bună calitate.

— De acord, zise Bubi, pentru că nu ştia ce altceva să spună.

— Şi, acum, Kelso devine locotenent-colonel în aviația americană şi e folosit adesea pentru a-l transporta pe Eisenhower. Cam bizar, nu-i aşa?

— Presupun că da, spuse Bubi cu un glas stins.

— Chiar şi mai bizar, am descoperit ceva ce ție ți-a scăpat, colonele. Al treilea avion, cel care a scăpat? Ai vrea să ştii cine îl pilota?

Bubi simți că i se face frig, foarte frig, şi înghiți în sec, îngrozit la gîndul că tot ceea ce bănuia ar fi putut să se dovedească adevărat.

— Reichsführer?

— Baronul von Halder, o remarcabilă coincidență, dar înțeleg că viața e plină de ele.

Bubi izbuti să-şi controleze respirația.

— Ce ar dori Reichsführer-ul să fac?

— Nimic, colonele, absolut nimic, doar să o pui sub supraveghere pe buna baroană. O să vină şi ziua ei. Totuşi, ar mai fi ceva ce aş vrea să discutăm. Îți aminteşti că Führer-ul a ridicat problema unei posibile asasinări a lui Eisenhower. Te-am întrebat dacă ai pe cineva în Anglia care ar putea să facă acest lucru.

— Şi eu am sugerat IRA.

— Inutil, spuse Himmler. Absolut inutil. Nu există nici o şansă de a trimite unul din oamenii noştri? Un expert?

— Nu cred, Reichsführer, nu în această etapă a războiului. Am cîțiva oameni în Anglia, cum ar fi Rodrigues şi Sarah Dixon, care fac treabă bună, dar nu constituie o rețea. Ar fi foarte riscant să paraşutăm un agent.

— Dacă ar pătrunde pe altă cale? Ca țară neutră, Portugalia are vapoare care fac curse pînă în Anglia, chiar şi avioane de pasageri. Poate că am putea să infiltrăm un agent potrivit aşa. Am nişte contacte remarcabile la Lisabona. Nunes da Silva, un ministru din cadrul Ministerului de Externe, e la mîna mea de ani de zile. A ajutat la tentativa eşuată de a-l răpi pe ducele de Windsor la Estoril în ’40. A primit o grămadă de bani de la noi. E îngrozitor de compromis. Şi, în plus, dragostea pentru băieți este distrugerea lui. Fotografiile sînt de-a dreptul dezgustătoare.

— N-ar merge, Reichsführer.

— Zău? Ei bine, încearcă să găseşti ceva, colonele. Nu vreau să-l dezamăgesc pe Führer. Acum poți să te întorci la Berlin. O să vin şi eu la sfîrşitul săptămînii.

Bubi nu ştia cum să iasă mai repede.

Pentru Harry, lucrurile intrară într-un fel de rutină. Efectua curse în mod regulat şi, frecvent, îl ducea pe Eisenhower la Southwick şi înapoi. La fel de frecvent, îi

transporta pe Munro şi pe Jack la Cold Harbour şi, uneori, venea şi Molly. Pe măsură ce se apropia ziua D, a debarcării, lucrurile începeau să se precipite, Munro infiltrînd din ce în ce mai mulți agenți şi, uneori, chiar din OSS şi SAS.

Vremea era frumoasă şi, atunci cînd se afla la Cold Harbour, Molly se plimba cu Harry pe plajă, mîncau la *Spînzuratul* şi îşi petreceau timpul cu Zec Acland şi cu membrii echipajului de pe barca de salvare.

— Parcă n-ar mai fi război, îi spuse Molly lui Harry într-o zi cînd stăteau pe stîncile de lîngă plajă.

— Ah, ba mai e, zise el. Nu te amăgi.

Privi spre mare şi, auzind un bubuit îndepărtat, zise:

— Poftim, tunuri.

— Nesuferitule, zise ea împingîndu-l de pe stîncă şi rupînd-o la fugă.

Harry se ridică şi alergă după ea.

Nu putea să dureze, bineînțeles, şi aterizînd într-o zi la Croydon, după ce adusese doi agenți, găsi un mesaj în care i se cerea să se prezinte la sediul SOE din Baker Street şi o maşină a statului major aştepta să-i transporte pe el şi pe cei doi agenți.

Cînd ajunseră, apăru un tînăr căpitan, care îi expedie pe cei doi agenți, iar Harry urcă şi îl găsi pe Jack Carter ieşindu-i în întîmpinare.

— E în camera hărților, Harry.

— E vorba de vreo mare lovitură, ceva?

— Ceva. Îl las pe el să-ți spună.

Munro avea întinsă pe masă o hartă la scară mare a Canalului Mînecii, din Cornwall pînă la coasta franceză şi făcea nişte măsurători cu rigla.

— Despre ce e vorba? întrebă Harry.

— Morlaix, la douăzeci de mile în interior de pe coasta franceză în linie dreaptă de la Cold Harbour. Grant a cronometrat. Zicea că sînt patruzeci şi cinci de minute cu *Lysander*-ul, poate o oră. Eşti de acord?

Harry aruncă o privire.

— În funcție de vreme.

— Am un agent foarte important care trebuie dus acolo la miezul nopții. O treabă simplă, intrat-ieşit, nu e nimeni de adus înapoi. E absolut vital. E vorba de un francez pe nume Jacaud, liderul Rezistenței din toată regiunea aceea. Se petrec multe lucruri şi trebuie să fie acolo.

— Şi care-i problema?

— Grant trebuia să efectueze zborul, Grant a plănuit totul. Acum prostul a căzut de pe motocicletă şi şi-a rupt brațul stîng.

— Şi ai vrea s-o fac eu.

— Harry, fiind vorba de atît de puțin timp, e nevie de cineva de calibrul tău.

— Nu-i nevoie de linguşeli. Cînd plec?

— Să zicem în două ore. Jack şi cu mine te însoțim. De asemenea, şi Jacaud.

— Am timp să dau o fugă pînă la apartament, să fac un duş şi să mă schimb.

— O să trimit o maşină după tine.

— Ne vedem mai tîrziu, deci, zise Harry şi ieşi.

Făcu un duş, găsi lenjerie curată şi o cămaşă şi, tocmai terminase de îmbrăcat, cînd intră Molly.

— Minunat, te-ai întors.

— Şi trebuie să plec din nou. Ştiai de Grant că şi-a rupt brațul?

— Nu.

— Trebuia să ducă un tip de partea cealaltă în seara asta de la Cold Harbour. Munro m-a rugat pe mine s-o fac.

— Harry? spuse ea alarmată şi îl apucă de braț.

— Intrat-ieşit, lăsat, nimeni de luat. Mă întorc cît ai clipi. Hei, ai încredere în mine, zise el sărutînd-o uşor pe buze. Trebuie să plec. Pe curînd.

Luă sacul cu Tarquin şi geanta lui de voiaj şi ieşi. Ea rămase cu privirea ațintită asupra uşii şi, dintr-un anume motiv, îi era frică.

În biroul său, Bubi Hartmann bea coniac şi Trudi stătea rezemată de perete.

— O nebunie, Trudi, o nebunie teribilă, să trimitem un asasin în Anglia prin Lisabona sau prin orice altă parte.

— Ei bine, nici măcar să nu faci aluzie la adevăratele tale sentimente, spuse Trudi. Prefă-te că eşti de acord, spune-i că explorăm fiecare pistă. Trage de timp pînă cînd o să treacă la altceva.

— Bine, o să fiu cuminte, zise el punîndu-şi din nou coniac. Auzi, un asasin în Anglia. Oare la ce se aşteaptă de la mine?

— Nu-ți face griji, or să uite după un timp. Mă duc să fac nişte cafea. O să ai nevoie după atîta coniac, zise ea şi ieşi.

Amîndoi se înşelau, bineînțeles, deoarece, după colț, aşteptau o serie de evenimente ale căror consecințe aveau să fie extraordinare pentru toți.

Capitolul 12

Jacaud nu era deloc aşa cum se aşteptase Harry. Nu avea mai mult de un metru şaizeci şi cinci înălțime, purta o pereche de ochelari rotunzi cu rame de oțel, un costum de tweed, un impermeabil şi o pălărie moale, semănînd mai degrabă cu un profesor. La Croydon, vorbiră franțuzeşte.

— Domnul general de brigadă Munro mi-a explicat statutul dumitale special, domnule colonel, spuse Jacaud. Dacă-mi permiți, povestea aceasta despre dumneata şi fratele dumitale e ca într-un roman.

— Am impresia că Oscar Wilde a spus că viața, în momentul ei cel mai remarcabil, seamănă cu un roman prost, zise Harry.

— Interesant, deşi termeni precum prost şi bun înseamnă foarte puțin în viața pe care o duc eu, spuse Jacaud aprinzîndu-şi o țigară *Gitanes*. Prognoza meteorologică e bună?

— Excelentă. Ați mai fost la Cold Harbour?

— Ah, da. Îl cunosc de multă vreme pe general, iar Julie Legrande şi soțul ei mi-au fost camarazi în primele zile ale Rezistenței la Paris.

În clipa aceea, apăru o maşină din care coborîră Munro şi Jack Carter.

— Ah, iată-vă, spuse Munro. Ne scuzați pentru întîrziere. O să plecăm imediat, dacă eşti de acord, Harry.

— Desigur, domnule general. Sînt gata de plecare.

Munro şi Jacaud o luară înainte şi Harry şi Carter îi urmară.

— Mesaj de la Molly, spuse maiorul. Ar fi vrut să te conducă, dar au împiedicat-o obişnuitele urgențe de la spital. Ştii cum e.

— Îşi face prea multe griji, spuse Harry. Mîine seară o duc la River Room. O masă bună, Carol Gibbons şi muzica potrivită – cine ar putea să vrea mai mult?

— Molly, zise Carter.

— Da, ei bine, femeile reprezintă un mister pentru mine. Hai să mergem.

Avusese dreptate în legătură cu vremea. Erau cîțiva norişori, din lună se vedea un sfert: condiții excelente pentru un zbor la joasă altitudine. În bibliotecă, se uitaseră pe hartă şi Harry înconjurase localitatea Morlaix cu roşu.

— Cinci mile în afara satului pe un cîmp. Trebuie să ştii regiunea, desigur.

— Ca pe buzunarul meu, zise Jacaud.

— Bine. Semnalele de sol obişnuite. Intrăm, dumneata cobori, iar eu îmi iau zborul în aceeaşi clipă.

— Stai linişti, colonele, am mai făcut treaba asta de şase ori, zise Jacaud.

— Perfect atunci, spuse Harry uitîndu-se la ceas şi se întoarse spre Munro. Peste douăzeci de minute, domnule general?

— Tu hotărăşti, îi răspunse Munro, luîndu-şi chipiul şi îndreptîndu-se spre uşă.

Printre cei care pilotau Lysander-uri, erau unii care preferau să zboare la cîteva sute de metri altitudine, în timp ce alții optau pentru un zbor aproape de nivelul mării, ceea ce îi făcea să nu apară pe radarele inamicului. De asemenea, acest lucru făcea să fie ținte uşoare pentru tirurile de pe nave. Dar în cazul unui zbor relativ scurt care avea ca scop transportarea unei persoane atît de importante ca Jacaud, nu era de ales.

Un zbor pînă în Franța din Cronwall pe o vreme atît de superbă punea puține probleme şi, la o sută douăzeci de metri, Harry se afla sub radarul inamic. Totul era chiar plăcut, Tarquin aflîndu-se, ca de obicei, în spate, cînd, deodată, se întîmplă neprevăzutul.

În partea stîngă, erau două torpiloare ale marinei regale olandeze, operînd în apropierea bazei navale Famouth. Deschiseră focul cu tot ce aveau, gloanțele mitralierelor lovind Lysander-ul aproape de coadă şi vreo două proiectile de tun perforară aripa stîngă. Harry se ridică repede printre nori, pînă la trei sute de metri, scăpînd de ei. Se întoarse spre Jacaud, strigînd:

— Totul e-n regulă?

— Da.

— Îmi pare rău. Ticăloşii habar n-au de care parte sînt. Am fost loviți puțin, dar nu-i nici o problemă. Într-un sfert de oră ajungem la destinație.

La Fermanville, controlorul de trafic îi văzu cînd se ridicară la o altitudine mai mare şi alertă patrula de noapte. Max, care nu era de serviciu în seara aceea, se afla într-un concediu de

trei zile la Saint-Malo cînd cele trei ME 109-uri se înălțară pe cerul nopții pornind în căutarea fratelui său.

Zona de aterizare de la Morlaix era clar marcată pe cîmp, iar Harry ateriză perfect, rulă pînă în capăt şi întoarse în vînt.

Jacaud îl bătu pe umăr, coborî repede pentru a-i întîlni pe cei care veneau în fugă spre ei şi trînti uşa. Harry porni, începu să se ridice – cînd, la două sute cincizeci de metri, se întîmplă dezastrul.

Două ME-uri, unul după altul, apărură brusc, zburînd foarte jos, şi mitraliară zona unde luminile erau încă vizibile, zgomotul umplînd aerul nopții şi, cînd Harry se înălță, un al treilea ME se luă după el, proiectilele acestuia făcîndu-i praf aripile. Botul avionului se îndreptă în jos şi el începu să se prăbuşească. În capătul îndepărtat al cîmpului erau copaci, iar el trase de manetă, într-un efort de a se ridica, însă roțile retezară vîrfurile copacilor şi el dispăru în partea cealaltă. O clipă mai tîrziu, flăcările izbucniră în întuneric.

Jacaud, avînd vreo cinci oameni de-ai săi în preajmă, exclamă:

— Dumnezeule, haideți repede!

Şi o rupseră la fugă în direcția focului.

Ajunseră la pădure şi alergară printre copaci cînd, deodată, zăriră două maşini blindate luminate de flăcări. Unul din oameni, un fermier pe nume Jules, îl apucă de braț pe Jacaud.

— SS. O unitate Panzer s-a instalat ieri în zonă. Se presupunea că se odihnesc. Nu putem face nimic. Or fi ei ticăloşi, dar ştiu ce fac.

— Bine, spuse Jacaud. Hai să vedem ce se întîmplă.

Înaintă încet pînă la marginea pădurii împreună cu ceilalți şi privi.

Harry reuşise să deschidă uşa, luă sacul în care se afla Tarquin şi se aruncă la pămînt cu haina în flăcări. Totuşi, cînd încercă să se ridice, se prăbuşi din nou, glezna stîngă

refuzînd să-l susțină. Începu să se tîrască, trăgînd sacul după el, însă durerea era atît de cumplită, încît, la un moment dat, îi dădu drumul. În clipa aceea, una din maşini fu lîngă el şi cîțiva soldați săriră, smulgînd haina de pe el.

Jacaud văzu toate aceste lucruri din pădure. SS-iştii îl duseră pe Harry la maşină, îl urcară înăuntru şi, o clipă mai tîrziu, plecară. Nu mai rămăsese mult din Lysander, iar, la un moment dat, flăcările începură să se stingă. Oamenii din grupul lui Jacaud se apropiară, cercetînd zona.

Jacaud îşi aprinse o țigară şi îi spuse lui Jules:

— Ce porcărie! Era un om extraordinar, cu Legiunea de Onoare, tot.

Unul din oameni se întoarse cu sacul.

— Am găsit asta lîngă avion.

— Ce e?

— Păi, asta e ciudățenia. Un urs în uniformă de zbor.

— Zău? spuse Jacaud. Nu-i nici o problemă, pentru că, după seara asta, o să cred orice. Ia-l cu tine şi haideți să mergem la Moară. Trebuie să iau legătura cu oamenii mei din Cornwall.

Podul din vechea moară era destul de confortabil, saci de grîu fiind depozitați peste tot, dar o uşă secretă în peretele de lemn se deschidea spre o încăpere, centrul de control al Rezistenței din zona Morlaix de doi ani deja. O tînără făcea cafea la o maşină de gătit.

— Trebuie să-mi faci legătura cu Cold Harbour, Marie, lasă asta, spuse Jacaud.

— Nu pot să iau legătura cu ei decît peste treizeci de minute, zise ea. Avem un program fix. Între timp, o cafea şi, poate, un coniac, o să-ți prindă bine.

— Ai dreptate, ca întotdeauna, zise el luînd cana din mîna ei. Unde l-or duce pe colonelul Kelso?

— La Château Morlaix, chiar la ieşirea din sat. Contele şi familia sa au fugit în Marea Britanie, lăsînd un administrator

să aibă grijă de castel. SS-iştii şi-au stabilit acolo cartierul general.

— Nici o şansă să-l scoatem de-acolo?

— Doar dacă intenționezi să te sinucizi.

El încuviință şi se rezemă de spătarul scaunului. În clipa aceea, Jules intră şi puse sacul pe masă, scoțîndu-l pe Tarquin.

— E o etichetă înăuntru. Scrie: *sacul lui Tarquin*.

— Trebuie să fie un fel de mascotă, zise Jacaud.

— O nebunie, după părerea mea, zise Jules. Un urs cu aripi.

— Ah, nu, spuse Marie luîndu-l pe Tarquin. Îți dai seama imediat că e deosebit. Pot să-l păstrez eu? îl întrebă ea pe Jacaud. Fetița mea de cinci ani o să se îndrăgostească de el imediat.

— De ce nu? zise Jacaud uitîndu-se la ceas. Dar acum fă-mi legătura cu Cold Harbour.

Munro ieşi din Camera Transmisiunilor, coborî, urcă în jeep şi se duse la *Spînzuratul*. Toți membrii echipajului de pe barca de salvare erau înăuntru cînd intră. Jack bea o bere cu Zec Acland lîngă foc, Julie era în spatele barului.

Munro rămase lîngă uşă, pe chipul său citindu-se totul. Cînd se uitară la el, tăcură toți, unul cîte unul.

— Ce s-a-ntîmplat? îl întrebă Julie.

Mai tîrziu, stînd lîngă foc cu Jack şi Zec, zise:

— Cel puțin, Jacaud a ajuns cu bine. Da, ştiu că sună groaznic, dar ăsta e jocul. Jacaud este extrem de important. Eşti de acord, Jack?

— Presupun că da, domnule general, dar, că să fiu sincer, mie mi se pare că mult mai important e cine o să-i dea vestea lui Molly?

Munro trase aer în piept.

— Păi, Jack, tu îi eşti foarte apropiat…

— Iar dumneta îi eşti unchi, domnule general.

— Bine, ai cîştigat. Lasă pe mine, zise Munro ridicîndu-se şi ieşind.

În camera de odihnă a doctorilor de la *Guy's Hospital*, Molly bea o cafea şi mînca un sandviş. Un tînăr căpitan chirurg pe nume Holly, care se ocupa de pacienții din armată, stătea într-un colț, citind un ziar. Se auzi o bătaie în uşă. Se ridică şi o deschise, văzîndu-l în prag pe generalul de divizie Tom Sobel.

— Fiica mea e aici?

Holly, care îl mai văzuse o dată, luă imediat o poziție milităroasă.

— Da, domnule general.

Molly se întoarse zîmbind.

— Ce te aduce aici, tată?

Dar, imediat, zîmbetul i se şterse de pe buze.

— Ne laşi singuri cîteva minute, domnule căpitan?

— Desigur, domnule, spuse Holly, ieşind imediat.

— Spune-mi ce e mai rău, zise Molly după ce uşa se închise în urma lui. Nu îndulci pastila.

După cîteva minute, stînd acolo şi fumînd, trasă la față, întrebă:

— Deci, s-ar putea să fie încă în viață?

— Din ceea ce a spus acel lider al Rezistenței, Jacaud, da. Haina îi era cuprinsă de flăcări cînd l-au găsit SS-iştii, după care l-au urcat în maşină şi au plecat, dar, după toate relatările, a fost o aterizare groaznică.

— Dar a supraviețuit, zise ea încuviințînd şi stingînd țigara.

— Molly, trebuie să aibă răni grave, cel puțin.

— Poate, dar trăieşte.

— Cum naiba poți să fii atît de sigură?

— Pentru că aş şti, tată, spuse ea schițînd un zîmbet ciudat şi rece. Dacă Harry Kelso ar fi mort, aş şti. Pur şi simplu.

Uşa se deschise şi Holly vîrî capul înăuntru.

— Îmi pare nespus de rău, dar îl ştii pe tînărul acela căruia i-ai amputat piciorul? A recidivat.

— Vin imediat, spuse ea ridicîndu-se şi sărutîndu-şi tatăl pe obraz. Am treabă, tată, şi îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Unchiul Dougal ştie unde să mă găsească. O să mă țină la curent. Acum trebuie să plec.

Tom Sobel rămase acolo un moment îndelungat, după care o urmă cu inima grea.

La Château Morlaix, Kelso era cît se putea de în viață, pe un pat într-o încăpere de la parterul pe care unitatea Panzer SS, care ocupa castelul, îl transformase în spital. Stătea sprijinit de perne, fumînd o țigară. Nu avea arsuri, ceea ce era un lucru incredibil, deşi fusese zdruncinat puțin, avînd zgîrieturi pe față, şi glezna stîngă îl durea îngrozitor. SS-istul care stătea de pază la uşă purta o uniformă neagră Panzer şi un Schmeisser. Nu trăda nici un fel de emoție, nici măcar nu se uita la Harry, ci privea numai fix înainte.

Uşa se deschise şi tînărul Hauptsturmführer SS pe nume Schroeder, care se prezentase ca fiind medicul unității, intră cu radiografia.

— Aşa cum m-am temut, domnule colonel, glezna e ruptă rău, dar ruptura e curată. Am luat legătura cu comandantul meu, maiorul Muller. A fost în Dinard în seara asta. Dar acum vine încoace.

— Îți mulțumesc, căpitane, zise Harry. Eşti foarte eficient.

— Ne mîndrim cu posibilitățile noastre medicale, domnule colonel. Un aparat portabil pentru radiografii, posibilități de operare. Oamenii mei se aşteaptă la ce e mai bun. În definitiv, sîntem SS-işti.

— Vorbeşti foarte bine englezeşte.

— Exact înainte de război, mi-am petrecut un an la spitalul din Southampton.

În clipa aceea, uşa se deschise şi intră un Sturmbannführer într-o uniformă neagră împodobită cu decorații. Schroeder pocni din călcîie.

— Domnule maior Muller.

— Care-i treaba? întrebă Muller în germană.

— Acest ofițer este locotenent-colonel în aviația americană, un anume colonel Kelso. Mi-a spus numele, gradul şi numărul. Are glezna ruptă.

— Da, dar ce făcea?

— Pilota unul din acele avioane Lysander pe care le folosesc englezii pentru a infiltra agenți secreți. ME 109-urile de la Fermanville l-au doborît.

— În timp ce ateriza sau decola?

— Patrulele noastre l-au văzut aterizînd. ME-urile l-au doborît cînd decola din nou.

— Ceea ce înseamnă că a adus pe cineva. N-au făcut nimic în privința asta?

— Bănuiesc că s-au concentrat asupra prăbuşirii, domnule maior.

— Bănuieşti? spuse Muller clătinînd din cap. Doamne, apără-mă. Oricum, va trebui să-mi traduci.

Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi tăcut, dar glezna îl durea îngrozitor de tare acum, aşa că Harry spuse în germană:

— Nu e nevoie, domnule maior, însă eu aş avea nevoie de o injecție cu morfină în clipa asta şi să se facă neapărat ceva în privința gleznei.

Ambii ofițeri SS erau uluiți.

— Te felicit pentru felul excelent în care vorbeşti limba noastră, domnule colonel, spuse Muller.

— Mulțumesc, dar cum rămîne cu glenza? M-am supus Convenției de la Geneva. Nume, grad şi număr.

Muller se încruntă şi, apoi, traversă încăperea spre locul unde tunica lui Harry fusese pusă pe spătarul unui scaun. Remarcă medaliile, aripile RAF.

— Dumnezeule, domnule colonel, dar ai avut un război interesant, zise el scoțînd o tabacheră de argint şi oferindu-i o țigară lui Harry, după care i-o aprinse. Căpitanul Schroeder o

să se ocupe imediat de dumneata. În definitiv, toți sîntem soldați. O să stăm de vorbă mai tîrziu.

Îi făcu un semn lui Schroeder şi ieşi.

— E ruptă rău, dar pot s-o repar, zise Schroeder. O mică operație şi apoi un ghips de Paris.

— Orice are nevoie, spuse Muller.

— Mai e ceva, domnule. Nu am informat cartierul general al Luftwaffe de la Saint-Malo şi nici baza de la Fermanville în legătură cu supraviețuirea lui.

— Şi nici n-o s-o facem, spuse Muller emoționat. Medaliile colonelului sînt extraordinare şi ai observat aripile RAF din partea dreaptă a pieptului? Asta înseamnă că a fost un voluntar american în RAF înainte ca America să intre în război. Omul ăsta e o captură grozavă, Schroeder, absolut grozavă.

— Bine, domnule maior, bîigui Schroeder. Dar regulamentul spune că ar trebui să-i informăm pe cei din Luftwaffe în legătură cu prezența lui.

— Să-i ia naiba pe cei din Luftwaffe, zise Muller. O să trimit un mesaj la sediul SD din Berlin imediat. Merg direct la vîrf, adăugă el, apoi îl bătu pe spate pe Schroeder. Dă tot ce ai mai bun, asta vreau acum, mai spuse el şi plecă.

La fel ca majoritatea celor din Prinz Albrechtstrasse zilele acelea, Bubi Hartmann nu se ostenea să se mai ducă acasă din cauza regularității raidurilor RAF. Avea un pat de campanie într-un colț al biroului. Dormise bine pînă la trei dimineața, cînd loviseră cei din RAF. Jumătate de oră de coşmar, după care dispăruseră. Se ridică, merse la baie şi se stropi cu apă rece pe față şi, după aceea, se duse la birou, de unde scoase o sticlă de coniac, turnîndu-şi puțin într-un pahar. Se apucă să se uite pe nişte hîrtii şi, o clipă mai tîrziu, uşa se deschise şi intră Trudi. Ca şi Bubi, ea avea un pat instalat în anticameră. În mînă ținea o foaie de hîrtie.

— Te simți bine? o întrebă el.

— Da, dar nu ştiu cum o să te simți tu. E un raport de la un maior care comandă o unitate Panzer într-o localitate numită Morlaix din Bretagne. Cei de la transmisiuni l-au primit acum douăzeci de minute.

— Ce e atît de deosebit în legătură cu el?

— Săptămîna trecută ai anunțat că vrei orice informație legată de locotenent-colonelul Harry Kelso, zise ea întinzîndu-i foaia. Citeşte.

După aceea, în timp ce el fuma o țigară şi se gîndea, ea îl întrebă:

— O să-l anunți pe baron?

El scutură din cap.

— Nu-mi permit, Trudi. Asta o să meargă la Reichsführer. Înnoptează aici?

— Cred că da.

El luă o foaie de hîrtie şi un stilou.

— Cheamă o ordonanță.

Ea porni spre uşă.

— Kelso e prizonier de război, nu? Asta e realitatea.

— Nu fi proastă, Trudi. Nu-i un prizonier de război obişnuit şi tu ştii asta foarte bine. Acum adu o ordonanță încoace.

Ea ieşi, el îi scrise un bilet scurt lui Himmler, după care îl vîrî într-un plic împreună cu mesajul şi îl sigilă.

Era nouă dimineața cînd Reichsführerul îl chemă la el. Himmler era în uniformă şi se uita pe fereastră. Vorbi fără să se întoarcă.

— Altă noapte de bombardamente îngrozitoare, colonele, şi prostul ăla de Göring a jurat că o să aibă grijă ca nici o bombă să nu mai cadă asupra Berlinului.

— Cred că da, Reichsführer.

— Ce mult ne mai ajută Luftwaffe să cîştigăm războiul. Nu pot nici măcar să protejeze Berlinul, zise el şi se întoarse. Aşa că sarcina de a-l ajuta pe Führer să-şi îndeplinească misiunea glorioasă ne revine nouă celorlalți.

Se duse la birou şi luă foaia de hîrtie cu mesajul.

— Iar asta e ocazia noastră, colonele.

Bubi era complet nedumerit.

— Reichsführer?

Himmler se aşeză.

— Uneori, Dumnezeu îşi mai aruncă chipul printre nori, colonele, şi azi-dimineaţă a făcut-o. Ţi-am găsit asasinul.

Bubi era uluit.

— Mă tem că nu pricep, Reichsführer.

— E destul de simplu. Avem în mîinile noastre un anume locotenent-colonel Kelso din aviaţia americană uşor rănit. Potrivit rapoartelor tale, efectuează zboruri speciale, transportîndu-l adesea pe Eisenhower.

— Exact.

— Aşa că îl lăsăm să scape şi să se întoarcă în Anglia, unde, cu prima ocazie, îl omoară pe Eisenhower.

O clipă, Bubi avu impresia că îşi pierduse minţile.

— Bine, Reichsführer, dar de ce ar face-o? Şi, oricum, are glezna ruptă.

— Dar fratele lui nu, spuse Himmler zîmbind cînd văzu expresia de uimire de pe chipul lui. Din cîte am fost informat, nu se pot deosebi unul de celălalt. Nu e nevoie decît de o schimbare de uniformă. Aranjăm să evadeze de la Château Morlaix, apoi să fure un Storch sau un alt avion de acest gen de la baza de alimentare din apropierea satului. Este unul, am verificat. Oricum, se întoarce la Cold Harbour şi la generalul de brigadă Munro. Chiar dacă nu apucă să-l transporte pe Eisenhower, mai mult ca sigur că bunul general va vrea să-l vadă.

Bubi Hartmann se chinuia să accepte toate acele lucruri.

— Bine, Reichsführer, dar, pentru ca baronul von Halder să se dea drept fratele său ar trebui să ştie absolut totul în legătură cu acesta, ceea ce presupune că şi colonelul Kelso să fie de acord cu planul. De asemenea, presupune şi ca baronul să accepte.

— Ah, o să accepte, amîndoi or să accepte, mai ales după ce tu o vei fi arestat pe mama lor, ceea ce vei face în cursul

acestei dimineți. Foarte discret bineînțeles. Am vorbit deja direct cu maiorul Muller de la Château Morlaix, informîndu-l că, acum, se află sub comanda mea. Castelul va fi închis şi va fi perfect pentru ceea ce dorim noi.

— Şi cum o să-i convigem pe baron şi pe fratele său să coopereze, Reichsführer?

Himmler îi spuse cu lux de amănunte. Cînd termină, Bubi simți că i se face greață.

— Pari tulburat, zise Himmler. Şi eu care credeam că o să fii încîntat că ți se oferă o asemenea şansă de a servi Reich-ul, colonele, deoarece el te-a servit foarte bine, de fapt, ți-a oferit nişte ocazii unice pentru un individ cu sînge evreiesc.

Bubi îngheță de groază şi Himmler zîmbi uşor.

— Cum ai putut să-ți închipui că nu ştiu? Şi pata asta îți afectează întreaga familie. Tatăl tău încă mai trăieşte, nu? La fel şi sora lui. Din cîte-mi amintesc, soția ta a murit într-un accident de maşină la douăzeci şi doi de ani, aşa că nu există copii, dar există, bineînțeles, secretara ta, Frau Braun, cu care ai o relație intimă.

Bubi trase aer în piept.

— Ce doreşte Reichsführer de la mine?

— Bine. Întotdeauna ți-am admirat pragmatismul. Am vorbit la telefon cu Nunes da Silva, ministrul despre care ți-am pomenit, cel de la Ministerul de Externe. Omul de la ambasada lor de-aici, Joel Rodrigues, va fi transferat la Lisabona astăzi. Îl vei vedea în dimineața asta, vei scrie o scrisoare pentru fratele lui şi acea femeie Dixon din Londra în care îi vei descrie operațiunea şi îi vei spune să-l aştepte pe baron în cîteva zile.

— Joel Rodrigues la Londra, Reichsführer? Nu înțeleg.

— E foarte simplu. Nunes da Silva îl va transfera pe Joel Rodrigues la misiuni de curierat. Tu îl trimiți la Lisabona astăzi, iar mîine, el va zbura la Londra cu tot felul de lucruri legate de ambasadă. Asta fac curierii, colonele. Aşa, deci, îl vom avea pe baron la Londra, pentru a-i susține pe Dixon şi pe cei doi frați Rodrigues. Nu văd cum am putea da greş, nu?

Gîtlejul lui Bubi era atît de uscat, încît nici nu putea să înghită. Tuşi.

— De acord, Reichsführer.

— Excelent, colonele. Acum, că se pare că ți-am făcut toată treaba în locul tău, te rog să te apuci să pui totul în practică.

Primul lucru pe care îl făcu Hartmann fu să-i spună lui Trudi să ia legătura cu Joel Rodrigues şi să-i spună să vină imediat. Apoi o chemă cu carnețelul în birou. Îşi puse iarăşi un pahar de coniac.

— E bine să faci asta? îl întrebă ea.

— E singurul lucru care mă mai împiedică să nu-mi pierd mințile. O să înțelegi cînd voi termina de dictat.

Ceea ce îi dictă fu o scrisoare cu instrucțiuni pentru Fernando Rodrigues şi Sarah Dixon, planul detaliat, aşa cum i-l prezentase Himmler.

— E nebun, spuse Trudi în final. Trebuie să fie. De ce ar fi de acord Kelso şi baronul cu treaba asta?

Bubi îi spuse. Ea stătu o clipă, albă ca varul la față, după care dădu fuga la baie. O auzi vărsînd în chiuvetă şi, apoi, apa curgînd. După un timp, se întoarse, dar era tot palidă.

— Ce ticălos! Şi tu o s-o faci?

— N-am încotro. Există sînge evreiesc în familia mea, Trudi. Am crezut că nu ştie nimeni, dar el ştie. Viața tatălui meu e amenințată şi cea a bătrînei mele mătuşi. Chiar şi a ta, ca secretară a mea.

— Dumnezeule!

— Deci, nu prea am de ales, nu?

Ea rămase cu privirea ațintită asupra lui şi, la un moment dat, se auzi soneria în anticameră. Ea se ridică, fără să scoată un cuvînt, ieşi şi se întoarse cu Joel Rodrigues.

— Dactilografiază scrisoarea, zise el. Cît mai repede cu putință.

Ea ieşi. Joel era îmbrăcat cu un impermeabil şi îşi pipăia pălăria neliniştit.

— Am o veste uluitoare, domnule colonel.

— Ştiu, spuse Bubi. Ai fost chemat imediat la Lisabona şi mie mi s-a cerut să-ți facilitez transportul spre acest oraş frumos cît mai curînd posibil. Probabil că ai fost informat de către Nunes da Silva de la ministerul vostru de externe.

— De unde ştiți, domnule colonel?

— Ştiu totul. Ți-a spus pentru ce vrea să te duci?

— Nu.

— Ei bine, o să-ți spun eu. Vei lucra la Serviciul de Curierat, transportînd valizele diplomatice la Londra pe calea aerului. Nu vei sta la Lisabona mai mult de cîteva ore.

Joel păru imediat alarmat.

— Dar, domnule colonel, nu aşa ne-a fost înțelegerea.

— Acum este. Bineînțeles că ai putea să discuți cu Reichsführer sau cu da Silva cînd vei ajunge la Lisabona, dar nu te-aş sfătui. Eşti un om mărunt, Rodrigues, prins în lucruri prea mari. Dacă stau să mă gîndesc bine, şi eu sînt la fel. Nu noi sîntem cei care hotărîm, alții hotărăsc pentru noi.

Trudi veni cu scrisoarea. Bubi o citi, apoi o împături şi o vîrî într-un plic, nesemnată. I-l dădu lui Joel Rodrigues.

— Pentru fratele tău. Să fii la aeroport peste două ore.

— Am înțeles, domnule colonel.

După ce ieşi Joel, Bubi îşi aprinse o țigară.

— Află unde e Max şi, apoi, cere un avion pentru mine care să fie gata de plecare peste, să zicem, trei ore. Un Storch e foarte bun. Îl pilotez eu însumi.

— Vreun pasager?

— Păi, baroana, bineînțeles, zise el ridicîndu-se şi, cînd ea ajunse la uşă, el adăugă: Trudi?

Ea se întoarse.

— Da?

— Dacă ai vreo posibilitate să dispari, profită de ea. Pentru eventualitatea că lucrurile or să iasă prost. Înțelegi?

— Perfect, dar prefer să aştept să văd ce se întîmplă, zise ea ciudat de calmă, după care ieşi.

Îi fu extraordinar de uşor cu Elsa von Halder. Pur şi simplu, încercă să nu se depărteze prea mult de adevăr. Cînd bătu la uşa apartamentului ei de la *Adlon*, îi deschise Rosa Stein. Elsa stătea lîngă foc, citind o revistă, pe care o puse jos. Întinse mîna şi Bubi i-o sărută.

— Ce surpriză, domnule colonel!

— Vă aduc o veste importantă, doamnă baroană. Şi ar fi bine să n-o mai lungesc. Fiul dumneavoastră, colonelul Kelso, a fost doborît în timpul unei misiuni aseară în Bretagne. Acum este în mîinile noastre.

— E teafăr? întrebă ea calmă.

— Are gleza ruptă. Se află într-un loc numit Château Morlaix. Am ordin să mă duc acolo să-l interoghez.

— Max ştie?

— Nu, dar va fi informat. Acționez pentru SD, adică Reichsführer, dar mi-a dat permisiunea de a vă lua cu mine, dacă doriți.

— Pot să-mi iau camerista?

— Fireşte.

Ea se ridică.

— Deci, cît timp am la dispoziție, domnule colonel?

— Voi trimite o maşină să vă ia într-o oră, zise el, după care îşi puse chipiul şi salută. Vă rog să mă scuzați, dar am treburi de făcut.

În timp ce Rosa împacheta în grabă, Elsa îi povesti despre discuția pe care o avusese cu Bubi Hartmann.

— O să fie ciudat să vă vedeți fiii împreună, doamnă baroană, zise Rosa.

— Lucru care nu s-a mai întîmplat de multă vreme, spuse Elsa punîndu-şi bijuteriile în cutia lor obişnuită, pe care i-o dădu apoi Rosei. Pune asta în poeşta mea cea mare. Ah, şi ăsta, adăugă ea scoțînd dintr-un sertar un pistol Walter PPK, după care îi desfăcu încărcătorul, verifică arma cu pricepere, şi o reîncărcă.

Rosa îl vîrî în poşetă.

— Credeți că o să aveți nevoie de el, doamnă baroană?

— Cine ştie? spuse Elsa von Halder zîmbind senină. E mai bine să fii pregătit.

Capitolul 13

La Fermanville, Max tocmai bea ceva la popotă seara devreme, cînd intră Bubi Hartmann. Max se scuză în fața grupului de ofițeri şi îi ieşi în întîmpinare.

— Bubi, ce vînt te aduce aici? întrebă el şi apoi se încruntă. E vreo problemă? Mama?

— Hai să mergem în colț, spuse Bubi. Avem nevoie de intimitate.

Ceilalți ofițeri îi priviră un moment, după care întoarseră capetele cînd văzură privirea încruntată a lui Bubi.

— Despre ce e vorba? întrebă Max.

Bubi îi făcu semn chelnerului să plece.

— Ai auzit de un loc numit Château Morlaix la vreo patruzeci de mile de-aici?

— Bineînțeles. E o bază de alimentare a Luftwaffe acolo. Folosim adesea pista de urgență de-acolo.

— Acolo am aterizat şi eu azi după-amiază. Am venit de la Berlin cu un Storch împreună cu mama ta şi camerista ei.

Max păru neliniştit.

— E arestată?

— Nu în felul la care te referi tu. Citeşte asta, Max, spuse el scoțînd un plic din buzunar, luînd scrisoarea şi dîndu-i-o.

Era o hîrtie de calitate cu un antet scris cu negru.

Der REICHSFÜHRER-ss Berlin, aprilie 1944

Cel care posedă această scrisoare acționează din ordinul meu personal într-o chestiune de maximă importanță pentru

Reich. Tot personalul, atît civil cît şi militar, trebuie să-i acorde sprijinul în orice mod găseşte de cuviinţă.

Heinrich Himmler.

Era contrasemnată de Führer.

Max i-o dădu înapoi.

— Împuternicirea ta pare impecabilă. În condiţiile astea, aş bea ceva, zise el făcîndu-i semn chelnerului. Două coniacuri – mari, spuse el, după care se întoarse spre Bubi. Dolfo Galland o să fie la Abbeville mîine. Voia să mă duc acolo.

— Ştiu, şi a fost informat că, începînd de acum, eşti detaşat de la Aviaţia de Vînătoare.

— E chiar atît de rău?

Chelnerul veni cu coniacurile. Max şi-l bău pe al său dintr-o singură înghiţitură.

— Deci, Bubi, care-i treaba? Am auzit că o unitate Panzer SS s-a instalat la Château Morlaix, aşa e?

— Da, şi acum se află toţi la ordinele mele. E un cerc de oţel în jurul castelului.

— Pentru că mama e acolo? Haide, Bubi.

— Nu, pentru că fratele tău e acolo, zise Bubi bîndu-şi coniacul. Dacă îţi aduni lucrurile, plecăm imediat.

— Harry la Château Morlaix? întrebă Max pălind îngrozitor. Povesteşte-mi.

— Pe drum, Max. Grăbeşte-te, te rog, şi nu uita, totul e strict secret.

Max nu se osteni să-şi cheme ordonanţa şi îşi împachetă singur lucrurile. Cînd era aproape gata, maiorul Berger, adjutantul bazei, intră în încăpere.

— Hartmann mi-a fluturat în faţă un ordin de la Himmler însuşi care mi-a îngheţat sîngele în vene. Ai fost pus sub comanda SS-ului la Morlaix.

— Aşa s-ar părea.

— Bine, dar ce se petrece acolo? Mi s-a ordonat să trimit un ME 109 la baza de alimentare de la Morlaix. Iarăşi sub comanda lui Hartmann.

Max trase fermoarul genții.

— Pe cine trimiți?

— M-am gîndit la tînărul Freiburg.

— Nu-i o alegere rea. E un tînăr cu potențial, spuse Max luînd cîte o geantă în fiecare mînă. Acum trebuie să plec.

— Max, zise Berger. Sîntem prieteni de multă vreme. Ai necazuri?

— Nu mai mult decît avem toți de cînd Führer-ul a preluat puterea în ’33, zise Max zîmbind. Ai grijă, adăugă el şi ieşi.

Maşina era un *Citroen* lung şi negru, pe care îl conducea Bubi însuşi. Max urcă lîngă el, fumînd.

— Deci, ce s-a-ntîmplat cu Harry? întrebă el.

— A transportat un agent într-un Lysander de la Cold Harbour, Cornwall. Bănuiesc că-ți spune ceva această localitate.

— De ce ar trebui?

— Max, fratele tău a fost lovit într-un Hurricane acum cîteva săptămîni, în timp ce acoperea un Lysander pe drumul de întoarcere spre Cold Harbour cu un ofițer francez foarte important. A doborît două ME 109-uri şi s-a paraşutat în apă. Himmler a fost cel care mi-a spus că pilotul celui de al treilea ME care s-a aflat la fața locului ai fost tu. Ce s-a-ntîmplat, Max?

— Bine, Bubi, spuse Max rîzînd. O să-ți spun şi, pe urmă, îmi spui şi tu mie.

— De acord.

Cînd Max termină de povestit, Bubi zise:

— Remarcabil, şi nu te condamn. Sper că şi eu aş fi făcut la fel.

— Deci, ce-i cu Harry?

— S-ar părea că trebuia să lase un lider al Rezistenței, o treabă scurtă, intrat-ieşit, locul era marcat cu lămpi de bicicletă. S-a înălțat prea mult şi a fost zărit pe radar, după ce a fost atacat de forțele navale aliate. Îți vine să crezi?

— Ah, cred orice.

— Oricum, băieții de la baza ta au descoperit zona de aterizare şi l-au doborît. A ieşit din avionul cuprins de flăcări. Destul de ciudat, a fost salvat de o patrulă Panzer care se afla în zonă, din pură întîmplare. I-au scos haina în flăcări înainte ca aceasta să facă mai mult decît să-l pîrlească însă avea glezna ruptă rău.

— Dar, altfel, e bine?

— Da.

— Ştie că vin? Mama ştie?

— Deocamdată, nu.

— Am înțeles că ai cerut un ME 109. Ți l-au dat pe tînărul Freiburg. De ce?

— Doar o măsură de prevedere, în caz că o să apară vreun avion neautorizat în zonă, ceea ce se întîmplă destul de des zilele astea.

Max aprinse două țigări, dîndu-i una lui Bubi.

— Ce se-ntîmplă, de fapt? Reichsführer-ul nu se dă în vînt după familiile fericite. Ce vrea, deci?

— Mai tîrziu, Max, mai tîrziu. Asta-i tot ce pot să-ți spun deocamdată, zise Bubi concentrîndu-se asupra drumului.

La Morlaix, Elsa şi Rosa fuseseră instalate într-un apartament, maiorul Muller fiind politețea întruchipată. La fel ca în cazul tuturor celorlalți, scrisoarea de la Himmler avusese un efect puternic asupra lui.

— Domnul colonel Hartmann s-a dus la Fermanville să-l ia pe domnul baron von Halder, doamnă baroană, îi spuse el. A lăsat instrucțiuni ca, atunci cînd veți fi pregătită, să vă puteți vedea fiul.

— Ah, deci ştii, spuse ea.

— Bineînțeles. Ca ofițer SS, am depus un jurămînt de supunere. În acest caz, acționez chiar din ordinul Reichsführer-ului.

— Ajunge, spuse Elsa cu dulceață în glas. În acest caz, aş vrea să-mi văd fiul cît mai curînd posibil.

— Desigur, doamnă baroană.

Harry stătea în pat sprijinit de perne, cu piciorul stîng în ghips şi proptit pe o pernă, răsfoind un număr al revistei *Signal*, care arăta cu lux de amănunte cum Germania continua să cîştige războiul. Uşa se deschise şi Muller intră.

— Domnule colonel Kelso, a venit mama dumitale.

Elsa intră şi Muller se retrase, închizînd uşa. Harry o privi zîmbind.

— Doamne, Mutti, n-ai îmbătrînit deloc. Incredibil, zise el lăsînd jos revista şi întinzînd brațele, iar ea se duse repede spre el.

Mai tîrziu, ea se aşează lîngă pat.

— Deci, n-ai idee ce se petrece aici? o întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Ți-am spus tot ce ştiu. Bubi Hartmann, Himmler. Bineînțeles că Max mi-a spus de avertismentul tău cînd ai căzut în mare şi el te-a salvat. De unde ai obținut informația?

— Efectuez zboruri speciale pentru Serviciul de Spionaj Britanic. Cei cu care am de-a face au legături la Berlin.

— Înțeleg. Şi, nu te-ai însurat?

— Mutti, n-am decît douăzeci şi cinci de ani.

— Tatăl tău avea douăzeci şi doi cînd s-a însurat cu mine.

— Ei bine, am fost cam ocupat.

Ea îşi aprinse o țigară.

— Deci, nici unul din noi nu ştie ce se petrece aici.

— Aşa se pare, zise el.

Ea încuviință.

— Există vreo fată în viața ta, o legătură mai serioasă?

— S-ar putea. Mama ei era englezoaică, ucisă în timpul Marelui Bombardament. Tatăl ei este un general american.

— Şună promițător.

— E cu cîteva luni mai mare ca mine şi e un foarte bun chirurg.

— Nici că se putea mai bine. Sînt impresionată.

— Nu fi, Mutti. Merita ceva mai bun.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, uşa se deschise şi apăru Bubi.

— Un alt oaspete pentru dumneata, colonele, zise el şi se dădu înapoi, iar Max intră.

Cina fu servită în magnificul salon al castelului. Harry fu adus jos într-un cărucior de către două ordonanțe SS. Erau prezenți şi Muller şi Schroeder şi încă doi tineri locotenenți. Mîncarea era excelentă: supă de broască țestoasă, friptură de berbec gătită perfect, o salată excelentă, şampanie bună şi vin bun franțuzesc, „Chateau Palmer“ de dinainte de război.

— Mă văd nevoită să recunosc ca SS-ul ştie să facă lucrurile cum trebuie, domnule maior Muller.

— Orice altceva pentru dumneavoastră ar fi complet inacceptabil, doamnă baroană, spuse el politicos, ridicînd paharul. Pentru oamenii viteji de pretutindeni şi pentru colonelul Kelso şi baronul von Halder, frați de arme.

Toți se ridicară, în afară de Elsa şi Harry, şi băură.

— Acum, domnule maior, vă rog să ne scuzați, spuse Bubi.

— Desigur, domnule colonel.

Cînd Muller şi ofițerii săi se îndreptau spre uşă, Schroeder se întoarse şi zise:

— Am luat legătura cu doctorul din localitate, domnule colonel Kelso. Mîine îți va aduce cîrjele.

— Eşti foarte amabil, zise Harry.

Uşa se închise, Bubi se ridică, luă vinul şi le umplu paharele tuturor.

— Bine, Bubi, care-i jocul? întrebă Max.

Bubi se duse lîngă foc.

— Toată lumea crede că întrebarea importantă în legătură cu invazia este unde vor debarca Aliații. Führer-ul nu este de aceeaşi părere. El crede că ar trebui să ne concentrăm eforturile pentru un lucru cu adevărat important zise el şi făcu o scurtă pauză. Şi anume asasinarea generalului Eisenhower.

Pe chipurile tuturor se citi stupefacția.

— Dar e o nebunie, zise Max.

— Este, dar, din păcate, Himmler e de acord cu el. Am agenți la Londra care nu țin de Abwehr şi sînt încă în libertate. De la ei, domnule colonel Kelso, ştiu totul în legătură cu generalul de brigadă Dougal Munro, maiorul Carter, Cold Harbour şi SOE din Baker Street. Ştiu că ai o iubită, o doctoriță Sobel, al cărei tată e general în serviciul lui Eisenhower. Ştiu că îl transportați adesea cu avionul. I-am spus Reichsführer-ului că nu putem să-i satisfacem dorința Führer-ului, că nu am pe nimeni la Londra capabil de un asemenea lucru şi că în acest moment nu cred că vreunul din oamenii noştri, oricît de bun ar fi, ar putea măcar să se apropie de Eisenhower, chiar dacă am reuşi să infiltrăm pe cineva în Anglia.

— Şi? întrebă Kelso.

— Lucrurile s-au schimbat odată cu căderea dumitale în mîinile noastre, lucru care l-a făcut pe Reichsführer să vină cu ceea ce, după părerea lui, este o soluție excelentă pentru problema noastră, iar, după părerea mea, una bizară.

Tăcu şi Max zise:

— Continuă, Bubi.

— Ei bine, sună cam aşa. Colonelul Kelso scapă, fură avionul Storch de pe pistă şi se întoarce la Cold Harbour fiind primit ca un erou. Eisenhower va dori să-l vadă. Dacă nu, sigur i se va cere să-l transporte pe general undeva, cum a făcut şi înainte. La momentul potrivit, îl ucide pe Eisenhower.

Se făcu o linişte mormîntală şi, apoi, Harry izbucni în rîs.

— Cum aş putea să fac asta? Îmi primesc cîrjele abia mîine dimineață.

— Nu înțelegi, spuse Bubi. N-ai fi dumneata. Ar fi Max.

— Dumnezeule, spuse Elsa.

Max bău puțin vin şi puse paharul jos.

— Şi de ce aş face treaba asta? Eu pilotez avioane de vînătoare, Bubi, cu asta mă ocup eu. Oi fi eu multe lucruri, dar asasin nu sînt.

Bubi se apropie de masă şi îşi mai puse vin, vizibil agitat.

— Eu nu sînt decît un mesager. Mîna lui Himmler e şi în jurul gîtului meu. Eu nu hotărăsc nimic.

— Bine, zise Max. Spune-ne ce e mai rău.

— Din nefericire, doamna baroană a avut un cerc de prieteni total nepotriviți. Optsprezece arestați, doisprezece executați, cîțiva din ei fiind generali, două femei. Acest lucru e numit vină prin asociere. Lucrurile stau în felul următor: dacă voi doi nu cooperați, va fi foarte rău pentru ea.

Elsa îi aruncă vinul în față.

— Ticălosule!

Max sări imediat şi o apucă de brațe.

— Nu fi proastă. El are la fel de mult de ales ca şi noi.

— La naiba cu vorbăria asta, zise Harry. Dacă ai face asta, ai avea nevoie de ajutorul meu, Max. Viața mea cu lux de amănunte, iubita mea Molly, Munro, prietenii mei din Cold Harbour, Eisenhower, Southwick House, zise el clătinînd din cap. N-o fac.

Bubi se şterse şi Max se întoarse spre el.

— Lasă-ne puțin timp.

— Pînă mîine dimineață, zise Bubi. Mai mult nu pot să fac. Noaptea e un sfetnic bun, adăugă el, după care se întoarse şi ieşi.

Întorcîndu-se în camera lui, îl sună pe Himmler în Prinz Alberchtstrasse, găsindu-l încă la birou.

— M-am gîndit să vă informez în legătură cu ultimele evenimente, Reichsführer, spuse el şi, cînd termină, întrebă: Ce să fac?

— Ce ți-am spus, colonele. Lasă-i să se gîndească. Cred ca n-or să doarmă prea bine. Micul dejun, totul cu grijă şi frumos. Apoi, să zicem la ora zece, dă lovitura. Mă îndoiesc că, după aceea, vei mai întîmpina dificultăți.

— Foarte bine, Reichsführer.

— Acum trebuie să plec, colonele, e nevoie de mine la Paris. Am de gînd să călătoresc noaptea. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti la Cartierul General al Gestapo-ului de acolo.

— Cum spuneți dumneavoastră, Reichsführer.

Bubi închise telefonul, închipuindu-şi avionul personal al lui Himmler, JU 52, înălțîndu-se în noapte. Măcar dacă vreun Mosquito al RAF ar fi apărut şi l-ar fi spulberat de pe cer, dar, bineînțeles, asta ar fi însemnat să ceară prea mult.

Elsa se retrăsese şi cele două ordonanțe SS îl duseseră pe Harry înapoi în camera lui, ajutîndu-l să se urce în pat.

După un timp, uşa se deschise şi Mak intră.

— Nu unul, ci doi paznici la uşă. Au mare grijă de tine, spuse el în engleză.

— Îmi place uniforma, zise Harry. Foarte atrăgătoare.

Max se duse spre scaunul pe spătarul căruia se afla tunica lui Harry şi îi examină medaliile.

— Nici tu nu te-ai descurcat rău, zise el trăgîndu-şi un scaun şi scoțînd tabachera. Aşadar, iată-ne din nou împreună, frățioare, spuse el apoi oferindu-i o țigară lui Harry şi aprinzîndu-i-o. Singurul care lipseşte e Tarquin. Ce mai face bătrînul?

— Nu mă întreba, zise Harry. A fost cu mine absolut în fiecare misiune, într-un sac de zbor, în fundul carlingăi. În timpul Bătăliei, m-am paraşutat deasupra Insulei Wight şi Tarquin a fost cu mine. De două ori în apă.

— Ce s-a-ntîmplat de data asta?

— M-au lovit rău de tot, am retezat vîrfurile copacilor în cădere, spuse Harry ridicînd din umeri. Lysander-ul s-a făcut praf şi apoi a luat foc. Eram amețit. Îmi amintesc că am luat sacul înainte să sar afară, dar haina mi-era cuprinsă de flăcări. Adevărul e că SS-iştii ăia au venit imediat la mine. În timp ce mă trăgeau, avionul a explodat.

— Şi Tarquin a fost distrus odată cu el?

— Aşa se pare. Mi-a purtat noroc, Max, şi acum s-a dus.

— Nu mai vorbi prostii. Ți-ai purtat noroc tu însuți. Eşti un pilot excelent, zise el zîmbind. Aproape la fel de bun ca mine. Totuşi, o să-l rog pe Bubi să pună cîțiva băieți să cerceteze zona.

— Apropo de Bubi, care-i povestea cu el?

— Ah, am zburat în Franța împreună pe vremea cînd el era în Luftwaffe, zise Max şi îi povesti tot. E adevărat ce-a spus, zise el în final. E în mîna lui Himmler la fel ca noi.

Se duse la fereastră şi Harry întrebă:

— Acum ce-o să se-ntîmple?

— Nu ştiu. O să văd ce va avea de spus Bubi mîine dimineață.

— Vrei să spui că ai fi în stare să accepți? Să-l omori pe Eisenhower?

Max se întoarse.

— Nu înseamnă nimic pentru mine, Harry. E inamicul. Am ucis o mulțime de oameni şi la fel şi tu. Ăsta e războiul.

— Bine, dar, totuşi, e o diferență. Dacă lucrurile ar fi stat invers şi mie mi s-ar fi cerut să-l asasinez pe Himmler, un ticălos nazist ca el?

— Pentru oamenii din America şi Anglia, eu sînt un ticălos nazist.

— Pe viață. Cei mai mulți germani nu sînt membri ai partidului nazist. Au fost absorbiți cînd Hitler a dus țara la război. N-au avut de ales.

— Ah, ba toți am avut de ales. Numai că ne-am trezit prea tîrziu, spuse Max îndreptîndu-se spre uşă, dar, înainte să iasă, se întoarse. Tînăra aceasta, doctorița? O iubeşti?

— Ea mă iubeşte. Eu nu prea ştiu cu adevărat ce înseamnă dragostea. N-am avut timp. Mai mult aventuri de o noapte. Tu ştii cum e?

— Mă tem că da. Nu-i aşa că viața e un infern? spuse Max deschizînd uşa. Pe mîine dimineață.

La aeroportul din Lisabona, Joel Rodrigues aştepta la intrarea principală, aşa cum i se spusese. Ploua torențial şi el se simțea îngrozitor după un zbor de la Berlin cu un ME 110, un avion de vînătoare cu două motoare folosit adesea pentru curierat. Nici măcar nu i se dăduse ocazia să-şi vadă familia. Nu era încîntat, nu era deloc încîntat.

O limuzină neagră opri în fața lui, un şofer coborî şi deschise portiera din spate şi un tînăr cu un palton negru se apropie. Avea buze subțiri şi nişte ochi negri, pătrunzători. Numele lui era Romao şi îl întîmpinase pe Joel la sosire.

— Aici eşti, Rodrigues. Ministrul vrea să-ți vorbească.

Joel îl urmă repede, iar geamul din spate al limuzinei fu coborît şi apăru chipul supt, cu ochi palizi al lui Nunes da Silva, cu părul alb, argintiu, în lumina becurilor.

— Deci, tu eşti Rodrigues?

— Da, domnule ministru.

— Ştii ce ai de făcut?

— Da, domnule ministru.

— Nu ştiu nimic despre instrucțiunile pe care ți le-a dat Reichsführerul Himmler şi nici nu vreau să ştiu. Du-te la Londra ca mesager al ambasadei şi ia legătura cu fratele tău. Amîndoi sînteți nişte oameni lacomi, Rodrigues. Necazul ăsta vi l-ați făcut cu mîna voastră.

— Dar cît o să stau acolo, domnule ministru?

— Pînă cînd o să-ți spun eu, zise da Silva, după care se întoarse şi i se adresă lui Ramao: La ce oră decolează avionul?

— La unu dimineața, domnule ministru, un avion Dakota TAP. Preferă să zboare noaptea. Germanii sînt prudenți, dar pînă şi ei pot să greşească.

— Înțelegi, Rodrigues? spuse da Silva. Ai putea să te prăbuşeşti în Golful Biscaia şi aşa ți-ar trebui. Stai cu el pînă pleacă, Ramao, după care vino la apartament, zise el şi închise geamul, iar limuzina se depărtă.

Rodrigues se întoarse spre intrare şi îşi luă valiza.

— Nu-i aşa că-i un ticălos bătrîn? zise Romao. Totuşi, are dreptate, să ştii.

— Îți mulțumesc foarte mult.

— Dacă ai noroc, o să fii la Londra la micul dejun. Un oraş minunat şi or să cîştige războiul, zise el zîmbind. Bineînțeles c-o să neg întotdeauna că am spus asta.

În orice caz, zborul nu fu plăcut. Deasupra Golfului Biscaia erau furtuni, avionul era plin, fiecare loc fiind ocupat, mulți aveau rău de înălțime şi mirosul era îngrozitor. Totuşi, într-un fel, Joel supraviețui ajutat de o sticlă de coniac de jumătate pe care nu uitase să o vîre în buzunar.

La aeroportul *Croydon*, aştepta la rînd ca să treacă prin vamă şi pe la ghişeul de vize cînd, deodată, îl zări pe fratele lui de partea cealaltă a barierei, făcîndu-i cu mîna. Joel îi răspunse cu acelaşi gest şi, în clipa aceea, ajunse în față.

— Paşaportul, domnule, zise ofițerul de la ghişeu.

Joel i-l dădu.

— Am imunitate diplomatică. Merg la ambasada Portugaliei de aici.

— Înțeleg, zise ofițerul examinînd paşaportul.

De cîte ori în viață, lucrurile mărunte provoacă dezastrul, căci Joel Rodrigues comisese o greşeală imensă pe care ceilalți – Himmler, da Silva, Romao ar fi trebuit să o prevadă. Pe paşaportul lui erau ştampilele de intrare şi ieşire din Berlin.

Departamentul Special de la Scotland Yard avea întotdeauna un om la aeroport. Din întîmplare, în dimineața aceea, inspectorul detectiv Sean Riley îşi efectua verificarea ştampilelor şi se afla la numai cîțiva paşi mai încolo – un irlandez londonez înalt şi slab cu o cicatrice pe obraz de la o sticlă spartă.

Ofițerul îi făcu un semn din cap şi Riley veni lîngă el. Nu luă paşaportul, doar se uită la el, văzu totul, îşi ridică privirea şi zîmbi.

— Bun venit la Londra, domnule.

Joel trecu de barieră şi îşi îmbrățişă fratele.

— Ne aşteaptă o maşină, spuse Fernando, luînd valiza fratelui său.

Cînd se depărtară, Riley îi făcu semn unui tînăr într-un impermeabil sărăcăcios.

— Şansa ta de a ajunge sergent, Lacey. Urmăreşte-i pe cei doi pînă la capătul pămîntului.

— Cu multă plăcere, domnule inspector-şef, zise Lacey pornind după ei.

Serviciul secret de spionaj britanic se deosebise întotdeauna de cele ale altor țări printr-un lucru major. Agenții săi nu aveau puterea de a efectua arestări. De aceea colaborau strîns cu Departamentul Special de la Scotland Yard. Întîmplarea făcea ca Riley să colaboreze frecvent cu Secțiunea D de la SOE şi cu Munro. Era opt şi jumătate cînd sună în Baker Street şi vorbi cu Jack Carter.

Îi spuse despre Joel Rodrigues.

— Adevărul e că, într-adevăr, îi aştepta o maşină a ambasadei Portugaliei, iar Lacey, omul meu, l-a auzit pe şofer spunîndu-i şi celuilalt tot Rodrigues.

— Adevărat? întrebă Jack Carter. Interesant. Altceva?

— Da, au oprit la un apartament din apropiere de Kensington Gardens, Ennismore Mews, au lăsat valiza şi apoi s-au dus la ambasadă. Lacey s-a dus şi a verificat apartamentul. E pe numele unui anume Fernando Rodrigues. L-am verificat deja. E ataşat comercial.

Jack scoase un geamăt.

— Întotdeauna sînt, Sean, dar cred că e o treabă bună aici. Vorbesc cu generalul şi te sun.

Munro era în biroul lui, uitîndu-se prin nişte dosare şi pe diverse hîrtii cu mesaje. Ridică privirea.

— Ah, iată-te. Am primit încă un mesaj de la Jacaud. Nu poate să ajute prea mult. Acea unitate SS ține zdravăn sub supraveghere Château Morlaix şi împrejurimile. Au văzut un avion Storch aterizînd acolo ieri după-amiază, dar cam asta-i tot.

— Deci, s-ar putea să fie încă acolo, domnule?

— Ar putea fi oricum, Jack, în viață, mort, rănit. Cine naiba ştie? Oricum, ce este?

Carter îi spuse de cei doi frați Rodrigues. Munro ascultă şi încuviință.

— Riley e un polițist bun şi a avut dreptate. Ştampilele de Berlin pe paşaport, asta e.

— Şi ce facem, domnule?

— Spune-i lui Riley să supravegheze continuu. Vreau detalii în legătură cu cine se întîlnesc, fotografii, tot.

— Îl sun imediat, domnule general.

Micul dejun se luă în linişte la Morlaix. Harry reuşise să coboare scările ajutîndu-se de cîrjele lui Schroeder şi se aşeză într-un capăt al mesei. Elsa stătea în stînga lui şi Max în dreapta. Bubi se afla în capătul celălalt. Mîncară în tăcere, serviți de o ordonanță SS în haină albă. Ouă prăjite cu costiță, pîine prăjită, o cafea excelentă.

— Vă descurcați bine, domnilor SS-işti, spuse Elsa.

— Dorim să mulțumim, replică el cu o politețe forțată.

Auziră zgomotul unui avion pe deasupra capetelor şi Bubi se ridică de la masă, ducîndu-se la fereastră.

— Ah, ME 109-ul de la Fermanville.

— Freiburg, zise Max.

Bubi se întoarse şi se uită la ceas.

— Nouă şi jumătate, la zece mă-ntorc. Atunci o să vreau răspunsul vostru, adăugă el şi ieşi.

— Să-l ia naiba, zise Elsa făcîndu-i semn din cap ordonanței, care îi puse cafea.

— Nu e chiar atît de simplu, zise Max.

Vorbeau în engleză.

— Nu uita cine eşti, Max. Baronul von Halder, Baronul Negru, poate cel mai bun pilot german. Ce ar putea să-ți facă?

El clătină din cap.

— Tot nu pricepi, Mutti, nu? În mîinile unor oameni ca Himmler, nu sîntem nimic, zise el întorcîndu-se spre fratele lui. Spune-i, Harry.

— Are dreptate, zise Harry. Sîntem într-o situație extrem de dificilă.

— Vreți să spuneți că ai fi de acord cu ideea asta ridicolă?

— Bineînțeles că n-ar putea face nimic fără cooperarea mea.

— Voi doi mă aduceți la disperare, spuse ea ridicîndu-se.

— Mutti, trebuie să ne gîndim la tine, zise Max.

Ea se îndreptă:

— Sînt Elsa von Halder, Reichmarshall-ul Göring e prietenul meu. Nu s-ar atinge nimeni de mine.

Ieşi apoi din salon ca o vijelie, trîntind uşa în urma ei.

În salonul sudic, Bubi supraveghea instalarea unui aparat de proiecție de şaisprezece milimetri. Alesese încăperea aceea deoarece avea un perete complet alb. Expedie ordonanța care îl ajutase, luă o rolă de film dintr-o cutie metalică şi o introduse cu grijă în proiector. În spatele lui, uşa se deschise şi intră Muller.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, adu-i aici şi, pe urmă, aşteaptă afară. O să te chem cînd voi avea nevoie de dumneata.

— E chiar atît de rău?

— Mă tem ca da.

Muller ridică din umeri şi ieşi.

— Bine, Bubi, despre ce este vorba? îl întrebă Max cîteva minute mai tîrziu.

Stătea în picioare lîngă fereastră, în timp ce Elsa şi Harry ocupau canapeaua.

— Mi se pare că e cam devreme pentru vizionarea unui film, remarcă Elsa.

— Înainte să începem, dați-mi voie să vă spun din nou că nu fac altceva decît să execut un ordin, zise Bubi. Nu am de ales în această chestiune.

— Of, termină odată cu toată povestea asta! exclamă Harry. Să auzim ce e mai rău.

În clipa aceea, un avion se auzi vuind deasupra, evident pregătindu-se să aterizeze. Max se uită pe fereastră.

— Un JU 52. Ăsta ce naiba caută aici?

Nu se putea şi, totuşi, în adîncul sufletului său, Bubi ştia că se putea.

— Aşteptați aici, zise el şi ieşi.

Muller se îndreptă spre încăperea pe care o folosea drept birou.

— Ce părere ai? îl întrebă Bubi.

— O să sun imediat pista. În curînd, o să ştim.

Stăteau în birou, fumînd şi aşteptînd nerăbdători ca sergentul de la telefon să le aducă răspunsul.

— Înțeleg, zise el, în cele din urmă, şi închise, uluirea citindu-i-se pe chip. Reichsführer Himmler tocmai a aterizat cu JU 52-ul şi vine încoace.

Bubi avu nevoie de toată forța sa pentru a-şi păstra controlul, după care îi spuse lui Muller:

— Alcătuieşte o gardă de onoare, bineînțeles, şi, pe urmă, condu-l în salonul sudic. Cred că-ți vei da seama că pentru asta a venit.

— La ordinele dumneavoastră, domnule colonel, zise Muller şi ieşi repede, cu ochii strălucind de emoție.

— E ceva coniac pe-aici? îl întrebă Bubi pe sergent şi acesta zîmbi.

— Nu e tocmai bun, domnule colonel, zise el deschizînd un sertar şi scoțînd o sticlă de jumătate.

Bubi bău direct din sticlă.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise el înapoindu-i sticla. Dar tot ajunge unde trebuie, adăugă apoi şi ieşi.

Îi găsi aşteptînd în continuare.

— O să stăm aici toată dimineața? întrebă Elsa.

— Îmi pare rău. Lucrurile au luat o întorsătură dramatică. Reichsführer Himmler va fi aici peste cîteva minute. Era avionul lui.

Probabil că, în clipa aceea, Elsa îşi dădu seama cu adevărat de gravitatea situației. Duse o mînă la gură înspăimîntată şi Max întrebă:

— E chiar atît de grav, Bubi?

— Mă tem că da.

Zece minute mai tîrziu, uşa se deschise. Muller intră primul, după care se întoarse şi ridică braţul în chip de salut, iar Himmler intră purtînd uniformă şi chipiu negre, ochii licărindu-i în spatele ochelarilor cu rame de oţel.

— Ah, iată-te, Hartmann. S-a rezolvat problema?

— Mă tem că nu, Reichsführer.

— Mi-am închipuit, de aceea am şi făcut o escală aici. Trebuie să ajung la Paris cît mai repede cu putinţă, aşa că, haideţi să terminăm odată, zise el întorcîndu-se spre Max, Harry şi Elsa. Colonelul Hartmann mi-a spus că v-a explicat motivul pentru care vă aflaţi aici. Se pare că faceţi probleme.

Elsa, mîndră pînă în ultima clipă şi gata să izbucnească în lacrimi, zise:

— Nu se poate să mă trataţi astfel. Sînt baroana von Halder şi…

— Eşti o trădătoare a Reich-ului, spuse Himmler liniştit. Mulţi dintre prietenii dumitale ticăloşi au plătit deja pentru trădarea lor. Dacă ar fi fost după mine, ai fi pătit la fel de mult. Totuşi, eşti utilă.

Max se ridică.

— Naiba să te ia!

— Domnule colonel, dezarmează-l pe acest ofiţer, îi spuse Himmler lui Muller.

Acesta scoase propria-i armă şi, ducîndu-se lîngă Max, execută ordinul.

— Haideţi să terminăm odată cu această farsă, zise Harry. Ce doreşti?

— Pentru conspiraţie împotriva Führer-ului există o singură sentinţă. Moartea prin spînzurare cu o coardă de pian, execuţia fiind filmată pentru, să zicem, încurajarea altora, zise el făcîndu-i un semn din cap lui Muller. Draperia.

Muller făcu ce i se spuse şi Bubi porni proiectorul.

Filmul era de-a dreptul oribil, o victimă după alta conduse de SS-işti, toate însemnele gradelor fiind îndepărtate de pe uniformele lor. Cu şireanguri din corzi de pian în jurul gîturilor, erau agăţaţi în cîrlige de carne. Unii eliminau fecale

în clipa morții şi ultimele convulsii erau cumplite. Deosebit de îngrozitoare erau execuțiile celor două femei, care păreau să aibă cel puțin şaptezeci de ani.

Cînd filmul se termină, se lăsă o tăcere plină de stupefacție. Deodată, Elsa scoase un horcăit şi se duse să verse în cămin. Muller trase draperia la loc. Himmler fu cel care vorbi primul.

— Nu suport violența de nici un fel, dar cînd e vorba de trădare, Al Treilea Reich trebuie să se apere singur. Bărbați şi femei, toți trădătorii trebuie să primească aceeaşi pedeapsă, zise el întorcîndu-se spre Max şi Harry. În cazul vostru, aveți ocazia să faceți un imens serviciu. În schimbul acestuia viața mamei voastre va fi cruțată. Dacă, însă, continuați să vă împotriviți..., zise el ridicînd din umeri. Ați văzut ce se-ntîmplă. Nu există decît o singură pedeapsă. Ordinul expres al Führer-ului.

Elsa se întoarse la canapea clătinîndu-se pe picioare, ținînd o batistă la gură, şi Himmler privi spre Max.

— Sînt sigur că vei da dovadă de înțelepciune, domnule baron.

— Da, naiba să te ia! îi spuse Max.

Himmler se întoarse atunci spre Harry.

— Şi dumneata, domnule colonel?

Harry rămase tăcut, alb ca vărul la față.

Himmler se aplecă spre el şi îi spuse încet:

— N-are nici un rost să-ți spun că, dacă mama dumitale va primi pedeapsa capitală, la fel va păți şi baronul von Halder. Eşti dispus să-i sacrifici pe amîndoi, domnule colonel?

— Ticălos nenorocit, zise Harry, dar Himmler îşi dădu seama că ieşise învingător.

— Excelent, spuse apoi întorcîndu-se spre Bubi. Acum îmi voi vedea de drum. Las această treabă pe mîinile dumitale capabile, colonele, şi te invidiez pentru inevitabilul dumitale succes.

Îi făcu un semn din cap lui Muller, care îl urmă afară. Elsa suspina în tăcere, în timp ce Max îşi aprinse o ţigară şi Harry se uita fix la perete.

— Chiar crezi c-o să reuşeşti, Bubi? întrebă Max.

— Cu ajutorul fratelui tău. Aveţi la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să puneţi totul la punct, după care, la treabă.

— Porcule, zise Elsa. Cum poţi să iei parte la aşa ceva?

— V-am spus că Himmler mă are şi pe mine la mînă, zise Bubi. Sînt parţial evreu. Nu credeam că ştie, dar diavolul ăsta ştie tot. Îmi ameninţă toată familia – soţia mea e moartă, dar mai e bătrînul meu tată şi sora lui şi ăsta e numai începutul.

— Îmi pare sincer rău, zise Max cu compasiune.

— Şi mie. Totuşi, acum trebuie să rezolvăm treaba asta, zise el trăgînd aer în piept. Bine, să luăm lucrurile pe rînd. Acum că am stabilit că te duci, trebuie să facem ceva cu faţa ta, îi spuse el lui Max.

— Cu faţa mea?

— Da, fratele tău are o cicatrice cît se poate de vizibilă pe obrazul stîng. Va trebui să ne ocupăm de treaba asta.

Max şi Harry schimbară o privire întrebătoare.

— Bine, dar cum?

— Schroeder a avut o idee. O să-l las pe el să vă spună.

— Hai s-o facem, atunci, zise Max lăsîndu-l pe Bubi să-i conducă. Cînd ceilalţi se mai îndepărtară, puse mîna pe braţul lui Harry. O să găsim noi ceva, frăţioare.

Harry încuviinţă întunecat la faţă şi ieşi din încăpere.

Capitolul 14

La prînz, Bubi străbătea coridorul care ducea spre camera transformată de Schroeder în sală de operaţii. Harry îl urmă sprijinindu-se în cîrje şi avîndu-l pe Max alături. Schroeder

purta un halat alb peste uniformă. Se vedeau o mulțime de ustensile medicale şi mai era o ordonanță, tot în halat alb.

— Nu e un lucru obişnuit pentru mine, dar o să ne descurcăm, spuse Schroeder făcîndu-i un semn lui Harry. Aşează-te aici, te rog.

Harry se aşeză încet şi Schroeder se întoarse spre Max.

— Dumitale ți-am rezervat fotoliul, domnule colonel, e tot ce pot să fac. Dar, mai întîi, pune-ți halatul ăsta.

Ordonanța îl ajută să se îmbrace, după care Max se aşeză pe fotoliul mare din piele.

— Şi acum?

Schroeder umplea o seringă.

— Acesta e un anestezic local. Îți va amorți fața pentru vreo două ore. Îşi face efectul aproape instantaneu.

Max se strîmbă cînd acul îi pătrunse în obraz. După un minut, două, mormăi:

— Şi acum?

Schroeder îi examină obrazul lui Harry.

— Bună lucrare şi comparativ recentă, nu?

— Da.

Schroeder se întoarse apoi spre Max.

— Să zicem că te-ai lovit la față în timpul prăbuşirii. Dat fiindcă cicatricea fratelui dumitale e recentă, e foarte logic să plesnească.

— Dacă spui dumneata, zise Max şi, deodată, nu îşi mai simți fața.

— Deci, ar fi nevoie să fie cusută din nou, zise Schroeder încuviințînd. Exact ceea ce voi face eu.

— Bine, dar el n-are nici o cicatrice, spuse Harry.

— E adevărat, dar în curînd va avea, zise Schroeder făcîndu-i un semn ordonanței. Ține-i capul, iar dumneata, domnule colonel, strînge brațele fotoliului.

Max făcu ce i se spuse. Schroeder se duse la masa pe care se aflau instrumentele chirurgicale, luă o bară plată de oțel, se întoarse şi, pe neaşteptate, îl lovi pe Max peste obrazul stîng. Capul lui Max se răsuci sub forța loviturii, în ciuda

faptului că i-l ținea ordonanța, însă el nu simți nimic. Schroeder îl lovi încă o dată, cu mult mai puțină forță, după care dădu drumul barei într-o găleată.

— Bine, ar trebui să se învinețească frumos.

După aceea, se întoarse spre Harry şi scoase o ruletă mică din buzunar.

— Cu permisiunea dumitale, domnule colonel, zise el măsurînd cicatricea cu grijă, după care se întoarse şi lipi ruleta de obrazul lui Max. În regulă, zise el încuviințînd spre ordonanță. Pregăteşte-te.

Omul luă un castronel emailat şi tampoane de vată şi aşteptă. Schroeder luă un bisturiu de pe masă şi se întoarse.

— N-o să simți absolut nimic, domnule colonel, ai încredere în mine.

— Dă-i drumul odată, zise Max.

Cu foarte mare grijă, Schroeder făcu o tăietură cu bisturiul pe obrazul lui stîng. Sîngele țîşni imediat şi ordonanța îl şterse repede cu tampoanele. Schroeder dădu drumul bisturiului în găleată, după care luă o cutie metalică de pe masă şi pulverizã spre rană de două ori.

— O nouă invenție. Face ca sîngele să se coaguleze imediat. Şi, acum, opera de artă.

— Eşti bun, trebuie să recunosc, zise Max.

Harry, absolut îngrozit, reuşi să scoată o țigară şi o aprinse cu mîini care îi tremurau uşor.

— Pentru Dumnezeu, zise el.

Schroeder cusu rana cu grijă şi repede, după care o acoperi, apoi îi tamponă fața şi se dădu în spate.

— O experiență interesantă. Sînt încîntat de mine însumi.

— Îți cunoşti meseria, trebuie să recunosc, zise Max mormăit.

Schroeder luă o cutiuță de pe masă, în timp ce Max se ridica şi ordonanța îşi scotea halatul pătat de sînge.

— În curînd, cînd anestezicul o să-şi piardă efectul, o să te doară. Astea sînt fiole de morfină. Le rupi la capăt cu unghiile. O injecție rapidă e tot ce-ți va trebui.

— Eşti foarte amabil, zise Max băgînd cutiuța în buzunarul mare al pantalonilor săi bufnați. Şi acum?

— Ei bine, dacă te simți în stare, masa în salon – mîncare uşoară pentru dumneata, domnule colonel. După aceea, am impresia că domnul colonel Hartmann are planuri pentru dumneavoastră.

Harry se ridică sprijinindu-se în cîrje şi zise:

— Simt nevoia să beau ceva după asta.

— Tu simți nevoia să bei ceva? întrebă Max rîzînd strîmb şi luîndu-l pe după umeri. Întotdeauna ai fost un ticălos egoist.

Aveau salonul la dispoziția lor. Max, Harry, Elsa şi Bubi. Ea fu îngrozită cînd îi văzu fața lui Max.

— Ce ți-au făcut?

— E necesar, Mutti. Dacă Harry are o cicatrice, trebuie să am şi eu.

Ea era în pragul unei crize de isterie.

— Bine, dar chipul tău frumos! Şi, ia ascultați-mă, m-am gîndit la ceva. Chiar dacă treaba asta reuşeşte, chiar dacă Max face ceea ce are de gînd să facă… cum scapă după aceea?

Harry, care îşi punea cartofi în farfurie, zise:

— Chiar, Hartmann. Ce face?

— Păi, are acces la avion. Ar putea să vină înapoi cu unul din Lysander-uri.

— Şi dacă nu se poate?

— Avem agenți la Londra la ambasada Portugaliei. Vapoare portugheze continuă să vină la Liverpool şi Londra şi nu uitați că e o țară neutră. Am putea să-i aranjăm un drum pînă la Lisabona.

— Un drum la Lisabona? pufni Harry. Cînd toată țara ar fi închisă ermetic după moartea lui Eisenhower?

Urmă un moment de pauză şi Max spuse:

— Ei bine, nu le poți avea pe toate.

Elsa îl privi furioasă.

— Adică ai de gînd să continui cu nebunia asta?

— Nu cred că am de ales, Mutti, nu după ce-am văzut filmul. Mă gîndesc la tine.

— Nu, strigă ea. Nu-mi aruncați asta în spinare. Nu suport, zise, după care se ridică şi ieşi în fugă.

În dormitorul ei, Elsa se aşează pe scaunul de lîngă fereastră, fumînd nervoasă şi îi povesti totul Rosei.

— Toți sînt nişte ticăloşi. Ar trebui să simt compasiune pentru Bubi Hartmann, dar de ce aş face-o? Îl trimite pe Max la moarte sigură. Totul e absolut incredibil.

— Dar, din moment ce Reichsführer Himmler deține controlul absolut, ce se poate face? spuse Rosa cu grijă.

— Mă duc la Berlin. O să-l implor pe Führer.

— Doamnă baroană, trebuie să vă spun. În primul rînd, sîntem cu toții prizonieri aici, deci nici nu poate fi vorba să plecați la Berlin. În al doilea rînd, Führer-ul îl va asculta pe Himmler, nu pe dumneavoastră, zise ea clătinînd din cap. Şi, în cele din urmă, descoperiți, în sfîrşit, ce este Al Treilea Reich.

Elsa se uită la ea.

— Trebuie să pot face ceva ca să-mi scap fiii de această nebunie.

Rosa o privi cu tristețe pe acea femeie pe care o slujise şi o iubise ani de zile, în ciuda aroganței, toanelor şi egoismului ei.

— Nu, doamnă baroană, nu puteți face nimic.

Se auzi o bătaie în uşă, ea se duse să deschidă şi Bubi intră împreună cu maiorul Muller. Elsa îi privi cu răceală.

— Vreau să-mi văd fiii.

— Acest lucru este imposibil în acest moment, doamnă baroană, îi spuse Bubi. Această operațiune a început, iar ei au foarte multă treabă. Nu poate fi tolerată nici o imperfecțiune.

— Insist. Nu-i pot lăsa să continue.

Bubi se aşteptase la acest lucru. Îşi dăduse seama că atitudinea ei ar fi putut pune în pericol întregul proiect şi

trase adînc aer în piept.

— Regret să vă spun că, dintr-un ordin direct al Reichsführer-ului Himmler, nu vă mai puteți vedea fiii pînă cînd nu se va termina totul. Dacă vă veți stînge lucrurile, veți fi mutată în cabana de vînătoare din celălalt capăt al domeniului.

— Refuz să merg, zise ea privindu-l sfidătoare.

— În acest caz, am ordin să vă trimit înapoi la Berlin, cu forța, dacă e nevoie. Dacă doriți să rămîneți aici, veți sta în cabana de vînătoare şi nu îi veți deranja.

Ea păru să îmbătrînească atunci şi se aşeză.

— Nu, ai cîştigat, mereu. Dar aş putea să-mi văd fiii, te rog? Măcar o dată?

— După ce va pleca Max, îl puteți vedea pe Harry. Mai mult de-atît nu pot să fac, zise Bubi, după care se întoarse spre Muller. Ai dumneata grijă de doamna baroană, domnule maior.

— Desigur, domnule colonel.

Ieşind pe coridor, Bubi îşi aprinse o țigară cu mîini tremurătoare, plin de dezgust față de sine.

— Dumnezeule, şopti el. Cum o să se termine totul?

Intră în mica bibliotecă, unde Harry şi Max stăteau de vorbă.

— Aşa, zise Bubi. Întîi fotografiile. Ia să vedem ce ai, Harry.

Harry scoase portmoneul fără tragere de inimă.

— Aici sînt cu Molly Sobel, în dreptul intrării restaurantului *Savoy*.

— Ce ați făcut acolo?

— Am dansat în River Room.

— Cum se numea orchestra?

— *Carol Gibbons and the Savoy Orpheans*.

— Foarte bine. Pare drăguță.

Harry se uită la Bubi, dar nu spuse nimic o clipă, după care continuă:

— Aici sînt eu cu Molly la Cold Harbour. Iarăşi Cold Harbour: Zec Acland, cîrciumarul bărcii de salvare cu care ai vorbit tu, Max. Julie Legrande, menajera. Generalul de brigadă Munro şi maiorul Jack Carter, aghiotantul lui.

Bubi luă notițe.

— Am un dosar de la Berlin, zise el. Fotografii ale lui Munro şi informații legate de organizația sa. Ia să vedem ce ne trebuie. Detalii despre relația cu doctorița Sobel, Cold Harbour, Eisenhower, cartierul său general de la Southwick House, cum funcționează Serviciul de Curierat, zise el şi oftă. Ne aşteaptă o zi lungă, domnilor. Ar trebui să ne apucăm de treabă.

Cu chipurile întunecate, frații se conformară.

Cabana de vînătoare era destul de confortabilă. În camera de zi erau un cămin cu lemne şi un tavan brăzdat de grinzi, iar dormitorul cel mare era mobilat cu lucruri demodate din lemn de stejar, alt cămin de lemne şi avea o baie excelentă.

Rosa despacheta valizele şi Elsa se plimba dintr-o cameră în alta, neputînd să se liniştească.

În camera de zi, era o vitrină cu băuturi. Îşi puse un coniac mare, dar, în loc să o calmeze, acesta mai mult înrăutăți lucrurile. Îşi mai puse unul şi se aşeză. În cele din urmă, începu să realizeze. Toată viața avusese poziție socială, putere şi, mulțumită lui Abe Kelso, bani. Se duse sus în dormitor, unde Rosa despacheta acum bagajele mai mici, înşirînd bijuteriile pe măsuța de toaletă. Scoase Walther-ul.

— Unde se pun ăsta, doamnă baroană?

Elsa întinse mîna.

— Am eu grijă de el.

Coborî şi puse pistolul pe canapea, lîngă ea. Totul se terminase. Max era ca şi mort şi ei aveau să-l omoare şi pe Harry după aceea, numai din cauza ei, acela era singurul motiv pentru care băieții ei făceau acest lucru. Dacă ea nu mai exista, totul avea să fie altfel. În clipa aceea, cu mintea

încețoşată de coniac, ştiu ce trebuia să facă. Luă Walther-ul, îl armă şi îl puse iarăşi pe canapea.

— Rosa, vino puțin, strigă ea.

Rosa apăru după o clipă.

— Da, doamnă baroană.

— Sună la Castel şi spune-i colonelului Hartmann să vină încoace imediat.

— Da, doamnă baroană.

O ordonanță îl informă pe Bubi în legătură cu telefonul cînd el se afla în încăperea pe care o foloseau ca popotă a ofițerilor. Muller şi Schroeder erau cu el.

— Nu mai suport, zise el. Am destule pe cap.

— Venim cu dumneata, zise Muller şi îi zîmbi lui Schroeder. O experiența bună pentru ține.

Cabana avea doi inşi de pază la intrare şi, în preajmă, erau cîțiva paznici. Elsa, care se uita pe fereastră, văzu Kubelwagen-ul apropiindu-se şi se duse să se aşeze pe canapea. Ascunsese pistolul între perne şi îşi aprinse o țigară. În timp ce aştepta, deschisese o sticlă de şampanie şi o strigă pe Rosa.

— Un pahar de şampanie.

— Desigur, doamnă baroană.

— După ce le dai drumul înăuntru, te duci la bucătărie şi rămîi acolo.

— Cum spuneți dumneavoastră, doamnă baroană.

Sună soneria. Rosa se duse să deschidă şi Bubi intră urmat de Muller şi Schroeder.

— Care-i problema, doamnă baroană? o întrebă el.

— Numai existența voastră, nazişti nenorociți, zise ea. Şi existența mea. La urma urmei, dacă n-aş fi eu, n-ați avea cu ce să-mi şantajați fiii.

Ridică mîna, deodată, ținînd pistolul strîns şi, înțelegînd totul, Bubi strigă:

— Nu!

Se aruncă într-o parte şi Muller, care se aruncă după el, fu nimerit de primele două gloanțe, care îl aruncară în spate, în

timp ce Bubi căuta să se adăpostească în spatele celeilalte canapele. Deschizînd tocul pistolului, Schroeder puse mîna pe Mauser şi, instinctiv, trase de trei ori, aruncînd-o pe Elsa, baroana von Halder, în spătarul canapelei.

Bubi se ridică şi se duse lîngă Muller. Ridică privirea.

— E mort.

Schroeder se aplecă asupra Elsei.

— Şi ea la fel, zise apoi, uitîndu-se la Mauser. N-am mai ucis pe nimeni pînă acum, adăugă el părînd ameţit.

— Nu e vina ta. Voia să moară.

Se auziră bătăi puternice în uşă şi o deschise, dînd drumul înăuntru unui sergent şi altor doi inşi, care rămaseră uluiţi.

— Maiorul Muller şi baroana sînt morţi, spuse Bubi, întorcîndu-se spre Schroeder. Te însărcinez cu treaba asta. Ţine totul secret. Nici baronul, nici colonelul Kelso nu trebuie să afle nimic.

Schroeder era nedumerit.

— De ce, domnule colonel?

— Baronul a acceptat misiunea asta fără tragere de inimă şi numai ca să-şi scape mama de pedeapsa capitală pentru ofense aduse Reich-ului. Cum ar reacţiona dacă ar afla că a murit?

— Ah, acum înţeleg, zise Schroeder. Mă ocup imediat de tot, adăugă apoi şi, întorcîndu-se spre telefon, se opri puţin. Şi camerista, domnule colonel?

Bubi înjură şi alergă spre scări, însă nu se vedea nici urmă de Rosa. Coborî din nou şi se duse la bucătărie, după care ieşi imediat şi vorbi cu sergentul.

— Mai era o femeie aici, camerista. Spune-le paznicilor s-o caute.

— Imediat, domnule colonel, zise sergentul făcîndu-le un semn din cap oamenilor săi şi ieşind în fugă.

Bubi trase adînc aer în piept, gîndindu-se la Reichsführer, care se afla la Paris, dar acesta mai putea să aştepte. Îşi aprinse o ţigară şi se întoarse la castel cu Kubelwagen-ul.

În bucătărie, cu uşa puțin întredeschisă, Rosa asistase la acea scenă oribilă şi auzise tot. Înspăimîntată, nu se gîndi decît că trebuia să fugă. Înşfăcînd un impermeabil vechi din cuier, şi-l puse pe ea şi deschise uşa din spate.

Atunci avu noroc, deoarece paznicii, care auziseră împuşcăturile, dăduseră fuga spre partea din față a casei. Ea aşteptă pînă cînd dispăru şi ultimul dintre ei, după care o luă la fugă peste pajişte spre poarta din zidul de cărămidă. În partea cealaltă era o pădurice. O străbătu şi, puțin mai încolo, se întindea ceea ce părea a fi o pădure. Trase aer în piept şi o rupse la fugă.

Întorcîndu-se, Bubi îi găsi pe Max şi pe Harry tot în bibliotecă. Se forță să zîmbească.

— Tot n-ați terminat?

— Nici vorbă, zise Max. A fost cam multă agitație pe-afară puțin mai devreme. M-am uitat pe fereastră şi am văzut paznici care alergau peste tot.

— Da, li s-a părut că văd pe cineva prin pădure. S-ar putea să fi fost braconieri. Te simți încrezător?

— Cred că glumeşti, spuse Max. Te aştepți la prea mult, Bubi. De exemplu, o sărut pe Molly? Femeile sînt femei. Poate că arăt la fel cu Harry, dar s-ar putea să nu am acelaşi gust.

— După cum arăți, o să-i fie frică să te atingă, zise Harry.

Bubi îşi aprinse o țigară.

— Continuați. Poți să reuşeşti, Max.

— Şi porcii pot să zboare, zise acesta. Nu uita, Bubi, nu fac asta pentru că aş crede că e bine şi Harry la fel. O facem numai pentru că nu suportăm să ne-o închipuim pe mama agățată în cîrligul ăla.

— Ştiu, ştiu, dar, cu puțin noroc, totul s-ar putea termina foarte repede. Te duci la Cold Harbour, Munro te aduce imediat la Londra. Eisenhower va dori să te vadă – e absolut sigur. Pentru Dumnezeu, doar eşti eroul zilei. Hayes Lodge la Londra, Southwick House la Portsmouth – nu contează. Ai putea să termini totul foarte repede, Max, în vreo două zile.

Le-am şi trimis deja instrucțiuni acelor diplomați portughezi pe care-i folosesc să controleze navele.

— Mai bine îmi spui cine sînt.

Bubi îi vorbi despre frații Rodrigues şi Sarah Dixon şi scrise adresa ei pe o bucată de hîrtie.

— Aceşti oameni ştiu despre ce e vorba?

— Cu lux de amănunte şi mai ştiu şi cine eşti tu. Eisenhower nu înseamnă nimic pentru ei. Frații fac asta pentru bani, iar doamna Dixon e membră IRA.

— Spune-mi mai multe despre ea.

Bubi deschise un dosar şi scoase o foaie de hîrtie.

— Ai totul aici.

Max încuviință.

— De asemenea, mai există şi o altă soluție. Probabil că s-a gîndit şi Harry la asta. Sîntem gemeni, doar, avem un fel de telepatie. Ce zici, frățioare?

— Ah, te referi la momentul de glorie cînd te hotărăşti să mori pentru Führer şi Reich, scoți pistolul în biroul lui Eisenhower în fața tuturor, îl împuşti şi apoi mori sub o ploaie de gloanțe?

— Exact, zise Max întorcîndu-se spre Bubi. Atît de simplu şi de convenabil. Oricum, cînd plec, Bubi?

— Mă gîndeam la patru dimineața. Îmi furi Storch-ul de pe pistă şi nu e mai mult de o oră pînă la Cold Harbour. Vremea n-o să fie excelentă, dar, pe la cinci, încep să se ivească zorile.

— Sînt de acord. Mai bine să începem odată.

— Cîteva rafale de mitralieră în fuselaj ar arăta bine, zise Harry sarcastic.

— De fapt, este o idee chiar foarte bună, zise Bubi ridicîndu-se. Dacă aş fi în locul tău, aş repeta totul încă o dată. Am putea să cinăm la nouă, dacă vreți.

— Şi să-mi iau rămas bun de la Mutti, îi spuse Max lui Harry.

— Mă tem că asta nu se poate, zise Bubi atunci. Mama voastră a fost dificilă, pentru a nu spune mai mult. Himmler a lăsat ordine precise ca, în momentul în care începe

operațiunea, ea să fie ținută separat. Stă în cabana de vînătoare din capătul celălalt al domeniul. Nu poți s-o vezi, Max, şi, cu asta, am încheiat discuția.

— Haide, Bubi, zise Max.

— După ce pleci, îl voi lasă pe fratele tău s-o viziteze, spuse Bubi aproape înecîndu-se. E tot ce pot să fac.

Urmă un moment de tăcere, după care Max ridică din umeri.

— La naiba, haideți să terminăm odată. Lasă-ne singuri, Bubi.

Hartmann ieşi.

— Nu mai avem timp, Max, zise Harry. Te-ai gîndit la ceva?

Max scutură din cap abătut.

— Va trebui să facem jocul, să vedem unde duce.

— Dumnezeule, spuse Harry şi, după o clipă de tăcere, adăugă: Dacă se ajunge, într-adevăr, la asta… dacă n-o să existe altă soluție… Chiar crezi că o să poți s-o faci?

— Ai văzut filmul acela, zise Max. Femeile acelea care dădeau din picioare în ştreang, cu ochii bulbucați, şi ştii care era cel mai groaznic lucru?

Harry dădu din cap afirmativ.

— Cînd li s-au deschis măruntaiele.

— Harry, aş fi în stare să mă duc şi în iad să-l aduc pe diavolul însuşi, numai să nu i se întîmple aşa ceva mamei.

Cam în acelaşi timp, în Londra, Fernando şi Joel Rodrigues se duseră acasă la Sarah Dixon. Lacey şi un fotograf profesionist, un polițist pe nume Parry, de la Scotland Yard, îi urmăreau îndeaproape şi îi fotografiară intrînd, apoi, iarăşi, ieşind. După aceea, Lacey şi Parry îi urmăriră pe Westbourne Grove pînă la restaurantul italienesc unde Sarah şi Fernando se duceau de ani de zile.

— E ceva ciudat în treaba asta, zise Lacey. Am mai văzut-o pe femeia asta.

— O mulțime de oameni locuiesc în apartamentele alea, zise Parry.

— Excelent. Eşti cu adevărat un detectiv grozav. Eu unul sînt întotdeauna de principiul să cauți miezul problemei. Scoate filmul şi pune altul nou. Mă duc să-l developez pe ăsta chiar acum. Mă-ntorc imediat.

Intră în restaurant, care era destul de aglomerat, se opri la capătul barului şi ceru un pahar de vin. Cînd chelnerul trecu pe lîngă el, îl opri şi îi arătă legitimația.

— Citeşte.

Chelnerul făcu ochii mari.

— E vreo problemă, domnule detectiv?

— Cum te numeşti?

— Franco.

— Bine, Franco. Dacă-mi spui ce vreau să ştiu, nu-ți închid localul. *Capisci*.

Franco încuviință repede.

— Cei doi bărbați şi femeia de lîngă fereastră. Cine sînt?

— Femeia este doamna Dixon, doamna Sarah Dixon. Bărbatul mai înalt e senor Rodrigues de la ambasada Portugaliei. Vin aici de ani de zile. Ea locuieşte în apropiere.

— Şi celălalt?

— Nu l-am mai văzut pînă acum.

Lacey îl bătu pe umăr.

— Bravo. Nici o vorbă, totul e normal. Ai înțeles?

— Absolut, domnule ofițer.

Lacey ieşi apoi şi îl găsi pe Parry vizavi. Acesta îi dădu filmul.

— Totul e-n regulă?

— În regulă. Rămîi aici, urmăreşte-i cînd ies şi sună la birou. Duc filmul la Yard ca să-l prelucreze, zise el, după care dădu să plece, se opri şi se întoarse din nou. Dumnezeule, tocmai mi-am adus aminte unde am văzut-o.

În apartamentul său din Haston Place, Munro stătea lîngă foc, delectîndu-se cu un grog cald şi uitîndu-se pe nişte dosare de la birou, cînd sună telefonul. Ridică receptorul.

— Munro.

— Carter, domnule.

— E ora zece, Jack. Voiam să mă culc devreme, pentru că am de gînd să fiu la birou la şase.

— Avem o problemă, domnule general.

Era o expresie pe care o foloseau în situațiile cele mai extreme.

— Grav? întrebă Munro.

— Foarte grav, domnule. Inspectorul şef Riley şi unul din oamenii săi sînt lîngă mine. Cred că ar trebui să ne vedem.

— Cît de repede puteți ajunge, Jack.

În timp ce îşi beau cafeaua la restaurant, Sarah, Fernando şi Joel discutau cu glasuri scăzute.

— Ai vreo obiecție în legătură cu asta? o întrebă Fernando.

— Cu asasinarea lui Eisenhower? întrebă ea şi scutură din cap. Nu înseamnă nimic pentru mine. Ca să fiu sinceră, în ’40, cînd a părut că Germania avea de gînd să invadeze, a fost ca şi cum visul fiecărui irlandez s-ar fi împlinit.

— Sarah, te iubesc, dar, dacă Hitler ar fi ocupat Marea Britanie, ar fi trimis trupele Panzer la Dublin, te rog să mă crezi, zise Fernando.

— Poate, dar asta nu schimbă cu nimic situația actuală. Acest german care se dă drept fratele lui, trebuie ajutat. Verifică prezența vapoarelor portugheze în Pool. Va avea nevoie de ajutor ca să fugă.

— N-o să apuce să fugă nicăieri, zise Fernando. Dacă-l omoară pe Eisenhower moare. Totuşi, nu ştim cînd o să sosească.

— Curînd, spuse ea. Oricum, haideți să mergem. Mîine încep devreme. Rămîi la mine, Fernando?

El se aplecă peste masă şi o sărută.

— Este prima noapte a lui Joel aici. Ar trebui să-l instalez.

Achită nota, după care plecară, mergînd pe jos pe Westbourne Grove, şi o conduseră pînă acasă.

— Noapte bună, dragul meu, spuse Sarah. Vorbim curînd.

Aflîndu-se în cadrul unei uşi, Parry fotografie totul cu aparatul lui special fără bliț. Sarah intră în bloc şi cei doi frați îşi continuară drumul pe Westbourne Grove.

— Îți place de ea? întrebă Joel după ce intrară pe Queensway.

— Dacă-mi place? O iubesc, zise Fernando. Dacă lucrurile ar sta altfel, m-aş însura şi mîine cu ea.

— Să te-nsori cu ea? Dar e mai mare decît tine cu zece ani.

Coborîră la stația de metrou Bayswater şi Fernando spuse:

— Întotdeauna mi-au plăcut fetele, mult sex, şi sexul cu ea e în regulă, dar e vorba de mai mult. Face cît toate puştoaicele cu care m-am culcat pînă acum adunate la un loc.

— Dar n-ai putea să ai copii.

Se aflau pe peron cînd Fernando spuse:

— Ție-ți plac băbații, Joel, e treaba ta, dar dragostea pe care o simt eu pentru femeia asta, e treaba mea.

Veni metroul, urcară şi Parry urcă după ei.

În camera de zi a apartamentului lui Munro, Sean Riley îl prezentă pe Lacey. Jack Carter turnă whisky şi sifon în pahare şi le aduse pe o tavă.

— O să simți nevoia să bei unul, domnule general.

— Oh, Doamne, spuse Murno luînd un pahar. Bine, să aud ce e mai rău.

Riley îi povesti despre sosirea lui Joel Rodrigues la *Croydon* şi despre problema ştampilelor de Berlin pe paşaportul lui. Apoi îi vorbi de implicarea lui Lacey, pînă la momentul prezent. Pocni din degete şi Lacey îi dădu un dosar din carton, pe care Riley îl deschise şi scoase nişte fotografii alb-negru.

— Frații Rodrigues şi femeia, domnule general.

Jack Carter zise:

— Fernando e aici aproape de la începutul războiului, acum fiind ataşat comercial principal. Fratele său, Joel, ataşat comercial în Berlin, transferat în chip misterios pentru a face pe curierul între Lisabona şi Londra.

— Şi femeia?

Jack Carter ezită şi apoi zise:

— Domnul detectiv Lacey a recunoscut-o, domnule. Lucrînd la Departamentul Special, merge adesea la sediul SOE.

— Ce naiba vrei să spui? întrebă Munro.

— Lucrează în Baker Street, domnule, spuse Lacey. Şi aşa cum a spus şi domnul maior Carter, am recunoscut-o.

— Dumnezeule mare, spuse Munro ridicîndu-se şi, ducîndu-se la bar, îşi mai puse un whisky. Spuneți-mi ce e mai rău.

Carter îi făcu semn lui Sean Riley, care continuă:

— Sînt doar lucruri pe care le-am aflat în scurt timp, domnule general. Vom face cercetări mai amănunțite mîine. Femeia este doamna Sarah Dixon, văduva lui George Dixon, care a murit de cancer. S-a născut la Londra din tată englez şi mamă irlandeză. Numele de fată era Brown. Bunicul ei, Patrick Brown, era un activist IRA, participînd la Revolta de Paşti din 1916. A fost executat de englezi. Ea a fost funcționară la Ministerul de Război un timp, după care, anul trecut a fost transferată la sediul SOE. Muncă de secretariat, de funcționară, lucruri mărunte.

— Mărunte? spuse Munro părînd gata să facă o criză. Cum naiba poți să fii atît de sigur cînd poate să circule liberă peste tot? Şi, oricum, cum a ajuns la SOE? N-a verificat-o nimeni?

Carter oftă.

— Continuăm să facem cercetări în acest sens. Pur şi simplu, e posibil să fi fost… scăpată din vedere.

— Dumnezeule!

— Dar, domnule general, nimic din toate astea nu are sens, spuse Carter. Am distrus rețelele Abwehr din Marea Britanie cu ani în urmă, majoritatea agenților au fost arestați. Nu mai e absolut nimeni activ.

Munro îşi sorbi whisky-ul, încruntîndu-se.

— Dacă-mi aduc aminte bine, cu mulți ani în urmă, am primit un raport, de fapt, era înainte să apari tu, Jack. Am fost informați că, înainte de război, un anume maior Klein de la sediul SD din Berlin încălcase toate regulile şi alcătuise o rețea engleză.

— Ştiu, domnule, dar a fost doar un zvon. Am citit dosarul. Nu era nimic substanțial.

— Şi dacă era? Dacă erau agenți secreți? Dacă, Jack?

— Să-i arestăm, domnule general? întrebă Riley.

— Nu, frații Rodrigues or să invoce imunitatea diplomatică. Cel mai mult, am putea să-i expulzăm.

— Dar femeia, domnule? întrebă Riley.

Munro clătină din cap.

— Supraveghere permanentă, deocamdată, domnule inspector-şef. Fiecare contact pe care-l are trebuie înregistrat. Puneți cei mai buni oameni să lucreze la cazul ăsta, zise el, după care se întoarse spre Carter. O verificare foarte atentă în Baker Street, Jack. Fă una din verificările tale regulate. Asta o să ne mascheze adevăratul motiv.

— Am înțeles, domnule.

Munro se ridică.

— Trebuie să dați tot ce aveți mai bun, domnilor. Ar putea fi vorba de ceva foarte serios.

Cînd intră în salon pentru a cina cu cei doi frați, Bubi fu şocat. Pentru un moment, crezu că Harry era cel care stătea în picioare lîngă foc, în uniforma americană, dar, după aceea, îşi dădu seama că Harry stătea lîngă el, cu cîrjele pe podea, îmbrăcat în fliegerbluse Luftwaffe cu Crucea Cavalerilor, frunzele de stejar şi săbiile.

— Dumnezeule, zise Bubi. E incredibil.

— Ai face bine să crezi, îi spuse Max. Nu vine şi Muller?

— Nu, a fost chemat la Saint-Malo şi Schroeder e ocupat. Un paznic şi-a rupt piciorul, spuse el, după care se întoarse spre ordonanța de lîngă uşă. Acum putem să mîncăm.

— Da, mergi la moarte, dar fă-o cu burta plină, spuse Max aşezîndu-se la masă. E ceva ce am uitat? îl întrebă el pe Harry cînd se aşează şi acesta.

— Ia-o uşor. Vor mai fi oameni pe care nu-i vei recunoaşte. De exemplu, generalul Sobel. Stai liniştit, lasă-i pe ei să vină la tine.

— O să-mi dau toată osteneala, spuse Max privind spre fereastră. Asculta ploaia. Sărmanii marinari care sînt pe mare pe o vreme ca asta.

— Mai degrabă, sărmanii piloți, spuse Harry luînd paharul de vin. Nici nu-mi vine în cap un toast potrivit.

— Ce zici de Dumnezeu să ne apere pe toți? spuse Max.

Rosa, care fugea prin pădure, era îngrozitor de înspăimîntată şi udă leoarcă. Acum era atît de întuneric, încît se izbea de copaci. Un fulger lumină totul pentru o clipă şi, deodată, se văzură o potecă şi un fel de colibă. Se îndreptă spre ea împleticindu-se şi, găsind o uşă mare, o deschise. Părea chiar cald înăuntru şi, cînd fulgeră din nou, văzu o stivă de lemne şi cîteva boxe, deşi nu se vedea nici urmă de animale. Erau grămezi de paie şi ploaia pătrundea prin ferestrele înalte deschise, răpăind în acoperiş.

Ea îşi scoase impermeabilul ud, agățîndu-l pe o boxă, după care se întinse pe o grămadă de paie şi se acoperi cu ele. Mirosea frumos. Închise ochii şi adormi imediat.

Max îşi luă rămas bun de la Harry la trei şi Bubi îl duse cu maşina pînă pe pistă, prin ploaia torențială, intrînd cu ea într-unul din hangare. Storch-ul se afla afară în ploaie şi Max, cu un impermeabil militar pe umeri, îşi aprinse o țigară cînd un sergent major SS în unfiorma neagră Panzer se apropie.

— Ştii ce trebuie să faci, îi spuse Bubi.

Sergentul major se întoarse spre unul din oamenii săi şi întinse mîinile. Acesta îi dădu un Schmeisser şi el ieşi în ploaie, trăgînd o rafală în fuselajul avionului, aproape de coadă, şi o altă în aripa din stînga. După aceea reveni.

— Excelent, zise Bubi întorcîndu-se spre Max. Bănuiesc că asta e tot.

— Momentul adevărului, zise Max întinzînd mîna. Dă-mi Walther-ul tău, Bubi, şi încărcătorul de rezervă.

Bubi se încruntă şi Max îi spuse răbdător:

— L-am luat de la paznicul pe care l-am lovit şi am mai împuşcat unul.

— Înțeleg, zise Bubi încuviințînd. Bineînțeles.

Scoase pistolul din toc şi i-l dădu împreună cu încărcătorul de rezervă. Max trase două focuri în aer.

— Atît ajunge, zise el vîrînd pistolul şi încărcătorul într-un buzunar al impermeabilului.

— La drum, deci, spuse Bubi întînzîndu-i mîna. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, Bubi. La revedere.

Se duse spre avion, unde sergentul major aştepta ca să-i deschidă uşa. Max aruncă impermeabilul înăuntru, se întoarse, îi făcu un semn din cap lui Bubi, după care urcă în carlingă. Uşa se închise. Răsuci cheia în contact şi, o clipă mai tîrziu, elicea începu să se învîrtă din ce în ce mai tare. Ploaia răpăia în acoperiş, dar, ca întotdeauna, îl cuprinse ceea ce el numea sentimentul avionului. Pentru asta se născuse. Să zboare.

Avionul rulă înainte şi apoi întoarse în vînt. Nu era decît lumina slabă a clădirilor din apropierea pistei, dar era suficient. Rulă cu toată viteza, după care trase de manetă şi se înălță în noapte.

Capitolul 15

Vîntul puternic îi încetini zborul, dar, altfel, nu întîmpină nici un fel de probleme. Încercă să ia legătura prin radio abia după patruzeci de minute.

— Cold Harbour, Cold Harbour, mă auzi?

Răspunsul se auzi aproape instantaneu.

— Aici Cold Harbour, te aud perfect. Cine eşti?

— Colonelul Harry Keslo fugind naibii din Bretagne cu un Storch al Luftwaffe. Sosire estimativă în douăzeci de minute.

— Rămîi pe recepție.

Caporalul RAF care era de serviciu în dimineața aceea în camera transmisiunilor era destul de şocat şi, punînd repede mîna pe telefon, o sună pe Julie Legrande. Ea răspunse cu o voce somnoroasă.

— Ce e?

— Camera transmisiunilor. Îl am pe colonelul Kelso pe recepție. Se pare că a fugit din Franța cu un Storch.

— Dumnezeule, zise Julie perfect trează acum. Vin imediat.

Se dădu repede jos din pat, îşi scoase camaşa de noapte şi îşi puse costumul de pistă.

Zorile se iveau şi lumina era foarte ciudată, o imensă pătură de nori cenuşii întinzîndu-se la o altitudine de trei sute de metri. Max coborî la o sută cincizeci de metri, marea agitată de furtună văzîndu-se dedesubt. Ținea mîinile ferme pe manşă, bucurîndu-se de fiecare clipă într-un mod ciudat, căci zbura şi acesta era singurul lucru care contase vreodată pentru el.

Acum era complet expus, în lumina cenuşie a zorilor, o țintă perfectă pentru orice Spitfire sau Hurricane care s-ar fi întîmplat să fie prin zonă. N-ar fi avut absolut nici o şansă. L-ar fi spulberat în cîteva secunde. Începu să rîdă. Ce final ar fi fost pentru întrega poveste, dar nu i-ar fi ajutat pe mama lui şi pe Harry, nici măcar pe sărmanul Bubi, toți aflîndu-se la mîna lui Himmler.

Julie vorbi prin radio.

— Harry?

— Văd coasta. Da, eu sînt, Julie.

— E un miracol!

— O să ajung în zece minute, zise el. Puțin cam şifonat, dar, altfel, neînvins, cum spun prietenii noştri englezi.

— Te aştept pe pistă. O să-l sun pe Munro la Londra.

— Da, trezeşte-l pe ticălosul ăla bătrîn. Terminat.

Telefonul îl făcu pe Munro să se trezească furios.

— Cine naiba e la ora asta?

— Sînt eu, Julie. S-a-ntîmplat ceva uluitor. Îl avem pe Harry Kelso prin radio. A fugit din Bretagne cu un Storch. O să aterizeze peste zece minute.

Munro îşi coborî picioarele pe podea.

— Dumnezeule mare, eşti sigură?

— Am vorbit cu el eu însămi, domnule general.

— Cum părea?

— A zis că e puţin şifonat, dar neînvins.

— Tipic pentru Harry. O să aranjez să vin cu un Lysander de la *Croydon*. Voi fi cu voi cît mai curînd posibil.

Apoi, rămase locului gîndindu-se, după care coborî în apartamentul de la subsol, zgîlţîindu-l pe Carter şi dîndu-i vestea.

— Nu-mi vine să cred, spuse acesta.

— Hai să ne mişcăm, Jack. Sună la Serviciul de Curierat de la *Croydon* şi cere un Lysander.

— Imediat, domnule general, spuse Carter ridicîndu-se în capul oaselor şi întinzîndu-se după piciorul fals. Molly ştie?

— Bineînţeles că nu. Mă duc să-i spun acum, dar în viaţă există lucruri mai importante decît dragostea, Jack.

Urcă din nou scările, bătu la uşa ei şi intră. Ea se trezise de cîtva timp, dar de cînd se prăbuşise Harry, nu mai dormise bine.

Se ridică în capul oaselor.

— Unchiule Dougal? Ce s-a-ntîmplat?

— O veste uluitoare, draga mea, zise el aşezîndu-se pe marginea patului.

Max întoarse dinspre mare şi văzu totul. Cold Harbour exact aşa cum i-l descrisese Harry, barca de salvare ancorată lîngă ponton, hanul, căsuţele şi, în sfîrşit, mînăstirea şi lacul. Trecu pe deasupra pinilor, coborînd pe pista acoperită de iarbă şi rulînd spre hangar, unde o jumătate de duzină de membri ai echipajului de la sol îl aşteptau, adăpostindu-se de ploaie lîngă intrare. Cînd el opri motorul şi deschise uşa,

veniră toți în fugă şi el observă cu o oarecare ironie salopetele Luftwaffe şi chipiurile RAF.

— Minunat, domnule colonel, spuse un sergent şi toți se strînseră în jurul lui, bătîndu-l pe spate. Fața dumneavoastră nu arată prea grozav, domnule.

— Ah, o să supraviețuiesc. M-am lovit cînd s-a prăbuşit Lysander-ul, spuse Max prefăcîndu-se că examina fuselajul avionului. O să fie nevoie de ceva reparații aici, sergent. Am decolat sub o ploaie de gloanțe, cum s-ar zice, dar s-a comportat destul de bine. Ați apărut foarte repede, zise el luînd impermeabilul german pe care şi-l puse pe umeri.

— Ah, ne-a anunțat domnişoara Legrande, domnule. A zis că vine imediat şi iat-o chiar.

Julie apăru cu jeep-ul, frînă şi sări din maşină, aruncîndu-se de gîtul lui.

— N-o să ştii niciodată cît de mult mă bucur să te văd, Harry Kelso, dar, Dumnezeule, fața ta.

— De aceea nici nu te sărut. Doare îngrozitor, spuse el izbutind să schițeze un zîmbet. Dar pot să mănînc şi ştii ceva? Nu mai pot de foame.

— Te duc la *Spînzuratul*. Un mic dejun englezesc. Zec se trezeşte întotdeauna devreme ca să facă focul.

Ploaia se înteți.

— Haide, urcă.

El se aşeză pe scaunul din stînga. În torpedou erau un pachet de țigări *Senior Service* şi o brichetă.

— Te superi dacă iau una?

În timp ce el deschidea pachetul, ea zise:

— Întotdeauna am crezut că nu-ți plac astea. Tu fumai numai *Players*.

El îşi reveni repede.

— Julie, scumpa mea, după toate prin cîte am trecut, pot să fumez orice.

Ea zîmbi.

— Da, îmi închipui, zise apoi şi intră pe High Street.

Trecînd cu bine de primul obstacol, Max se rezemă de spătarul scaunului, simțind cum îi curgea adrenalina prin vene, totul fiind foarte clar şi limpede.

Zec Acland stătea în genunchi lîngă foc, punînd cu grijă mai multe lemne, cînd uşa se deschise şi Julie intră urmată de Max. În viața lui, Zec nu mai fusese atît de uluit. Se ridică.

— Doamne Dumnezeule, colonele, şi noi care ne gîndeam că oi fi murit.

— Am fost la un pas, dar nu s-a-ntîmplat.

— Fața dumitale arată groaznic.

— Se putea şi mai rău.

— Am auzit un avion.

— Eu eram. Am reuşit să fur un Storch şi am şters-o cît am putut de repede.

— Ceea ce probabil că n-a fost uşor, zise Zec începînd să-şi umple pipa.

— A trebuit să-l împuşc pe unul din paznici, zise Max scoțînd Walther-ul din buzunar. Aşa e jocul.

Zec păru să se întunece la față.

— Afurisitul ăsta de război. Nu se mai termină odată. Dar n-o să mai dureze mult. Ziua D vine în curînd, aşa am auzit că i se spune. Trebuie să recunosc că meriți să bei ceva în ciuda orei matinale.

— O să pregătesc un mic dejun, zise Julie. Vă aud şi de la bucătărie. L-am sunat pe Munro. O să vină şi el în curînd.

Zec turnă whisky în două pahare, şi puse apoi puțină apă.

— A vrut să audă şi detaliile? întrebă Max.

— Nu, dar nici n-aş fi ştiut ce să-i spun, pentru că nu le cunoşteam nici eu, strigă Julie.

Zec se sprijini de partea cealaltă a barului.

— Ce s-a-ntîmplat acolo?

Max se ținu cît mai aproape de realitate. Lăsarea lui Jacaud cu succes, cum fusese doborît de ME 109-uri. Cum îl salvaseră SS-iştii Panzer.

— Nu-l văd pe Tarquin, remarcă Zec.

— Tarquin nu mai este, Zec. Lysander-ul a explodat imediat după ce am ieşit.

— Îmi pare nespus de rău.

Julie apăru în uşa bucătăriei.

— Îngrozitor.

— Asta-i viaţa, continuă Max. M-au dus la Château Morlaix. M-am lovit la faţă în timpul prăbuşirii, cicatricea iniţială plesnise, dar aveau un doctor bun acolo, care m-a cusut iarăşi. Nu s-au purtat deloc rău cu mine. Întîmplarea făcuse ca o unitate Panzer SS să se fi instalat la castel.

— Apoi? întrebă Julie.

— Au primit ordin să fiu trimis la Berlin. Chiar în afara satului e o bază de alimentare a Luftwaffe şi urmau să mă expedieze cu un avion, spuse el înflăcărîndu-se din ce în ce mai tare. Mi-am dat seama că, dacă se întîmpla asta, eram terminat. Fuga a fost o întîmplare absurdă şi foarte simplă. Am cinat mai tîrziu cu comandantul şi am spus că nu mă simţeam prea bine, aşa că doctorul mi-a dat o cutie cu fiole de morfină. Aveam un paznic la uşă, bineînţeles. M-am prefăcut că mă culc, dar am stat aşa, gîndindu-mă, şi m-am hotărît să-mi încerc norocul cam pe la trei dimineaţa. Baia era foarte demodată, cu o uşă-fereastră care dădea pe o terasă şi nişte trepte duceau jos.

— Şi nici un paznic? întrebă Zec.

— Erau cîţiva paznici care patrulau prin zonă, atîta tot. Am coborît treptele, am dat colţul şi am văzut un Kubelwagen al cărui şofer stătea alături şi fuma. Am luat o jumătate de cărămidă de la marginea unui strat de flori şi l-am lovit în cap din spate. De la el am luat Walther-ul. Pe urmă, mi-am pus impermeabilul lui şi chipiul şi am plecat cu maşina.

Julie aduse o farfurie cu ouă prăjite cu costiţă şi pîine prăjită, punînd-o pe una din mese.

— Hai, vino şi mănîncă, spuse ea aşezîndu-se. După aceea ce s-a-ntîmplat?

— Am mers pînă la pista de la Morlaix. Nu e cine ştie ce. Cam la fel ca aici, dar e foarte lungă. Poţi să intri cu orice

avion pe ea, spuse el apucîndu-se să mănînce. Oricum, într-unul din hangare era un ME 109 şi un Storch era oprit pe platforma din față. Ploua foarte tare şi nu se vedea nici un paznic. Bănuiesc că se adăposteau toți în hangare. M-am dus pînă aproape de Storch, am coborît din maşină şi am deschis uşa. Am văzut că avea combustibil şi, în clipa următoare, a apărut un paznic, care a început să alerge spre mine, aşa că l-am împuşcat. M-am urcat, am răsucit cheia şi am executat cea mai rapidă decolare din viața mea. Au mai apărut doi paznici după aceea care au trase cîteva rafale cu Schmeisser-urile, însă nu m-au afectat deloc, aşa că iată-mă aici.

Termină de mîncat şi se rezemă de spătar.

— Acum nu mai vreau decît o ceaşcă mare de cafea.

— Cafea? întrebă Julie strîngînd masa. Parcă beai numai ceai.

Greşeala numărul doi.

Max zîmbi.

— De vinerea trecută, n-am băut decît cafea, Julie. SS-iştii n-au auzit în viața lor de ceai, dar ai dreptate. Revin la ceai!

La mînăstire se purtă cu mare grijă şi se lăsă condus de Julie în camera pe care o folosise Harry. Reuşi acest lucru prefăcîndu-se că nu se simțea prea bine.

— Mă doare fața îngrozitor. Cred că am nevoie de o injecție.

Ea îl luă de mînă cînd ajunseră în capul scărilor şi îl duse direct în dormitor. El puse haina de la uniformă pe pat şi scoase cutia pe care i-o dăduse Schroeder.

— Dă-mi voie mie, zise Julie rupînd capătul unei fiole.

Apoi el îşi scoase tunica şi ea îi înfipse acul în braț.

— Pantalonii tăi nu arată prea bine, zise ea. Ai o tăietură de vreo douăzeci de centimetri în cracul stîng. Ia să vedem ce găsim în depozit.

Depozitul. Da, Harry îi pomenise de asta.

— Vin şi eu cu tine, zise el.

Fu uluit cînd văzu atîtea uniforme şi arme, dar izbuti să nu arate. Julie găsi o pereche de pantaloni kaki.

— Pentru ofițerii armatei britanice, zise ea dîndu-i-l. Sînt buni pînă ajungi la Haston Place. Trebuie să ai o uniformă de rezervă acolo.

Haston Place. Numărul trei. Apartamentul de la subsol al lui Carter. Dormitorul lui Munro pe dreapta în capul scărilor, al lui Molly imediat alături şi al lui Harry, a treia uşă, lîngă geamuri. Salonul în fața scărilor. Sediul SOE la o distanță de zece minute de mers pe jos, în Baker Street.

— Ah, am o mulțime, spuse el. Mă duc să mă schimb.

— Ne vedem în bibliotecă.

El coborî scările zece minute mai tîrziu. Biblioteca în stînga, sufrageria în dreapta, bucătăria dincolo de uşă îmbrăcată în postav verde. O găsi pe Julie lîngă foc, punînd lemnele stivă. Îi aruncă o privire.

— Aşa-i mai bine. Cum te simți?

— Mult mai bine. Morfina îşi face efectul foarte repede.

— Să nu faci abuz, nu vrem să ajungi ca poetul ăla victorian, care a devenit dependent.

— Eu am fost dependent de un singur lucru în viața mea, de zbor.

— Da, toți ştim asta. Trebuie să mă duc la han şi să pun budincile în cuptor pentru masa de prînz a echipajului. Bănuiesc că vrei să te odihneşti, nu?

— Nu m-am odihnit niciodată, Julie. Vin cu tine. Mi-ar prinde bine o plimbare ca să-mi limpezesc mintea.

— Acum o să mergem cu maşina, dar, mai tîrziu, o să facem o plimbare pe plajă. Vei avea nevoie de impermeabil.

— Da, mă duc să-l iau.

Ajungînd în dormitor, şi-l puse pe umeri şi simți Walther-ul atîrnînd greu în buzunarul drept. Îl scoase şi se întrebă dacă să-l ia sau să-l lase, însă greutatea lui era liniştitoare, într-un fel. Îl puse la loc în buzunar şi coborî. Julie ieşi din bibliotecă purtînd un impermeabil vechi şi o beretă.

— Pari foarte franțuzoaică în dimineața asta.

— Este şi firesc. Tocmai am primit un telefon de la Munro. Se pregăteşte să plece cu un Lysander. E şi Jack cu el. A vrut să vină şi Molly, dar are un program foarte încărcat în dimineața asta.

Ciudat acel sentiment de uşurare.

— O s-o văd destul de curînd, zise Max.

Julie îl luă de braț.

— Harry Kelso, parcă ai fi ținut în lesă. Bărbații, zise ea ridicînd din umeri. Nu ştiu. N-aveți nici un pic de romantism în voi. Hai să mergem.

Zec şi oamenii din echipaj lucrau în barcă. Max se aşează la marginea cheiului, uitîndu-se în jos, şi unul din ei îi strigă:

— Ne bucurăm că te-ai întors, colonele.

Altul, solid şi cu un păr şi o barbă încîlcite, spuse:

— Ne pare rău de Tarquin.

Ciudat. Intrînd în han, se duse în spatele barului şi îşi luă două pachete de țigări *Players*. Aprinse una şi se rezemă de tocul uşii, privind-o pe Julie cum îşi vedea de treabă. Vîrî o tavă în cuptor şi închise uşa.

— Gata, zise ea întorcîndu-se. Acum hai să facem plimbarea aia.

Fluxul era în toi, dar era destul nisip la picioarele stîncilor şi, de asemenea, dune de nisip acoperite cu smocuri de iarbă.

— Cum te simți? îl întrebă ea.

— Mult mai bine. De ce mă-ntrebi?

— Ah, pari puțin cam tăcut, atîta tot.

El izbuti să zîmbească.

— Nu cred că există un cuvînt pentru asta, dar cred că s-ar putea spune c-am trăit o experiență care te reduce la tăcere.

— Ce proastă sînt, zise ea luîndu-l de braț şi continuîndu-şi plimbarea.

El fu recunoscător pentru asta, pentru contactul cu femeia aceea şi pentru faptul că îl acceptase şi pentru că îl acceptaseră şi Zec Acland şi oamenii săi. Îi dădea încredere în sine, o şansă pentru a-şi trage sufletul. Şi Eisenhower şi

motivul pentru care el se află acolo? Alungă acel gînd cît mai departe cu putință.

Se aşezară pe nişte lemne putrezite.

— Te-ai însura cu Molly, Harry?

— Dacă m-ar vrea, adică? întrebă el rîzînd.

— Ah, te-ar vrea sigur.

— Nu cred că oamenii ar trebui să se căsătorească în vreme de război, mai ales cineva ca mine. Gîndeşte-te la prăbuşirea asta, de exemplu. Am avut un noroc extraordinar că am supraviețuit. De fapt, nici n-ar fi trebuit să supraviețuiesc atît de mult. Pilotajul e un sport foarte riscant, Julie.

— Pentru tine n-o să mai fie.

— Ce vrei să spui?

— M-ar mira dacă or să-ți mai dea voie să zbori. Vei fi ținut la sol, Harry. Asta e părerea mea, cel puțin. Aşa cum li se spune prizonierilor, pentru tine, războiul s-a terminat.

El căzu pe gînduri.

— Bănuiesc că s-ar putea să ai dreptate, mai vedem, spuse el şi, în clipa aceea, se văzu un Lysander întorcînd dinspre mare.

Ea se ridicase imediat.

— Uite-l pe Munro. Ar trebui să ne întoarcem.

În bibliotecă, lîngă foc, Munro şi Jack Carter stăteau în fața lui Max şi îl ascultau atenți cum spunea aceeaşi poveste pe care le-o spusese şi lui Julie şi Zec. În acest timp, Julie îi servea cu ceai şi sandvişuri.

— Uimitor, spuse Munro cînd el termină de povestit.

— În primul său raport, Jacaud ne-a spus de acea unitate Panzer SS care a apărut din senin şi s-a instalat la castel, zise Jack.

— Norocul meu că s-au aflat acolo, zise Max. Altfel aş fi ars odată cu avionul. Jacaud n-a putut să vă furnizeze mai multe informații?

— Nu, zise Munro. În raport zicea că SS-ul ține castelul, satul şi împrejurimile complet izolate.

— Dacă vă amintiți, domnule, în al doilea raport, a menționat despre un JU 52 care a aterizat pe pista de acolo, zise Jack. Dar nimeni n-a putut să se apropie prea mult ca să vadă ce se petrecea.

— Ah, asta pot să vă spun eu, zise Max. Maiorul Muller, comandatul, mi-a spus că aduceau motoare de schimb pentru două din tancurile lui.

— Sărmanul Muller, zise Munro. Chestia asta n-o să apară deloc bine în dosarul lui. Oricum, mănîncă-ți sandvişurile şi mergem la *Croydon*. L-am sunat pe Teddy West. *Vicemareşalul West şi nici o fotografie*.

— Ce mai face? întrebă Max.

— E în culmea fericirii. Vine de la Soutwick House ca să-l întîlnească pe Eisenhower la Hayes Lodge. L-am lăsat pe el să-i dea vestea cea bună Comandantului Suprem. Sînt sigur că va vrea să te vadă personal.

— Abia aştept, zise Max.

Munro se ridică.

— Mă bucur enorm să te revăd, Harry, chiar dacă arăți ca şi cum ți-ar fi trecut un camion peste față. Molly îți transmite toată dragostea ei. Mă gîndeam să cinăm la River Room diseară, atunci o să fie şi ea liberă. Îl invităm şi pe tatăl ei. Facem o petrecere. Îți sărbătorim întoarcerea din morți.

— Sună grozav, spuse Max.

— Bine, atunci hai să mergem.

Rosa Stein dormise cel puțin douăsprezece ore, un somn generat de extenuare. Cînd se trezi, în sfîrşit, ploaia continua să răpăie în acoperiş. Se ridică, se duse la uşă şi aruncă o privire afară. Pădurea era învăluită în ceață, dar poteca se vedea foarte clar. Problema era că habar nu avea unde se afla, nu avea nici un simț al direcției. Bănuia că putea să rămînă unde era pentru un timp – cel puțin era un loc uscat şi cald.

Făcu mîinile căuş pentru a lua nişte apă care se scurgea dintr-un jgheab, bău şi apoi îşi udă faţa.

Nu putea să-şi alunge din minte întîmplările îngrozitoare de la cabana de vînătoare. Era un coşmar. Începu să plîngă incontrolabil, se întoarse la grămada de paie şi se întinse iarăşi. După un timp adormi din nou.

Cînd ateriză la *Croydon*, după-amiază devreme, Max avu iarăşi noroc, căci tocmai îl ajuta pe Jack Carter să coboare din avion, cînd maiorul exclamă deodată:

— Uite-l pe vicemareşalul West, domnule.

Max se întoarse cînd Munro se duse în întîmpinarea lui West.

— Uite-l, Teddy. Mă tem că faţa lui arată ca una din ruinele lăsate în urmă de Cromwell, dar nu poţi să le ai pe toate.

West îl îmbrăţişă pe Max.

— Ticălosule ce eşti. Să nu mă mai sperii niciodată aşa.

— O să fac tot posibilul, domnule, zise Max.

— La naiba, o să rămînem fără medalii.

— Diseară cinăm la River Room, Molly şi tatăl ei, Jack şi cu mine, ce-ar fi să vii şi tu? zise Munro.

— O să-mi dau toată osteneala. E o idee excelentă, dar, deocamdată, va trebui să vă iubesc şi să vă las. Trebuie să mă întîlnesc cu Ike la Hayes Lodge. Puteţi să mă lăsaţi acolo.

— Cu multă plăcere, spuse Munro luînd-o înainte.

La Haston Place, lui Max nu-i fu deloc greu să găsească dormitorul lui Harry. Îşi aruncă impermeabilul pe pat şi deschise dulapul. Înăuntru erau uniforme de rezervă agăţate frumos pe umeraşe, iar pe rafturi erau aşezate cămăşi, ciorapi, pantofi.

Se auzi o bătaie în uşă şi Carter vîrî capul înăuntru.

— Domnul general s-a dus pînă în Baker Street, dar m-a rugat pe mine să te duc la *Guy's Hospital*. Vrea ca Molly să-ţi facă un control. Sincer să fiu, e îngrozit de felul cum arăţi. Şi

are dreptate, Harry. Ai putea avea vreo fractură la linia frunții sau altceva.

— Cînd plecăm?

— Ar trebui să plecăm chiar acum, pentru că Molly trebuie să intre în operație la patru şi jumătate. O să vină singură la River Room.

— Bine, o să am timp să mă-ntorc şi să-mi pun altă uniformă mai tîrziu.

— O să ai destul timp, bătrîne.

— Atunci, hai să mergem.

Secția „Răniți“ de la *Guy's* era la fel de aglomerată ca întotdeauna. Jack se duse la recepție.

— Domnul colonel pentru domnişoara doctor Sobel. E aşteptat.

— Aşa e, domnule maior, spuse femeia punînd mîna pe telefon. Domnul colonel Kelso este aici, zise ea şi puse receptorul în furcă. Era Radiologia. O să vină cineva într-un minut.

Şi chiar un minut trecu pînă cînd apăru un tînăr într-un halat alb, avînd un ochi de sticlă şi zona din jurul acestuia grav afectată.

— Domnul colonel Kelso? Nu ne mai vedem capul de treburi. Pe aici, domnule, zise el zîmbindu-i frumos lui Carter. Poți să vii şi tu dacă vrei, iubitule, spuse apoi şi îi văzu piciorul de lemn. Doamne, sîntem trei schilozi, nu? Numele meu e Walker, apropo.

— Unde ai fost rănit? îl întrebă Max.

— Zburam cu un Lancaster deasupra Berlinului. Eram mitralior. În timpul celui de al doilea tur, m-am trezit cu o aşchie de cartuş în față. Trebuie să fi fost nebun, scumpule.

— Toți sîntem.

Walker se uită la medaliile lui.

— Dar dumneata în mod deosebit, dacă nu te superi că ți-o spun. Aici, zise el deschizînd o uşă.

Max se întinse pe o masă şi făcu ce i se spuse, în timp ce Jack Carter se aşează într-un colț. Walker îi făcu radiografiile,

fluierînd vesel, după care dispăru în dosul unei uşi. După zece minute se întoarse cu radiografiile.

— Nici o fractură, domnule colonel. Totul e normal în afară de fața dumitale care parcă e o bucată de carne crudă. Acum o să vă conduc la domnişoara doctor Sobel.

În timp ce străbăteau coridorul, adăugă:

— Îmi place foarte mult uniforma dumitale cu aripile alea RAF. Ai fost un american în RAF, nu-i aşa?

— Aşa e, zise Max.

— Am văzut filmul cu Tyrone Power. O mulțime de aiureli, dar el era minunat.

Max încercă să nu rîdă şi Jack întîmpină, evident, aceleaşi dificultăți. Walker deschise o uşă.

— Aici.

Molly stătea la un birou, în halat alb şi cu stetoscopul la gît. Sări imediat de pe scaun.

— Dumnezeule, Harry!

— Ah, deci aşa stau lucrurile, spuse Walker punîndu-i radiografiile pe birou, domnişoară doctor, n-are nici o fractură. Nu i-am scos plasturele pentru că n-a fost nevoie, zise el întorcîndu-se apoi. Toate cele bune, domnilor, dar ascultați-mi sfatul şi țineți-vă departe de spațiul aerian al Berlinului.

După ce ieşi el, Jack spuse:

— Te aştept la recepție.

— Nu-i nevoie, îi răspunse Max.

— Prefer, bătrîne.

Carter ieşi şchiopătînd şi Max zise:

— Cred că te iubeşte.

— Iar eu te iubesc pe tine, Harry Keslo, spuse ea ocolind biroul şi aruncîndu-se de gîtul lui.

— Uşurel, scumpa mea. Mă tem că va trebui s-o las mai uşurel cu pasiunea, pentru că am nişte dureri îngrozitoare dacă nu iau morfină.

— Ce doză?

— Nu ştiu. Chirurgul meu SS-ist mi-a dat o cutie de-a lor. E la Haston Place.

— Să nu mai iei pînă cînd nu văd despre ce e vorba, zise ea şi îl lovi deodată cu pumnii în piept. Să nu-mi mai faci niciodată una ca asta. Absolut niciodată. A fost oribil.

El o strînse la piept şi îi mîngîie părul.

— Îmi pare rău, spuse apoi sărutînd-o pe frunte cu blîndeţe.

Ea se depărtă brusc.

— Ce-i asta? întrebă uşor încruntată. Tandreţe şi romantism din partea marelui Harry Kelso?

— Ştii cum se spune în filme? A fost un iad acolo. Poate că a scos din mine un alt om.

— O să cred asta cînd o să se-ntîmple.

Apoi luă radiografiile, le puse pe ecran şi aprinse lumina. După un timp, încuviinţă.

— Nici o fractură, zise ea întorcîndu-se. Povesteşte-mi ce s-a-ntîmplat.

Ceea ce el şi făcu, repetînd aceeaşi poveste în legătură cu plesnirea cicatricei în urma impactului. Ea îl puse să se aşeze pe un scaun şi îndreptă lumina unei lămpi de birou asupra feţei lui.

— Exact ca data trecută, nu există decît un singur fel, cel iute.

Dezlipi plasturele într-o secundă şi Max rămase fără suflare.

— *Mein Gott*! zise el şi, în aceeaşi clipă, îşi dădu seama de greşeală. Eu şi Max obişnuiam să spunem aşa cînd eram mici, pentru că Mutti considera că era o blasfemie.

Ea acceptă explicaţia şi examină cusătura.

— O lucrare bună.

Exact acelaşi lucru i-l spusese Schroeder lui Harry la Morlaix.

— Mă bucur să aud asta, zise el.

— Tot ca data trecută, aş vrea să nu-ţi mai pun plasture şi o să-ţi dau iarăşi cu puţin spray.

Ceea ce şi făcu, ştergînd surplusul cu un tampon de vată.

— Eşti cuminte, deci?

— Numai pentru tine.

— Acum va trebui să pleci, pentru că mă aşteaptă o operație cam complicată. Ne vedem mai tîrziu la River Room. Mîncare bună şi vin, muzică la Carrol Gibbon pe care să dansăm, zise ea îmbrățişîndu-l strîns. Nu credeam c-o să mai trăiesc toate astea vreodată. Singura problemă e că n-o să am timp să trec pe acasă să mă schimb.

— Adu-te pe tine doar, zise Max. O să fie foarte bine.

La ora şase, cînd se afla iarăşi în camera lui, Max încercă să o sune pe Sarah Dixon. Se gîndea că trebuia să fi ajuns acasă deja, însă nu-i răspunse nimeni. Îşi puse o uniformă curată şi se privi în oglindă.

— Foarte frumos, Harry, murmură el. Aproape la fel de bună ca ale noastre.

Cînd coborî în salon, Jack Carter tocmai îşi punea un whisky.

— Vrei şi tu unul, Harry?

Munro intră în uniformă.

— Eu vreau unul. Dumnezeule, Harry, dar fața asta a ta ar speria un regiment întreg, zise el dînd whisky-ul pe gît dintr-o înghițitură. Haideți, mîncăm devreme în seara asta, pentru ca mîine am o mulțime de treburi.

La River Room, se aşezară la o masă rotundă lîngă fereastră şi Munro comandă şampanie pentru el, Harry, Carter şi West, în timp ce îi aşteptau pe Molly şi pe tatăl ei.

— În cinstea ta, Harry, spuse Munro ridicînd paharul. Cred că ți-ai epuizat cele nouă vieți.

— Mai vedem, zise Max.

— Ba nu mai vedem deloc, spuse West. Eşti oprit de la zbor printr-un ordin al lui Ike. Ai terminat cu zborurile.

Şi lui Max nu-i plăcu acest lucru, aşa cum nu i-ar fi plăcut nici lui Harry.

— Vrea să mă vadă?

— Da, dar nu ştiu sigur cînd. Probabil că Tom Sobel ştie mai bine. Ike e la Hayes Lodge acum, dar mîine dimineață îl duc la Soutwhick.

— Dumneavoastră îl duceți? întrebă Max.

— Ei bine, încă mă mai descurc şi treaba asta mă ajută să nu-mi ies din mînă.

În clipa aceea, Molly şi tatăl ei îşi făceau loc printre mese. Max nu avu probleme de data aceasta, căci acela trebuia să fie generalul Sobel şi zîmbea încîntat. Îi strînse mîna lui Max cu putere.

— Nici nu pot să-ți spun ce înseamnă asta. Ike a fost extaziat, zise el ținîndu-i scaunul lui Molly. Vrea să te vadă, Harry, dar n-a reuşit în seara asta. Nu-şi mai vede capul de treburi. Dar vrea să te întîlneşti cu el mîine dimineață la şapte la *Croydon*. Mi-a spus că Teddy o să-i fie pilot. Mă duc şi eu cu el şi ar vrea să ne însoțeşti şi tu.

— N-am nimic împotrivă, spuse Max luîndu-şi paharul cu o mînă sigură, deşi prin minte îi treceau o mulțime de gînduri.

Oh, Doamne, atît de curînd?

În cele din urmă, cînd începu să se lase întunericul şi ploaia se opri, Rosa Stein părăsi coliba şi porni pe potecă, amețită, iar nebunia fu că, peste cincisprezece minute, ajunse la o fermă. Fumul ieşea pe coş, vacile mugeau în grajd. O femeie tînără ieşi cu cîte o găleată de lapte în fiecare mînă. Era Marie, operatoarea radio a lui Jacaud, şi se opri, uitîndu-se la Rosa.

— Cine eşti? Ce vrei? strigă ea în franceză.

Rosa se duse spre ea împleticindu-se şi izbucni în plîns.

— Ajutați-mă, vă rog să mă ajutați, strigă ea în germană.

Marie nu ştia germană deloc şi vorbea foarte puțin englezeşte. Aceea fu, însă, singura lor cale de comunicare, deoarece nici Rosa nu ştia franțuzeşte, dar vorbea o engleză stricată.

Marie spuse în engleză:

— Eşti germană?

Rosa încuviință.

— De unde eşti? Eşti evreică?

Rosa clătină din cap.

— Château Morlaix, zise ea şi Marie lăsă găleţile jos. SS. Stăpîna mea moartă.

Începu să suspine şi Marie luă din nou găleţile, după care îi făcu semn spre fermă, se întoarse şi Rosa o urmă.

Capitolul 16

Max şi Molly dansau pe ringul aglomerat, însă el nu era nici pe departe la fel de priceput ca fratele său. Într-un fel, îi fu de ajutor faptul că erau atîţia oameni în jur. Îi oferea o scuză pentru stîngăcia lui.

După încă o ciocnire, zise:

— Îmi pare rău. Nu mă descurc prea bine.

— Nu-i nimic. Ai trecut printr-un adevărat infern, Harry, spuse ea îmbrăţişîndu-l cu putere. Unchiul Dougal mi-a spus că ştie de la Julie că l-ai pierdut pe Tarquin.

— Mă tem că aşa este. Probabil că a ars odată cu Lysander-ul. A explodat. E un noroc că mă aflu aici. Dacă n-ar fi fost SS-iştii…, zise el ridicînd din umeri. Am fost salvat de diavol, Molly.

În clipa aceea, chelnerul apăru la marginea ringului de dans şi le făcu semn.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. De fiecare dată cînd vin aici cu tine, se întîmplă acelaşi lucru.

Se desprinse din braţele lui, se duse şi vorbi ceva cu chelnerul, după care se întoarse.

— Spitalul, iarăşi. Nu se descurcă fără mine.

— Nu mă culc pînă nu vii, spuse el în timp ce se întorceau la masă.

— N-aş fi prea sigură. Dacă o să treacă de miezul nopții, rămîn acolo, spuse ea şi, cînd ajunseră la masă, zise: Ghiciți ce s-a-ntîmplat!

Molly plecă la spital cu maşina lui Munro şi West se oferi să-i ducă pe ceilalți cu a lui. În fața intrării, Max spuse:

— Eu aş vrea să mă plimb puțin, domnule general. Nu ştiu cum să-ți spun, dar sînt puțin cam încordat.

— E lesne de înțeles, băiete dragă, spuse Munro. Plimbă-te, relaxează-te. Poți să vii cu un taxi. Zilele astea, taximetriştii londonezi nu-i refuză niciodată pe americani. Lasă bacşişuri grase. Domnul general Sobel n-o să se supere că am făcut această remarcă.

Sobel îi strînse mîna lui Max.

— Ne vedem dimineață la *Croydon*.

— Voi fi acolo.

Urcară toți în maşina lui West şi plecară. Apoi, Max opri primul taxi care apăru.

— Ştii unde e Wesbourne Grove, Bayswater?

— Sigur că ştiu, amice.

— Bine, atunci du-mă acolo, spuse Max urcînd.

La fermă, Marie trimise după Jules, fermierul care făcea parte din grupul lui Jacaud. Îi explică situația şi Jules o ascultă uitîndu-se la femeia germană care stătea în capătul mesei cu fetița lui Marie pe genunchi. Ursul se afla pe masă, ursul pe care Jacaud i-l dăduse lui Marie pentru fetiță.

— Indiferent ce s-a-ntîmplat la castel e rău, dar nu înțeleg mai mult.

— Jacaud vorbeşte bine germana, zise Jules.

— Da, ştiu, dar s-a dus la Rennes la întîlnirea cu cei din rețeaua de acolo.

— Aşa e, dar se întoarce cu trenul de la miezul nopții. Mi-a spus să mă duc să-l iau la două de la gara Beaulieu cu „gazolene“-ul.

„Gazolene“ era un camion care funcționa pe bază de gaze generate de un arzător cu cărbuni aflat în partea din spate a vehiculului.

Marie încuviință.

— Bine, ia-l, dar spune-i să vină direct încoace. Cred că nu-i a bună.

Taxiul îl lăsă pe Max pe Westbourne Grove. Max îi plăti şoferului şi apoi găsi strada laterală pe care se afla blocul. Se opri puțin în dreptul intrării, citi numele şi apăsă pe sonerie. După un timp, se auzi vocea lui Sarah Dixon.

— Da?

— Doamna Dixon? A venit ziua socotelilor.

— Urcă, spuse ea calmă. Etajul doi.

El împinse în uşă şi intră. În dreptul intrării de vizavi, Parry îl fotografiase de două ori, fiind una din cele patruzeci şi opt de persoane pe care le fotografiase în seara aceea. Era plictisit, îi era frig şi nu era deloc încîntat.

— Iancheu afurisit, zise el încet. S-a dus la vreo tîrfă, probabil. Ce norocoşi sînt unii.

Sarah Dixon îi dădu drumul lui Max în apartament şi îl conduse în camera de zi. Deschise o tabacheră, oferindu-i o țigară.

— Ai venit mai repede decît ne aşteptam.

— Deci Joel Rodrigues a ajuns cu bine?

— Ah, da. Ştiu exact cine eşti, domnule baron.

— Spune-i lui Fernando Rodrigues să transmită un mesaj cît mai curînd să anunțe că am ajuns cu bine. Mîine dimineață mă întîlnesc cu Eisenhower.

— O să-l omori atunci?

— Depinde de împrejurări. Te deranjează?

— Sinceră să fiu, mă lasă indiferentă. M-am aliat vouă demult. Asta e viața. Unde locuieşti?

— La Haston Place, în apartamentul generalului de brigadă Munro. Nu poți să iei legătura cu mine, aşa că o să te

caut eu.

— Bine. Nu pot decît să-ți urez noroc, spuse ea deschizîndu-i uşa. Noapte bună.

El ieşi din clădire şi Parry zise:

— Da' puțin a mai durat.

Şi îl fotografie din nou.

Max intră pe Westbourne Grove şi se îndreptă spre Qeensway, oprind un taxi.

Era aproape trei dimineața, Max dormea agitat la Haston Place, Molly la spital, cînd, în Bretagne, Jules îl duse pe Jacaud la ferma lui Marie. Bătu la uşă şi ea le deschise. El şi Jules se duseră la bucătărie şi Jules se apucă să reaprindă focul.

— O să pun de cafea, zise Marie ducîndu-se la maşina de gătit.

— Unde e? întrebă Jacaud.

— În pat.

— Du-te şi adu-o. O să facă Jules cafeaua.

Jacaud se aşează într-un capăt al mesei şi îşi aprinse o țigară *Gitanes*. Se uita posomorît la Tarquin, care se afla în capătul celălalt.

— Tu n-ai nici o problemă.

Pe vremuri, fusese profesor de filozofie la universitate, dar nimeni nu şi-ar fi dat seama. Chipul dur şi nebărbierit, ochii întunecați ai unui om care ucisese de multe ori şi ale cărui noțiuni de filozofie zburaseră pe fereastră. Un om care nu mai credea în oameni. Jules îi dădu cafea cu lapte într-un castronel şi, o clipă mai tîrziu, Marie o aduse pe Rosa.

— Stai jos şi ascultă-mă, îi spuse Jacaud în germană. Nimeni n-o să-ți facă nici un rău dacă ne spui adevărul.

Rosa, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte şi un capot pe care i le dăduse Marie, se aşează pe un scaun la masă.

— Spune-mi cine eşti şi despre ce e vorba, zise Jacaud.

După cincisprezece minute, cînd ea termină de povestit, el rămase tăcut şi încruntat. Un timp nu spuse nimic şi Marie

fu cea care întrebă:

— Ce-a spus?

Jacud le povesti totul în fraze scurte.

— E o nebunie, zise Jules. Un frate care se dă drept celălalt ca să-l omoare pe Eisenhower?

— Mi-a venit o idee, spuse Jacaud. Am aranjat ca prietena aia a ta, Helene, să-l reguleze pe doctorul SS, pe Schroeder.

— Aşa e.

— Încă o mai face?

— Din cîte ştiu eu, da.

— Du-te cu Jules la ea acasă. Dacă germanul e acolo, aduceți-l încoace. Poate să confirme spusele acestei femei.

Şi, astfel, douăzeci de minute mai tîrziu, căpitanul Schroeder, care dormea tun ținînd-o în brațe pe delicioasa Helene, se trezi cu țeava unui Colt automat proptită în gît şi cu Jules la marginea patului.

— Dă-te jos şi îmbracă-te, altfel îți zbor creierii.

Helene se ridică în capul oaselor speriată şi Jules rînji.

— Tu nu, draga mea, ai servit Franța foarte bine. Culcă-te la loc.

Convins că îl aştepta moartea, Schroeder fu foarte cooperant. Stătu în capătul mesei şi vorbi.

— Trebuie să înțelegeți, a vrut să moară. Eu doar m-am apărat cînd ea a încercat să-l omoare pe colonelul Hartmann şi l-a omorît pe maiorul Muller.

— Bine, ia-o de la-nceput, totul în legătură cu frații – totul.

Cînd Schroeder termină, Marie spuse în franțuzeşte:

— A fost de folos cu ceva?

— Ah, da, zise Jacaud. Nu ştie tot, doar destul ca să confirme povestea femeii. O să scriu un raport. Trebuie să-l transmiți imediat la SOE în Baker Street pentru generalul de brigadă Munro.

Ea scutură din cap.

— Imposibil. Nu sînt pe canalul meu decît mîine dimineață la şapte.

— Bine, la şapte, atunci. Acum haideți să mîncăm ceva.

— Ce facem cu ticălosul de SS-ist? întrebă Jules. Să-l împuşc?

— Doamne, nu, spuse Jacaud. Debarcarea va avea loc peste cîteva săptămîni. Vom avea nevoie de un doctor şi el o să fie tocmai bun.

La şase şi jumătate, vicemareşalul West se îndrepta spre *Croydon* cu o maşină a statului major. Ploua şi era ceață, deşi circulația nu era intensă. Deodată, de pe o stradă laterală, ieşi un camion fără să se asigure.

Şoferul lui West nu putu să facă prea mult. Încercă să răsucească de volan, se ciocni puțin de camion şi urcă pe trotuar, intrînd într-un zid de cărămidă. West fu aruncat într-o parte, lovindu-se cu capul de geam. Şoferul coborî şi deschise portiera din spate. Coborî şi West şi rămase în ploaie, ştergîndu-şi sîngele cu o batistă în timp ce şoferul se duse să-l ajute pe cel de la volanul camionului, care era, evident, profund şocat.

Un moment mai tîrziu, o maşină de poliție, care se aflase mai în spate, trase lîngă cea a statului major şi un polițist coborî. Celălalt rămase în maşină, luînd deja legătura prin radio.

Polițistul îi examină capul lui West.

— Va fi nevoie de cîteva cusături, domnule. Chemăm imediat o ambulanță.

— Nu e nevoie, domnule polițist. Sînt vicemareşalul de aviație West şi, la şapte, trebuie să fiu la *Croydon* ca să zbor spre Portsmouth cu generalul Eisenhower.

Polițistul îl ascultă atent.

— Nu cred că acest lucru va fi posibil, domnule, nu în starea în care vă aflați.

— Ai dreptate. Ia legătura cu *Croydon* prin radio şi spune-le ce s-a-ntîmplat. Mesaj pentru Ike. Sînt puțin amețit, dar nu pot să pilotez. Fă-o repede, prietene.

— Desigur, domnule.

Poliţistul se întoarse la maşină şi vorbi cu colegul său, iar în depărtare se auzi sirena ambulanţei. West se aşează pe zidul de cărămidă, înjurînd şi ţinînd batista la cap.

La *Croydon*, aerodromul era învăluit în ceaţă. Tom Sobel bea o cafea şi privea pe fereastră mohorît. Max ieşi din Camera Operaţiunilor.

— La Southwick e frumos, n-o să fie nici o problemă la aterizare, potrivit buletinului meteorologic. Nori şi ploaie, dar nu vînt. N-or să fie probleme nici la decolare.

— Eh, asta-i bine, dar unde naiba e Teddy West?

În clipa aceea, se întîmplară două lucruri. O maşină a statului major opri afară; din ea coborî Eisenhower şi un locotenent major ieşi din Camera Operaţiunilor cu o foaie de hîrtie pe care i-o dădu lui Sobel.

— Urgent, domnule general.

Sobel citi mesajul şi-şi ridică privirea în clipa în care Eisenhower intră zîmbind.

— Veşti proaste, domnule general. Maşina lui Teddy West a fost implicată într-un accident pe drum încoace. Nu e nimic grav, dar el trebuie să ajungă imediat la spital.

— La naiba! spuse Eisenhower. Ştii doar că trebuie să ajungem la conferinţa de la Southwick, Tom. Monty, planurile. E o întrunire extrem de importantă. Poţi să găseşti repede alt pilot?

Max văzu inevitabilul.

— Aveţi unul, domnule general. Vă duc eu.

Eisenhower se întoarse şi îi strînse mîna, arborînd celebrul său zîmbet.

— Mă bucur sincer să te revăd, domnule colonel. Ce întîmplare extraordinară! Abia aştept să-mi povesteşti, dar chiar ai putea să pilotezi? Faţa dumitale, dacă-mi permiţi, arată groaznic!

Max întinse mîinile.

— Sigure ca o stîncă, domnule general. Nu e nici o problemă.

Ike îi aruncă o privire lui Sobel.

— Ce zici, Tom?

— Dacă domnul colonel Kelso spune că e-n ordine, eu sînt de acord, domnule.

Ike încuviință.

— Bine, domnule colonel, să mergem, atunci.

— Mă duc să verific avionul, domnule general, zise Max. Dar asta nu-i o problemă, pentru că e pe pistă, gata de plecare.

Se duse în sala de aşteptare, îşi luă impermeabilul german şi îmbrăcă o haină de zbor. Mută Walther-ul şi încărcătorul de rezervă într-unul din buzunare, fiolele de morfină în altul, trase fermoarul şi ieşi.

Munro şi Jack hotărîră să se ducă devreme la sediu. Întotdeauna se servea un mic dejun gustos la cantină. Gîndindu-se la piciorul lui Jack, Munro chemă maşina şi străbătură străzile pustii, ajungînd în Baker Street la şapte fără un sfert.

— Trec prin birou, Jack, zise Munro. Ne vedem la opt la cantină.

Urcă, iar Jack se îndreptă spre propriul său birou, unde îl găsi pe detectivul Parry stînd pe o banchetă lîngă uşă.

— Ai venit devreme.

— Lacey mi-a spus să am grijă să am fotografiile după fiecare seară de supraveghere a acelei femei Dixon la prima oră. Am terminat la miezul nopții şi m-am hotărît să folosesc laboratorul de aici în locul celui de la Yard. M-au lăsat să dorm într-un pat aici.

Jack îl pofti în birou.

— Ai ceva interesant?

— Nici urmă de frații Rodrigues. Problema e că sînt vreo patruzeci de apartamente în blocul acela. Cei care intră pot să meargă la oricare din ele.

Jack se aşează.

— Ia să vedem.

Parry îi puse fotografiile în față una cîte una.

— Oameni obişnuiți, în general, spuse el rîzînd. Probabil că sînt cîteva tîrfulițe care locuiesc acolo. Uite aici un ofițer american drăguț care, probabil că a vizitat-o pe vreuna din ele.

Jack Carter se uita stupefiat la fotografie, nevrînd să creadă ceea ce vedea.

— Dumnezeule! zise el şi se chinui să se ridice repede. Sună-l pe Sean Riley şi spune-i să vină cu Lacey cît poate de repede.

— Vreți să spuneți că am dat lovitura, domnule maior?

— Fă-o doar, zise Carter, după care ieşi.

Concentrat asupra hîrtiilor pe care le citea, Munro îşi ridică privirea cînd Jack dădu buzna înăuntru.

— Jack, pari foarte agitat.

— Cred că şi dumneata o să fii, domnule general.

Îi puse fotografia pe birou. Munro îşi ridică privirea foarte calm.

— Explică-mi.

— A fost făcută aseară la ora zece, domnule general. E intrarea în blocul lui Sarah Dixon, spuse el şi, după ce ezită puțin, adăugă: După *Savoy*, înțelegeți.

— Da, sigur că înțeleg. Dar, de ce, Jack? Nu are nici un sens.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă şi un sergent de la „Transmisiuni“ intră în birou cu o foaie de hîrtie în mînă.

— Tocmai l-am primit de la Jacaud din Bretagne, domnule general. Limbaj comun, maximă prioritate.

Munro îl citi şi se uită la ea.

— Cine mai ştie de el?

— Nimeni, domnule. Eu însămi am recepționat mesajul.

— Atunci să-l ții pentru tine. Poți să pleci.

Ea ieşi şi Carter întrebă:

— Domnule?

— Nu este Harry Kelso, Jack, ci Max, fratele său geamăn. Şi e aici ca să-l asasineze pe Ike. Citeşte şi tu.

Puse mîna pe telefon.

— Fă-mi legătura cu *Croydon*.

O clipă mai tîrziu, vorbi cu cineva din Camera Operațiunilor.

— Avionul generalului Eisenhower? A decolat?

Ascultă şi, apoi, puse receptorul în furcă.

Jack, uluit, îi dădu foaia cu mesajul înapoi.

— Ce facem, domnule?

— Avionul lui Eisenhower tocmai a decolat, fără Teddy West, care a fost implicat într-un accident de circulație. Comandantul Suprem, Tom Sobel – şi Oberstleutnant Max, baron von Halder, ca pilot.

— Dumnezeule, zise Jack.

— Nu, haide să ne păstrăm un anumit simț al proporțiilor. Du-te la celălalt telefon şi fă-mi rost de un Lysander pentru Southwick. Cît se poate de repede.

— Dar, domnule general, dacă…

— Dacă-i împuşcă pe Ike şi pe Tom Sobel în timpul zborului şi apoi se îndreaptă spre Franța? Va trebui să sperăm că n-o s-o facă, pentru că n-avem încotro în momentul ăsta. O să merg şi eu acolo şi, cu asta, basta.

Jack se duse în biroul alăturat, iar Munro sună la Southwick House, cerînd cu şeful pazei, un maior al Poliției Militare Regale pe nume Vereker. I se făcu legătura imediat.

— Vereker, ne cunoaştem de multă vreme, aşa că ai încredere în mine.

— Desigur, domnule general.

— În curînd va sosi un Lysander cu Ike, generalul Sobel şi colonelul Kelso, ca pilot.

— Am fost anunțați deja.

— Trebuie să-ți fie greu, dar uite ce trebuie să faci. Imediat cum aterizează, arestează-l pe Kelso în conformitate cu Actul Apărării Teritoriului. Voi veni eu însumi acolo şi îți voi aduce mandatul.

Vereker, polițist de mulți ani, nu se mai mira demult de nimic.

— Cît de discret trebuie să fie, domnule?

— Nimic public. Nu vreau să afle nici Comandantul Suprem deocamdată. Spune-i doar că vin acolo.

— Lăsați pe mine, domnule.

— E ceva foarte grav, zise Munro, gîndindu-se cu groază cît de grav ar fi putut să fie, într-adevăr.

— Înțeleg, domnule, spuse Vereker şi închise.

Jack se întoarse.

— Am aranjat cu avionul, domnule, şi maşina e gata. Să vin şi eu?

— Nu, ai grijă aici. Ia legătura cu ambasada Portugaliei. Încearcă să-i aduci pe frații Rodrigues, dar cred că ambasadorul o să invoce imunitatea diplomatică şi o să-i expedieze acasă. Spune-i lui Riley s-o aresteze pe Dixon. Ai o mulțime de mandate în alb. Semnează unul pentru ea.

Se ridică şi îşi luă chipiul.

— Confirmă recepționarea mesajului lui Jacaud şi atît. Poți să iei legătura cu el mai tîrziu, cînd o să ştim cum stă treaba.

Îşi puse chipiul.

— Ai observat cine e şef la Château Morlaix? Bubi Hartmann, unul din cei mai deştepți indivizi ai SD-ului.

— Bineînțeles că am observat, Jack. E cel care a preluat departamentul lui Klein în Berlin. Totul se potriveşte, dar întotdeauna se întîmplă aşa. Apropo, poți să-i spui lui Dixon că n-avem de gînd s-o spînzurăm, atîta timp cît cooperează.

Deschise uşa şi Carter întrebă:

— Şi Molly, domnule?

— Pentru Dumnezeu, Jack, zise Munro şi ieşi.

Max zbura la o mie cinci sute de metri printre nori. În față era şi mai rău, văzîndu-se nori deşi şi plumburii şi, în tot acest timp, ploaia continua să cadă. Eisenhower şi Sobel stăteau în spate, strigînd ca să se poată auzi în tot acel zgomot.

Max era pradă emoțiilor contradictorii. Îl cunoscuse pe Comandantul Suprem, îi strînsese mîna, îi recunoscuse chipul şi, totuşi, omul în sine nu însemna nimic. În clipa aceea, îi trecu prin cap, ca şi lui Munro, că ar fi fost simplu să scoată pistolul, să se întoarcă şi să-l împuşte pe Eisenhower între ochi, dar ar fi însemnat să-l omoare şi pe Sobel, tatăl lui Molly, ceea ce ar fi făcut ca şi ea să devină o victimă a întregii afaceri. Ce ar fi zis Harry dacă el ar fi apărut la Morlaix cu două cadavre, dintre care, unul, al tatălui femeii pe care o iubea? Pentru că o iubea, oricît ar fi încercat să evite acest lucru. Max ştia asta acum, după ce o cunoscuse.

Pe de altă parte, ce se întîmpla cu Mutti? Toată acea poveste era legată de ea. Dacă el nu îl omora pe Eisenhower, ea era moartă, şi Harry la fel – nu avea nici o îndoială în această privință.

Deci, ce să facă? Să zboare pînă la Southwick şi să aştepte altă ocazie, una care avea să ducă, probabil, la propria sa moarte? Să se întoarcă acum, să o facă odată? În viața lui nu se mai simțise aşa. Îi spusese lui Harry că ar fi fost în stare să se ducă şi în iad ca să-şi salveze mama – atunci, de ce simțea acea paralizie ciudată?

Puterea de decizie îi fu luată o clipă mai tîrziu. Se auzi un vuiet, deodată, şi Lysander-ul se legănă cînd o umbră neagră trecu pe deasupra, aplecîndu-se spre stînga.

— Dumnezeule, ce e asta? întrebă Eisenhower.

— Un avion de vînătoare JU 88S de noapte, zise Max. Din cînd în cînd, mai vin cîteva în zonă ca să vadă ce pot să mai găsească prin sudul țării. Acum ar fi trebuit să fie acasă să-şi ia micul dejun. Țineți-vă bine, domnilor.

Toate instinctele sale de pilot se treziră la viață şi coborî pînă la trei sute de metri aproape, iar Junkers-ul îi veni în spate şi trase, proiectilele perforîndu-i aripa din stînga şi spărgîndu-i parbrizul. După aceea efectuă o întoarcere largă.

Max le strigă în spate:

— E prea iute pentru noi. Dar, pe de altă parte, noi sîntem prea înceți pentru el.

Junkers-ul se afla la vreun sfert de milă distanță, întorcînd, şi Max strigă în microfon:

— Lysander Unu în drum spre Southwick, atacat de un JU 88S deasupra lui South Downs.

Junkers-ul veni din nou, Max se aplecă mult şi tirul avionului nu nimeri ținta. Pasiunea zborului puse stăpînire pe el atunci, aşa încît nu putu să acționeze altfel.

— Bine, ticălosule, ia să văd din ce eşti făcut, zise el.

Coborî vertiginos, la şase sute de metri, la trei sute de metri, dealurile împădurite din Downs zărindu-se dedesubt. Junkers-ul nu nimeri ținta, se înclină şi se apropie din nou. Max coborî pînă la o sută optzeci de metri şi, deodată, lăsă flapsurile, vechiul truc pe care îl folosise de atîtea ori.

Lysander-ul aproape că se opri şi pilotul Junkers-ului, înclinîndu-se disperat ca să nu se ciocnească de el, pierdu controlul şi se duse direct în pădurea de dedesubt. Flăcările izbucniră în clipa în care Max manevra manşa, ridicîndu-se pînă la trei sute de metri şi îndreptînd avionul.

Se întoarse.

— Sînteți bine acolo?

Eisenhower şi Sobel păreau stupefiați şi, deodată, Max ştiu: acela era momentul. Niciodată nu avea să aibă o ocazie mai bună. Încă mai putea să scoată pistolul, să-i împuşte pe amîndoi şi să se îndrepte spre Franța.

Dar nu avea să o facă.

Ceva se schimbase în acele cîteva minute, o decizie fusese luată fără ca el să fie măcar nevoit să se gîndească. În timp ce adrenalina stîrnită de acel duel aerian îi curgea prin vene, îşi dădu seama că era adevărat ce îi spusese lui Bubi Hartmann: era un pilot. Nu un asasin.

Se întoarse şi luă din nou legătura cu cei din Southwick.

— JU 88S doborît, spuse el anunțîndu-şi poziția. O să ajung în cincisprezece minute.

La o sută de iarzi de ambasada Portugaliei, Jack Carter stătea pe bancheta din spate a maşinii şi aştepta. Bărbatul cu

părul cărunt în costum albastru, care avea un impermeabil pe umeri în timp ce mergea grăbit pe trotuar, era un anume colonel de Cunha, şeful pazei de la ambasadă. Carter deschise uşa şi de Cunha urcă.

— A trecut mult timp, Jack. Ai zis că e urgent.

— Chiar este. Fernando şi Joel Rodrigues. Sînt plătiți de naziştii din Berlin, zise Jack şi, cînd de Cunha deschise gura să spună ceva, el ridică o mînă. E treabă verificată. Pot să-ți dau o mulțime de dovezi.

Colonelul scoase o țigară din tabacheră şi o aprinse.

— Or să invoce imunitatea diplomatică, Jack.

— Vrei să spui că tu o s-o invoci, nu? Destul de corect. Ştim tot ce e de ştiut în legătură cu ei. Nu ne mai sînt de folos. Urcă-i într-un avion Dakota diseară spre Lisabona şi spune-le să nu se mai întoarcă niciodată.

— Îți mulțumesc, Jack. Eşti foarte amabil.

— Îmi pot permite. Doar cîştigăm războiul. Ah, şi spune-i lui Fernando Rodrigues că o avem pe iubita lui. Ea nu e portugheză.

— Va fi executată?

— Ce sens ar avea?

Jack întinse mîna şi deschise portiera, iar de Cunha coborî şi se depărtă repede.

Cînd ajunse înapoi la birou, Jack o găsi pe Sarah Dixon semnînd o declarație, Sean Riley stînd lîngă ea şi Lacey la fereastră.

— Ai obținut tot?

Riley încuviință.

— Este vorba de geamănul german, într-adevăr. A recunoscut, dar am o veste şi mai dramatică pentru dumneata. Ai primit un telefon. Se pare că, în timpul zborului spre Southwick, au fost atacați de un avion nemțesc. A zburat miraculos şi l-a făcut pe neamț să se prăbuşească.

Carter nu fu mirat deloc.

— Ei bine, e unul din cei mai buni piloți din Luftwaffe şi toată povestea asta n-a fost genul lui deloc. Ai citit raportul

din Franța, doar.

— Da, sărmanul, şi, pînă la urmă, totul a fost în zadar. Vreau să spun că nenorociții i-au împuşcat mama.

— Şi încă îl mai au pe fratele lui.

— Ce o să se-ntîmple acum? întrebă Sarah Dixon. O să mă judecați?

— Doamne, nu, spuse Carter. Nu mai eşti importantă. Te vom închide, bineînțeles. Cît despre după război, o să mai vedem. Apropo, i-am lăsat un mesaj lui Rodrigues. I-am spus că am pus mîna pe tine. El şi fratele lui pleacă spre Lisabona în seara asta.

— Eşti amabil, zise ea zîmbind. Acum pot să plec?

Riley şi Lacey o scoaseră între ei, iar Jack se aşeză, gîndindu-se la tot, după care îi scrise un mesaj lui Jacaud, informîndu-l la zi. Se gîndi din nou, după care adăugă instrucțiunile. Sună după un mesager, se rezemă de spătar încruntat, după care puse iarăşi mîna pe telefon.

— Maiorul Carter. Am nevoie de o maşină care să mă ducă la *Guy's Hospital*. Da, cinci minute.

La aerodromul de la Southwick, Lysander-ul rulă pînă cînd se opri şi cîțiva veniră în fuga spre ei, ofițeri ai Statului Major şi angajați RAF. Eisenhower ridică brațele şi le făcu semn să se dea înapoi.

— Sînt teafăr şi domnul general Sobel la fel, grație celui mai priceput pilot pe care l-am întîlnit vreodată, spuse el şi, apoi, se întoarse spre Max, cerînd să se facă linişte. Domnule colonel Harry Kelso, în calitatea mea de Comandant Suprem, intenționez să-ți acord imediat Crucea pentru Servicii Distinse (DSC), zise el strîngîndu-i mîna lui Max şi, apoi, se întoarse spre Tom Sobel. Ar trebui să plecăm. Avem multă treabă.

Sobel îl luă pe după umeri pe Max.

— Sînt mîndru de tine, fiule, iar Molly o să fie şi mai mîndră. Uite ce e, am trecut printr-o mulțime de lucruri în dimineața asta. Ce-ar fi să te duci să mănînci ceva la popota

ofițerilor? Ia-o uşurel. Sînt sigur că Ike o să vrea să te vadă mai tîrziu ca să-i povesteşti totul.

— În regulă, spuse Max. S-ar putea s-o fac.

Sobel se depărtă atunci, urmîndu-l pe Eisenhower şi pe ceilalți, iar membrii echipajului de la sol începură să verifice Lysander-ul. Max îşi aprinse o țigară cu mîini tremurătoare. Acum ce avea să se întîmple cu Elsa, cu Harry? Dar, chiar în clipa în care stătea acolo, îi veni o idee. Începu să plouă şi un maior al Poliției Militare Regale veni lîngă el, deschizînd umbrela.

— Trebuie să rămîi uscat, domnule colonel, pentru domnul general de brigadă. Va sosi în curînd.

În clipa aceea, Max ştiu că îl descoperiseră.

— Ce înseamnă asta?

— Numele meu e Vereker şi sînt şeful pazei aici. Cei doi caporali de colo sînt oamenii mei.

Max aruncă o privire în direcția indicată şi îi văzu, doi inşi solizi purtînd chipiul roşu, distinctiv, al Poliției Militare Regale.

— Nu ştiu ce se petrece, dar mi s-a cerut să vă arestez în conformitate cu Actul Apărării Teritoriului.

— Sună interesant, zise Max.

— Ştiu că aveți o armă, domnule colonel. V-aş fi recunoscător dacă mi-ați da-o foarte discret.

— Ah, întotdeauna sînt un om discret, zise Max scoțînd Walther-ul şi încărcătorul dintr-unul din buzunarele hainei, dîndu-i-le.

— Poftim.

Vereker vîrî pistolul în propriul său buzunar.

— Foarte înțelept, domnule colonel.

— În viața mea n-am făcut un lucru înțelept, spuse Max. Şi acum?

— Ei bine, n-ați făcut scandal, nu v-ați împotrivit.

— Şi ce va spune asta?

— Din moment ce sînt polițist de douăzeci de ani, atît de Scotland Yard, cît şi în Armată, aş zice că sînteți al naibii de

vinovat de ceea ce cred ei că ați făcut, dar asta nu trebuie să hotărăsc eu. Numai domnul general Munro hotărăşte.

— Şi ce facem pînă soseşte el?

— Ce-ați zice să bem ceva la popotă?

— Credeți că puteți avea încredere în mine?

— Ah, aşa cred. La urma urmei, unde ați putea să vă duceți?

— Niciodată n-ai spus un adevăr mai mare, domnule maior, zise Max zîmbind. Arată-mi drumul, aşadar.

De fapt, Vereker îl lăsă singur, stînd la bar cu un pahar de whisky şi citind ziarul *Times*, în timp ce Max stătea la o masă lîngă fereastră. Ce descoperise Munro şi cum? Nu că ar mai fi avut vreo importanță. Totul se terminase şi numai Dumnezeu putea să-i mai ajute pe mama lui şi pe Harry, doar dacă nu…

Fața îl durea cumplit, aşa că scoase cutia cu fiole, din care luă una. Vereker fu lîngă el într-o clipă.

— Ce-i asta?

— Morfină, zise Max. Pentru față. E o rană recentă şi mă doare îngrozitor. Fă-mi-o dumneata, te rog.

Vereker examină cutia.

— Germană?

— De fapt, SS. Lucrurile cele mai bune.

Vereker ezită, după care rupse capătul fiolei şi îi apucă încheietura mîinii lui Max cînd acesta o întinse.

— Tare mult aş vrea să ştiu ce înseamnă toate astea.

— Şi eu la fel.

Dougal Munro intră în popotă, după care ezită şi se îndreptă spre ei.

— Domnule general, zise Max vesel.

Munro îl ignoră, însă.

— Domnule maior, din clipa asta, consideră că ai semnat Actul Secretelor Oficiale. Vom folosi biroul dumitale.

Cîteva minute mai tîrziu, Munro se aşeză la biroul lui Vereker şi scoase un document împăturit din buzunar.

— Mandatul de arestare, domnule maior, în conformitate cu Actul Apărării Teritoriului.

Vereker îl citi şi-şi ridică privirea uluit.

— Bine, dar e pe numele Oberstleutnant-ului baron Max von Halder.

— Aşa e. Se pare că domnul colonel Harry Kelso a aterizat forțat în Bretagne săptămîna trecută şi, după cîteva zile, a scăpat, întorcîndu-se triumfător cu un avion Storch furat – numai că nu era Harry Kelso, ci fratele său german.

Vereker era uluit. Auzise despre fratele lui Kelso, dar…

— Bine, dar de ce?

— Ca să-l asasineze pe generalul Eisenhower.

— Dar asta e o nebunie, domnule general. Tocmai i-a salvat viața lui Ike, efectuînd cel mai uluitor zbor de care a auzit cineva vreodată.

— Da, bizar, nu-i aşa? spuse Munro întorcîndu-se spre Max. Cînd a venit momentul, n-ai putut s-o faci, nu?

— Ah, m-am gîndit să mă-ntorc şi să-l împuşc, dar ar fi însemnat să-l omor şi pe Sobel, şi nu puteam să fac asta, nu cînd era vorba de tatăl lui Molly. Harry o iubeşte, zise Max aprinzîndu-şi o țigară. Apoi a apărut Junkers-ul. Ciudat, dacă aş fi fost un fatalist, aş fi lăsat să ne doboare şi am fi murit toți trei, o soluție perfectă.

— Dar nu eşti un fatalist?

— N-am fost niciodată. Întotdeauna o să dau din picioare şi o să lupt, chiar şi la sfîrşit, şi, cînd ticălosul ăla a apărut în spatele meu…, zise el ridicînd din umeri din nou. Sînt un pilot de vînătoare. Am acționat instinctiv, spuse el rîzînd. Asta a fost. Cînd Junkers-ul s-a prăbuşit, am stat cu mîinile pe manşă şi mi-am spus: ăsta eşti tu, Max. Un pilot, nu un asasin. Oi fi tu criminal, dar nu acest gen de criminal, zise el şi rîse iarăşi. Întîmplător, cifra oficială pe care o am la activ era de trei sute nouă. Acum e trei sute zece.

— Cred că înțeleg.

— Ceea ce face ca mama şi Harry să aibă necazuri foarte, foarte mari, spuse el încruntîndu-se. Dar, stai puțin, domnule general. Nu mi-ai spus cum m-ai descoperit.

— Îi urmăream pe frații Rodrigues şi nu-mi spune că nu ştii cine sînt. Ei ne-au dus la Sarah Dixon, care, din păcate, lucrează la sediul SOE. Am pus un fotograf polițist să-i fotografieze pe toți cei care intrau în blocul ei şi, iată-te. Asta a fost o mişcare greşită.

— Ei bine, sînt un amator în treburile astea.

— Apoi, cînd am primit un raport de la principalul meu agent din zona Morlaix, am aflat totul: despre Himmler, despre Bubi Hartmann. Ah, da, ştim totul în legătură cu Bubi, cu mama ta, cu Harry, îngrozitoarea dilemă în care v-a pus Himmler.

— De unde ai putea să ştii toate astea? Am fost transferat la castel în secret, iar mama a fost adusă de la Berlin la fel.

— Camerista mamei tale, Rosa Stein, a fost găsită hoinărind prin pădure şi, slavă Domnului, a căzut în mîinile agentului meu. Ceea ce i-a povestit ea a ajuns pe biroul meu azi-dimineață.

— Rosa? Hoinărind prin pădure? Despre ce naiba vorbeşti?

Şi Munro îi spuse.

Max stătea acolo, tras la față şi mohorît. Vereker deschise un dulap, turnă coniac într-un pahar şi i-l dădu. Max îl dădu pe gît tot şi, stînd acolo, se uita la Vereker, cu un zîmbet îngrozit pe buze.

— Acum ştii despre ce e vorba.

— Îmi pare rău, domnule colonel.

— Ai grijă doar ca băieții cei buni să învingă şi mai dă-mi un pahar, zise el întinzîndu-i-l, iar Vereker îi mai puse coniac.

— Şi mie îmi pare rău, Max, spuse Munro.

— Vina a fost numai a noastră. Eu nu m-am gîndit decît să zbor, mama nu s-a gîndit decît la numele de von Halder şi la poziția noastră în societate. Cînd Hitler a preluat puterea, noi am stat cu mîinile în sîn şi ne-am lăsat duşi de val, spuse el întorcîndu-se spre Vereker. N-am fost nazişti, domnule

maior, ne tot spuneam asta, numai că eu am sfîrşit prin a doborî trei sute de avioane pentru al treilea Reich.

Nimeni nu putea spune nimic şi Vereker puse sticla la loc în dulap.

— Ceea ce doare cel mai tare e că nu s-a terminat. Nenorociții încă îl mai au pe Harry.

— Şi Bubi Hartmann te-a mințit.

— Da, Bubi a mințit. Dar cred că-l înțeleg puțin. Are sînge de evreu, înțelegi, şi Himmler a aflat. Bubi era la fel de strîns cu uşa ca şi noi. I-au amenințat tatăl, mătuşa. Ştiți ce fac? Te spînzură cu corzi de pian, indiferent dacă eşti bărbat sau femeie – Reichsführerul îi tratează pe toți în mod egal.

— Dumnezeule, spuse Vereker. Porc nenorocit!

— Ai vorbit ca un adevărat englez, spuse Max scoțînd o țigară cu mîini tremurătoare, iar Vereker i-o aprinse. Şi, acum, ce urmează, Turnul Londrei?

— Cold Harbour, zise Munro. Treaba asta a durat destul şi eu vreau să dispari de-aici înainte ca Ike să trimită după tine. O să plecăm cu Lysander-ul cu care am venit eu.

— Vreți să vin şi eu, domnule general? întrebă Vereker.

— Nu e nevoie, nu acum. Spune-i lui Ike că a trebuit să cercetez rămăşițele acelui Junkers şi am avut nevoie de cunoştințele colonelului Kelso. Nu te deranjează dacă minți pentru mine?

— Nu, domnule.

— Bine, eşti un om de treabă, şi nu uita Actul Secretelor Oficiale. Nu s-a întîmplat nimic din toate astea.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule general.

Pilotul Lysander-ului era un anume Hare, foarte tînăr, şi foarte timorat de prezența lui Max. Nu pilota prea grozav, dar îi duse la destinație, ajungînd pe la jumătatea după-amiezei şi aterizînd îngrozitor.

— Îmi pare nespus de rău, domnule colonel, zise Hare. A fost o aterizare oribilă.

— Toți le facem la rîndul nostru, îi spuse Max şi îl urmă pe Munro.

Julie veni cu jeep-ul şi coborî de la volan.

— Mă bucur să vă revăd. Încă mai aveți timp să luați masa de prînz. Oamenii sînt plecați cu barca într-un exercițiu, dar Zec este la han şi au mai rămas cîteva budinci.

— De ce nu? zise Munro. Eşti de acord, Max?

— Cum ai spus şi dumneata, de ce nu? zise el.

— Max? Ce înseamnă asta? întrebă Julie.

— Hai să urcăm în jeep din ploaia asta afurisită şi să mergem la *Spînzuratul*, unde o să-ți povestesc.

Zec era singur în han, stînd lîngă foc şi citind o carte. Îşi ridică privirea zîmbind.

— Mă bucur că v-ați întors.

— Dați-mi voie să fac prezentările, spuse Munro. Oberstleutnant baron Max von Halder, fratele lui Harry Kelso.

— Dumnezeule, spuse Zec Acland.

Max se duse în spatele barului de unde luă un pachet de țigări *Players*. Aprinse una şi le aruncă un zîmbet obosit cînd se întoarse.

— Povesteşte-le, domnule general. Eu mă duc să mă plimb puțin, dacă n-ai nimic împotrivă. Mi-ar prinde bine puțin aer curat. O să mănînc mai tîrziu.

Uşa se închise în urma lui şi Munro se întoarse spre cei doi.

— E o poveste foarte tristă, dar sună în felul următor.

— Chiar că e îngrozitor, spuse Julie cînd termină el. Sărmana lui mamă!

— În viața mea n-am mai auzit aşa ceva, spuse Zec. Dar ce joc faci, domnule general? De drept, ar fi trebuit să-l duci la Londra. Nu i-ai spus nici măcar generalului Eisenhower.

— Aşa e şi adevărul e că nici eu nu ştiu ce fac. N-am nici cea mai mică idee, zise Munro oftînd. Treaba asta pe care o fac mă transformă într-un mare mincinos. Nu pot să nu am sentimentul că, într-un fel, putem să ne folosim de întîmplarea asta, dar o să las lucrurile aşa un timp.

Uşa se deschise şi Max intră. Acum avea mai multă culoare în obraji.

— În clipa asta aş mînca o budincă. Mi-e o foame teribilă.

— Şi o halbă de bere, spuse Zec. O să-ți țin companie.

— Şi eu la fel, spuse Munro. A fost o dimineață activă, ca să nu spun mai mult, şi n-am apucat să mănînc nimic.

Julie aduse budinci cu cartofi şi rinichi şi ei mîncară aproape în linişte. Zec fu cel care spuse deodată:

— Nu pricep un lucru. Dacă Eisenhower ți-a dat DSC-ul pentru că i-ai salvat viața, ar putea să ți-l ia înapoi numai pentru că faci parte din tabăra cealaltă?

— Ai dreptate, spuse Munro. Şi mă-ndoiesc că s-a mai pus problema asta vreodată.

În clipa aceea, auziră un uruit pe deaspra capetelor.

— Ce naiba mai e şi asta?

Julie se duse la uşă şi se uită.

— Un Lysander, zise ea.

— Cine o fi?

— Să mă duc să văd?

— Nu, termină de mîncat. Indiferent cine o fi, o să ajungă aici în scurt timp, spuse Munro continuînd să mănînce.

La vreo cincisprezece minute după aceea, auziră zgomotul jeep-ului afară. O clipă mai tîrziu, uşa se deschise şi Jack Carter intră şchiopătînd urmat de Molly.

— Nu te supăra pe Jack, unchiule, eu l-am obligat să mă aducă, zise ea.

— Am trimis Lysander-ul înapoi, zise Carter.

— Bine ai făcut. Rămînem fără ele.

— A venit un mesaj de la Southwick, domnule. Generalul Eisenhower a încercat să dea de dumneata.

— Ei bine, nu l-am primit şi, deocamdată, rămîn de negăsit.

Jack se întoarse spre Max.

— Ai făcut un lucru extraordinar de dimineață.

— Trăsătură de familie, spuse Max. Exact ca Harry. Singurul lucru pe care ştiu să-l fac e să pilotez.

— Aş vrea să stăm puțin de vorbă, zise Molly. E în regulă, unchiule?

— Cred că putem să trecem cu vederea.

Ea ieşi şi Max o urmă. Merseră pînă la capătul cheiului, unde ea se aşeză pe o bancă şi el se sprijini de balustradă. Era o intimitate ciudată între ei.

— Jack mi-a povestit totul. Îmi pare foarte rău pentru mama ta.

— Şi mie. Îmi pare rău şi pentru Harry, care e tot acolo.

— Spune-mi cum era.

— Îl iubeşti mult, nu-i aşa?

— Oh, da.

— O să suferi. Ştiu, pentru că şi eu sufăr.

— N-are importanță. Dragostea nu caută o motivație. Dragostea e mai presus de rațiune. Aşa că spune-mi.

— Era într-o stare destul de bună. Glezna stîngă ruptă, dar căpitanul Schroeder a făcut o treabă excelentă, ca şi cu fața mea.

— Schroeder era doctorul?

— Un doctor SS-ist, dar extrem de bun.

— Ce ți-a făcut la față?

— M-a anesteziat local, m-a lovit cu bară de oțel şi m-a tăiat cu bisturiul. Harry a privit totul. Se vedea clar cît de nefericit era.

— Îngrozitor, spuse ea clătinînd din cap. Dar să-l omori pe Eisenhower…

— Dacă ai fi văzut filmul pe care Himmler ne-a obligat să-l vedem, cu execuțiile aşa-zişilor trădători. Cu corzile de pian pătrunzîndu-le în carne, şi fecalele curgîndu-le pe picioare. Să-i vezi pe bărbați aşa e destul de rău, dar pe femei? spuse el clătinînd din cap. A fost incredibil. A fost o treabă de cooperare, trebuie să fie aşa. Aveam nevoie de sfaturile lui Harry, dacă voiam să reuşesc.

— Înțeleg, pe cuvînt. Ironia este că, dacă ar fi fost oricine altcineva în locul tău, pilotînd avionul lui Eisenhower,

generalul probabil că ar fi fost mort la ora asta, zise ea ridicîndu-se. Trebuie să putem face ceva.

— Să trimitem o trupă de comando? spuse Max clătinînd din cap. E nevoie de mai mult timp pentru organizarea unui asemenea lucru. Frații Rodrigues probabil că se întorc repede în Portugalia, bucurîndu-se de imunitate diplomatică. Poate că vor lua legătura cu cei din Prinz Albrechtstrasse din Lisabona, numai în speranța că vor mai putea ciupi ceva bani. Dumnezeu ştie ce se va întîmpla cu Harry. Himmler ar putea să-l ducă la Berlin.

Se plimbară pe chei şi barca se văzu apropiindu-se. Cineva strigă şi făcu cu mîna, iar Max îi răspunse cu un gest similar.

— E groaznic, spuse ea cu lacrimi în ochi. Mă simt atît de neputincioasă şi nu e nimic de făcut.

Max o luă pe după umeri.

— Eu ştiu. M-am gîndit. Dacă aş redeveni mîndria aviației germane? M-aş îmbrăca într-o uniformă din depozitul lui Julie şi m-aş furişa pe pistă la adăpostul întunericului. Sînt două avioane Storch acolo. Aş fi la Morlaix într-o oră, aş ateriza şi, acolo, aş acționa în funcție de ce-mi spune instinctul.

— E o nebunie, zise ea. Moarte sigură pentru tine.

— Acum e moarte sigură pentru Harry. Cel puțin am fi împreună.

— Şi, dacă ai putea, l-ai aduce înapoi?

— Aş fi nevoit. El n-ar putea să piloteze.

— E o fantezie, nu e posibil.

Cînd ajunseră la han, Jack Carter tocmai ieşea cu Julie.

— Am ordin să te duc la mînăstire, băiete. Să te încui, să te țin în spatele gratiilor, o treabă de genul ăsta.

— De ce nu? zise Max. Şi aşa n-am unde să mă duc.

Urcă în jeep, Carter urcă lîngă Julie şi aceasta porni.

Munro stătea rezemat de bar, vorbind cu Zec la un pahar de whisky, în clipa în care se întoarse Molly. Generalul o privi.

— Te simți bine?

— Nu ştiu. Am vorbit, mi-a explicat o mulțime de lucruri şi e foarte îngrijorat pentru Harry. Spune-mi, de ce l-ai adus aici?

— Prea multe se petrecuseră prea repede. M-am gîndit că ar fi mai bine să-l îndepărtez pînă se mai liniştesc lucrurile.

— Deci n-ai nici un plan de a-l salva pe Harry?

— Nu, asta e imposibil.

— Max nu e de aceeaşi părere.

— Nu e, nu? spuse Zec.

Munro se încruntă.

— Spune-mi, zise el şi ea se conformă.

Capitolul 17

Max îşi petrecu după-amiaza meditînd în camera în care îl condusese Carter. Era destul de confortabilă, chiar dacă mobilierul era demodat şi lucrul cel mai important erau ferestrele cu gratii. Ploaia cădea neîncetat, răpăind în geamuri. Nu putea să facă altceva decît să se gîndească şi o făcuse suficient. Găsi cîteva romane pe un raft şi alese *Rebecca* a lui Daphne du Maurier, pentru că decorul din Cornwall părea adecvat. Izbuti să mai rămînă treaz o oră, dar fusese o zi foarte grea şi, în cele din urmă, adormi.

Era şase şi jumătate cînd intră Jack Carter.

— Ora cinci, băiete. N-am vrut să te lăsăm singur.

— Foarte amabil, spuse Max coborînd în bibliotecă, unde îi găsi pe Munro, Zec Acland şi Molly stînd lîngă foc.

— Ah, iată-te, spuse Munro. Ce vrei să bei, whisky?

— De fapt, un coniac cu sifon ar fi foarte bun.

Carter i-l aduse şi Molly se ridică.

— Dă-mi voie să mă uit puțin la fața ta, zise ea şi, după ce o făcu, încuviință. Ar fi putut fi şi mai rău. Te doare?

— Nu prea tare. O simt mai mult amorțită.

— Atunci nu mai lua morfină. E periculoasă.

— Îți mulțumesc pentru consultație, domnişoară doctor, spuse Max luînd coniacul din mîna lui Carter. Şi, acum?

— Nu sînt sigur, spuse Murno.

— Te-am întrebat dacă Turnul Londrei e următorul popas. Întotdeauna am crezut că asta e potrivit pentru cei ca mine.

— Băiete dragă, n-a mai existat nimeni chiar ca tine, spuse Munro, dar adăugă exasperat: Naiba să te ia, Max, tot am impresia că eşti Harry.

— Neplăcut, nu? Eisenhower ce spune?

— Nu ştie încă. Toată afacerea e tare, cum ar spune prietenii noştri americanii. Ca să fiu sincer, nu prea ştiu cum să rezolv situația asta şi publicitatea este ultimul lucru de care avem nevoie, cînd mai sînt cîteva săptămîni pînă la debarcare.

Julie vîrî capul pe uşă.

— Cina e servită.

Zec fu primul care se ridică.

— Întotdeauna gîndesc mai bine cu burta plină, zise el şi ieşi din încăpere.

Se aşezară la masă, delectîndu-se cu supa de morcovi a lui Julie, cu calcan Dover, sote de cartofi şi salate. Conversația fu sporadică.

În cele din urmă, Munro îi spuse lui Julie:

— Eşti o mîndrie pentru Franța, draga mea.

— Ei, nu te încinge prea tare, domnule general. Nu mai aveau cafea, aşa că toată lumea va bea ceai.

— Ai vorbit ca o adevărată englezoaică. Haideți să ne retragem în bibliotecă.

— Nu înainte de a strînge masa, desigur, zise Max zîmbind. Îmi permiți, Julie? o întrebă el şi se apucă să adune farfuriile.

— Nu e sarcina dumitale, domnule baron, zise Munro.

— Da, dar a unui gentleman este, spuse Julie înțepată ajutîndu-l pe Max.

— Ți-a zis-o, domnule general, spuse Zec. Eu aş veni să beau un coniac, dacă aş fi în locul dumitale.

Adunați din nou în bibliotecă, în timp ce Julie turna ceaiul în ceşti, atmosfera era mai încordată decît înainte.

— Nimeni nu spune nimic, zise Molly. E ridicol, ca într-una din piesele Agathei Christie în care Hercule Poirot îi aduna pe toți în bibliotecă pentru a le spune cine e criminalul.

Max începu să rîdă.

— O descriere perfectă, numai că ştim cine e criminalul. Eu.

— Prostii, spuse Zec umplîndu-şi pipa. Am văzut cîteva piese din astea. De obicei, e majordomul sau vicarul.

— Adevărat, spuse Munro. Dar, în cazul ăsta, este baronul.

— Exact, dar, ca să fiu sincer, m-am săturat, spuse Max ridicîndu-se. Cînd o să vă hotărîți ce faceți cu mine, să mă anunțați, acum, însă, cred c-o să mă retrag în camera mea. Jack?

Carter se ridică şi îşi luă bastonul.

— Desigur, băiete.

Cînd se întoarse, Jack îi găsi pe toți tăcuți. Se duse la bar şi îşi puse un whisky, după care ridică paharul.

— Noroc tuturor şi, dacă nu te superi, domnule general, băiatul ăsta e absolut extraordinar şi puțin îmi pasă că e un as al aviației germane.

— Dumnezeule mare, omule, te-au lăsat fără picior la Dunkerque, îi aminti Munro.

— Ai dreptate şi mi-ar plăcea să-l am din nou, dar războiul e război, un joc stupid asupra căruia nu avem nici o putere.

— Dar acesta e numai un episod din război, spuse Molly. Şi avem puterea să facem ceva. Ce ai de gînd să faci, unchiule?

— Bine, mă recunosc învins. Mai dă-mi un coniac, Jack, şi o să vă relatez o discuție foarte interesantă pe care Molly a purtat-o cu Max von Halder mai devreme.

Cînd termină, se făcu linişte. Carter fu cel care întrebă:

— Şi chiar crezi că s-ar duce la Morlaix să încerce să-şi salveze fratele.

— Pentru Dumnezeu, Jack, foloseşte-ți mintea aia strălucită, explodă Molly. E un om extraordinar, un om deosebit care a avut totul, atît de mult încît e nesemnificativ. Medalii? zise ea ridicînd din umeri. La urma urmei, ce înseamnă ele? I-au şantajat pe el şi pe fratele lui obligîndu-i să facă un lucru oribil. Apoi i-au ucis mama.

— Din cîte a spus Rosa Stein, ea a vrut să moară, zise Munro.

— Da, dar din cîte am auzit, a fost o încercare inutilă de a-şi scăpa fiii, zise Zec.

— Iar Hartmann n-a suflat o vorbă despre asta, spuse Molly. Cea mai mare trădare, indiferent de ce s-ar fi temut.

— Şi, acum, Harry e în castelul ăla blestemat aşteptînd rezultatul, adăugă Julie. Un rezultat deja ordonat. Himmler va pune să fie executat fără să stea pe gînduri. E vorba de diavolul pe pămînt aici.

— În timp ce noi nu facem absolut nimic, spuse Molly.

Urmară cîteva clipe de tăcere, timp în care Munro se gîndi. Zec fu cel care vorbi, calm, fără nici un fel de emoție.

— Sînt băieți buni, domnule general. Amîndoi merită o şansă.

Munro încuviință.

— Aveți dreptate, bineînțeles, toți aveți dreptate. Nu caut scuze, dar aş vrea să cred că, în adîncul sufletului meu, am ştiut tot timpul că acesta a fost motivul pentru care l-am adus pe Max aici în loc să-l duc la Londra.

— Deci, ce facem? întrebă Carter. Îi spui?

— Dumnezeule, nu, e mult prea simplu pentru mintea mea complicată. O să-l lăsăm să fugă, zise el şi se întoarse spre Julie. Aş vrea să organizezi tu totul. Eşti de acord?

— Desigur, domnule general.

Munro se întoarse apoi spre Molly.

— Tu nu, draga mea. Eşti prea implicată sentimental în treaba asta.

La Château Morlaix, Bubi Hartmann, tînărul Freiburg, pilotul de pe 109, şi Harry terminau cina. Harry purta uniforma Luftwaffe. Nici unul din ei nu prea vorbise. Bubi era preocupat, încă aşteptînd veşti în legătură cu ce se întîmplase în Anglia, dar îl îngrijora, de asemenea, şi dispariția lui Schroeder.

Freiburg era, ca întotdeauna, intimidat de gradele celor doi colonei. Fiind o persoană care zburase cu Max, fusese necesar ca Bubi să-i explice cîte ceva; era evident ca Harry era fratele baronului, dar ceea ce trebuia să facă Max era încă secret.

Încheiară masa cu cafea şi coniac şi, în cele din urmă, Harry îşi luă cîrjele.

— Mă duc în camera mea.

— Te conduc, zise Bubi.

Urcară scările şi Bubi îi făcu semn SS-istului de pază, care descuie uşa.

— Ce se-aude cu mama, Bubi? Cînd o s-o pot vedea? îl întrebă Harry.

— Mîine, Harry, cred că pot să-ți promit asta.

— Nu ştiu de ce, dar nu te cred.

— Îmi pare rău că simți asta.

Bubi se întoarse apoi şi Harry intră în cameră. Se simțea ciudat de neliniştit. Se duse şi se uită pe fereastra cu gratii, gîndindu-se la Max şi întrebîndu-se ce face, oare. În cele din urmă, se aşează pe marginea patului şi îşi scoase pantoful drept. Piciorul stîng era desculț, degetele ieşindu-i din ghips. Nu se osteni să-şi scoată bluza pentru că era cam frig. Se întinse în pat, privind în tavan şi, după un timp, adormi.

Bubi stătea într-un colț al salonului, bînd mai mult coniac decît trebuia, iar Freiburg, într-un alt colț, răsfoia o revistă nervos. În cele din urmă, se ridică.

— Cred că o să mă culc devreme, domnule colonel.

— Bine, zise Bubi. Ne vedem dimineață.

Freiburg se retrase şi, cînd Bubi se întinse iarăşi după sticla de coniac, sună telefonul. El se uită la ceas, încruntîndu-se. Zece. Cine putea fi?

Ridică receptorul şi centralista spuse:

— Am un telefon pentru dumneavoastră, Standartenführer.

— Cine e?

— E limpede că e francez, dar vorbeşte bine germana. Insistă să vă vorbească personal. Zice că are o informație vitală.

— Fă-mi legătura.

— Domnule colonel Hartmann? spuse Jacaud.

— Cine e la telefon?

— Ah, conduc ceea ce dumneata numeşti opoziție în această regiune. Un prieten al meu, un anume general de brigadă Munro, pe care cred că-l cunoşti, a luat legătura cu mine prin radio, nu o dată, ci de două ori.

Bubi fu cît pe ce să se înece.

— Ce doreşti?

— Nimic, spuse Jacaud. Am vrut doar să-ți împărtăşesc o informație. Înțeleg că următoarele nume vor însemna ceva pentru dumneata. Frații Rodrigues, care au invocat imunitate diplomatică atunci cînd au fost arestați, se află în drum spre Lisabona. Doamna Sarah Dixon este arestată şi la fel şi baronul von Halder. Să-ți mai spun una bună. Baronul chiar îl transporta pe Eisenhower spre Southwick cînd au fost atacați de un JU 88S. Poți să crezi că baronul l-a făcut pe nenorocit să se prăbuşească? I-a salvat viața lui Eisenhower.

— Blestemat să fii! gemu Bubi.

— Dumneata eşti cel blestemat. Ziua cea mare o să sosească în curînd. Ah, apropo, mulțumesc pentru Schroeder. O să avem nevoie de un doctor bun cînd or să înceapă adevăratele lupte.

După aceea închise. Bubi rămase încremenit, cu mîna încleştată pe receptor, după care îl puse încet în furcă.

Groaza i se citi pe chip cînd realiză ce însemna tot ce i se spusese. Totul se terminase. El era terminat. Nu îşi făcea nici un fel de iluzii în privința prețului pe care trebuia să-l plătească pentru acel eşec.

Se ridică, îşi aprinse nervos o țigară şi începu să se plimbe încoace şi încolo. Max în mîinile englezilor şi fratelui lui, sus. Se gîndi îndeosebi la acest lucru, dar ce ar fi trebuit să facă? Să-i bată la uşă şi să-i spună: „L-au arestat pe fratele tău şi, scuză-mă, dar mama ta a fost împuşcată înainte ca Max să plece spre Cornwall“.

Pe de altă pare, ar fi putut să facă ceva. Cel puțin, avea posibilitatea să ia legătura prin telefon cu Berlinul. Cu puțin noroc, Trudi rămăsese peste noapte în Prinz Alberchtstrasse.

Ceea ce se şi întîmplase. Stătea pe un pat îngust de campanie, într-un colț al biroului ei, citind o revistă. Ridică receptorul şi îi recunoscu vocea imediat.

— Eu sînt, Trudi.

— Domnule colonel, ce este?

— Ascultă. Totul a fost un eşec, frații Rodrigues, Dixon şi Max sînt toți arestați. Ştii ce înseamnă asta.

— Oh, Doamne!

— Pleacă, Trudi. Foloseşte-te de autoritatea pe care încă o mai ai ca secretară a mea şi fugi. Asta e tot ce pot să fac. Dacă ai putea să-l previi pe tata, ți-aş fi recunoscător.

Ea plîngea.

— E atît de îngrozitor. Ce va spune Reichsführer-ul?

— Important e ce va face.

— L-am văzut acum o oră la masa lui la cantină.

— Vrei să spui că e acolo?

— Ah, da. Bombardamentul a început devreme în seara asta, aşa că a rămas aici.

Bubi simți o uşurare ciudată.

— La naiba, să terminăm odată. Dă-mi legătura în biroul lui şi, Trudi…

— Da, Bubi.

— Fugi cît poți de repede, iubito.

Cîteva clipe mai tîrziu, Himmler spuse:

— Deci, Standartenführer, ai veşti bune pentru mine?

Încetînd să-i mai pese, Bubi zise:

— Dimpotrivă, Reichsführer, toate sînt proaste.

Urmă un moment de tăcere, după care Himmler îi ordonă:

— Povesteşte-mi.

Ceea ce Bubi şi făcu, simțind o plăcere extraordinară cînd îi relată totul cu lux de amănunte, ca, de exemplu, felul cum Max îi salvase viața lui Eisenhower în confruntarea cu Junkers-ul. Cînd termină, se făcu linişte.

În cele din urmă, Himmler spuse:

— Un plan prost gîndit de la bun început, colonele, dar trebuie să recunosc că m-am lăsat furat de entuziasmul tău. Moartea baroanei este o dovadă de lipsă a unor calități de conducător din partea ta, iar, acum, mai trebuie să îndurăm şi ruşinea de a-l avea pe baronul von Halder în mîinile englezilor.

Bubi ar fi vrut să spună: „Du-te dracului, ticălos nenorocit şi pitic.“ În schimb, întrebă:

— Mai aveți alte instrucțiuni, Reichsführer? Ce să fac cu colonelul Keslo?

— Nimic. Voi lua legătura cu sediul Gestapo-ului de la Paris. Mîine va veni acolo un avion cu Standartenführer Fassbinder la bord. El îl va aduce pe Keslo la Berlin.

— Şi ce, Reichsführer?

— Poți să vii şi tu cu ei. O să discutăm atunci despre viitor.

Închise şi Bubi puse receptorul în furcă. Tocmai îşi primise condamnarea la moarte. La fel şi Harry Kelso. Capacul sicriului se închisese. Luă sticla de coniac şi urcă în camera lui. N-ar fi trebuit, bineînțeles, dar, la naiba. Îşi puse încă un pahar mare, după care îşi scoase centura şi tocul. Scoase Mauser-ul, îl ținu într-o mînă şi zîmbi. Standartenführer Fassbinder avea să aibă o surpriză. Lui Bubi nu-i plăcuse niciodată de el şi era mult mai bine să moară luptînd. Se întinse în pat şi căzu într-un somn adînc provocat de alcool.

Max stătea în pat şi fuma cînd uşa fu deschisă uşor. Se uită la ceas. Era ora două.

— Eu sînt, Max, spuse Julie aprinzînd lumina şi el se ridică în capul oaselor.

— Ce este?

Ea se aşează pe marginea patului.

— E o porcărie. Nimeni nu pare să ştie ce să facă. În afară de Molly.

— Ce vrei să spui?

— După ce ai plecat, am stat de vorbă în bibliotecă şi Molly ne-a spus ce ați discutat pe chei. Despre furatul unui Storch şi încercarea de a-l salva pe Harry.

— Munro ce-a spus?

— Că e o nebunie, zise ea ridicînd din umeri. Dar eu nu sînt de aceeaşi părere.

— De ce, Julie?

— Am luptat în Rezistență împotriva naziştilor. Ceea ce s-a-ntîmplat i-a distrus viața soțului meu. Am reuşit să fugim, dar el a murit şi Munro mi-a găsit sluja asta. Nu pot să-i sufăr, Max, dar Domnul să m-ajute, tu îmi placi şi probabil că sînt puțin îndrăgostită de Harry, dar te rog să nu-i spui lui Molly.

— E femeie. Ştie deja, zise Max.

— Oricum, tu şi Harry meritați o şansă. Dacă eşti suficient de nebun ca să te duci, o să te ajut. Am verificat Storch-ul cu care ai venit şi rezervorul este plin. Aşteptau pe cineva de la baza de avioane inamice să vină să-l ia.

— E cineva de pază pe aerodrom?

— Nu e nevoie. Membrii echipajului de la sol dorm toți, dar trebuie să-ți spun că nu ai uniforma potrivită pentru ceea ce ai de făcut.

— Categoric.

— Hai să mergem atunci.

În depozit, el îşi puse o uniformă Luftwaffe. Ea îi găsi chiar şi o Cruce a Cavalerilor pe care şi-o atîrnă de gît.

— Îmi pare foarte rău că nu avem frunzele de stejar şi săbiile.

— Un simplu detaliu, spuse el ducîndu-se la masa cu arme. Pot să mă autoservesc?

Alese un Walther.

— Mi-l recomanzi?

— Mai ales cu acest amortizor. A fost făcut pentru SS.

— Tot ce e mai bun, zise el încărcîndu-l şi adăugînd-i amortizorul în capăt. Încărcat pentru urs, ne spunea bunicul mie şi lui Harry cînd mergeam cu cortul în vacanțe. O să iau şi un încărcător de rezervă, adaugă el băgîndu-l împreună cu pistolul în buzunarul cel mare al pantalonilor, după care lua un Schiff, pe care şi-l puse cu grijă pe părul blond şi se uită în oglindă. Aşa. Mîndria Aviației Germane.

— Dacă eşti gata, te duc eu pînă acolo. Hai să ieşim pe uşa din spate.

Coborî în urma ei în holul din fața bucătăriei. Ea deschise uşa din spate şi se îndreptară spre poarta din zid. Jeep-ul era dincolo. Ea urcă la volan şi Max alături.

— Puțină ceață şi nori joşi, spuse el după ce porniră.

— Am verificat buletinul meteorologic. Aşa o să fie pînă acolo, dar de pe la patru, se va însenina şi vei avea lună plină.

Cînd se apropiară de aerodrom, el zise:

— E a doua oară săptămîna asta cînd mă înham la o sarcină imposibilă. Mama zicea că treaba cu Eisenhower era o nebunie, că mă duceam la moarte singură.

— Eşti încă aici.

— După multe eforturi. E o nebunie, Julie?

— Dumnezeu să mă apare, dar nu ştiu.

El îşi aprinse o țigară.

— Bine, o oră ca să ajung acolo, să trec de cei de pe pistă, apoi zece minute de mers cu maşina pînă la castel. Îl iau pe Harry, mă întorc pe pistă, o oră la întoarcere. Aş putea să fiu aici la cinci, asta, dacă totul merge bine şi dacă paznicul de pe pistă şi controlorul de trafic îl acceptă pe celebrul Baron Negru. N-au ştiut niciodată ce aveam de făcut.

— Să speram că n-au aflat.

— Cred că n-au aflat, dacă Bubi n-a vorbit nimic.

Avionul era pe platforma din fața hangarului. Ea opri maşina în apropiere, după care coborîră şi se îndreptară spre el. În jur era linişte. Max deschise uşa, luă paraşuta şi şi-o puse.

— Nu că ar avea vreo importanță, dar obiceiurile vechi se uită greu, spuse el şi o sărută pe obraz. Dumnezeu să te binecuvînteze, Julie.

— Dumnezeu să te binecuvînteze şi pe tine, Max.

El se aşează pe scaunul pilotului, după care se întoarse şi zîmbi.

— Apropo, unde-i Munro?

Ea fu luată prin surprindere.

— Zău dacă ştiu.

— Haide, Julie, zise el zîmbind, după care închise şi blocă uşa.

Răsuci cheia în contact şi rulă pînă în capătul pistei. O clipă mai tîrziu se înalță în noapte.

La *Spînzuratul*, Zec reaprindea focul. Jack Carter şi Molly stăteau la gura sobei şi Munro, la bar. Membrii echipajului de pe barca de salvare erau răspîndiți prin încăpere. Unul din ei vorbi în numele tuturor.

— Despre ce e vorba, Zec? Ai zis că e ceva deosebit.

În clipa aceea, se auzi zgomotul unui Storch ce trecea pe deasupra lor, îndreptîndu-se spre mare.

— Ce naiba a fost asta? întrebă un altul.

Zec se uită la Munro, care încuviință.

— Colonelul Kelso în drum spre Franța ca să ia pe cineva, zise Zec.

Auziră zgomotul jeep-ului oprind afară şi, o clipă mai tîrziu, Julie intră şi se duse la Munro. Discutară încet. În cele din urmă, Munro încuviință şi se întoarse.

— Aceasta este, probabil cea mai riscantă misiune care a pornit vreodată din Cold Harbour. Curată sinucidere. Dacă va

reuşi, îl vedem înapoi pe la cinci. Pe de altă pare, s-ar putea să aibă nevoie de ajutor pe mare. Nu ştiu.

— De aceea vreau să fiți aici, spuse Zec. Aveți vreo obiecție?

Unul din ei rîse.

— Pentru Dumnezeu, Zec, fă focul, taci din gură şi scoate cărțile.

După aceea se întoarse spre Julie.

— Şi o budincă, două n-ar strica.

Ea zîmbi.

— S-a făcut. Vrei să-mi dai o mînă de ajutor, Molly?

— Bineînțeles.

Molly o urmă la bucătărie şi Zec spuse:

— Dacă vreți să beți ceva, beți acum. Cîte o halbă fiecare şi atît, adăugă el, după care se întoarse spre Munro şi scoase un pachet de cărți din buzunar. Ce preferi, domnule general?

— Poker, spuse Munro. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru asta. Din nefericire, joc numai pe bani.

Se auziră hohote de rîs, cineva uni două mese şi toți se adunară în jurul lor.

Max amînă contactul prin radio cu cei din Morlaix pînă cînd mai avea cinci mile pînă acolo. Zburase la o sută cincizeci de metri înălțime, cu mîinile încleştate pe manşă. Se simțea calm, complet stăpîn pe sine, fără nici un fel de teamă.

— Vin să te iau, Harry, murmură el încet. Vin.

La castel, Harry se mişcă uşor, trezindu-se ca dintr-un vis, privi spre tavan şi, atunci, visul dispăru şi el uită imediat despre ce fusese. Rămase în pat, dintr-un anumit motiv, foarte alert şi agitat, şi luă o țigară.

Controlorul de trafic de la Morlaix era un anume sergent Greiser. Nu avea nimic de făcut, nu era nici un fel de trafic, dar regulamentul cerea ca cineva să fie lîngă radio. Tocmai cască, pe la trei şi jumătate, cînd auzi vocea lui Max.

— Morlaix, mă auzi?

Greiser puse mîna pe microfon repede.

— Tare şi clar. Cine eşti?

— Baronul von Halder aflat în misiune specială. Sosesc în cinci minute. Să nu anunți pe nimeni în legătură cu venirea mea. Acționez direct din ordinul Reichsführerului Himmler. Terminat.

Greiser, incredibil de emoționat, aprinse luminile pe pistă, ieşi din baracă şi alergă printr-o ploaie uşoară pînă la hangarul în care era avionul ME 109 al lui Freiburg. O santinelă se adăpostea acolo, cu Schmeisser-ul atîrnat pe umăr.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă el.

— Soseşte un Storch.

— La ora asta? Cine e?

— Vezi-ți de treaba ta, îi spuse Greiser.

Storch-ul efectuă o aterizare perfectă, rulă spre ei şi opri. Max opri motorul şi coborî.

— Cine eşti? întrebă el.

— Greiser, Herr Baron, spuse sergentul pocnind din călcîie. O mare onoare.

Max scoase o țigară şi Greiser îi oferi un foc.

— Îți mărturisesc ceva, Greiser. Acesta este un zbor cu caracter special. Trebuie să mă duc la castel să iau un pasager. Ai vreun vehicul pe care aş putea să-l folosesc?

— Kubelwagen-ul de serviciu, Herr Baron. Vă conduc chiar eu.

— Nu e nevoie. Am nevoie de tine aici. Mă întorc în jumătate de oră. Condu-mă.

Greiser îl duse în al doilea hangar, unde se afla Kubelwagen-ul. Max urcă la volan şi răsuci cheia în contact.

— Eşti un soldat bun, Greiser, şi voi menționa acest lucru în raportul meu pentru Reichsführer Himmler.

— Mii de mulțumiri, Herr Baron, spuse Greiser pocnind din călcîie şi salutînd, iar Max porni imediat.

La castel, paznicul stătea adăpostit în cabină. Max arătă bariera.

— Pentru Dumnezeu, ridică asta. Sînt baronul von Halder. Tocmai am aterizat şi sînt frînt de oboseală.

Tînărul nu-i puse vorbele la îndoială nici o clipă. Văzu uniforma Luftwaffe, epoleții de Oberstleutnant, Crucea Cavalerilor şi se duse repede la barieră, ținînd-o ridicată. Max trecu, străbătu aleea şi opri în fața uşii de la intrare, unde era un alt paznic.

— Sînt baronul von Halder, zise Max. Sînt aşteptat.

Acesta era mai în vîrstă şi mai dur, cu totul altceva.

— Legitimația, Herr Baron.

— Desigur, spuse Max scoțînd Walther-ul şi împuşcîndu-l între ochi.

Trase cadavrul la întuneric, după care deschise uşa şi intră. Un tînăr caporal stătea la o masă. Ridică privirea şi Max îl împuşcă de două ori în inimă, impactul împingîndu-l în spate.

Era foarte linişte. Max rămase nemişcat un moment, după care începu să urce scările. Ciudat, dar i se părea că e într-un vis, că nimic din toate acele lucruri nu se întîmplau şi, totuşi, se întîmplau. În viața lui nu se simțise atît de hotărît, atît de puternic. Mişcările îi erau sigure, mergînd aproape ca o pisică, fără să i se audă deloc paşii cînd străbătu coridorul spre camera fratelui său. Paznicul stătea pe scaun, citind o carte, iar Schmeisser-ul era pe podea. Ridică privirea în ultima clipă şi Max îi lipi amortizorul de frunte, apăsînd pe trăgaci. Sînge şi fragmente de oase țîşniră pe perete şi paznicul se prăbuşi de pe scaun. Cheia era în broască. Max o răsuci şi uşa se deschise. Întră încet.

— Eu sînt, Harry.

Harry, care stătea în pat, îl privi nevenindu-i să creadă. Se ridică în capul oaselor.

— Max? Ce naiba se-ntîmplă aici?

— Taci şi ascultă-mă. Am ajuns în Anglia şi m-au acceptat toți, Zec, Munro, Carter, pînă şi Molly. Apoi, totul s-a dus de

rîpă. Îi urmăreau pe frații Rodrigues şi pe Sarah Dixon şi asta i-a dus la mine. Am fost arestat la Southwick şi Munro m-a dus la Cold Harbour.

— Dar cum de eşti aici?

— Am furat un Storch şi am venit încoace ca să te duc înapoi. Doar nu credeai c-o să te las aici, nu? În mîinile lui Himmler?

— Şi Mutti?

— Mutti a murit. Au împuşcat-o înainte că eu să plec. Ne-au mințit, Harry. Bubi a mințit.

— Oh, Doamne, nu! gemu Harry.

— O să avem timp mai tîrziu s-o plîngem. Hai să mergem.

Harry îşi puse pantoful drept, îşi luă cîrjele şi se ridică de pe pat. Îl urmă pe Max cu greu, prin minte trecîndu-i o mulțime de gînduri şi, atunci, se întîmplă neprevăzutul. Ajunseseră în capul scărilor, cînd uşa unei băi se deschise şi Freiburg ieşi, somnoros şi în pijama. Se opri, uitîndu-se la ei.

— Dumnezeule, tu eşti, Max.

Max ar fi putut să-l împuşte, dar îl lovi pe două ori în tîmplă şi Freiburg să prăbuşi la pămînt ca un bolovan.

— Haide, îi spuse Max lui Harry şi apoi începură să coboare scara.

Cînd ajunseră jos, Harry văzu cadavrul caporalului, însă Max ținea uşa deschisă deja şi picioarele paznicului mort se vedeau ieşind din întuneric.

— Văd că tu nu iei prizonieri, Max.

— În seara asta, nu, zise Max. Acum hai să plecăm odată de-aici.

Îl ajută pe Harry să urce în maşină, după care trecu la volan şi porni. La poartă, paznicul ieşi într-o clipă şi ridică bariera. Ei trecură prin ea şi Max mări viteza pe drum spre pistă.

Opri lîngă avion şi îl ajută pe Harry să coboare.

— Mai bine lasă cîrjele, da?

— Dacă spui tu, frățioare.

Max îl ajută, apoi, să urce în avion, închise uşa şi se duse în partea pilotului. În timp ce urca şi el, Greiser veni alergînd.

— Vă pot ajuta cu ceva, Herr Baron?

— Nu, mulțumesc. Te-ai comportat admirabil, îi spuse Max.

Rulă pînă în capătul pistei, întoarse în vînt şi rulă cu toată viteza. O clipă mai tîrziu, avionul se înălță şi dispăru în noapte.

La castel, Bubi se trezi auzind nişte bătăi puternice în uşă. Se dădu jos din pat, deschise şi îl văzu pe Freiburg clătinîndu-se în prag, cu sînge pe față.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a-ntîmplat? întrebă Bubi.

— A fost aici, baronul, cu fratele lui.

— Eşti nebun, zise Bubi.

— Ba nu, jur. I-am văzut pe Max von Halder în uniforma Luftwaffe şi pe fratele său, în cîrje, în capul scărilor. Am avut nevoie la toaletă şi, cînd am ieşit, i-am văzut. Baronul m-a lovit cu pistolul şi paznicul de la uşa lui Kelso e mort.

Bubi îl împinse la o parte, străbătu coridorul în fugă pînă în capătul scărilor şi îl văzu pe caporal mort. Îi fu de-ajuns. Se întoarse în cameră, îşi scoase uniforma din dulap şi o aruncă pe pat.

Dezbrăcîndu-şi pijamaua, îi spuse lui Freiburg:

— Sună alarma şi pune să mi se aducă maşina în fața intrării.

Cinci minute mai tîrziu, coborî în fugă scările, trecînd pe lîngă SS-iştii care erau ocupați deja cu cadavrele, şi sări în maşină.

— La pistă, îi spuse el şoferului.

Numai pe acolo ar fi putut să ajungă Max aici. Doamne, amîndoi împreună din nou. Destul pentru a-l face pînă şi pe Himmler fericit. Ar putea schimba totul.

Se aplecă şi îl bătu pe şofer pe umăr.

— Mai repede, fir-ai să fii, mai repede.

Zec trînti cărțile.

— Gata, domnule general. Recunosc că ne-ai luat zece lire.

— Nu pot să nu joc mai bine ca voi, zise Munro.

— Da, şi eu nu pot să nu miros. Miros tot felul de lucruri cînd mă aflu pe mare, lucruri purtate de vînt, dar acum miros altceva şi nu pot să mai stau aici. Am o presimțire că o să fie nevoie de noi şi, dacă e adevărat, ar fi bine să ne aflăm la vreo cincisprezece, douăzeci de mile în larg, să aşteptăm.

Munro nici măcar nu ezită.

— Mă înclin în fața felului tău superior de a gîndi.

— Plecăm chiar acum, zise Zec întorcîndu-se spre echipaj. Mişcați-vă!

Ieşiră repede cu toții şi Molly se ridică, luîndu-şi trusa medicală.

— S-ar putea să aveți nevoie de mine, Zec.

— Bravo, fetițo.

— La naiba, n-o să fiu lăsat deoparte, zise Munro ridicîndu-se şi el. Rămîi aici, Jack.

— Nici n-ați vrea să fiu acolo, domnule general. O barcă stil Waston nu-i un loc potrivit pentru un picior de lemn.

Apoi se întoarse spre Molly şi o sărută pe obraz.

— Mult noroc, iubito.

Ea nu spuse absolut nimic, ci doar se întoarse şi îi urmă pe ceilalți. Acum era linişte, deoarece nu mai rămăseseră decît Jack şi Julie.

— Cred c-a sosit momentul să ne rugăm, spuse ea.

— Da, ei bine, un whisky mare n-ar strica, zise Jack. Aşa că, dacă nu te superi.

Ajungînd la pistă, Bubi sări din maşină şi traversă platforma în fugă. Deschise uşa barăcii şi Gresier se întoarse pe scaun, surprins.

— Standartenführer.

— Baronul von Halder a fost aici?

— Da, Standartenführer. A aterizat cu un Storch, mi-a spus că a venit într-o misiune specială pentru Reichsführer

Himmler şi a luat Kubelwagen-ul. Acum douăzeci de minute s-a întors cu un pasager şi a plecat.

— Imbecilule, spuse Bubi, după care se întoarse şi o luă la fugă spre avionul ME 109 din hangar.

Storch-ul era lent, în timp ce ME-ul, cel mai nou model, era foarte rapid. Nu trebuia decît să-i prindă din urmă şi să-i ameninţe că avea să-i spulbere de pe cer dacă nu se întorceau. Încă mai putea să schimbe lucrurile.

Urcă în carlingă, fără să-şi mai ia paraşuta, îşi puse casca de zbor cu microfonul radio şi răsuci cheia. Vuietul avionului păru să facă hangarul să vibreze. Ieşi, rulă pînă în capătul pistei, se întoarse în vînt şi decolă.

Cunoştinţele meteorologice ale lui Julie se dovediseră absolut corecte, căci, în timp ce Storch-ul zbura deasupra mării, norii se risipiră şi apăru luna, limpede şi strălucitoare, o lumină albă, puternică. Max se întoarse şi i se adresă lui Harry, care avea cealaltă pereche de căşti cu microfon.

— Te simţi bine?

— Mai bine ca oricînd.

Max zîmbi.

— Am reuşit, frăţioare. Îmi pare rău pentru Bubi, dar tare mi-ar plăcea să-i văd mutra lui Himmler.

— Şi mie la fel, spuse Harry verificînd instrumentele de bord. După părerea mea, ajungem în treizeci de minute.

Deodată, se auzi un vuiet puternic şi avionul se clătină în turbulenţa creată de ME 109 cînd trecu pe deasupra lor şi se înclină spre dreapta. Vocea lui Bubi se auzi în căşti.

— Întoarce-te, Max, jocul s-a terminat. Nu pot să te las să faci asta. E condamnarea la moarte pentru mine şi toţi ai mei.

— Şi cu mama cum rămîne, Bubi? Ai minţit.

— N-a fost vina mea, jur.

— Păcat, spuse Max. Dar asta-i viaţa. Haide, Bubi, chiar îţi închipui că o să mă-ntorc la Morlaix?

— Dacă n-o faci te dobor.

— Bubi, mi-ai plăcut întotdeauna, dar n-ai fost deloc prea bun pe vremuri deasupra Franței, înainte de Bătălie. Ce zici, frățioare?

— Spune-i să se ducă dracului, zise Harry Kelso.

— Ai auzit, Bubi. Dacă vrei să încerci să ne dobori, dă-i drumul. Oricum, e mult mai rapid decît să atîrni într-un cîrlig cu un ştreang din corzi de pian de gît.

Coborî repede şi la patru sute cincizeci de metri, Bubi îi apăru în spate. Bucățele zburară din fuselaj şi aripi. Max continuă să coboare şi Harry îl întrebă:

— Doar nu apelezi la vechiul truc?

— Aşa i-am salvat viața lui Eisenhower ieri. Să-mi aduci aminte să-ți povestesc odată.

La vreo două sute şi ceva de metri, Bubi lovi din nou, avionul se cutremură şi Max gemu cînd simți o durere acută în spate. Coborî flapsurile, avionul aproape că se opri, iar Bubi Hartmann, neavînd unde să se ducă, se prăbuşi în mare.

— Nu dă greş niciodată, spuse Max cu greu. Nu crezi?

— Mă face să-mi aduc aminte de Rocky şi de acele prime lecții, zise Harry. Unde am fi fost fără el?

— Morți demult, zise Max înecîndu-se şi din gură îi țîşni sînge.

— Dumnezeule! exclamă Harry.

— Cheamă Cold Harbour, spuse Max, pentru că pierd rapid din forță. N-o să reuşim.

— Cold Harbour, mă auzi? spuse Harry. Sînt colonelul Kelso cu fratele, într-un Storch grav avariat.

Îi răspunse barca de salvare.

— Sînt Zec, domnule colonel, ne aflăm la douăzeci de mile în larg cu *Lively Jane*. Dă-mi poziția.

Harry i-o dădu.

— Fratele meu e rănit. Nu e bine deloc şi motorul ne lasă.

— O să fim acolo, băiete, la nu mai mult de trei mile distanță.

Avionul coborî, văzîndu-se foarte clar în lumina lunii, dedesubt era marea întunecată şi, totuşi, zorile pătau cerul la răsărit. La bordul lui *Lively Jane*, fu ca şi cum toți văzură avionul în acelaşi moment şi toți izbucniră în urale. Molly, în cabina din spate, stătea rezemată de balustradă alături de Munro, în timp ce barca înainta cu toată viteza despicînd valurile. Avionul se vedea foarte clar acum, la o milă în stînga, lăsînd o dîră de fum în urmă.

La o sută douăzeci de metri, motorul şi elicea se opriră. Se făcu linişte, auzindu-se numai vîjîitul vîntului, şi Max tuşi iarăşi.

— Pune-ți vesta.

Harry se conformă, după care o trase pe cealaltă de sub scaun.

— Şi acum tu, Max.

— N-are nici un rost. Mă înec în propriul meu sînge.

Mai erau treizeci de metri acum, apoi şi mai puțin, atinseră crestele valurilor, iar Max întoarse avionul spre stînga, amerizînd paralel cu acestea.

Storch-ul se opri şi apa năvăli înăuntru. Harry deschise uşa şi îşi desfăcu centura. Avionul începuse deja să se scufunde. Încercă să desfacă şi centura lui Max, dar aceasta părea înțepenită.

Max tuşi şi sîngele îi țîşni iarăşi din gură.

— Idiot nebun! Sînt terminat. Ieşi de-aici.

— Max, strigă Harry. Pentru Dumnezeu!

Baronul Max von Halder îşi adună toate puterile şi îi trase un pumn în gură. Harry se prăbuşi în spate prin uşa deschisă şi fu luat de un val. În spatele lui, apăru *Lively Jane*, dar el nu avea ochi decît pentru Storch, a cărui aripă stîngă era deja în apă şi care se înclina uşor, zărindu-şi pentru ultima oară fratele în carlingă, numai o umbră, după care avionul fu acoperit de valuri şi dispăru pentru totdeauna.

Cei doi membri ai echipajului care săriseră în apă îl apucară pe Harry şi nişte mîini îl traseră peste bord. Harry se prăbuşi pe punte şi cineva îi puse o pătură pe umeri.

— Harry, tu eşti, nu? întrebă Munro.

— Uită-te la fața mea, naiba să te ia.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Max m-a scos de-acolo, Bubi Hartmann s-a luat după noi cu un ME 109. Ne-a lovit zdravăn. Max a primit un proiectil în spate şi, apoi, l-a făcut pe Bubi să se prăbuşească în mare. Sfîrşit.

— Dumnezeule!

Molly îl cuprinse pe după umeri.

— Vino jos să te examinez.

— Pentru ce, ca să-mi spui că ar fi trebuit să fiu mort? Ştiu asta de mulți ani. Cred că şi fratele meu ştia asta. Acum el nu mai e, zise Harry cu un chip împietrit. Ştii ce, Molly, iubito? Norocul meu a dispărut odată cu Tarquin. Sînt un mort viu, adăugă el apoi şi, ridicîndu-se, se duse jos.

COLD HARBOUR
1998

Capitolul 18

Trecu aproape un an pînă cînd Denise şi cu mine ne-am întors la Cold Harbour, şi ce an. Căutarea adevărului în legătură cu Harry şi Max Kelso m-a purtat în multe locuri. Dosare de la Pentagon, de la Luftwaffe din Germania, Portugalia şi Madeira. Bineînțeles că am fost ajutat foarte mult de vărul meu, Konrad Strasser. A fost incredibil ce

reuşise să descopere înainte de a muri. Am stat în ploaie la înmormîntarea lui într-un cimitir din Hamburg şi am regretat nespus trecerea lui în nefiinţă.

Arhivele Publice au un regulament strict cu privire la dezvăluirea de informaţii strict secrete. Interdicţii de treizeci de ani, de cincizeci, ba chiar şi de o sută, sînt lucruri obişnuite. Pe de altă parte, dacă ai cunoştinţele potrivite, e surprinzător ce poţi să afli. De exemplu, am dat de urma unui american minunat în vîrstă de optzeci şi trei de ani, care zburase pentru RAF şi, la sfîrşitul războiului, fusese colonel în Aviaţia Americană, iar, după o carieră de succes de om de afaceri de talie internaţională se retrăsese în Anglia. Îl cunoscuse bine pe Harry Kelso şi, la fel ca acesta, zburase pentru Serviciul de Curierat. Informaţiile oferite de el au fost neprețuite.

Este inutil să mai spun că pionii cei mai importanţi erau morţi cu toţii. Generalul de brigadă Dougal Munro; Jack Carter, care, la sfîrşitul războiului, era colonel; Teddy West, care a ajuns mareşal de aviaţie şi a fost făcut cavaler. Generalul Eisenhower murise demult, iar generalul de divizie Tom Sobel dispăruse deasupra Canalului Mînecii cu un avion Dakota în drum spre Normandia la două săptămîni după ziua D.

Am avut un noroc incredibil în legătură cu un anume maior Vereker de la Poliţia Militară Regală. El a murit de cancer în ’53, dar am descoperit-o pe fiica lui, o văduvă care trăia în Falmouth. A fost foarte amabilă şi m-a primit, iar eu i-am spus ce ştiam. A stat în salonul ei plăcut, s-a gîndit şi, apoi, a scos un plic gros dintr-un birou.

— Am găsit asta printre lucrurile tatălui meu, cu mulţi ani în urmă. Bănuiesc că acum nu mai are nici o importanţă. Citeşte-l dacă vrei.

Ceea ce am şi făcut, descoperind o relatare amănunţită a evenimentelor din ziua aceea în care îl arestase pe Max la Southwick din ordinul lui Dougal Munro.

De ce insula Madeira? Foarte simplu. Fernando şi Joel Rodrigues nu mai lucrau demult ca diplomaţi. Deschiseseră un bar în Alfama, un vechi cartier al Lisabonei, şi un altul la Estoril. Cînd se sfîrşise războiul, Sarah Dixon fusese eliberată. În sfîrşit, un final fericit pentru cineva. Ea s-a dus în Portugalia şi s-a căsătorit cu Fernando. În ’50, s-au mutat în insula Madeira, unde au deschis un bar şi un restaurant.

Ea murise demult cînd am ajuns eu să vizitez frumoasa insulă, dar Fernando mai trăia, avea în jur de optzeci şi nouă de ani, şi era incredibil de activ, continuînd să se ocupe de micul său imperiu de baruri şi restaurante şi de numeroasa sa familie. A ascultat ce am avut de spus şi, la sfîrşit, a început să rîdă.

— Ţi-am citit cărţile în portugheză, ştii, şi asta e o intrigă foarte bună.

— La fel ca şi celelalte intrigi ale mele bune? am întrebat eu.

— Cu excepţia faptului că asta e adevărat, a zis el rîzînd din nou. Ce naiba, sînt cu un picior în groapă. Cui îi mai pasă, aşa că, dă-mi voie să-ţi lămuresc unele probleme.

A făcut-o şi, după cîteva luni, a murit.

Avionul pe care Denise l-a luat de la *Goodwood Aero Club* era un Archer, un aparat cu un singur motor. Motivul călătoriei era simplu. Îi trimisesem lui Zec Acland o copie a manuscrisului. Nu era perfect, mai lipseau încă unele lucruri, dar voiam să-i aflu părerea. Cu o zi în urmă primisem un telefon de la el acasă în Chichester, întrebîndu-mă dacă puteam să mă duc pînă acolo.

Aşa că iată-ne zburînd spre vest, Southampton, Insula Wight, cerul era înnorat, iar eu eram cufundat în evenimentele cărţii, aşa cum eram de mult timp.

Mă gîndeam la 1940, la avioanele Luftwaffe şi cele RAF care se înfruntau, la Bătălia Marii Britanii, la Harry şi Max, la tinerii bravi de ambele părţi, dintre care mai mult de jumătate muriseră. Era un gînd deprimant, toate acele avioane de pe

fundul Canalului Mînecii, şi într-unul din ele se aflau rămăşiţele pămînteşti ale Oberstleutnant-ului baron Max von Halder.

Se auzi un tunet şi Denise înclină avionul îndreptîndu-se spre Cold Harbour. Satul se întindea dedesubt, *Spînzuratul*, căsuţele, barca de salvare, *Lady Carter* ancorată la chei. Am trecut pe deasupra mănăstirii, lacului, copacilor şi am coborît pe pista acoperită de iarbă. Denise rulă pînă la hangarele de pe vremea războiului, unde aştepta un *Land Rover* vechi, de care Zec Acland stătea rezemat. Ea opri motorul şi am coborît.

Zec veni spre noi, iar ea îl sărută pe obraz.

— Nu pari să fi îmbătrînit deloc.

— Ai un fel de a spune unele lucruri, fetiţo. Bănuiesc că-l aveţi pe Tarquin cu voi, nu?

— Ah, da, spuse ea.

— Luaţi-l cu voi. O să mergem la *Spînzuratul*, unde o să mîncăm un sandviş şi o să bem ceva. Trebuie să stăm de vorbă.

— Sîntem perfect de acord, am zis eu.

Urcă la volanul *Land Rover*-ului, iar noi l-am urmat, luîndu-l şi pe Tarquin în noul lui sac impermeabil.

În timp ce noi mergeam pe High Street, *Lady Carter* s-a desprins de chei, pornind în larg.

— Ce-i asta? O urgenţă? am întrebat eu.

— Nu, doar un exerciţiu. Trebuie să se menţină în formă. Simeon e un şef foarte sever.

Opri în faţa hanului şi am intrat toţi trei. Nu mai era nimeni acolo, dar nu era decît ora unsprezece. Totuşi, focul ardea vesel, iar eu aveam un sentiment ciudat de *déja vu*, nu numai pentru că Denise şi cu mine mai fusesem acolo în nişte împrejurări dramatice, ci din cauza tuturor lucrurilor care se petrecuseră acolo. Dougal Munro, Jack Carter şi Molly, Julie Legrande şi Max şi Harry.

— Betsy? strigă Zec.

Ea veni din bucătărie.

— Bună ziua.

— Noi sîntem gata. Vino şi tu, zise Zec, după care se întoarse spre Denise. Putem să-l vedem?

— Bineînțeles, spuse ea şi desfăcu sacul, îl scoase pe Tarquin şi îl puse pe bar.

Zec se aşează şi îl privi un moment îndelungat, iar, la un moment dat, mi-am dat seama că avea lacrimi în ochi.

— Ticălos minunat şi bătrîn ce eşti, spuse el.

Denise îl luă pe după umeri.

— E-n regulă, Zec, nu te mai tulbura.

— Ai dreptate, n-are nici un rost.

Betsy veni cu un platou cu sandvişuri şi un castron cu salată.

— Pîinea e făcută de noi, iar şunca e preparată în casă. Beți ceva?

— Eu vreau ceai, zise Denise. Pilotez.

— Lui îi place şampania, zise Zec referindu-se la mine, aşa că deschide sticla aia pe care am pus-o în frigider.

Am început să mîncăm din sandvişuri, care erau delicioase.

— Ce părere ai despre manuscrisul pe care ți l-am trimis? l-am întrebat eu.

— Bun pînă în punctul în care ai ajuns, spuse el şi, deodată, izbucni în rîs. Nu, fir-ar să fie, e absolut fascinant. Cu cîteva goluri, totuşi.

— Ca de exemplu?

— N-ai pomenit nimic de Julie Legrande în final.

— N-am putut să aflu ce s-a mai întîmplat cu ea.

— Asta pot să-ți spun eu. După război, s-a întors în Franța şi a murit de leucemie la Paris. Am fost la înmormîntarea ei.

— Înțeleg, am spus eu bînd din şampanie. Ai spus cîteva goluri? Care ar mai fi altele?

— O s-o las pe Lady Carter să te lămurească în privința lor. Ne aşteaptă la mînăstire la prînz.

Denise se opri din mîncat.

— *Lady Carter*? Dar aşa se numeşte barca.

— E firesc. Soțul ei a cumpărat o barcă nouă cu zece ani înainte să moară. Iar cei de la ISRN i-au dat numele ei.

— Lady Carter? am întrebat eu.

— Soția lui Jack Carter. Sir Jack Carter, după ce a murit tatăl lui. La sfîrşitul războiului era colonel. A venit încoace şi a cumpărat mînăstirea Grancester.

— Şi Lady Carter? am întrebat eu, deşi cred că ştiam deja răspunsul.

— Lady Molly, cum îi spun cei de-aici, Molly Sobel pe vremuri. A fost ani de zile doctoriță aici. O sfîntă.

Denise mă privi întrebătoare, după care se întoarse spre Zec.

— Au existat copii?

— Doamne, nu. Jack a fost rănit la Dunkerque şi şi-a pierdut piciorul, dar a fost afectat mult mai mult decît atît, dacă mă-nțelegi. Nu, o familie nu era posibilă. Nici n-a mai avut importanță, nu după Harry.

— Ce s-a-ntîmplat? am întrebat eu.

— O s-o las pe ea să vă povestească, zise el ridicîndu-se şi uitîndu-se la ceas. Haideți să mergem. Ne aşteaptă. Şi luați-l şi pe Tarquin.

Ajungînd la mînăstirea Grancester, el nu merse la uşa din față, ci ne conduse pe după colț, în timp ce ploua uşor, şi am urcat pe o terasă deasupra unei minunate grădini de trandafiri. O uşă-fereastră era deschisă, picăturile de ploaie căzînd pe lespezile de piatră şi el ne conduse într-o încăpere care părea să fie bibliotecă. Acolo era ea, stînd pe canapea lîngă foc.

Avea optzeci de ani, părul alb ca o aureolă, dar chipul îi părea încă tînăr. Purta o rochie simplă, dar elegantă. Îşi ridică privirea de pe manuscris, manuscrisul meu, şi îl puse deoparte.

— E a treia oară cînd îl citesc. Te recunosc din fotografiile de pe coperțile cărților.

— Lady Molly, am spus eu strîngîndu-i mîna întinsă. Soția mea, Denise.

Ea o trase pe Denise alături.

— Cît de minunat ai procedat, draga mea, dar am auzit că eşti un pilot excelent.

— Mulțumesc, zise Denise.

— Probabil că mergi pe apă. Aşa obişnuia să spună Harry, zise ea bătîndu-i mîna uşor. Dar cartea m-a fascinat. Atîtea lucruri pe care nu le-am ştiut niciodată, spuse ea şi apoi ezită. Aş putea să-l văd pe Tarquin?

Denise deschise sacul, îl scoase şi i-l dădu. Lady Molly se uită la el fascinată.

— Ah, Tarquin, spuse ea apoi strîngîndu-l la piept cu lacrimi în ochi. Unde l-ați găsit? Harry a crezut că a ars atunci, în Franța.

— Se pare că Munro l-a întrebat pe Jacaud la sfîrşitul războiului, am zis eu. Jacaud i-a spus că îl găsiseră pe Tarquin la locul prăbuşirii şi că operatoarea lui, o femeie pe nume Marie, l-a păstrat pentru fiica ei.

— Şi apoi?

— Marie a fost ucisă în timp ce lupta în Rezistență după ziua D. Fetița a fost adoptată de nişte rude şi, atunci s-a auzit ultima oară de Tarquin.

— Pînă cînd l-am găsit noi pe raftul unui magazin de antichități din Brighton, spuse Denise. N-o să ştim niciodată cum a ajuns acolo. Totuşi, numele a călătorit cu el.

Urmară cîteva clipe de tăcere, după care eu am spus cu timiditate:

— Există, totuşi, un gol. Ce s-a întîmplat cu Harry după aceea. Aici m-am lovit numai de obstacole.

Ea zîmbi.

— Ei bine, a trebuit să i se spună lui Eisenhower şi s-a hotărît ca totul să fie considerat Strict Secret. Adică, era de neconceput că putuse să se afle într-un asemenea pericol înainte de ziua D. Au continuat ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Harry a păstrat DSC-ul lui Max şi a continuat cu

munca de curierat pentru Munro. Nici nu voia să audă de renunțat, întotdeauna trebuia să facă altceva, chiar şi după ce a fost făcut colonel plin. După prăbuşirea în Canal şi ce s-a întîmplat cu Max, n-a mai fost niciodată acelaşi. Zicea că era un mort-viu. Cred c-a vrut s-o dovedească. Cred c-a vrut să fie lîngă Max. Erau ca unul, inteligenți, inseparabili într-un mod cum nu vă puteți închipui. Era Max, Harry sau Harry, Max?

Denise îi luă mîna şi o întrebă cu blîndețe:

— Ce s-a-ntîmplat?

— Atît de stupid, atît de al naibii de stupid. Aproape de sfîrşitul războiului. Unchiul meu trebuia să ia un general german de pe partea periculoasă a Rinului. Harry s-a oferit să zboare de-aici cu un Arado, purtînd însemnele Luftwaffe. A aterizat, l-a luat pe general şi a trecut înapoi pe deasupra Franței. Au fost atacați de un Mosquito al RAF şi avariați grav.

— Ah, nu, era o vreme oribilă, a coborît foarte mult şi au scăpat de Mosquito, ajungînd la Cold Harbour. Eram aici cu unchiul meu, cu Jack şi Julie. Ploua şi era ceață, iar avionul a rulat şi a oprit. Cînd am deschis uşa, generalul german bolborosea ceva pe locul din spate şi Harry era mort.

Ea privi undeva în trecut, durerea citindu-i-se pe chip, şi Denise o îmbrățişă, Tarquin aflîndu-se între ele. În cele din urmă, lady Molly se adună.

— Înseamnă atît de mult pentru mine să-l revăd pe Tarquin.

— A venit acasă, zise Denise. De drept, e al dumneavoastră.

— Ah, nu, vă sînt foarte recunoscătoare, zise lady Molly şi apoi ezită. Aş vrea doar să-l împrumut puțin. E în regulă? Numai un împrumut temporar?

— Bineînțeles, zise Denise.

Molly încuviință.

— Vă sînt atît de recunoscătoare, spuse ea şi se ridică. Acum aş vrea să veniți cu mine. Trebuie să vă arăt ceva.

Îşi puse un impermeabil pe umeri, ținîndu-l pe Tarquin în brațe, şi Zec ne urmă. Luă două umbrele din hol, ne dădu nouă una şi el trecu lîngă ea, ținîndu-i-o deasupra capului, căci ploua în continuare. Denise şi cu mine i-am urmat, iar ea îmi strînse brațul uşor.

Era un zid de cremene, dincolo de care se vedea o biserică veche înconjurată cu chiparoşi şi fagi. Zec deschise o poartă şi am intrat într-un cimitir obişnuit de țară. Era foarte linişte şi, dintr-o dată, cîteva ciori îşi luară zborul din copaci, vociferînd furioase.

— Gălăgioasele, spuse Zec.

Am străbătut o potecă îngustă printre morminte, dintre care multe erau foarte vechi, din loc în loc văzîndu-se cîte un Înger al Morții sau cîte un monument gotic. În cele din urmă, ne-am oprit într-un colț îndepărtat, sub un chiparos. Mormîntul era bine îngrijit, se vedeau flori proaspete, iarba era tăiată cu grijă. Piatra funerară era o lespede de Cronwall şi cuvintele de pe ea erau gravate cu auriu. Păreau să fi fost revopsite de curînd.

— Aici, spuse ea zîmbind şi ținîndu-l strîns pe Tarquin.

Pe piatra funerară scria: *Martie 1945. Cu dragoste în amintirea colonelului Harry Kelso şi a fratelui său, Oberstleutnant baron Max von Halder. Împreună în sfîrşit. Frați de arme.*

Ploaia se înteți şi Zec se apropie şi mai mult de ea, ținîndu-i umbrela deasupra capului, avînd un aer nesupus aşa cum stătea acolo cu un braț pe după umerii ei. Denise şi cu mine stăteam ghemuiți sub umbrela noastră şi ea făcea eforturi să-şi rețină lacrimile.

Lady Molly se întoarse.

— Să nu-ți pară rău, draga mea. A trecut mult, foarte mult timp de atunci şi, pentru că tot nu mai are importanță acum, o să vă spun ceva ce nici Zec n-a ştiut niciodată.

Zec se încruntă mirat şi noi stăteam acolo în ploaie, care devenise torențială acum, aşteptînd.

— Aşa cum aţi descoperit, în 1930, după ce a murit tatăl lor, cînd băieţii aveau doisprezece ani, Elsa s-a înţeles cu Abe Kelso să se întoarcă în Germania împreună cu fiul ei mai mare, baronul Max, şi Harry să rămînă cu bunicul lui.

— Exact, am spus eu.

— Harry mi-a spus altă variantă. Mi-a spus-o cu puţin înainte să moară. Întotdeauna am trăit cu impresia că a simţit că va muri. Mereu îmi zicea că habar nu avea ce să facă dacă nu mai era război.

— Ce naiba vreţi să spuneţi? am întrebat eu.

Totuşi, Denise, cu intuiţia ei feminină, ghicise deja şi suspină uscat, strîngîndu-mă de braţ cu putere.

Lady Molly continuă:

— Atunci cînd decizia le-a fost adusă la cunoştinţă băieţilor, a fost o problemă. Nu le-a plăcut ideea şi apoi mai era o problemă. Tarquin, ursul care zburase în Franţa cu tatăl lor. Cine îl păstra pe Tarquin? Toate astea s-au petrecut între cei doi băieţi. Abe şi mama lor n-au ştiut absolut nimic.

— Ce au făcut? am întrebat eu.

— Au hotărît că Tarquin trebuia să rămînă în America, în casa în care se născuse tatăl lor şi în care se întorsese după război. Apoi au dat cu banul ca să vadă cine pleca în Germania cu mama lor.

Zec păru uluit şi Denise exclamă:

— Dumnezeule!

— Da, draga mea, spuse Molly. Harry Kelso era baronul von Halder şi Max era Harry Kelso.

A fost cel mai uluitor lucru pe care l-am auzit în viaţa mea şi m-a lăsat cu respiraţia tăiată.

— Împreună în sfîrşit, dar, într-un fel, întotdeauna au fost împreună, zise Denise.

— Exact, spuse Lady Molly zîmbind. Haideţi să ne întoarcem acum, spuse ea luînd-o înainte cu Zec, care îi ţinea umbrela.

Ajungînd înapoi în casă, ea ne oferi un ceai, dar noi am refuzat.

— Vremea s-a înrăutățit, spuse Denise. Ar fi mai bine să plecăm.

Ne-am luat rămas bun, ne-am întors la *Land Rover* şi Zec ne-a condus pînă la pistă. Cînd am coborît, el mi-a strîns mîna şi a sărutat-o pe Denise pe obraz.

— Ai grijă, fetițo.

— Probabil că a fost un şoc pentru tine cînd ai auzit asta, am zis eu.

— Nu chiar. La urma urmei, ce importanță mai avea?

Am urcat în avion şi eu am blocat uşa. Cînd Denise răsuci cheia în contact şi motorul prinse viață, ploaia cădea torențial şi marea era învăluită în ceață.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse ea. O să fie mai rău înainte să fie mai bine.

Am rulat pe pistă şi, apoi, ne-am înălțat spre cerul plumburiu, urcînd pînă la trei sute de metri şi, deodată, ea înclină avionul spre stînga.

— Ce faci? am întrebat-o eu.

— Vreau să arunc o ultimă privire.

Dar cînd ne-am întors deasupra mării, îndreptîndu-ne spre țărm, ceața se instalase deja. Nu se mai vedea nici urmă de Cold Harbour. Parcă nici nu existase vreodată.

SFÎRŞIT